CAMILLA

LÄCKBERG

CRIME

Paznicul farului

O INSULĂ BÂNTUITĂ, PE CARE NU EXISTĂ
GRANIȚE ÎNTRE VIAȚĂ ȘI MOARTE...

FICTION CONNECTION

TREI

Camilla Läckberg
Paznicul farului
Traducere din suedeză de Gabriella Eftimie

TRei
Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Coperta colecţiei:
Faber Studio (Ioan Olteanu)
Foto copertă: Guliver/Getty Images/ © AFROG DESIGN UNITT

Director producţie:
Cristian Claudiu Coban

Redactor:
Bogdan Perdivară

Dtp:
Corina Rezai

Corectură:
Lorina Chiţan
Sînziana Doman

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
LÄCKBERG, CAMILLA
Paznicul farului / Camilla Läckberg;
trad.: Gabriella Eftimie. - Bucureşti: Editura Trei, 2013
ISBN 978-973-707-891-9
I. Eftimie, Gabriella (trad.)

821.113.6-31=135.1

Titlul original: FYRVAKTAREN
Autor: Camilla Läckberg

Copyright © Camilla Läckberg 2009
Ediţia originală a fost publicată de Editura Forum, Suedia

Prezenta ediţie s-a publicat prin acord cu Nordin Agency AB, Suedia
Copyright © Editura Trei, 2013 pentru prezenta ediţie

C. P. 27-0490, Bucureşti
Tel./Fax: +4 021 300 60 90
e-mail: comenzi@edituratrei.ro www.edituratrei.ro
ISBN: 978-973-707-891-9

Observă că are sânge pe mâini abia când şi le puse pe volan. Palmele i se lipeau de învelişul din piele. Dar le ignoră, băgă schimbătorul de viteză în marşarier şi demară cam agresiv de pe aleea de acces din faţa garajului. Auzi cum anvelopele împrăştie pietrişul în toate direcţiile.

Îi aştepta un drum lung. Aruncă o privire spre bancheta din spate. Sam dormea înfofolit în pătură. De fapt, ar fi trebuit să-i pună centura de siguranţă, dar nu-i venea să-l trezească. Trebuia să conducă foarte atent. Din reflex, ridică uşor piciorul de pe pedala de acceleraţie.

Cerul nocturn de vară începuse deja să se lumineze. Cele câteva ore de întuneric se terminau încă înainte de a-şi fi intrat în drepturi. Şi totuşi, noaptea asta părea interminabilă. Nimic nu mai era la fel. Ochii căprui ai lui Fredrik se holbau înmărmuriţi la tavan; ea înţelese că n-avea încotro. Fusese obligată să se salveze, pe ea şi pe Sam. N-avea voie să se gândească la sânge sau la Fredrik.

Se putea refugia într-un singur loc.

Ajunseră după şase ore. Fjällbacka începea să se trezească. Parcă maşina lângă Salvamari şi se întrebă preţ de o secundă cum o să care totul. Sam dormea dus în continuare. Scoase un pachet de şerveţele din torpedou şi îşi şterse mâinile cât putu de meticulos. Sângele uscat se îndepărta greu. Apoi scoase geamantanele din portbagaj şi le trase cât putu de repede spre Badholmen, unde era ancorată barca. Se temea că Sam o să se trezească, dar încuiase maşina ca nu cumva să iasă şi să cadă în apă. Aşeză cu chiu, cu vai geamantanele în barcă şi desfăcu parâma legată acolo ca să împiedice un eventual furt. Apoi alergă aproape până la maşină şi răsuflă uşurată când văzu că Sam dormea la fel de liniştit ca înainte. Îl ridică şi-l duse,

înfăşurat în pătură, până la barcă. Se strădui să vadă pe unde calcă şi se descurcă fără să alunece. Îl puse cu grijă pe Sam pe podea şi răsuci cheia în contact. Motorul tuşi şi porni din prima încercare. Trecuse ceva timp de când condusese barca, dar simţea c-o să meargă. Ieşi cu spatele din chei şi părăsi portul.

Soarele strălucea, dar nu încălzea încă. Simţi cum se relaxează încet, încet, cum teroarea nopţii îşi slăbeşte puţin strânsoarea din jurul ei. Se uită la Sam. Şi dacă ceea ce s-a întâmplat l-a afectat pe viaţă? Un copil de cinci ani era fragil, cine ştie ce s-a stricat în el? Avea să facă tot ce-i stătea în putinţă ca să-l repare. Avea să alunge răul prin pupături, ca atunci când căzuse cu bicicleta şi îşi zdrelise genunchii.

Drumul îl ştia pe dinafară. Cunoştea fiecare insulă, fiecare stâncă. Se îndreptă spre Väderöbod şi se îndepărtă tot mai mult de arhipelag. Valurile începuseră să se ridice şi prova se izbea de suprafaţa de apă ori de câte ori nimerea deasupra unui val. Se bucura de apa sărată care îi stropea faţa şi chiar închise ochii preţ de câteva secunde. Când îi deschise din nou, descoperi Gråskär în depărtare. Inima îi zvâcni. Aşa se întâmpla de fiecare dată când zărea insula şi căsuţa cu farul, care se înălţa mândru şi alb înspre cerul albastru. Era prea departe deocamdată ca să distingă culoarea casei, dar îşi amintea nuanţa gri-deschis şi colţurile albe. Şi-şi amintea şi nalbele roz care creşteau de-a lungul peretelui celui mai adăpostit de vânt. Acolo era sanctuarul ei, paradisul. Gråskär.

Biserica din Fjällbacka era plină ochi, şi strana părea inundată de flori. Coroane, buchete şi panglici de mătase cu mesaje de bun-rămas.

Lui Patrik îi venea greu să se uite la sicriul alb din mijlocul mării de flori. În biserica mare din piatră domnea o linişte înspăimântătoare. La înmormântările celor în vârstă se auzea tot timpul un murmur discret. Oamenii împărtăşeau păreri de genul „avea dureri atât de mari, că a fost o binecuvântare, presupun”, în timp ce aşteptau cu nerăbdare cafeaua de după slujbă, oferită de parohie. Azi nu se auzea niciun fel de pălăvrăgeală. Toţi stăteau tăcuţi în băncile lor, cu inimile îngreunate şi senzaţia că viaţa era nedreaptă. Aşa ceva n-ar fi trebuit să se întâmple.

Patrik îşi drese vocea şi se uită în tavan, încercând să scape de lacrimi clipind. Strânse mâna Ericăi. Costumul îi producea mâncărimi şi îl înţepa. Patrik trase de gulerul cămăşii pentru că nu mai avea aer. Avea senzaţia c-o să se sufoce.

Clopotele din turn începură să bată şi ecoul răsună printre ziduri. Mulţi tresăriră la auzul lor şi se uitară spre sicriu. Lena ieşi din sacristie şi păşi spre altar. Lena fusese cea care îi cununase în biserica asta, cândva demult, într-o epocă şi realitate ce păreau dispărute. Atunci atmosfera fusese relaxată, oamenii făceau glume, totul era luminos. Acum ea era serioasă. Patrik încercă să interpreteze expresia de pe faţa ei. Oare şi ea gândea că ceea ce se întâmplă nu era în regulă? Sau se refugia în spatele ideii că totul avea un înţeles?

Lacrimile îl podidiră din nou şi le şterse cu dosul palmei. Erica îi întinse discret un şerveţel. Când ultimele acorduri ale orgii amuţiră, se făcu linişte vreo câteva secunde, înainte ca Lena să ia cuvântul. Vocea îi tremura uşor, apoi deveni din ce în ce mai sigură.

— Viaţa se poate schimba într-o clipă. Dar Dumnezeu e cu noi, chiar şi azi.

Patrik îi văzu gura mişcându-se, dar încetă s-o asculte destul de repede. Nu voia să audă nimic. Puţina credinţă în Dumnezeu de când era copil, care îl însoţise de-a lungul vieţii, dispăruse. Nu avea niciun sens ce se întâmplase. Patrik strânse din nou mâna Ericăi.

— Sunt mândru să vă înştiinţez c-am respectat termenul. Peste aproximativ două săptămâni va avea loc inaugurarea Hotelului Balneoclimateric din Fjällbacka, în cadru festiv.

Erling W. Larson se aplecă în faţă şi îşi plimbă privirea peste purtătorii de cuvânt ai municipalităţii, de parcă s-ar fi aşteptat la aplauze. Trebui să se mulţumească însă cu nişte încuviinţări, câţiva dintre ei dădură din cap, semn că le plăcea ce auziseră.

— E un triumf pentru zonă, accentuă el. O lucrare de renovare completă a unui obiectiv pe care-l putem considera un adevărat tezaur şi, în acelaşi timp, o să avem şi un centru de recreere modern, care poate concura oricând cu cele din judeţ. Sau un spa, cum i se zice mai nou, spuse şi schiţă nişte ghilimele în aer.

Mai avem de aranjat ultimele detalii, să lăsăm câţiva clienţi să testeze serviciile oferite şi, bineînţeles, să terminăm tot ce mai e de făcut pentru petrecerea grandioasă de deschidere.

— Sună grozav. Aş avea doar câteva întrebări.

Mats Sverin, care ocupase postul de economist-şef al municipalităţii, îşi flutură stiloul ca să atragă atenţia lui Erling.

Dar acesta se prefăcu că nu-l aude. Detesta tot ce era legat de administraţie şi dări de seamă. Brusc, declară şedinţa terminată şi se retrase în camera sa de lucru spaţioasă.

După eşecul cu serialul documentar „Fucking Tanum”, nimeni n-ar fi crezut c-o să-şi revină vreodată, dar iată-l acum aici, din nou, iniţiind un proiect şi mai spectaculos. În ceea ce-l privea, nu se îndoise niciodată de propriile puteri, nici măcar atunci când criticii îi dădeau de furcă. Era un învingător înnăscut.

Bineînţeles c-a avut de tras până n-a mai putut, şi tocmai de aceea plecase la Dalarna ca să se odihnească la centrul de recreere Lumina. Fusese o mişcare neaşteptat de bună, altfel n-ar fi cunoscut-o niciodată pe Vivianne. Întâlnirea cu ea însemna o schimbare radicală atât în privinţa carierei lui, cât şi a vieţii private. Îl prinsese în mrejele ei ca nicio altă femeie înainte şi era viziunea ei ceea ce transformase acum în realitate.

Nu putu rezista tentaţiei de a ridica receptorul şi de a o suna. O făcea pentru a patra oară în ziua aceea, dar vocea ei îl înfiora şi-i încălzea tot corpul. Îşi ţinu respiraţia până când se făcu legătura.

— Bună, draga mea, spuse când îi răspunse. Voiam să aud ce faci.

— Erling, spuse ea pe tonul ăla special care-l făcea să se simtă un băieţel bolnav de dragoste. Fac la fel de bine ca acum o oră când m-ai sunat.

— Ce bine, spuse el şi rânji prosteşte. Voiam doar să mă asigur că eşti bine.

— Ştiu, şi te iubesc pentru asta. Dar mai avem multe de făcut înainte de inaugurare şi bănuiesc că nu vrei să lucrez în fiecare seară?

— În niciun caz, scumpo.

Hotărî să n-o mai sune şi s-o deranjeze. Serile erau sfinte.

— Lucrează liniştită, asta o să fac şi eu.

Îi trimise câteva sărutări telefonice înainte să închidă. Apoi se lăsă pe spate în scaunul de birou, îşi împreună degetele la ceafă

şi îşi îngădui să viseze un timp la celelalte bucurii care aveau să urmeze în seara aceea.

În casă mirosea a aer închis. Annie deschise fiecare uşă şi fereastră şi lăsă vântul răcoros să pătrundă peste tot. Cât pe ce să trântească o vază pe jos, dar Annie o prinse în ultima secundă.

Sam dormea în camera mică de lângă bucătărie. O numiseră camera de oaspeţi în toţi aceşti ani, cu toate că fusese camera ei. Părinţii săi dormeau sus, la etaj. Se uită la el, îşi puse un şal peste umeri şi dădu jos cheia mare, ruginită care atârna mereu pe un cui, afară, lângă uşa de la intrare. Apoi se duse la stânci. Vântul îi pătrunse uşor prin haine şi, stând cu spatele la casă, Annie privi către linia orizontului. Singura clădire de pe insulă, în afară de casa lor, era farul. Debarcaderul de lângă ponton era atât de mic că nu putea fi luat în serios.

Se îndreptă spre far. Gunnar unsese sigur broasca, deoarece cheia se învârti surprinzător de uşor. Uşa, când o deschise, scârţâi. Înăuntru, treptele începeau aproape imediat cum intrai şi femeia se ţinu de balustradă cât urcă scările înguste şi abrupte.

Priveliştea îi tăia respiraţia, întotdeauna i se păruse aşa. Într-o parte se vedeau doar marea şi orizontul, în cealaltă se întindea arhipelagul cu insulele, insuliţele şi stâncile lui. Farul nu mai era folosit de ani buni. Acum domnea asupra insulei ca un monument dintr-o epocă apusă. Lampa se stinsese, iar tabla şi bolţurile fuseseră măcinate încet de rugină, de apa mării şi de vânt. În copilărie îi plăcea să se joace aici, sus. Era un loc atât de înghesuit, ca o căsuţă de jucărie ridicată deasupra pământului. Singurele piese de mobilier care încăpuseră acolo fuseseră un pat, unde paznicii farului se odihneau când erau în tură mai mult timp, şi un scaun pe care puteau sta să se uite la luciul apei.

Se întinse pe pat. Din cuvertură se ridică un miros neplăcut, dar sunetele din jurul ei erau aceleaşi cu cele din copilărie. Ţipătul pescăruşilor, valurile ce se izbeau de stânci, scârţâitul şi huruitul farului. Totul fusese atât de simplu pe atunci. Părinţii ei îşi făceau griji că o să se plictisească pe insulă, fiind singurul copil de acolo. N-ar fi trebuit. Adora să fie acolo. Şi nu era

singură. Dar n-ar fi putut să le explice de ce.

Mats Sverin oftă şi aranjă distrat foile de pe biroul din faţa lui. Azi era o zi din aia, când nu putea să-şi ia gândul de la ea. În zile ca aceasta nu prea reuşea să lucreze, dar nu i se mai întâmpla atât de des. Nu se mai agăţa atât, cel puţin aşa voia să creadă. Adevărul era că nu izbutea să şi-o scoată din minte cu totul. Îi distingea clar chipul şi acum, într-un fel care îl umplea de recunoştinţă. În acelaşi timp, îşi dorea ca imaginea să devină ştearsă, neclară.

Încercă să se concentreze din nou pe muncă. Când avea zile bune, i se părea de-a dreptul amuzant. Era o provocare să înţelegi ceva din chichiţele economice ale municipalităţii, cu permanentele ei pendulări între considerente politice şi argumente ce ţineau de cerinţele pieţei. Lucra aici de câteva luni şi o mare parte din timpul lui fusese consumat de Proiectul Balneo. Se bucura că vechea clădire fusese în sfârşit restaurată. Îi păruse rău să o vadă aşa, lăsată în paragină, de fiecare dată când trecea prin faţa clădirii cândva frumoase, la fel ca majorităţii localnicilor, plecaţi sau nu din orăşel. Dar acum ea îşi recăpătase gloria de odinioară.

Să sperăm, îşi zise, că Erling n-a greşit când a făcut promisiuni bombastice referitoare la succesul enorm pe care urma să-l aibă staţiunea. Dar Mats se îndoia. Proiectul consumase deja o parte imensă din buget doar pentru renovare, iar planul de afaceri prezentat se baza pe calcule mult prea optimiste. Încercase să-şi exprime punctul de vedere în repetate rânduri, dar fără succes. În plus, avea senzaţia neplăcută că ceva nu era în regulă, cu toate că verificase de mai multe ori toate facturile, însă de fiecare dată era nevoit să se rezume la aceeaşi concluzie: cheltuielile angajate erau enorme.

Se uită la ceas şi văzu că era vremea prânzului. De mult nu mai avusese poftă de mâncare, dar ştia că trebuie să mănânce. Azi era joi, asta însemna clătite şi supă de mazăre la Källaren. Ceva, acolo, tot trebuia să înghită.

Numai cei apropiaţi urmau să fie prezenţi la coborârea

sicriului. Ceilalţi dispărură tăcuţi în direcţii diferite, în jos, spre comună. Erica îl strânse puternic de mână pe Patrik. Mergeau chiar în spatele sicriului şi avea impresia că fiecare pas o fulgera drept în inimă. Încercase s-o convingă pe Anna să nu se expună la aşa ceva, dar sora ei insistase, voia o înmormântare adevărată. Şi din cauza asta se trezise provizoriu din starea ei de apatie, aşa că Erica renunţase la ideea de a o face să se răzgândească şi o ajutase cu toate pregătirile necesare, astfel încât Anna şi Dan să-şi poată îngropa fiul.

Într-o singură privinţă nu se lăsase înduplecată de sora ei. Anna ar fi vrut ca toţi copiii să fie prezenţi, dar Erica hotărâse că cei mici aveau să rămână acasă. Veniseră doar copiii mai mari, fiicele lui Dan, Belinda şi Malin. Lisen, Adrian, Emma şi Maja fuseseră lăsaţi în grija mamei lui Patrik, Kristina. Şi gemenii, desigur. Erica îşi făcuse griji că soacră-sa n-avea să se descurce, dar Kristina o asigurase pe un ton calm că sigur o să-i poată ţine în viaţă vreo două ore, cât dura înmormântarea.

I se strângea inima când vedea înaintea ei capul aproape chel al Annei. Medicii fuseseră nevoiţi s-o radă în cap ca să-i poată perfora cutia craniană şi să dezamorseze tensiunea care se acumulase şi risca să provoace leziuni permanente dacă nu se luau măsuri. Între timp îi crescuse un soi de puf, dar era mai închis la culoare decât înainte.

Spre deosebire de Anna şi de şoferul din cealaltă maşină, care murise pe loc în urma coliziunii, în mod miraculos, Erica scăpase aproape fără leziuni. Suferise o comoţie serioasă şi îşi fracturase câteva coaste. E adevărat că gemenii erau mici, născuţi fiind printr-o cezariană de urgenţă, dar erau sănătoşi şi puternici şi medicul îi externase după doar două luni.

Erica aproape că izbucni în plâns când îşi luă ochii de la capul acoperit cu puf al surorii sale şi se uită la sicriul alb şi micuţ. Pe lângă leziunile craniene suferite, Anna îşi fracturase şi bazinul. I se făcuse cezariană şi ei, dar leziunile fătului erau atât de grave, încât medicii se arătaseră rezervaţi. Şi după o lună, băieţelul încetase să mai respire.

Dar înmormântarea a trebuit să aştepte, gândea Erica, pentru că Anna n-a putut să părăsească spitalul, însă ieri au lăsat-o să plece. Şi azi a fost înmormântat fiul ei, care ar fi avut o viaţă plină de iubire. Erica observă cum Dan îşi lăsă mâna pe umărul Annei după ce parcă atent scaunul cu rotile lângă mormânt.

Anna îi îndepărtă însă mâna, scuturându-se. Aşa se comportase tot timpul după accident. Era ca şi când durerea ei ar fi fost prea mare ca s-o împartă cu cineva. În schimb, Dan simţea nevoia să şi-o împărtăşească pe a lui, dar nu cu oricine. Atât Patrik, cât şi Erica încercaseră să stea de vorbă cu el, şi toţi cei din jurul lui se străduiseră să facă ce le stătuse în putinţă. Dar el nu voia să împartă doliul cu nimeni, în afară de Anna. Şi ea nu era capabilă.

Pentru Erica, reacţia Annei era totuşi de înţeles. Îşi cunoştea bine sora şi ştia prin câte trecuse. Viaţa fusese deja dură cu ea şi accidentul ăsta ameninţa să distrugă totul, definitiv. Dar chiar dacă înţelegea, Erica şi-ar fi dorit ca lucrurile să fi stat altfel. Anna avea nevoie de Dan mai mult decât oricând şi Dan avea nevoie de Anna. Acum stăteau unul lângă altul ca doi străini, în timp ce sicriul micuţ era coborât în groapă.

Erica întinse mâna şi o puse pe umărul Annei. Iar Anna nu se împotrivi.

Annie începu să spele şi să deretice prin casă, plină de o energie debordantă. Era mai bine după ce aerisise, dar mirosul de aer închis nu ieşise din perdele şi din lenjeria de pat, aşa că aruncă totul într-un coş mare pentru rufe şi duse totul la debarcader. Înarmată cu nişte detergent lichid şi scândura de spălat rufe, care erau în casă de când se ştia, îşi suflecă mânecile şi începu chinuitoarea muncă de a spăla totul de mână. Din când în când arunca un ochi spre casă ca să se asigure că Sam nu se trezise şi nu ieşise. Dar băiatul dormea, în mod ciudat, şi acum. Poate că era un soi de reacţie-şoc, caz în care îi făcea sigur bine să doarmă pe săturate. Încă o oră, îşi spuse, şi după aceea o să-l trezească şi o să-i dea ceva să mănânce.

Annie îşi dădu seama imediat că nu prea aveau mare lucru în frigider. Lăsă rufele la uscat pe suportul din faţa casei şi intră ca să scotocească prin cămară. Găsi doar o cutie cu supă de roşii Campbell şi o conservă cu cârnaţi de la Bullen. La data expirării nu îndrăzni să se uite. Dar genul ăsta de mâncare trebuia să ţină o veşnicie şi probabil că Sam şi ea aveau să se descurce cu atât azi.

Nu o atrăgea deloc ideea să se ducă până în sat. Era în

siguranţă aici. Nu voia să se întâlnească cu nimeni, voia să fie lăsată în pace. Cu cutiile de conservă în mână, Annie căzu pe gânduri preţ de câteva minute. Trebuia să-l sune pe Gunnar. Avusese grijă de casă după ce părinţii ei muriseră şi sigur putea să-l roage s-o ajute. Telefonul fix nu mai funcţiona, dar mobilul avea acoperire bună. Annie formă numărul.

— Sverin.

Numele îi trezi atâtea amintiri, încât tresări. Îi luă câteva secunde ca să se adune şi să poată vorbi.

— Alo? E cineva acolo?

— Da, bună, sunt Annie.

— Annie! izbucni Signe Sverin.

Annie zâmbi. Întotdeauna îi iubise pe Signe şi pe Gunnar şi afecţiunea era reciprocă.

— Scumpa mea, tu eşti? De unde suni, din Stockholm?

— Nu, sunt pe insulă.

Simţi cum, spre mirarea ei, i se usucă gâtul. Dormise doar câteva ore şi oboseala o făcuse hipersensibilă. Îşi drese glasul.

— Am venit ieri.

— Vai de mine, dar de ce nu ne-ai avertizat, puteam să dăm o tură până acolo şi să facem curat. Parcă văd că arăta ca naiba şi…

— N-a fost cine ştie ce.

Annie întrerupse cu tact vorbăria lui Signe. Uitase câte putea să zică şi cât de repede.

— Aţi întreţinut casa foarte bine. Şi nu m-a deranjat deloc să spăl puţin şi să fac curăţenie.

Signe pufni pe nas.

— Eu tot zic c-ai fi putut să ne chemi. Oricum n-avem nimic de făcut în ultimul timp, eu şi Gunnar. Nepoţi de îngrijit, nema. Dar Matte a plecat din Göteborg, s-a dus acasă. S-a angajat la primărie, în Tanum.

— Ce bine, mă bucur pentru voi. Cum de s-a hotărât să plece?

Parcă-l vedea aievea. Blond, bronzat şi mereu bine dispus.

— Păi, nu prea ştiu. S-a întâmplat destul de repede. Dar a avut un accident şi mă gândeam că… Adică nu, nimic. Nu băga în seamă tot ce cloncăne o boşoroagă ca mine. Ce ai pe inimă, Annie? Te putem ajuta cu ceva? Şi omuleţul? E cu tine? Ce mi-ar plăcea să-l văd!

— Da, e şi Sam cu mine. Dar e un pic bolnav.

Annie amuţi. Nimic n-ar fi bucurat-o mai mult decât întâlnirea cu Signe. Dar nu înainte de-a se linişti aici, pe insulă, nu înainte de-a vedea cât l-au afectat cele petrecute.

— Tocmai de asta mă întrebam dacă m-ai putea ajuta cu ceva. Stăm puţin cam rău cu mâncarea aici şi nu voiam să-l trezesc pe Sam ca să mergem până la…

Nu apucă să termine fraza că Signe o şi întrerupse.

— Păi, bineînţeles, vă ajutăm cu mare drag. Gunnar iese cu barca oricum după-amiaza, aşa că pot să mă duc să-ţi fac cumpărături. Zi-mi numai ce vă trebuie.

— Am bani la mine, o să-i dau eu lui Gunnar dacă aveţi să mă împrumutaţi până atunci.

— Sigur că da, drăguţo. Aşa, ia, spune, ce vrei să trec pe listă?

Annie şi-o imagină pe Signe punându-şi ochelarii de citit pe vârful nasului, în timp ce se întindea după creion şi hârtie. Plină de recunoştinţă, Annie îi turui tot ce-i trecu prin cap, inclusiv o pungă cu dulciuri pentru Sam, altfel ar fi fost dezamăgit sâmbătă. Ştia foarte bine ce zi era şi începea să numere zilele deja de duminică, ştiind că sâmbătă avea să fie răsplătit[1].

După ce termină de vorbit, Annie se gândi să intre în casă şi să-l trezească pe Sam. Dar ceva îi spuse c-ar fi bine să-l mai lase puţin.

În secţie nu muncea nimeni. Bertil Mellberg îl întrebase pe un ton neobişnuit de precaut pe Patrik dacă nu vrea să se ducă şi el la înmormântare. Dar Patrik scuturase din cap. Trecuseră doar câteva zile de când se întorsese la muncă şi toată lumea umbla pe vârfuri în jurul lui. Până şi Mellberg.

Paula şi Mellberg fuseseră primii ajunşi la locul accidentului. Văzând cele două maşini făcute armonică, de nerecunoscut, nici prin cap nu le trecuse că ar putea exista supravieţuitori. Se uitaseră pe geamul uneia dintre maşini şi o recunoscuseră imediat pe Erica. Trecuse doar o jumătate de oră de când

[1] *Lördagsgodis* (în suedeză), „dulciuri de sâmbătă”. În Suedia se spune că sâmbăta toţi copiii au voie să mănânce dulciuri, chiar dacă în restul zilelor se încearcă reducerea consumului. *(N.t.)*

ambulanţa îl luase pe Patrik de la secţie şi acum soţia lui era moartă sau în orice caz, fusese rănită grav. Personalul ambulanţei nu se putuse pronunţa în privinţa gravităţii leziunilor şi pompierii abia reuşiseră să-i descarcereze.

Martin şi Gösta erau pe teren şi nu apucară să afle de accident şi de leşinul lui Patrik decât abia după câteva ore. Conduseră până la spitalul din Uddevalla şi făcură ture pe coridoare toată noaptea. Patrik era la terapie intensivă şi atât Erica, cât şi sora ei, Anna, care stătuse lângă ea în maşină, fuseseră operate de urgenţă.

Dar Patrik se întorsese acum. Din fericire, nu făcuse infarct, cum se temuseră după diagnosticul de angină pectorală. După aproximativ trei luni de concediu medical, doctorii îi permiteau să înceapă din nou lucrul, interzicându-i categoric să se streseze. De parcă se putea, gândi Gösta. Cu gemeni nou-născuţi şi cu ceea ce i se întâmplase surorii Ericăi. Şi dracul s-ar simţi stresat în situaţia asta.

— Ar fi trebuit să ne ducem totuşi, ce zici? spuse Martin şi amestecă în ceaşca de cafea cu linguriţa. Poate că Patrik a zis doar aşa, dar, de fapt, ar fi vrut să ne împotrivim şi să ne ducem.

— Nu, eu zic c-a vorbit serios.

Gösta îl mângâie pe după urechi pe Ernst, câinele secţiei.

— Sunt sigur că-i o grămadă de lume, oricum. Aici măcar nu stăm degeaba.

— Adică, ce vrei să spui? Nu vezi că nici dracu’ n-a trecut azi pe-aici?

— Calmul de dinaintea furtunii, ştii cum e. O să vrei tu prin iulie să ai o zi ca asta, fără beţivi, spargeri şi bătăi.

— Ai dreptate, spuse Martin.

Întotdeauna fusese tipul nou din secţie, dar nu se mai simţea chiar începător. Între timp căpătase câţiva ani de experienţă şi participase la câteva anchete, puţin spus dificile. Şi-n plus, devenise şi tătic, ceea ce echivala cu câţiva centimetri în înălţime; în orice caz, aşa se simţise încă din secunda în care Pia o născuse pe fiica lor.

— Ai văzut invitaţia pe care am primit-o? spuse Gösta, întinzându-se după un biscuit şi, ca de obicei, separă cu grijă stratul mai deschis la culoare de cel închis.

— Ce invitaţie?

— Se pare c-o să avem onoarea de-a servi drept şoareci de laborator pentru locul ăla nou pe care-l construiesc în Fjällbacka.

— Ăla din staţiune? făcu Martin, aproape trezit din apatie.

— Exactamente. Noul proiect al lui Erling. Să sperăm c-o să-i iasă mai bine decât tâmpenia aia de Fucking Tanum.

— Eu zic că sună mişto. Sunt o grămadă de tipi care zic că ce-i aia, tratament facial, dar eu m-am dus o dată la o din asta în Göteborg şi, mamă, ce tare a fost. Zici că aveam popou de bebeluş în loc de faţă, câteva săptămâni la rând.

Gösta îl privi dezgustat pe colegul lui mai tânăr. Tratament facial? Nici mort n-o să-i las să mă ungă pe faţă cu o grămadă de balegă din aia.

— Păi… om vedea noi cu ce se laudă. Eu unul mă axez pe haleală. Poate un bufet cu deserturi, „mănânci cât poţi”.

— Vezi să nu, râse Martin. Locurile de genul ăsta au grijă să fii în formă, nu să-ţi umpli burdihanul.

Gösta îi aruncă o privire ofensată. Îşi păstrase greutatea din liceu, nu pusese pe el nici măcar un gram. Pufni şi mai luă un biscuit.

Era haos total când intrară în casă. Maja şi Lisen săreau pe canapea, Emma şi Adrian se băteau pentru un DVD şi gemenii ţipau ca din gură de şarpe. Mama lui Patrik părea gata să se arunce pe geam.

— Slavă Domnului c-aţi ajuns, spuse bucuroasă c-a scăpat şi le întinse câte un bebeluş lui Patrik şi Ericăi. Nu înţeleg ce-au păţit copiii ăştia. Zici c-au luat-o razna. Şi pe dumnealor am încercat să-i hrănesc simultan, dar când îi dădeam unuia, urla celălalt şi-atunci primul nu se mai concentra şi începea să ţipe şi tot aşa… zise ea şi tăcu, încercând să-şi tragă sufletul.

— Stai jos, mamă, spuse Patrik şi se duse să-i aducă un biberon lui Anton, care nimerise în braţele lui. Băieţelul avea faţa stacojie şi ţipa cât îi îngăduia corpul acela mic.

— Îi aduci unul şi lui Noel?

Erica încerca să-şi aline fiul, care ţipa din toţi rărunchii.

Anton şi Noel erau încă atât de mici. Nu ca Maja, care fusese sănătoasă şi puternică de când se născuse. Şi totuşi, păreau nişte uriaşi faţă de cum arătau la spital. Stătuseră ca doi pui de vrabie în incubator, cu o mulţime de tuburi legate de braţele lor

firave. Erau nişte luptători, aşa le spuseseră cei de la spital. Îşi reveniseră repede, creşteau şi de cele mai multe ori mâncau cu poftă. Dar, uneori, neliniştea reapărea.

— Mulţumesc.

Erica luă biberonul de la Patrik şi se aşează într-un fotoliu, cu Noel în braţe. Bebeluşul începu să înghită cu lăcomie amestecul din lapte praf. Patrik se aşează în fotoliul celălalt cu Anton, care amuţi la fel de repede ca fratele lui. Existau clar nişte avantaje pentru eşecul alăptării, se gândi Erica. În felul ăsta puteau împărţi responsabilităţile, lucru care nu se putuse cu Maja, care parcă stătea lipită de sânul ei zi şi noapte.

— Cum a fost? întrebă Kristina. Le luă în braţe pe Maja şi pe Lisen, care ţopăiau pe canapea, şi le spuse să se ducă să se joace în camera Majei. Emma şi Adrian dispăruseră deja sus, aşa că nu trebuia să se roage de ei.

— Păi, ce-aş putea spune, zise Erica. Îmi fac griji pentru Anna.

— Şi eu, zise Patrik şi se răsuci cu grijă, ca să găsească o poziţie mai comodă. Am impresia că-l respinge pe Dan. Că-l ţine la distanţă.

— Ştiu. Am încercat să stau de vorbă cu ea. Dar când te gândeşti prin câte a trecut… scutură Erica din cap. Mi se pare atât de nedrept. În ultimii ani, Anna a trăit într-un iad, am putea spune, dar mai nou părea că s-a liniştit. Şi era atât de bucuroasă pentru copilul pe care-l aştepta cu Dan. Nu, ce s-a întâmplat a fost nimicitor de-a dreptul.

— Şi totuşi, Emma şi Adrian par destul de în regulă, spuse Kristina şi aruncă o privire spre etaj, de unde se auzeau râsetele vesele ale copiilor.

— Da, poate, zise Erica. În momentul de faţă se bucură probabil mai mult că mama e acasă din nou. Dar nu sunt sigură că n-o să aibă în curând o reacţie la cele întâmplate.

— Probabil că ai dreptate, spuse Kristina şi se uită la fiul ei. Şi tu? N-ar trebui să stai puţin pe-acasă ca să te odihneşti şi tu ca omul? N-o să-ţi mulţumească nimeni că te omori muncind. Accidentul ăla poţi să-l iei drept avertisment.

— Eu zic că acum e mai linişte acolo decât aici, spuse Erica dând din cap spre gemeni. Dar, da, i-am zis şi eu acelaşi lucru.

— Mă simt bine când pot să încep serviciul, dar aş sta acasă mai mult dacă m-ai ruga, ştii bine.

Patrik aşează biberonul gol pe masa din camera de zi şi-l luă pe

Anton pe umăr cu un gest rutinat, ca să-l ajute să râgâie.

— Ne descurcăm de minune acum.

Erica vorbea serios. După naşterea Majei avusese impresia că trăieşte într-o ceaţă permanentă, dar de data asta se simţea altfel. Probabil că felul în care se născuseră gemenii nu o lăsase să aibă depresii. În plus, o ajuta şi faptul că asistentele îi obişnuiseră cu o rutină rigidă. Acum dormeau şi mâncau cuminţi, la ore fixe şi, pe deasupra, simultan. Nu, nu-şi făcea deloc griji că n-avea să se descurce cu copiii. Se bucura pentru fiecare secundă pe care o petreceau împreună. Fusese atât de aproape să-i piardă!

Închise ochii, se aplecă şi îşi lipi nasul de creştetul lui Noel. Preţ de o clipă, capul pufos o duse cu gândul la Anna şi asta o făcu să-şi strângă pleoapele şi mai mult. Numai de-ar găsi o cale s-o sprijine, pentru că în clipa asta se simţea destul de lipsită de puteri. Inhală adânc mirosul lui Noel, căutând alinare în el.

— Dragul meu, bâigui cu gura lipită de capul lui. Dragul meu.

— Şi la serviciu cum mai e?

Signe încercă să adopte un ton degajat, în timp ce punea pe o farfurie o porţie de ruladă de carne tocată, nişte mazăre, piure de cartofi şi sos de smântână. O porţie sănătoasă.

De când s-a întors acasă, Matte mănâncă mai mult în scârbă, îşi spuse, deşi îi gătea numai felurile lui preferate, de fiecare dată când lua cina la ei. Signe se întreba dacă băga ceva în gură când era singur în apartament. În orice caz, aducea cu o sperietoare de ciori. Slavă Cerului că măcar arăta mai sănătos, acum că ultimele semne ale bătăii dispăruseră. Atunci, când îl vizitaseră la Sahlgrenska, nu putuse să se abţină să nu scoată un ţipăt. Îl bătuseră groaznic. Avea faţa atât de umflată, încât abia îţi dădeai seama că el era cel care zăcea acolo.

— E bine.

Signe tresări la auzul vocii lui. Îi răspunsese atât de târziu, încât apucase deja să uite că-l întrebase ceva. Matte înfundă furculiţa în piure şi împunse o bucăţică de ruladă. Signe îşi dădu seama că îşi ţine respiraţia, urmărind cu privirea drumul furculiţei spre gura lui.

— Nu te mai holba la băiat când mănâncă, mormăi Gunnar şi

se pregăti să-şi mai pună o porţie.

— Iartă-mă, spuse ea şi dădu din cap. Doar că… mă bucur aşa de mult când văd că mănânci.

— N-o să mor de foame, mamă. Uită-te la mine. Mănânc.

Şi, ca să-i facă în ciudă, Matte luă un dumicat zdravăn în furculiţă şi îl vârî repede în gură, înainte de a-l scăpa pe jos.

— Sper că nu te stresezi prea tare la primărie.

Signe îndură încă o privire tăioasă din partea lui Gunnar. Ştia că lui nu-i plăcea când îl dădăcea prea mult pe Matte, c-ar fi trebuit să-l lase un pic în pace pe fiul lor. Dar nu putea să se abţină. Matte era singurul lor copil şi, încă din ziua aceea de decembrie când se născuse, cu aproape patruzeci de ani în urmă, Signe se trezea mereu cu cămaşa de noapte leoarcă de transpiraţie şi cu capul ameţit de coşmaruri despre tot felul de grozăvii şi pericole care-l păşteau. Voia să-i fie bine, nimic n-o interesa mai mult. Aşa fusese tot timpul. Şi ştia că Gunnar gândea la fel, că-şi venera la fel de mult fiul. Doar că ştiuse să-şi alunge mai bine gândurile negre aduse de naşterea unui copil.

În ceea ce o privea, era conştientă că putea pierde totul în orice secundă. Cât Matte fusese mic, visase insuficienţe cardiace nedescoperite; îi obligase pe medici să-i facă analize amănunţite, din care reieşise că fiul ei era perfect sănătos. În primul an nu dormise decât câteva ore pe zi, pentru că se trezea tot timpul ca să verifice dacă respiră. Când mai crescuse şi începuse şcoala, îi făcuse „soldăţei”, ca nu cumva să se înece cu mâncarea. Şi avusese coşmaruri cu maşini care-i zdrobeau corpul moale.

Odată cu adolescenţa, coşmarurile ei deveniseră şi mai cumplite. Comă alcoolică, condus în stare de ebrietate, bătăi. Uneori se zvârcolea atât de tare în pat, că ajungea să-l trezească pe Gunnar. Visa un coşmar după altul şi până la urmă era obligată să stea de veghe şi să aştepte până când Matte se întorcea acasă, cu privirea aţintită ba asupra uşii, ba asupra telefonului. Inima îi sărea parcă din piept de fiecare dată când auzea paşi în faţa casei.

Nopţile fuseseră oarecum mai liniştite după mutarea lui de acasă. Lucru ciudat, pentru că, în mod normal, ar fi trebuit să-şi facă mai multe griji acum când nu-l putea supraveghea îndeaproape. Dar ştia că Matte n-avea să ia decizii pripite. Era precaut, atâta reuşise să-l înveţe. Şi era atent cu cei din jur, n-ar

fi făcut rău nimănui. După logica ei, asta însemna că nici ceilalţi nu i-ar fi făcut rău lui.

Zâmbi când îşi aduse aminte de toate animalele pe care le cărase acasă de-a lungul anilor. Rănite, părăsite sau doar vai de ele. Trei pisici, doi arici călcaţi de maşină şi o vrabie cu o aripă frântă. Plus şarpele, pe care-l descoperise din întâmplare voind să-i pună nişte izmene curate în sertar. După incidentul ăla, îşi aminti ea, l-au pus să-şi dea cuvântul de onoare că o să lase reptilele în pace, oricât de rănite sau de părăsite ar fi părut. Căzuse la învoială împotriva voinţei lui.

Era surprinsă că nu se făcuse veterinar sau medic. Dar părea că-i place la Academia de Studii Economice şi, din câte înţelesese ea, se descurca de minune cu cifrele. Părea că-i place şi slujba la primărie. Şi totuşi avea ceva ce-o punea pe gânduri. Nu îşi dădea seama ce anume, dar visele reapăruseră. Se trezea leoarcă de sudoare în fiecare noapte, cu fragmente de imagini în cap. Nu era totul în regulă, dar întrebările ei timide nu primeau niciun răspuns. De asta se rezumase la a-l convinge să mănânce. Totul avea să se rezolve, numai de-ar fi pus câteva kilograme pe el.

— Nu mai vrei puţin? îl ademeni când Matte puse furculiţa jos, fără să fi mâncat mai mult de jumătate din porţia aceea enormă.

— Hai, Signe, termină, spuse Gunnar. Lasă băiatul în pace.

— Nu face nimic, spuse Matte şi zâmbi vag.

Băiatu’ mamii. Nu voia s-o vadă criticată din cauza lui, chiar dacă, după patruzeci de ani de căsnicie, ştia că taică-său mai mult lătra decât muşca. Aşa om cumsecade mai greu de găsit. O cuprinseră remuşcările, ca de atâtea ori înainte. Ştia că ea era cea care greşea, că îşi făcea prea multe griji.

— Iartă-mă, Matte. Bineînţeles că nu te oblig să mai mănânci.

I se adresă cu numele de alint pe care şi-l pusese de când începuse să vorbească. Nu putea, pe atunci, să-şi pronunţe numele corect. El singur îşi alesese acest nume şi ceilalţi se conformaseră.

— Ştii cine a venit acasă, în vizită? continuă pe un ton prefăcut voios şi dădu să strângă farfuriile.

— Nu, habar n-am.

— Annie.

Matte tresări şi o privi.

— Annie, Annie a mea?

Gunnar chicoti.

— Ştiam eu că asta o să te trezească de-a binelea. Îţi cam place de ea şi acum.

— Ei, hai.

Signe şi-l imaginã pe adolescentul cu breton lung atârnându-i în ochi, în timp ce Matte explica, bâlbâit, că „şi-a făcut gagică”.

— I-am dus azi nişte mâncare cu maşina, spuse Gunnar. E pe Gastholmen[2].

— Aoleu, nu-i spune aşa, se cutremură Signe. Îi zice Gråskär.

— Când a ajuns? întrebă Matte.

— Ieri, cred. E cu băiatul.

— Şi cât o să stea?

— Mi-a zis că nu ştie.

Gunnar îşi băgă nişte tutun de mestecat sub buza superioară şi se sprijini mulţumit de spateaza scaunului.

— Arăta… arăta la fel?

Gunnar dădu din cap.

— Da, bineînţeles că arăta la fel, drăguţa de ea. La fel de frumuşică. Privirea puţin tristă, mi s-a părut, dar poate că mi-am închipuit eu. O fi având necazuri acasă, ce ştiu eu?

— În privinţa asta n-are rost să facem speculaţii, se răsti Signe. L-ai văzut pe băiat?

— Nu, Annie mă aştepta la debarcader şi n-aveam timp să stau prea mult. Dar du-te şi fă-i o vizită, sigur că da.

Gunnar se întoarse spre Matte.

— Sigur o să se bucure dac-o vizitezi acolo, pe Gastholmen. Adică Gråskär, scuzaţi, adăugă aruncându-i o privire jucăuşă nevestei.

— Astea-s numai prostii şi superstiţii antice. Eu nu cred c-ar trebui să încurajăm aşa ceva, spuse Signe încruntându-se amarnic.

— Annie crede în ele, spuse Matte încet. Mi-a zis că ea a ştiut dintotdeauna că există.

— Cine?

De fapt, Signe voia să schimbe subiectul, dar era curioasă ce-o să-i răspundă fiul ei.

— Morţii. Annie mi-a spus că i-a auzit de câteva ori, dar că nu vor nimic rău. Că doar au rămas acolo, atât.

---

[2] *Gast* (în sued.) — strigoi. Holm (în sued.) — insulă mică, apropiată de uscat, de obicei neobişnuită.

— Aoleu. Eu zic c-ar fi mai bine să mâncăm desertul. Am făcut nişte cremă de rubarbă.

Signe se ridică brusc.

— Dar tata are dreptate într-o privinţă, chiar dacă vorbeşte o grămadă de prostii. Sigur s-ar bucura de-o vizită.

Matte nu-i răspunse. Părea departe, cufundat în gânduri.

Fjällbacka, 1870

Emelie era îngrozită. Nici măcar nu văzuse marea vreodată. Cu atât mai puţin să fi călătorit într-o ambarcaţiune atât de instabilă. Strânse tare balustrada. Avea impresia că valurile o aruncă încoace şi încolo, fără să se poată ţine de ceva sau să-şi controleze corpul. Încercă să prindă privirea lui Karl, dar acesta stătea cu gura încleştată şi se uita fix la ceva ce-i aştepta acolo în depărtare.

Cuvintele îi răsunau şi acum în urechi. Probabil că erau doar superstiţiile prosteşti ale unei băbuţe, dar tot îi stăteau în minte. Bătrâna o întrebase încotro se îndreptau când îşi încărcaseră bagajele în micuţa barcă cu pânze din portul din Fjällbacka.

— Gråskär, răspunsese ea veselă. Bărbatul meu Karl e noul paznic al farului de acolo.

Dar bătrâna nu se lăsa impresionată. A pufnit doar pe nas şi i-a spus, râzând oarecum ciudat:

— Gråskär? Da, da. Aici nu-i zice nimeni aşa.

— Chiar?

Emelie simţise că nu e cazul s-o mai întrebe nimic, dar curiozitatea învinsese.

— Şi-atunci cum îi ziceţi?

Bătrâna nu-i răspunsese imediat. Apoi rostise, cu voce scăzută:

— Pe-aci îi spunem Gastholmen.

— Gastholmen?

Râsul nervos al lui Emelie răsunase în dimineaţa aceea cu ecou deasupra apei.

— Ce straniu. De ce?

Ochii bătrânei scăpăraseră când îi răspunsese:

— Se spune că cei care mor nu pleacă niciodată de pe insulă.

Apoi făcuse stânga-mprejur, lăsând-o pe Emelie printre traiste şi cufere, cu un gol ciudat în stomac în locul bucuriei şi speranţei de mai devreme.

Iar acum avea impresia că moartea era mai aproape decât oricând. Marea era enormă şi neîmblânzită, iar lui Emelie i se părea că o trage în jos, în adânc. Nu ştia să înoate şi dacă valurile acelea, pe care Karl le numise doar nişte încreţituri, ar fi răsturnat barca, era convinsă că s-ar fi scufundat imediat. Se ţinu şi mai tare de balustradă, cu privirea aţintită asupra podelei sau a punţii, cum îi spusese Karl că se numeşte.

— Uite, se vede Gråskär în faţă.

Vocea lui Karl o încurajă să se uite, aşa că trase aer în piept şi ridică privirea spre punctul indicat de probă. Şi frumuseţea insulei o uimi. Era mică, dar casa părea că străluceşte în razele soarelui şi stâncile gri, la fel. Distinse câteva fire de nalbă la un colţ al casei şi se mira cum de puteau creşte într-un mediu atât de ostil. Înspre vest, insula se povârnea brusc în mare, de parcă stânca ar fi fost retezată la mijloc. Dar în celelalte puncte cardinale panta era lină.

Dintr-odată, valurile nu mai păreau atât de violente. Încă mai tânjea după uscat, dar Gråskär o fermecase. Iar cuvintele bătrânei şi Gastholmen dispăruseră deja undeva în hăţişurile gândurilor ei. Un loc atât de frumos n-avea cum să ascundă ceva rău.

În noaptea aceea îi auzise iar. Aceleaşi şoapte, aceleaşi voci, ca atunci când era mică. Ceasul ei, când se trezise, arăta ora trei. Nu ştiuse la început ce îi tulbură somnul. Apoi îi auzise. Vorbeau acolo jos. Un scaun scârţâise. Dar despre ce discutau morţii între ei? Despre lucruri întâmplate înainte să moară sau despre ceea ce se întâmpla acum, după mulţi ani?

Annie fusese conştientă de prezenţa lor pe insulă de când se ştia. Mama ei îi povestise că se trezeau cu ea râzând sau dând din mâini brusc, încă de când era bebeluş, de parcă ar fi văzut ceva ce ei nu puteau să vadă. Crescând, devenise şi mai conştientă de existenţa lor. Auzea voci, ceva ce trecea pe lângă ea în grabă, avea impresia că mai era cineva cu ea în cameră. Dar nu voiau să-i facă rău. Ştia asta şi atunci, şi acum. Zăcu mult timp în pat şi le ascultă vocile până când zumzetul acela o adormi.

Dimineaţa nu-şi mai aminti decât zgomotele, ca dintr-un vis de demult. Pregăti micul dejun pentru ea şi Sam, dar băieţelul nu voia să se atingă de cerealele lui preferate.

— Haide, scumpule, te rog. Doar o linguriţă. Una mică de tot?

Încercă să-l convingă linguşindu-l, dar nu reuşi să-l facă să înghită nici măcar un fulg. Oftă şi puse lingura pe masă.

— Dar trebuie să mănânci, să ştii, spuse şi-l mângâie pe obraz.

Copilul nu scosese o vorbă de când veniseră aici. Dar Annie încerca să-şi alunge gândurile negre. Trebuia să-i dea timp, nu avea voie să-l preseze. N-avea altceva de făcut decât să fie acolo, lângă el, în timp ce amintirile se depozitau undeva adânc, fiind înlocuite de altele. Gråskär era locul perfect, departe de toate, aproape de stânci, soare şi marea sărată.

— Ştii ceva? Uităm de micul dejun şi ne ducem să facem o baie.

Văzând că nu primeşte niciun răspuns, îl ridică pur şi simplu în braţe şi îl duse afară, la soare. Îl dezbrăcă încet, cu grijă, şi îl

duse până la apă, de parcă ar fi avut doar un an, nu cinci. Apa nu era deloc caldă, dar Sam nu se împotrivi, ci se lăsă în voia lui Annie, lipindu-şi capul de pieptul ei cu un gest protector. Ăsta era medicamentul perfect. Aveau să rămână aici până la trecerea furtunii. Până când totul avea să fie ca înainte.

— Am zis că te întorci abia luni.

Annika îşi împinse ochelarii pentru calculator pe vârful nasului şi se uită curioasă la Patrik. Acesta se oprise în cadrul uşii biroului ei, care servea şi ca recepţie.

— Erica m-a alungat. Cică s-a săturat să-mi vadă acasă moaca asta urâtă.

Încercă să zâmbească, dar amintirea zilei trecute încă mai dăinuia printre gândurile lui, aşa că nu reuşi să ridice prea mult colţurile gurii.

— O înţeleg perfect, spuse Annika, dar privirea ei era la fel de tristă ca a lui Patrik. Moartea unui copil nu lăsa rece pe nimeni, şi de când Annika şi soţul ei Lennart aflaseră că îşi puteau aduce în curând din China fiica adoptivă mult aşteptată, se emoţiona şi mai mult când era vorba despre copii suferinzi.

— E vreo mişcare pe aici?

— Nu, n-aş zice. Cele obişnuite. Ştii, tanti Stromberg. Mă sună din două în două zile şi zice că vrea s-o omoare ginere-su. Şi nişte puşti, i-au prins furând în Hedemyrs.

— Acţiune, nu glumă!

— Da, şi poanta zilei e că am fost invitaţi să testăm toate serviciile celor de la noul centru balnear.

— Păi, asta nu sună rău deloc. Cred că mă pot sacrifica.

— În orice caz, mă bucur că arată aşa bine, spuse Annika. Clădirea aia arăta de zici că mai avea puţin şi se dărâma de tot.

— Da, asta-i fain. Dar mă îndoiesc c-o să meargă şi bine. Trebuie să-i fi costat enorm s-o renoveze şi… nu ştiu. Crezi că oamenii au chef să vină până aici la tratament?

— Dacă nu, o să vadă Erling pe dracu’. Am o amică la primărie, cică au băgat o grămadă de bani în proiect, aproape tot bugetul pe anul ăsta.

— Îmi închipui. Şi toată lumea vorbeşte de petrecerea aia de inaugurare din Fjällbacka. Sigur n-o să fie cu intrare gratuită.

— Au invitat toată secţia, dacă nu ştiai. Trebuie să ne punem la ţol festiv, asta e.

— Ceilalţi sunt pe teren? schimbă Patrik subiectul. Nu prea se dădea în vânt după petreceri fastuoase şi haine de gală.

— Da, în afară de Mellberg. E la el în birou, ca de obicei. Nu s-a schimbat nimic, cu toate că susţine sus şi tare că s-a întors mai devreme ca să nu ne ducem naibii fără el. Dar din câte ştiu de la Paula, au fost nevoiţi să găsească o altă soluţie dacă nu voiau să-l trimită la sumo pe Leo. Cred că, pentru Rita, ultima picătura a fost când într-o zi s-a întors acasă mai devreme şi l-a văzut pe Bertil lângă mixer, se pregătea să-i mixeze lui Leo un meniu întreg, cu hamburger cu tot. Rita a făcut stânga-mprejur, s-a întors direct la serviciu şi i-a rugat să-i reducă din orele la jumătate de normă timp de câteva luni.

— Glumeşti.

— Nu, pe bune. Aşa că acum va trebui să-l suportăm opt ore. Dar Ernst se bucură, oricum. Mellberg l-a lăsat aici, la secţie, când a rămas acasă cu Leo, şi săraca potaie murea de dor. Stătea doar în coş şi schelălăia.

— Da, într-un fel e bine că totul e la fel, spuse Patrik.

Nu voia să se mai dea niciodată jos din pat. Ar fi vrut să zacă doar acolo şi să se uite pe fereastră la cerul uneori albastru, alteori plumburiu. Preţ de o secundă şi-a dorit chiar să fi fost din nou la spital. Era atât de simplu acolo. Atât de liniştit şi de paşnic. Toţi aveau grijă de ea şi se purtau cu ea cu mănuşi, vorbeau încet şi o ajutau să se îmbrace şi să mănânce. Aici, acasă, erau o mulţime de lucruri care o deranjau. Îi auzea pe copii cum se jucau şi chiotele lor răsunau între pereţii casei. Din când în când intrau la ea şi o priveau cu ochi mari. Avea impresia că îi pretind ceva, ceva ce nu le putea oferi.

— Dormi, Anna?

Vocea lui Dan. Ar fi vrut să se poată preface că doarme, dar ştia că o cunoaşte prea bine.

— Nu.

— Am făcut ceva de mâncare. Supă de roşii cu pâine prăjită şi brânză de vacă. Mă gândeam că poate vrei să cobori şi să mănânci cu noi. Copiii întreabă de tine.

— Nu.

— Nu, ce? Nu vrei să mănânci sau nu vrei să cobori?

Anna distinse frustrarea din tonul lui, dar asta n-o emoţiona deloc. Nimic n-o mai emoţiona. Era complet goală pe dinăuntru. Nici lacrimi, nici durere, nici mânie.

— Nu.

— Dar trebuie să mănânci ceva. Trebuie să… Vocea se frânse şi Dan aşează zgomotos tava pe noptiera ei, vărsând puţin din supa de roşii.

— Nu.

— Şi eu am pierdut un copil, Anna. Şi copiii un frăţior. Avem nevoie de tine. Ne…

Îl simţi cum îşi căuta cuvintele. Dar în capul ei nu exista decât un singur cuvânt. Un singur cuvânt care se putea cuibări în vidul de dinăuntru. Îşi feri privirea.

— Nu.

După un timp îl auzi pe Dan ieşind. Se întoarse din nou spre geam.

O îngrijora când îl vedea atât de absent.

— Scumpul meu Sam.

Îl legănă şi îl mângâie pe păr. Nu scotea, în continuare, niciun cuvânt. Îi trecu prin cap să-l ducă la un medic, dar alungă imediat acest gând. Nu voia să permită accesul unui străin în lumea lor. Era convinsă că avea să-şi revină, trebuia doar să trăiască într-un mediu liniştit şi să se odihnească puţin.

— Vrei să dormi un pic la amiază, puiuţule?

Băiatul nu-i răspunse, dar ea îl duse în braţe până la patul lui şi-l culcă. Apoi îşi făcu nişte cafea într-un ibric, îşi turnă în cană şi nişte lapte, ieşi şi se aşeză pe debarcader. Era o zi frumoasă şi azi, şi Annie se bucură de soarele care îi încălzea faţa. Fredrik iubise soarele, sau mai bine zis o adorase. Se plângea mereu de frigul din Suedia şi de cât de rar bătea soarele.

De ce se gândise aşa, dintr-odată, la el? Doar avusese grijă să-şi alunge amintirile undeva departe, în străfundurile minţii. El nu mai avea loc în vieţile lor. Fredrik, cu pretenţiile lui eterne şi nevoia lui de a controla totul şi pe toţi. Şi mai ales pe ea şi pe Sam.

Aici, pe Gråskär, nu exista niciun semn al prezenţei lui. Nu fusese niciodată pe insulă. Locul acela era doar al ei. El nu voise să vină acolo.

— Mai bine mor decât să mă cocoţ pe o stâncă, îi spusese de mai multe ori. Şi pe ea n-o deranja deloc. Insula nu fusese murdărită de prezenţa lui. Era curată şi-i aparţinea doar ei şi lui Sam.

Strânse tare toarta ceştii de cafea. Ce repede s-au dus anii. Lucrurile s-au stricat repede, se trezise prinsă în capcană, fără vreo cale de evadare, fără vreo alternativă. Nu avea pe nimeni, în afară de Fredrik şi Sam. Unde să se fi dus?

Dar acum erau liberi, în sfârşit. Simţi pe faţă briza sărată a mării. Scăpaseră de el. Şi ea, şi Sam. Şi, după ce-şi revenea, puteau trăi liniştiţi.

Annie se întorsese acasă. Se gândise la ea toată seara, după cina de la părinţi. Annie, cea cu părul blond şi pistrui pe nas şi pe braţe. Annie care mirosea a mare şi a vară şi a cărei căldură o simţea şi acum în braţe. Era adevărat ce se spunea. Că n-avem cum să uităm prima iubire. Şi cele trei veri de pe Gråskär nu puteau fi numite altfel decât magice. O vizitase cât de des putuse, iar insula era doar a lor.

Dar uneori îl speria. Râsul ei vesel se frângea brusc, era ca şi când ar fi dispărut în întuneric, într-un loc unde el nu putea pătrunde. Şi nu reuşea niciodată să-i explice cum se simţea, aşa că, după un timp, s-a învăţat s-o lase în pace când avea asemenea episoade. În ultima vară, întunericul apăruse mai des şi ea îi aluneca încet printre degete. În august, când o urcase în trenul spre Stockholm şi îi făcuse din mână, ştiuse că s-a terminat totul.

De atunci nu mai auzise nimic de ea. Încercase s-o sune când părinţii ei muriseră, unul după celălalt, la un an după despărţirea lor, dar nu-i răspunsese decât vocea robotului. Ea nu-l sunase înapoi niciodată. Casa de pe Gråskär rămăsese pustie. Ştia că ai lui se mai duceau pe acolo să facă curat şi că Annie le trimitea bani pentru întreţinere. Dar ea nu revenise şi amintirile, odată cu trecerea timpului, păliseră.

Dar iată că Annie era aici din nou. Matte se uită drept înainte,

aşezat la masa de scris. Presimţirile lui se adeveriseră şi avea destule lucruri pe care trebuia să le rezolve. Dar Annie se strecura tot timpul în gândurile lui. Când soarele după-amiezii începu să coboare peste primăria comunei Tanumshede, Matte îşi adună hârtiile din faţă. Trebuia să se întâlnească cu Annie. Părăsi biroul cu paşi hotărâţi. Se opri şi schimbă câteva vorbe cu Erling înainte să se ducă la maşină. Mâna îi tremura când vârî cheia în contact şi porni motorul.

— Ce devreme ai ajuns acasă, dragule!

Vivianne îl întâmpină cu un sărut rece pe frunte, iar el nu se putu abţine să nu-i cuprindă mijlocul cu braţele şi să n-o tragă spre el.

— Stai, linişteşte-te. Păstrează-ţi energia aia pentru mai încolo, se împotrivi ea, sprijinindu-se cu palmele de pieptul lui.

— Eşti sigură? Ştii că în ultimul timp am fost destul de obosit serile.

O trase din nou spre el. Spre marea lui dezamăgire însă, femeia i se strecură din nou pe sub braţe şi o apucă spre camera ei de lucru.

— Va trebui să ai răbdare. Am atâtea de făcut că nici vorbă să mă relaxez acum. Şi ştii cum iese când nu sunt relaxată.

— Da, da, ştiu.

Erling privi în urma ei descurajat. Sigur că puteau să aştepte până mai târziu, dar trecuse deja o săptămână de când tot adormea pe canapea. În fiecare dimineaţă se trezea cu o pernă de decor sub cap, sub o pătură cu care Vivianne îl acoperea grijulie. Nu înţelegea. Probabil că era epuizat de atâta muncă. Chiar că trebuia să înveţe să împartă sarcinile mai eficient.

— În orice caz, am adus ceva bun, strigă.

— Eşti un drăguţ. Ce mi-ai adus?

— Creveţi de la Fraţii Olsson şi o sticlă de *chablis* de calitate.

— Ce de bunătăţuri! Eu termin pe la opt, aşa că, dac-ai fi gata până atunci, ar fi super.

— Sigur, scumpo, bâigui Erling.

Ridică sacoşele şi le duse în bucătărie. Trebuia să recunoască, i se părea cam straniu. Cât fusese căsătorit cu Viveca, ea se ocupase de treburile domestice, dar de când Vivianne se

mutase la el, toate căzuseră pe umerii lui. Habar n-avea cum se întâmplase, oricât s-ar fi gândit.

Oftă zgomotos şi începu să aşeze alimentele în frigider. Apoi se gândi la plăcerile serii şi se mai învioră puţin.

O să aibă el grijă s-o relaxeze. Iar asta merita câteva ore petrecute la bucătărie.

Erica respira greu, în timp ce se plimba prin Fjällbacka. Perioada cât a fost gravidă cu gemenii şi naşterea prin cezariană nu-i afectaseră deloc nici greutatea, nici condiţia fizică. Dar toate astea păreau nespus de triviale acum. Amândoi băieţii ei erau sănătoşi. Supravieţuiseră, şi recunoştinţa pe care o simţea în fiecare dimineaţă când îi auzea ţipând, pe la şase şi jumătate, era atât de copleşitoare, încât şi acum îi mai dădeau lacrimile.

În schimb, Anna fusese oropsită din plin, şi pentru prima oară Erica nu ştia cum să se apropie de sora ei. Relaţia lor fusese tot timpul necomplicată, dar încă de când erau mici, ea fusese cea care o proteja pe Anna, îi sufla pe rană şi-i ştergea lacrimile. Dar de data asta era altfel. Rana nu era o julitură, ci o prăpastie fără fund în suflet, şi Erica simţea cum se scurge puterea din sora ei, în timp ce ea stă şi se uită. Cum putea oare s-o vindece? Fiul Annei murise, dar oricât ar fi durut-o, Erica nu putea să-şi ascundă bucuria că ai ei supravieţuiseră. După accident, Anna nici măcar nu putuse să se uite la ea. Erica o vizitase de mai multe ori la spital şi stătuse lângă patul ei. Dar Anna nu se uitase în ochii ei nici măcar o dată.

De când Anna se întorsese acasă, Erica nu reuşise să se convingă s-o viziteze. Îl sunase doar de câteva ori pe Dan, care părea abătut şi resemnat. Nu mai putea să amâne, aşa că o rugase pe Kristina să vină pe la ei şi să aibă grijă de Maja şi de gemeni pentru un timp. Anna era sora ei. Era responsabilitatea ei.

Bătu tare în uşă. Auzi copiii ţipând şi râzând înăuntru, apoi, după câteva secunde, Emma deschise.

— Mătuşica Erica! strigă ea, fericită. Unde-s bebeluşii?

— Acasă cu Maja şi cu bunica lor.

Erica o mângâie pe Emma pe obraz. Semăna incredibil de mult cu Anna când era mică.

— Mama e tristă, spuse Emma şi ridică ochii spre ea. Doarme întruna şi tata zice că e din cauză că e tristă. S-a supărat pentru că bebele din burta ei s-a hotărât să se ducă în rai, în loc să stea cu noi. Şi-l înţeleg, pentru că Adrian e foarte neastâmpărat şi Lisen se prosteşte tot timpul. Dar eu aş fi fost superdrăguţă cu el. Pe bune. Superdrăguţă.

— Ştiu, scumpi. Dar gândeşte-te ce amuzant e, pentru bebeluş, să sară pe o mulţime de nori acolo sus.

— Ca pe trambuline? O grămadă de trambuline? se lumină la faţă Emma.

— Exact aşa, ca pe o grămadă de trambuline.

— Ah, ce mi-ar plăcea şi mie să am o grămadă de trambuline, spuse Emma. Noi n-avem decât una mititică în grădină. Nu putem să sărim pe ea decât pe rând şi Lisen vrea să fie ea prima tot timpul şi mie nu-mi vine rândul niciodată.

Fetiţa îi întoarse spatele şi intră în camera de zi bombănind.

Erica îşi dădu seama abia acum ce spusese Emma. Îl numise „tata” pe Dan. Erica zâmbi. De fapt, nu era deloc surprinzător, pentru că Dan îi iubea pe copiii Annei şi sentimentul fusese reciproc încă de la început. Copilul lor ar fi unit şi mai tare familia. Erica înghiţi în sec şi o urmă pe Emma în camera de zi. Casa arăta ca după bombardament.

— Scuze de deranj, spuse Dan jenat. Nu fac faţă, se pare. Am impresia că nu-s destule ore într-o zi.

— Te înţeleg perfect. Ar trebui să vezi cum arată la mine.

Erica zăbovi în cadrul uşii şi aruncă o privire piezişă spre etaj.

— Pot să urc?

— Da, sigur.

Dan îşi trecu mâna peste faţă. Părea nespus de obosit şi de trist.

— Vreau şi eu, spuse Emma, dar Dan se lăsă pe vine, îi vorbi pe un ton liniştitor şi o convinse să o lase pe Erica să urce singură la mama.

Dormitorul lui Dan şi al Annei se afla chiar în dreapta, din hol. Erica ridică mâna, dar se opri la câţiva centimetri de uşă şi o împinse în lături cu grijă. Anna zăcea cu faţa spre fereastră şi, la lumina târzie a după-amiezii, scalpul ei părea că luceşte sub puful rar. Erica simţi o săgeată în inimă. Mereu fusese mai mult o mamă decât o soră mai mare pentru Anna, dar în ultimul timp relaţia lor semăna mai mult cu cea dintre două surori. Şi, dintr-

odată, se întorseseră la rolurile lor vechi. Anna mică şi vulnerabilă şi Erica, grijulie şi protectoare.

Anna respira calm şi regulat. Din când în când scâncea şi Erica îşi dădu seama că doarme. Se furişă lângă patul ei şi se aşeză încet pe margine, ca să n-o trezească. Cu blândeţe, lăsă o mână pe şoldul surorii ei. Avea să fie lângă ea, fie că îi convenea sau nu Annei. Erau surori. Şi prietene.

— A venit tata!

Patrik strigă tare şi aşteptă apoi răspunsul anticipat. Avea dreptate. Câţiva paşi repezi duduiră pe podea şi în următoarea secundă o zări pe Maja apărând de după colţ şi alergând spre el.

— Tatiiiii!

Îl pupă pe toată faţa, de parcă s-ar fi întors acasă după o călătorie în jurul lumii şi nu doar după o zi la serviciu.

— Bună, scumpa lui tata.

O îmbrăţişă tare, lipindu-şi nasul de gâtul ei şi inhalând mirosul acela special de Maja care-i strângea inima tot timpul.

— Credeam c-o să lucrezi doar patru ore, spuse mama lui şi îşi şterse mâinile cu un prosop de bucătărie, apoi îi aruncă privirea aceea de demult când, adolescent fiind, se întorcea acasă mai târziu decât promitea.

— Da, ştiu, dar mi-a picat bine să mă întorc la lucru, aşa că am mai stat puţin. Dar nu mă omor. Oricum n-avem nimic urgent.

— Bine, tu ştii, dar trebuie să asculţi şi ce-ţi spune organismul. Chestiile astea nu trebuie ignorate.

— Da, da.

Patrik spera că mama lui avea să abandoneze subiectul în curând. Nu trebuia să-şi facă griji. Încă mai simţea sperietura aia, de pe drumul cu ambulanţa până la spitalul din Uddevala. Crezuse că o să moară sau, mai bine zis, era convins. Îşi aminti imaginile cu Maja, Erica şi bebeluşii pe care fusese sigur că n-avea să-i vadă niciodată, un vârtej mental, amestecându-se cu durerea din piept.

Abia la secţia de terapie intensivă, revenindu-şi, şi-a dat seama că supravieţuise, că primise doar un avertisment din partea corpului, care-i spunea s-o ia mai uşor. Dar mai târziu aflase de accident şi o nouă durere luase locul celei vechi. Dus

în scaunul cu rotile să-i vadă pe gemeni, primul impuls fusese să se întoarcă din uşă. Pentru că erau atât de mici şi de lipsiţi de apărare. Piepturile lor firave se ridicau şi se lăsau cu greu şi uneori tresăreau. Nu credea că nişte făpturi atât de mici puteau supravieţui, aşa că nu voise să se apropie de ei sau să-i atingă. Nu ştia dacă o să facă faţă, mai târziu, unei despărţiri.

— Şi frăţiorii unde sunt? o întrebă pe Maja.

O ţinea în continuare în braţe şi ea se agăţa de gâtul lui cu braţele strânse.

— Dorm. Dar au făcut caca. Supermultă. Bunica i-a şters la fund. Mirosea… beleeea.

Fetiţa se strâmbă.

— Au fost nişte îngeraşi, spuse Kristina şi se lumină la faţă. Au mâncat aproape două biberoane pline de căciulă şi apoi au tras pe dreapta, fără nicio problemă. După ce au făcut caca, da, vorba Majei.

— Mă duc până sus să văd ce fac, spuse Patrik.

De când veniseră de la spital, se obişnuise să fie mereu lângă ei şi le ducea mereu dorul cât era la serviciu.

Urcă la etaj şi intră în dormitor. Nevrând să-i despartă, preferau să-i culce în acelaşi pat. Acum dormeau lipiţi strâns unul de celălalt, cu nasurile apropiate. Braţul lui Noel era întins peste Anton, de parcă ar fi vrut să-l apere de ceva. Patrik se întrebă care va fi rolul fiecăruia. Noel părea mai hotărât, era mai zgomotos decât Anton, care, probabil, putea fi descris drept un copil mulţumit. Dacă îi dădeau suficient să mănânce şi-l lăsau să doarmă când era obosit, nu se auzea dinspre el decât un gângurit fericit. În schimb, Noel putea să protesteze mult şi bine dacă nu era satisfăcut. Nu-i plăcea nici să fie îmbrăcat, nici schimbat. Şi cel mai rău era să-i facă baie. Ai fi zis că apa însemna pericol de moarte, dacă era să te iei după ţipetele lui.

Patrik rămase aplecat peste pătuţul lor. Atât ochii lui Noel, cât şi cei ai lui Anton se mişcau pe sub pleoape în somn. Se întrebă dacă visau despre aceleaşi lucruri.

Annie stătea pe trepte, în lumina asfinţitului, când zări o barcă apropiindu-se. Sam apucase să adoarmă deja. Annie se ridică încet şi coborî până la debarcader.

— Pot să debarc aici?

Vocea părea atât de cunoscută şi totuşi schimbată. Se simţea că trecuse prin multe de când se văzuseră ultima oară. Primul ei gând fu să strige: „Nu, nu pune piciorul pe uscat! Nu mai ai ce căuta aici!” Dar nu spuse nimic, apucă doar parâma aruncată de el şi, cu un gest de rutină, făcu o voltă ca să tragă barca. Şi în clipa următoare, bărbatul stătea în faţa ei, pe chei. Annie uitase cât e de înalt. Ea, care era la fel de înaltă ca majoritatea bărbaţilor, putea oricând să-şi sprijine capul de pieptul lui. Era unul dintre lucrurile care îl iritaseră pe Fredrik, faptul că ea era cu câţiva centimetri mai înaltă decât el. N-o lăsa niciodată să-şi pună pantofi cu toc când ieşeau undeva împreună.

Nu te gândi la Fredrik acum. Nu te gândi…

Nimeri în braţele lui. Nu-şi dădu seama cum, cine făcuse pasul acela care-i despărţea. Dintr-odată, era pur şi simplu acolo şi puloverul împletit îi înţepa obrajii. Se simţea în siguranţă în braţele lui şi inhală mirosul lui bine cunoscut, pe care nu-l mai respirase de atâţia ani. Mirosul lui Matte.

— Salut, tu.

Matte o îmbrăţişă şi mai tare, de parcă ar fi vrut s-o împiedice să cadă, şi asta şi făcu. Ar fi vrut să rămână în braţele lui pentru totdeauna, să simtă tot ce-i aparţinuse cândva, dar dispăruse apoi într-un labirint de întuneric şi disperare. Însă până la urmă Matte îi dădu drumul şi o îndepărtă de el, cercetându-i faţa, parcă, pentru prima oară.

— Eşti la fel, spuse.

Dar Annie îi văzu ochii şi ştia că minţea. Nu era la fel, era alt om. Se vedea pe chipul ei, era gravat în ridurile din jurul gurii şi al ochilor, şi ştia că el le văzuse. Dar îl iubea pentru că se prefăcuse. Întotdeauna fusese talentat la asta, se comporta ca şi când răul ar fi dispărut dacă închidea ochii.

— Haide, spuse ea şi întinse mâna spre el.

Matte o prinse de mână şi urcă spre casă.

— Insula arată la fel.

Vântul îi purtă vocea spre stânci.

— Da, nimic nu s-a schimbat.

Ar fi vrut să mai spună ceva, dar Matte intra deja în casă. Fu nevoit să se aplece în cadrul uşii şi clipa magică dispăru. Aşa fusese întotdeauna cu Matte. Îşi amintea cuvintele pe care le purtase în ea atâta timp şi care ar fi vrut să ajungă la el, dar rămâneau blocate şi mute. Şi ştia că el se supăra. Se supăra că

îl respingea când venea întunericul.

Nici acum nu putea să-l lase să intre, dar să stea cu ea în casă nu dăuna nimănui. În orice caz, puţin. Avea nevoie de asta, de căldura lui. Îi fusese frig atâta timp.

— Vrei ceai?

Scoase ibricul fără să aştepte răspunsul. Simţea nevoia să se arate ocupată, ca să nu se vadă că tremură.

— Da, mulţumesc, mi-ar prinde bine. Şi omuleţul? Unde e? Câţi ani are?

Ea îl privi nedumerită.

— Da, mama şi tata m-au ţinut la curent, spuse el zâmbind.

— Are cinci ani. Şi doarme deja.

— Aha.

Păru dezamăgit şi asta îi încălzi inima. Era important pentru ea. De multe ori se întrebase cum ar fi fost dacă Matte ar fi fost tatăl lui Sam, nu Fredrik. Dar în cazul ăsta n-ar mai fi fost Sam, ci un cu totul alt copil. Şi aşa ceva ar fi fost imposibil.

Se bucura că Sam adormise. Nu voia să i-l arate lui Matte în starea asta. Dar de îndată ce se făcea bine, îşi zise, Matte va avea voie să îl vadă pe băieţelul ei, ai cărui ochi căprui erau tot timpul plini de năzdrăvănii. Puteau să se vadă cu toţii, numai să fie din nou la fel de năzdrăvan. Abia aştepta.

Stătură tăcuţi un timp, sorbind încet din ceaiul cald. Era o senzaţie ciudată să stea acolo ca nişte străini, că lăsaseră timpul să-şi facă de cap cu ei. Apoi începură să discute. Era ciudat, pentru că nu mai erau la fel. Dar regăsiră încet ritmul obişnuit, tonul acela specific lor, care putea să înlăture bariera dintre ei, lăsată în urmă de trecerea anilor.

Când îl luă de mână şi îl conduse sus, i se păru că totul era aşa cum trebuie. După aceea adormi cu braţele lui cuprinzând-o şi cu respiraţia lui în ureche. Auzi cum valurile, afară, se loveau de stânci.

Vivianne întinse o pătură peste Erling. Somniferul îl doborâse, ca de obicei. Începuse să se întrebe de ce aţipea pe canapea în fiecare seară. Vivianne ştia că trebuise să fie precaută. Dar nu mai era în stare să se întindă lângă el şi să-i simtă corpul lipit de al ei. Nu se mai putea.

Ieşi în bucătărie, aruncă la gunoi resturile de creveţi, clăti farfuriile şi le aşează în maşina de spălat vase. Mai rămăsese un strop de vin alb în sticlă. Vivianne îşi turnă într-un pahar curat şi se duse în camera cu televizorul.

Mai avea atât de puţin. Începuse să se îngrijoreze. În ultimele zile avusese impresia că tot ce construise cu atâta migală ameninţa să se năruie. Ajungea să mute o piesă ca să se prăbuşească totul. Ştia asta. Când era mai tânără, avea o plăcere aproape perversă în a-şi asuma tot felul de riscuri. Adora senzaţia de echilibristică pe marginea unei prăpăstii periculoase. Dar asta se schimbase între timp. Era ca şi când, odată cu vârsta, ar fi tânjit din ce în ce mai mult după siguranţă, după starea aceea, când te poţi lăsa pe spate fără a fi nevoită să te gândeşti la nimic. Şi era sigură că Anders gândea la fel. Semănau atât de tare şi ştiau cum gândeşte celălalt fără să fie nevoie s-o spună cu voce tare. Aşa fusese mereu.

Vivianne duse paharul la gură, dar se abţinu în ultima secundă, când simţi mirosul de vin. Mirosul îi aduse aminte de nişte întâmplări la care jurase că n-o să se mai gândească. Totul se petrecuse cu mult timp în urmă. Era un alt om şi niciodată n-avea să mai fie la fel, în nicio împrejurare. Acum era Vivianne.

Ştia că avea nevoie de Anders dacă nu voia să mai cadă în prăpastia aia, în gaura aceea neagră a amintirilor care o întinau şi o făceau să se simtă mică din nou.

Aruncă o ultimă privire spre bărbatul de pe canapea, apoi îşi luă geaca şi ieşi. Erling dormea dus. N-avea să-i ducă dorul.

Fjällbacka 1870

Când Karl îi ceruse mâna, Emelie se simţise în al şaptelea cer. Niciodată nu şi-ar fi închipuit că i se poate întâmpla aşa ceva. Era adevărat că visase la asta. În cei cinci ani cât lucrase ca servitoare la ferma părinţilor lui, adormise de multe ori cu imaginea lui Karl pe retină. Dar ştia că aşa ceva nu era posibil. Şi observaţiile nemiloase ale lui Edith îi alungaseră şi ultimele speranţe. Pentru că fiul stăpânilor nu se însura cu servitoarea, nici măcar dacă aceasta era cu burta la gură.

Karl nu o atinsese niciodată. Abia dacă i se adresase de câteva ori, când era liber şi venea acasă în vizită. Îi zâmbea doar politicos şi se dădea la o parte dacă îi era în drum. Cel mult o întreba ce mai face, dar niciodată nu-i dăduse de înţeles că o place şi el. Edith îi spusese că-i nebună şi că ar fi mai bine să-şi scoată ideile alea din cap şi să nu mai fie atât de visătoare.

Dar visele pot deveni realitate şi rugăciunile pot fi ascultate. Într-o zi venise la ea, zicând că are ceva să-i spună. Ea s-a speriat, crezând c-a făcut vreo prostie şi că el avea să-i spună să-şi facă bagajul şi să plece de la fermă. Dar Karl stătea doar cu ochii în pământ. Bretonul castaniu îi căzuse peste ochi şi ea se străduise din răsputeri să nu întindă mâna şi să i-l îndrepte. O întrebase, bâlbâindu-se, dacă îşi poate imagina o viaţă alături de el. Lui Emelie nu-i venise să-şi creadă urechilor, îl cercetase din cap până-n picioare ca să-şi dea seama dacă nu o lua peste picior. Dar el continua să vorbească, zicea că vrea s-o ia de nevastă, da, şi mâine, dacă se poate. Vorbise deja şi cu ai lui, şi cu preotul, aşa că, dacă era de acord, puteau să rezolve totul într-o clipită.

Emelie ezitase puţin, dar până la urmă izbutise să scoată pe gură un „da”. Karl ieşise din cameră făcând plecăciuni după plecăciuni şi mulţumindu-i. Emelie rămăsese acolo mult timp, simţind cum căldura i se răspândeşte prin tot pieptul şi

mulţumindu-i lui Dumnezeu că-i auzise rugăciunile rostite doar pentru sine, în şoaptă, în fiecare seară. Apoi se năpustise afară ca s-o caute pe Edith.

Dar Edith nu reacţionase aşa cum spera, cu mirare sau poate chiar cu puţină invidie. Şi-a ridicat doar sprâncenele negre, a scuturat din cap şi i-a spus să aibă grijă. Edith auzise nişte discuţii ciudate, voci care urcau şi coborau în spatele uşilor închise, încă de când Karl se întorsese acasă de pe nava-far. Întoarcerea lui acasă fusese neaşteptată. Niciunul dintre servitorii de la fermă nu fusese anunţat că mezinul familiei era în drum spre casă. Şi nu aşa era de obicei, i-a spus Edith. Emelie nu plecase însă urechea la avertizările ei, ci le interpretase drept semn c-o invidia pentru norocul care-i ieşise în cale. Nu voia să audă astfel de prostii şi nici bârfe. Avea să se mărite cu Karl.

Trecuse o săptămână de când se mutaseră în casa cea nouă. Emelie se surprinse fredonând. Era minunat să ai o casă a ta, în care să deretici. Casa era mică, ce-i drept, dar era frumoasă în simplitatea ei şi Emelie făcuse ordine şi curăţenie peste tot şi acum totul strălucea şi mirosea a detergent. Ea şi Karl nu prea avuseseră încă timp pentru ei, dar sigur avea să le vină şi lor rândul. Karl era nevoit să lucreze zi şi noapte ca să aranjeze totul. Asistentul lui de la far Julian sosise şi el şi cei doi lucraseră împreună încă din prima noapte.

Nu prea era sigură ce părere avea despre bărbatul cu care urma ca ei să împartă insula. Julian nu-i vorbise aproape deloc de când pusese piciorul pe Gråskär. De cele mai multe ori o privea într-un fel care nu-i plăcea deloc. Dar probabil că era doar timid. Sigur nu era uşor să fii nevoit dintr-odată să trăieşti lângă un om străin. Pe Karl îl cunoştea încă de pe vremea când lucrau pe navă, din câte auzise, dar cu ea avea să-i ia un pic de timp ca să se acomodeze. Şi timp aveau berechet acolo, pe insulă. Emelie continuă să deretice prin bucătărie. Nu cumva să-i pară rău lui Karl că o luase de nevastă.

Întinse mâna după el. La fel ca pe vremuri. I se păru că trecuseră doar câteva zile de când stătuseră culcaţi acolo, în pat. Dar de data asta erau adulţi. El era mai ciolănos şi mai păros, cu cicatrice noi, pe dinafară şi pe dinăuntru. Stătuse cu capul pe pieptul lui şi urmărise conturul cicatricelor cu degetul arătător. Ar fi vrut să-l întrebe ce s-a întâmplat, dar simţise că totul era încă prea fragil ca să reziste la întrebări legate de anii care au trecut.

Acum patul era gol. Avea gura uscată şi era complet epuizată. Singură. Mâna ei continuă să caute pe cearşaf şi pe pernă, dar Matte dispăruse. Era ca şi când i-ar fi dispărut un membru în timpul nopţii. Apoi începu să spere. Poate era jos? Îşi ţinu respiraţia şi trase cu urechea, dar nu se auzea niciun sunet. Annie se înfăşură strâns în pătură şi puse picioarele pe podeaua de lemn tocită, îşi târî încet picioarele până la geamul care dădea spre debarcader şi privi afară. Barca dispăruse. O părăsise fără să-şi ia rămas-bun. Annie se lăsă jos, încet, lângă perete şi simţi că începe s-o doară capul. Trebuia să bea ceva.

Se îmbrăcă încet. Avea impresia că nu pusese deloc geană pe geană toată noaptea, dar nu era aşa. Adormise în braţele lui şi dormise mai liniştit decât niciodată. Şi totuşi capul îi zvâcnea.

La parter era linişte. Annie intră în camera lui Sam. Băieţelul se trezise, dar stătea tăcut în pat. Fără să spună ceva, Annie îl ridică şi-l duse la masa de bucătărie. Îl mângâie pe păr şi se apucă să-şi facă o cafea şi să bea nişte apă. Îi era tare sete. Dădu peste cap două pahare mari, până alungă senzaţia de uscăciune din gură. Se şterse cu dosul palmei. Oboseala deveni şi mai concretă, şi mai intruzivă, acum că îşi stinsese setea. Dar trebuiau să mănânce, şi ea, şi Sam. Fierse nişte ouă, îşi făcu un sendviş şi îi pregăti lui Sam nişte terci de ovăz. Toate astea cu mişcări mecanice. Aruncă o privire piezişă spre cutia din hol. Nu mai avea prea multe. Trebuia să facă economii. Dar oboseala şi

imaginea bărcii singuratice de lângă chei o mânară afară. Ieşi cu paşi repezi pe hol şi trase sertarul de jos al comodei. Pipăi agitată pe sub haine, dar degetele nu găsiră nimic. Scotoci încă o dată, şi până la urmă azvârli toate hainele pe jos. Dar acolo nu era nimic. Poate că-şi amintea greşit sertarul. Trase şi celelalte două sertare rămase şi le goli conţinutul pe podea, dar nu găsi nimic. O cuprinse panica şi, brusc, înţelese de ce-i alunecase mâna peste cearşaful gol, la trezire dimineaţa. Dintr-odată, îşi dădu seama de ce dispăruse Matte şi de ce nu-şi luase rămas-bun.

Se prăbuşi pe jos şi se chirci, strângându-şi genunchii la piept. Auzi cum apa pentru cafea dă pe dinafară în bucătărie.

— Lasă băiatul în pace, spuse Gunnar fără să ridice privirea din „Bohuslänningen”, repetând aceeaşi replică pe care o rostise toată ziua.

— Dar poate că vrea să vină până aici să ia cina cu noi diseară? Sau mâine, duminică? Nu crezi? spuse Signe pe un ton nerăbdător.

Gunnar suspină pe după ziar.

— Sigur are alte planuri în weekend. E om în toată firea. Dacă vrea să ne vadă, sigur o să sune sau o să dea o fugă până aici. Nu poţi să alergi după el tot timpul. Doar a fost la noi la cină acum două zile.

— Cred că-i dau un ţâr oricum. Să văd ce face, atât.

Signe se întinse după telefon, dar Gunnar se aplecă în faţă şi-o împiedică.

— Lasă-l în pace, spuse accentuând fiecare cuvânt.

Signe îşi retrase mâna. Dar o durea tot corpul de cât tânjea să formeze numărul de mobil al lui Matte, să-i audă vocea şi să se asigure că totul e bine. După bătaia aceea, devenise şi mai neliniştită. Întâmplarea aceea îi confirmase temerile, că lumea era un loc periculos pentru Matte.

Dacă era să gândească logic, ştia că trebuia să facă un pas înapoi. Dar la ce bun, dacă pe dinăuntru o voce îi striga să-l protejeze? Era om matur acum. Ştia asta. Şi cu toate astea, nu putea să nu-şi facă griji.

Signe ieşi pe furiş în hol şi luă telefonul de acolo. Când auzi

vocea lui Matte pe robot, închise. De ce nu răspundea?

— Nu ştiu ce să fac.

Erica lăsă capul în jos. Avuseseră parte de câteva clipe rare de linişte în mijlocul haosului. Toţi copiii dormeau, aşa că puteau să stea împreună la masa din bucătărie, să mănânce sendvişuri calde şi să discute fără să fie întrerupţi. Dar Erica nu reuşea să se bucure pe deplin. Gândul la Anna nu-i dădea pace.

— Nu prea ai ce să faci, doar să fii alături de ea dacă are nevoie. Şi îl are oricum pe Dan.

Patrik întinse mâna peste masă şi o lăsă pe a Ericăi.

— Închipuie-ţi… dacă mă urăşte? zise cu glas întretăiat de plâns.

— De ce să te urască?

— Pentru că eu am doi şi ea nu are niciunul.

— Dar nu e vina ta. E… habar n-am cum să-i zic. Soarta, poate.

Patrik îi mângâie dosul palmei.

— Soarta?

Erica îl privi neîncrezătoare. Îi ajungea de câte ori avusese de-a face cu soarta.

— În sfârşit era şi ea mai fericită şi ne-am apropiat mai mult. Dar acum… o să mă urască, sunt sigură.

— Cum a fost ieri?

Fuseseră atât de ocupaţi că nu apucaseră să stea de vorbă până atunci. Flacăra lumânării aprinse de Patrik pâlpâia şi chipul Ericăi era ba iluminat, ba umbrit.

— Dormea. Am stat lângă ea puţin. Părea atât de mică.

— Dan ce zicea?

— Arăta disperat. Are o povară grea de cărat, se vede pe el, chiar dacă încearcă să te convingă că totul e-n regulă. Emma şi Adrian pun o grămadă de întrebări. Întreabă unde a dispărut bebeluşul din burtă, de ce mama doarme toată ziua. Şi zice că nu ştie ce să le răspundă.

— O să-şi revină ea şi de data asta. A dat dovadă de multă tărie şi mai demult.

Patrik îşi ridică mâna de pe cea a Ericăi şi apucă din nou furculiţa.

— Nu ştiu. Câte poate să ducă un om până să o ia razna de tot? Eu cred că Anna a atins pragul, spuse Erica şi vocea i se frânse.

— Nu putem decât să aşteptăm. Om vedea mai încolo.

Patrik auzi cum i se rotesc cuvintele în gol. Dar nu ştia ce să zică. Nici el nu ştia ce era de făcut. Cum te apărai împotriva sorţii? Cum supravieţuiai după ce-ţi murea un copil?

Cele două ţipete din dormitorul de la etaj îi făcură să tresară pe amândoi. Urcară împreună ca să-i ia în braţe, fiecare pe câte unul. Asta era soarta lor. Inimile li se umplură de o recunoştinţă vinovată.

— Era de la serviciul lui Matte. N-a fost nici ieri, nici azi. Şi nu le-a dat nici telefon c-ar fi bolnav.

Gunnar stătea complet înmărmurit lângă telefon.

— Nici mie nu mi-a răspuns şi l-am sunat tot weekendul, spuse Signe.

— Mă duc până la el să văd ce se întâmplă.

Gunnar pornise deja spre uşă; se îmbrăcă din mers. Deci aşa se simţea Signe. Frica îi rodea pieptul pe dinăutru, ca un animal. Aşa se simţise în toţi anii ăştia, deci.

— Vin cu tine, spuse Signe pe un ton hotărât. Gunnar ştiu că nu era cazul să se împotrivească. Dădu scurt din cap şi aşteptă nerăbdător până când Signe îşi puse paltonul.

Nu rostiră o vorbă până la blocul de chiriaşi. O luă prin spate, nu prin comună, ci pe lângă dealul numit Şapte Hârtoape, unde iarna copiii se dădeau cu sania. Gunnar înghiţi în sec. Sigur exista o explicaţie. Poate are febră mare şi nu s-a gândit să sune şi să-şi anunţe colegii că e bolnav. Sau poate că... Nu-i trecea prin cap niciun alt motiv. Matte obişnuia să sune când era vorba de ceva de genul ăsta. Sigur ar fi anunţat dacă nu putea să ajungă la serviciu.

Pe scaunul din dreapta, Signe stătea palidă şi se holba drept înainte, prin parbriz. Părea că se agaţă de poşeta ei, aflată pe genunchi. Gunnar se întrebă la ce i-o fi trebuind poşetă acum, dar îşi dădu seama că funcţiona drept colac de salvare, ceva de care putea să se ţină.

Parcară în fata blocului lui Matte. Scara B. Îi venea s-o rupă la

fugă, dar de dragul lui Signe încercă să se arate calm şi se forţă să păşească normal.

— Ai cheile la tine? îl întrebă Signe, care i-o luase deja înainte şi apucase să deschidă uşa de la intrare.

— Poftim.

Gunnar îi întinse legătura cu cheile de rezervă ale lui Matte.

— Dar sigur e acasă şi-atunci n-o să fie nevoie... O să deschidă sigur şi...

Auzi vorbele incoerente ale lui Signe în timp ce alerga în sus, pe trepte. Matte locuia la ultimul etaj şi cei doi ajunseră gâfâind în faţa uşii. Gunnar se abţinu să nu vâre direct cheia în broască.

— Sunăm mai întâi. Dacă e acasă, se supără rău dacă ne vede că dăm buzna. Poate are musafiri, poate de asta nu s-a dus la serviciu.

Signe apăsă butonul soneriei. Auziră cum ţârâitul răsună în apartament. Mai apăsă o dată şi încă o dată. Aşteptară sunetul paşilor de dinăuntru, sunetul paşilor lui Matte, care se grăbea, de obicei, să le deschidă. Dar înăuntru era linişte.

— Fii, te rog, bun şi deschide.

Signe îi aruncă o privire încurajatoare bărbatului ei.

Acesta dădu din cap, îşi făcu loc pe lângă ea şi începu să îşi facă de lucru cu legătura de chei. Învârti cheia în broască şi smuci clanţa. Uşa era încuiată. Gunnar îşi dădu seama, confuz, că tocmai încuiase şi că, de fapt, uşa fusese descuiată tot timpul. O privi pe Signe şi cei doi citiră panica din ochii celuilalt. De ce să fie descuiată uşa dacă nu era acasă? Şi dacă era acasă, de ce nu le deschidea?

Gunnar învârti din nou cheia şi auzi declicul sistemului de închidere. Cu mâinile tremurând incontrolabil, apăsă clanţa şi trase uşa spre el.

În clipa în care aruncă o privire pe hol, înţelese că Signe avusese dreptate tot timpul.

Îi era rău. Mai rău decât oricând. Mirosul de vomă îi umplea nările. Nu-şi amintea, dar avea impresia că vărsase într-o găleată de lângă saltea. Totul era în ceaţă. Annie se mişcă cu grijă. O durea tot corpul. Se uită cu ochii pe jumătate închişi şi simţi că o dor. Încercă să desluşească ora. Ce zi era, de fapt? Şi

ce făcea Sam?

Gândul la Sam îi dădu suficientă putere să se ridice. Zăcea lângă patul lui. Sam dormea. Reuşi să-şi aţintească destul privirea încât să distingă ceasul. Era trecut de unu. Sam dormea de amiază. Annie îl mângâie pe cap.

Într-un fel sau altul, reuşise să aibă grijă de el în ciuda febrei. Probabil că instinctul matern fusese mai puternic. Corpul i se muie de uşurare. Durerea părea mai suportabilă. Privi împrejur. În pat se afla o sticlă cu apă şi, împrăştiate pe podea, se vedeau nişte fructe, biscuiţi şi o bucată de brânză. În ciuda stării de rău, avusese grijă să-i dea de mâncare şi de băut.

Lângă saltea se afla o găleată şi lui Annie îi veni să vomite de la mirosul care venea dinspre ea. Probabil că-şi dăduse seama c-o să i se facă rău şi pusese găleata la îndemână. Stomacul îi era gol, aşa că probabil vărsase tot.

Încercă să se ridice încet în picioare. Nu voia să-l trezească pe Sam şi fu nevoită să se abţină să nu se vaite. La început se clătină pe picioare. Era important să mănânce şi să bea cât mai mult. Nu-i era foame, dar stomacul îi chiorăia furios, pentru că nu avea ce să digere. Scoase găleata din cameră încercând să nu se uite în ea. Se înfioră, surprinsă de frigul care o izbi când deschise uşa de la intrare cu umărul. Căldura verii timpurii părea că luase o pauză cât fusese bolnavă.

Păşi cu grijă până la debarcader şi goli găleata, ferindu-şi privirea. Luă o bucată de sfoară, o legă de toartă şi clăti găleata cu apă de mare, pe cealaltă parte a pontonului.

Vântul o dezechilibră când se întoarse, cu braţele strânse peste piept. Tot corpul i se lupta împotriva efortului. Simţi cum îi curge sudoarea pe piele. Smulse toate hainele de pe ea, dezgustată, şi se spălă cât de bine putu, apoi îşi puse un tricou curat şi nişte pantaloni de trening. Cu mâinile tremurânde, îşi făcu un sendviş, îşi turnă un pahar de suc şi se aşeză la masa din bucătărie. Abia după câteva îmbucături simţi gustul mâncării, dar apoi mai înfulecă două sendvişuri. Încet, încet, puterile îi reveneau.

Aruncă din nou o privire pe ceasul de mână, pe pătratul mic care arăta data. După câteva calcule mentale, îşi dădu seama că era marţi. Zăcuse la pat aproape trei zile. Trei zile de vid şi vise. Ce visase, de fapt? Încercă să prindă din nou imaginile care i se învârteau în cap. Era una care se repeta. Annie scutură din

cap, dar simţi cum i se face din nou rău din cauza mişcării. Mai luă o îmbucătură din cel de-al patrulea sendviş şi stomacul i se linişti din nou. O femeie. Visase ceva cu o femeie şi era şi o chestie cu faţa ei. Annie se încruntă. Ceva i se păruse cunoscut la femeia aia. Ştia c-o mai văzuse, dar nu-şi dădea seama unde.

Se ridică. O să-şi aducă ea aminte, cu timpul. Dar nu reuşea să scape de o senzaţie. Femeia din vis părea tristă. Şi Annie se întoarse în cameră să vadă ce face Sam, cuprinsă de acelaşi sentiment.

Patrik dormise prost. Nelinişstea Ericăi în privinţa surorii ei fusese contagioasă şi Patrik se trezi de mai multe ori în noaptea aceea, cu gânduri negre despre cât de schimbătoare era viaţa. Se adăuga şi accidentul lui, care îl făcuse să-şi piardă pentru moment echilibrul. Poate era bine că nu mai considera viaţa drept ceva de la sine înţeles, dar în acelaşi timp simţi cum o frică sâcâitoare pune stăpânire pe gândurile sale. Se surprinse comportându-se exagerat de protector şi precaut, lucru care nu-i stătea în fire. Nu prea voia s-o lase pe Erica să şofeze, cu copiii în maşină. Ar fi preferat să nu conducă deloc. Şi cel mai sigur s-ar fi simţit dacă ea şi copiii n-ar fi ieşit deloc pe uşă, ci ar fi stat în casă, departe de toate pericolele.

Îşi dădea seama, bineînţeles, că nu era nici sănătos, nici raţional să gândească aşa. Dar fusese cât pe ce. Cât pe ce să-şi piardă viaţa, sau să-i piardă pe Erica şi pe gemeni. O secundă lipsise ca să dispară cu toţii.

Apucă marginea mesei de scris şi se strădui să îşi domolească respiraţia. Uneori îl cuprindea panica; poate că trebuia să se obişnuiască cu sentimentul acesta pentru tot restul vieţii. Avea oricum să-i facă faţă, pentru că nu-şi pierduse familia.

— Cum merge? zise Paula apărând brusc în cadrul uşii.

Patrik mai trase o dată aer în piept.

— Sunt OK. Doar obosit. Hrănitul de noapte, ştii cum e, spuse şi încercă să zâmbească.

Paula intră şi se aşeză.

— Hai, scuteşte-mă.

Îl privi drept în ochi, semn că n-avea de gând să-i înghită explicaţiile şi zâmbetul fals.

— Te-am întrebat: cum merge?

— Când sus, când jos, îi explică Patrik împotriva voinţei lui. Îmi ia ceva timp să mă acomodez. Chiar dacă toţi se simt bine acum. În afară de sora Ericăi.

— De ce, ea cum e?

— Nu prea bine.

— Aşa ceva îţi ia timp.

— Da, probabil. Dar s-a închis în sine, pur şi simplu. Nici măcar Erica nu reuşeşte să comunice cu ea.

— Şi ţi se pare ciudat? îl întrebă încet Paula.

Patrik ştia că Paula avea talentul de a nu vorbi în plus. Spunea exact ce trebuia, nu ce voiai să auzi. Şi rar se întâmpla să greşească.

— Voi aveţi doi copii care au supravieţuit. Anna şi l-a pierdut pe al ei. Poate că nu-i aşa de ciudat c-o respinge pe sora ei.

— Dar tocmai de asta se teme Erica. Nu ştiu ce e de făcut.

— Nimic. În clipa asta nu puteţi face nimic. Anna are familia ei, îl are pe bărbatul ei, tatăl copilului. Trebuie să găsească o cale să se apropie mai întâi de el, nu de Erica. Oricât de dur ar suna, eu zic că Erica trebuie să se retragă puţin. Asta nu înseamnă c-o abandonează pe Anna. E lângă ea oricum.

— Eu înţeleg ce zici, dar nu ştiu cum să-i explic Ericăi.

Patrik mai inspiră o dată, adânc. Discuţia cu Paula îi mai alunga tensiunea din piept.

— Cred că... începu Paula, dar fu întreruptă de nişte bătăi în uşă.

— Mă scuzaţi, spuse Annika, cu faţa stacojie. Tocmai ne-au sunat din Fjällbacka. Un bărbat a fost găsit împuşcat în apartamentul lui.

Mai întâi se făcu linişte. În secunda următoare însă, cei doi o porniră spre garaj, cuprinşi de o agitaţie febrilă. În spatele lor, Annika bătu la uşa lui Gösta şi Martin. Aveau să ia cealaltă maşină şi să-i urmeze..

— Dar asta arată grozav! spuse Erling şi privi în jur mulţumit de centrul balnear, apoi se întoarse spre Vivianne. Ieftin n-a fost, dar primăria o să-şi recupereze banii până la ultimul sfanţ. Cred c-o să aibă succes. Şi dacă e să ne gândim la felul în care

au fost investiţi banii, eu zic c-o să ne rămână şi nouă o părticică frumoasă după ce ne-am acoperit cheltuielile. Sper că nu le daţi salarii prea mari?

Se uită bănuitor la o femeie tânără, în haine albe, care trecea pe lângă ei.

Vivianne îşi strecură o mână pe sub braţul lui şi îl conduse la o masă.

— Nu-ţi face griji, suntem foarte atenţi la cheltuieli. Anders ţine cu dinţii de bani. E meritul lui c-am avut câştiguri atât de mari cu centrul Lumina. De asta am putut investi aici.

— Da, noroc că-l ai pe Anders, spuse Erling şi se aşeză la masa cu prăjituri şi cafea. Apropo, a dat de tine Matte? Mi-a zis săptămâna trecută c-ar vrea să verifice nişte chestii cu tine şi Anders.

Se întinse după o chiflă, dar o puse înapoi pe farfurioară după o îmbucătură.

— Ce-i asta?

— Chifle din alac.

— Hmmmm, mormăi Erling şi se mulţumi să-şi soarbă cafeaua.

— Nu, nu m-a sunat. Înseamnă că n-a fost ceva important. Trece el pe la mine sau mă sună când are timp.

— Cam ciudat. Ieri n-a fost deloc la serviciu şi nici nu ne-a anunţat că-i bolnav. Şi nu l-am văzut nici azi-dimineaţă, când am plecat încoace.

— Sigur nu s-a întâmplat nimic, spuse Vivianne şi se întinse după o chiflă.

— Pot să mă aşez sau vreţi să fiţi singuri, porumbeilor?

Nici Erling, nici Vivianne nu-l auziseră pe Anders apropiindu-se. Amândoi tresăriră, dar în clipa următoare Vivianne zâmbi şi trase scaunul de alături pentru fratele ei.

Erling se mira de fiecare dată când vedea cât semănau. Amândoi erau blonzi, cu ochii albaştri şi gura la fel, cu buza superioară frumos arcuită. Dar în timp ce Vivianne era energică şi extrovertită, cu un soi de şarm pe care l-ar fi putut numi magnetic, fratele ei părea mai degrabă introvertit şi tăcut. Genul contabil, se gândise văzându-l pentru prima oară la centrul de recreere. Nu că i s-ar fi părut ceva negativ. Când era vorba de sume atât de enorme, se simţeau în siguranţă cu un om al cifrelor alături, chiar şi aşa nesărat ca el, care se ocupa de

finanţe.

— Ai auzit ceva de Mats? Erling zice că voia să ne întrebe ceva.

Vivianne se întoarse spre Anders.

— Da, a trecut pe la mine vineri după-masă. N-a stat mult. De ce?

Erling îşi drese vocea.

— Păi, la sfârşitul săptămânii trecute mi-a zis că era nedumerit, voia să vă întrebe nişte chestii.

Anders dădu din cap.

— Cum spuneam, a trecut pe la mine şi am rezolvat nişte nelămuriri.

— Foarte bine. Mă bucur că totul e în ordine, spuse Erling cu un surâs satisfăcut.

În faţa intrării blocului, o pereche de bătrâni se îmbrăţişau strâns. Patrik presupuse că erau părinţii victimei. Ei fuseseră cei care găsiseră cadavrul şi sunaseră la poliţie. Coborî din maşină împreună cu Paula şi se îndreptară spre ei.

— Patrik Hedström, poliţia din Tanum. Dumneavoastră aţi sunat? întrebă, deşi ştia deja răspunsul.

— Da, noi.

Obrajii bărbatului erau scăldaţi în lacrimi.

Soţia lui îşi ţinea în continuare faţa lipită de pieptul său.

— E fiul nostru… spuse fără a ridica privirea. E… acolo, sus…

— O să urcăm, să vedem ce s-a întâmplat.

Bărbatul dădu să-i urmeze, dar Patrik îl opri.

— Cred că-i mai bine dacă aşteptaţi aici. Imediat vin şi cadrele medicale. Paula stă cu dumneavoastră până atunci.

Patrik schiţă un gest încurajator către Paula, care îi conduse cu grijă ceva mai încolo pe cei doi bătrâni. Apoi se îndreptă spre uşă şi urcă la etajul întâi. Nu era nevoie să intre în apartament ca să constate că bărbatul care stătea întins pe burtă în hol era mort. Avea o gaură mare în ceafă. Sângele şi materia cenuşie împroşcaseră podeaua, peretele şi se solidificaseră de mult. Era locul în care se făptuise o crimă, aşa că nu era o idee bună să mişte ceva pe-acolo înainte ca Torbjörn Ruud şi echipa lui de inspectori judiciari să cerceteze apartamentul. Nu-i rămânea

decât să coboare şi să discute cu părinţii decedatului.

Ajuns iarăşi jos, Patrik o porni cu paşi repezi spre cuplul care, împreună cu Paula, stătea de vorbă cu personalul ambulanţei, sosită între timp. Femeia avea o pătură pe umeri şi plângea mai departe în hohote. Patrik se hotărî să vorbească mai întâi cu bărbatul, care părea ceva mai echilibrat, deşi plângea şi el.

— E nevoie să urcăm? întrebă un asistent medical şi ridică bărbia spre bloc.

Patrik scutură din cap.

— Nu, deocamdată nu. Inspectorii judiciari sunt pe drum.

Preţ de câteva secunde se făcu linişte. Nu se auzea decât plânsul sfâşietor al femeii. Patrik se apropie de soţul ei.

— Putem schimba două vorbe?

— Noi vrem să vă ajutăm cu ce putem. Doar că nu înţelegem cine a… vocea bărbatului se frânse, dar îl urmă pe Patrik până la maşina poliţiei, după ce aruncă o privire spre soţia lui. Dar aceasta nu părea să observe nimic din ce se petrece în jurul ei.

Cei doi se aşezară pe bancheta din spate.

— Pe uşă scria Mats Sverin. E fiul dumneavoastră?

— Da. Dar îi ziceam Matte.

— Şi numele dumneavoastră?

Patrik îşi lua notiţe într-un carneţel în timp ce vorbea.

— Gunnar Sverin. Pe soţia mea o cheamă Signe. Dar de ce…

Patrik puse mâna pe braţul lui ca să-l liniştească.

— O să facem tot posibilul ca să-l prindem pe cel care a făcut asta. Vă simţiţi în stare să răspundeţi la câteva întrebări?

Gunnar dădu din cap.

— Când v-aţi întâlnit ultima oară cu fiul dumneavoastră?

— Joi seara. A luat cina la noi. De când s-a mutat înapoi în Fjällbacka, venea des pe la noi la cină.

— Şi pe la ce oră a plecat de la dumneavoastră?

— Era cu maşina. După nouă, cred.

— Aţi mai auzit de el după asta? Aţi vorbit la telefon sau ceva?

— Nu, nimic. Signe e o fire foarte neliniştită, a încercat să-l sune de mai multe ori, tot weekendul, dar n-a dat de el, şi eu… eu i-am spus să nu-şi facă inimă rea şi să-l lase în pace.

Lacrimile îi umplură ochii, dar bătrânul şi-i şterse imediat cu mâneca gecii.

— Deci ziceţi că n-a răspuns nimeni. N-aţi reuşit să-l prindeţi

nici pe mobil?

— Nu, mi-a răspuns doar mesageria vocală.

— Şi vi s-a părut anormal?

— Da, cred că da. E drept că Signe îl suna cam des, dar Matte era înzestrat c-o răbdare de înger.

Gunnar îşi trecu din nou mâneca hainei peste ochi.

— De asta aţi venit azi până aici?

— Da şi nu. Signe era foarte agitată. Şi eu, chiar dacă m-am prefăcut că nu-s. Şi când m-au sunat de la primărie şi mi-au spus că Matte n-a fost la serviciu… Nu, aşa ceva nu-i stătea în fire. Întotdeauna îşi respecta termenele, ajungea la timp la întâlniri… Asta a moştenit-o de la mine.

— Şi ce făcea la primărie?

— Era de câteva luni şeful departamentului economic. Atunci s-a mutat înapoi. A avut noroc cu serviciul ăsta, că-n rest nu prea ai ce face pe-aici ca economist.

— Dar cum de s-a mutat la Fjällbacka? Unde a stat înainte?

— În Göteborg, spuse Gunnar răspunzând la cea de-a doua întrebare. Nu prea ştim ce l-a determinat să se mute. Dar a fost implicat într-o bătaie chiar înainte să se mute, nişte derbedei au sărit la el, în orice caz, a ajuns la spital şi a stat internat câteva săptămâni. Vedeţi, lucrurile de genul ăsta te pot pune pe gânduri. Mă rog, s-a mutat din nou acasă şi noi ne-am bucurat. Mai ales Signe, bineînţeles. Nu mai putea de bucurie.

— Se ştie cine l-a bătut?

— Nu, poliţia n-a reuşit să-i identifice. Matte zicea că nu-i cunoştea şi că oricum n-ar fi putut să-i recunoască după. Dar l-au bătut zdravăn. Când m-am dus la el în vizită cu Signe, la Sahlgrenska, abia l-am recunoscut.

— Mmmm… făcu Patrik şi desenă semnul exclamării în dreptul rândurilor referitoare la incident.

Avea să se informeze numaidecât despre chestia asta. Trebuia să ia legătura cu colegii lui din Göteborg.

— Deci nu cunoaşteţi pe nimeni care să fi vrut să-i facă rău lui Mats? Cineva, o persoană sau mai multe, cu care să aibă ceva de împărţit…

Gunnar scutură din cap de mai multe ori.

— Matte nu s-a certat cu nimeni de când îl ştiu. Toţi îl plăceau. Şi lui îi plăceau toţi.

— Şi la serviciu? Cum îi mergea?

— Cred că se simţea bine acolo. În fine, în joia aia când ne-am văzut, părea puţin neliniştit, dar poate că mi s-a părut. Poate că era doar preocupat. În orice caz, nu ne-a spus nimic, c-ar fi avut probleme cu careva. Din câte am înţeles, Erling e mai special, dar Matte a zis că e inofensiv şi că ştie cum să-l ia.

— Şi perioada din Göteborg? Ştiaţi ceva despre cum trăia acolo? Despre prieteni, iubite, colegi de serviciu?

— Nu, n-aş putea spune. Nu prea ne povestea despre aşa ceva. Signe mai încerca să afle câte ceva despre viaţa lui, despre fete şi celelalte. Dar nu prea ne dădea răspunsuri detaliate. Acum câţiva ani ne mai spunea câte ceva despre amici şi chestii de genul ăsta, dar de când a început să lucreze acolo în Göteborg, la penultimul lui loc de muncă, părea că s-a retras din viaţa socială şi, în afară de serviciu, nu-l mai interesa nimic. Matte putea fi foarte închis uneori, necomunicativ.

— Cum era de când s-a întors în Fjällbacka? N-a început să iasă cu prietenii vechi?

Gunnar scutură din nou din cap.

— Nu, nu părea deloc interesat de aşa ceva. Bine, oricum, nu prea mai are prieteni vechi aici. Majoritatea s-au mutat în alte oraşe. Dar părea că e o decizie conştientă, să nu iasă cu nimeni. Pe Signe o neliniştea tare mult treaba asta.

— Şi prietenă? Nu are?

— Nu cred. Dar, sigur, în privinţa asta ne putem înşela.

— Nu v-a prezentat niciodată pe nimeni? îl întrebă Patrik, surprins. Câţi ani avea?

Gunnar îi răspunse. Era de vârsta Ericăi, se gândi Patrik.

— Nu, pe nimeni, sincer. Dar asta nu înseamnă că n-a avut prietene deloc, adăugă, de parcă ar fi citit gândurile lui Patrik.

— OK. Dacă vă mai amintiţi ceva, puteţi să mă sunaţi la numărul ăsta, spuse şi-i înmână cartea lui de vizită. Orice, un detaliu sau ceva ce vi se pare important. O să vrem să stăm de vorbă şi cu soţia dumneavoastră. Şi cu dumneavoastră. Sper că nu vă deranjăm.

— Nu, nu, spuse Gunnar. Bineînţeles.

Privi prin parbriz spre Signe, care părea că nu mai plânge. Probabil că primise un calmant de la paramedici.

— Condoleanţe, spuse Patrik.

Apoi liniştea se lăsă peste ei. Nu mai aveau ce zice.

Torbjörn Ruud şi echipa lui tocmai parcau când cei doi

coborâră din maşina de poliţie. Urma munca dificilă a adunării de probe şi indicii.

Aşa, retrospectiv, îi venea greu să creadă că nu-l citise din prima pe Fredrik. Dar poate că nu era atât de uşor. Atât de şlefuit, şi îi făcuse curte într-un fel cum nu mai întâlnise la nimeni. La început râsese de el, dar asta nu făcuse decât să-l stimuleze să se străduiască şi mai mult, până când încet-încet o înduplecase. O răsfăţase, o luase cu el în străinătate, rezervase numai camere la hoteluri de cinci stele, îi oferea şampanie şi îi trimitea atâtea flori, încât nu mai avea loc să intre în apartament. Merita tot luxul, îi spunea el. Şi ea îl credea. Era ca şi când ar fi atins ceva dinăuntrul ei, care fusese tot timpul acolo, nedescoperit. O nesiguranţă şi dorinţa de-a auzi că era specială, că merita mai multe decât ceilalţi. De unde avea bani? Annie nu-şi amintea să-şi fi pus vreodată întrebarea asta.

Vântul se înteţise, dar ea stătea tot afară, pe banca de pe latura sudică a casei. Cafeaua se răcise între timp, dar mai sorbea din ea când şi când. Mâinile, încolăcite în jurul corpului, îi tremurau. Se simţea în continuare nesigură pe picioare şi stomacul i se revolta. Ştia că o s-o ţină aşa un timp. Nu era nimic nou.

Fusese ademenită treptat în lumea lui Fredrik, plină de petreceri, călătorii, oameni şi lucruri frumoase. O casă încântătoare. Se mutase la el aproape imediat după ce se cunoscuseră, abandonându-şi garsoniera înghesuită din Farsta. Cum să fi rămas acolo după ce petrecea zile şi nopţi în şir în vila enormă a lui Fredrik, aflată în Djurholm, unde totul era alb şi nou şi extrem de luxos?

Pricepuse prea târziu cu ce se ocupa Fredrik, cum îşi câştiga existenţa. Vieţile lor erau deja împletite. Aveau prieteni comuni şi ea purta deja inel de logodnă, dar era şomeră pentru că Fredrik o voia acasă, să aibă grijă de locuinţă în lipsa lui. Dar adevărul trist era că nici măcar nu se revoltase prea mult din cauza asta. Ridicase doar din umeri, amăgindu-se cu gândul că logodnicul ei aparţinea ierarhiei superioare a unei industrii murdare şi că se afla atât de sus în conducere, încât nu era nevoit să se înhaite cu cei de sub el. Şi i se părea oarecum aventuros, îi plăcea adrenalina, senzaţia că nu ştie tot ce se

petrece în jur.

La exterior nu se vedea nimic din toate astea, bineînţeles. Pe hârtie, Fredrik lucra ca importator de vinuri, ceea ce era, într-un fel, adevărat. Firma lui câştiga suficient în fiecare an şi lui Fredrik îi plăcea să-şi viziteze podgoria pe care o cumpărase în Toscana. Plănuia chiar să-şi lanseze propriul vin. De afară se vedeau doar părţile bune şi nimeni nu-şi punea întrebări. Uneori Annie lua cina cu personalităţi, oameni de viţă nobilă sau afacerişti, şi se mira cât de uşor se lăsau păcăliţi, cât de uşor înghiţeau minciunile lui Fredrik. Credeau că sumele enorme pe care le învârtea proveneau din afacerile lui cu firma de importuri. Dar probabil că aleseseră să creadă asta. Exact ca ea, de altfel.

Totul se schimbase radical odată cu naşterea lui Sam. Fredrik insistase să aibă copii. Şi voia să aibă un fiu. Ea fusese cam sceptică. I se făcea ruşine şi acum când îşi aducea aminte cât se temuse c-o să-şi strice silueta, că n-o să mai aibă timp de prânzuri de trei ore cu prietenele sau de zile întregi dedicate shoppingului. Dar Fredrik era de neclintit şi ea se lăsase înduplecată împotriva voinţei ei.

În clipa în care moaşa i-l pusese în braţe pe Sam, toată viaţa i se schimbase. Nimic nu mai avea importanţă în afară de el. Fredrik îşi primi fiul mult aşteptat, dar simţea în acelaşi timp că dispăruse undeva la periferie, că-şi pierduse rolul de până atunci. Nu era genul care suporta prea bine să fie împins de la cârmă şi gelozia lui faţă de Sam luase nişte forme ciudate. Îi interzisese să alăpteze şi angajase şi o dădacă, împotriva voinţei ei, să aibă grijă de Sam. Dar nu se lăsase nici ea înlăturată. O pusese pe Elena să calce şi să dea cu aspiratorul, în timp ce ea petrecea ore întregi în camera bebeluşului. Nimic nu putea să intervină între ei. Pe cât fusese de răsfăţată şi de pierdută înainte, pe atât se simţea de sigură în noul ei rol, cel de mamă a lui Sam.

Dar, în clipa în care i-l puseseră în braţe pe Sam, viaţa ei începuse să se năruie. Avusese parte de violenţă şi înainte, când Fredrik bea ceva mai mult sau trăgea pe nas şi îl apucau pandaliile. Atunci se alegea cu vânătăi care o dureau câteva zile şi cu nasul însângerat. Dar nimic mai grav de atât.

În schimb, după naşterea lui Sam, lucrurile luaseră o întorsătură mai proastă. Vântul şi amintirile o făcură să-i dea

lacrimile. Mâinile îi tremurau atât de tare, încât vărsă nişte cafea pe pantaloni. Clipi ca să înlăture lacrimile şi imaginile. Sângele. Fusese atâta sânge. Amintirile se suprapuneau, ca două negative care se amestecau şi arătau o singură imagine. Asta o zăpăcea. Şi o speria.

Annie se ridică brusc. Trebuia să fie alături de Sam. Avea nevoie de el.

— Da, e o zi cu adevărat tristă.

Erling, care stătea lângă muchia scurtă a mesei de conferinţe, le aruncă o privire gravă colegilor săi.

— Dar cum?

Secretara Gunilla Kjellin îşi suflă nasul într-o batistă. Lacrimile îi curgeau pe obraji.

— Prea multe n-am aflat de la poliţistul care a sunat, dar am înţeles că Mats a fost victima unei crime sau ceva asemănător.

— L-au omorât în bătaie?

Uno Brorsson se lăsă pe spate în scaun. Mânecile cămăşii lui de bumbac cu pătrăţele erau suflecate până peste coate, ca de obicei.

— Cum vă spuneam, deocamdată prea multe nu ştiu, dar mă gândesc că poliţia o să ne ţină la curent.

— Şi cum afectează asta proiectul? zise Uno şi se trase un pic de mustăţi, ca de fiecare dată când se enerva.

— Nu ne afectează deloc. Asta voiam să vă spun, acum că ne-am adunat aici cu toţii. Matte a muncit multe ore la Proiectul Balneo şi a fost printre primii care ne-au îndemnat să continuăm. Totul o să decurgă conform planului şi eu însumi o să-mi asum răspunderea pentru finanţe, până când găsim un înlocuitor pentru Mats.

— Cum puteţi să vorbiţi deja despre un înlocuitor? se smiorcăi Gunilla.

— Haide, Gunilla, te rog.

Erling nu prea ştia cum să se raporteze la ieşirea asta nepotrivită, în ciuda situaţiei.

— Avem o responsabilitate faţă de primărie, faţă de locuitorii oraşului şi toţi care s-au dedicat trup şi suflet nu doar proiectului ăstuia, ci tuturor proiectelor menite să înfrumuseţeze locul.

Făcu o pauză, mulţumit de formularea reuşită, apoi continuă:

— Oricât de tragic ar fi să pierzi un om atât de tânăr, nu putem să lăsăm armele jos. „The show must go on”[3], cum se zice la Hollywood.

În sala de conferinţe era linişte totală acum şi ultima propoziţie sunase pur şi simplu atât de bine, încât Erling se simţi obligat să o repete din nou. Se îndreptă de spate, scoase pieptul în afară şi repetă cu un accent puternic de Bohuslän:

— *The show must go on, people. The show must go on.*

Stăteau înmărmuriţi, faţă în faţă la masa din bucătărie. Aşa stăteau de când poliţiştii cei prietenoşi îi aduseseră acasă cu maşina. Gunnar ar fi vrut să conducă el, dar insistaseră. Maşina lor rămăsese în parcare şi ar fi trebuit să se ducă până acolo pe jos ca s-o recupereze. Dar, sigur, aşa ar fi avut ocazia să dea o fugă până la…

Gunnar simţi că i se taie respiraţia. Cum a putut să uite atât de repede, îşi zise, că Matte era mort? Cum a putut să uite chiar şi preţ de o secundă? Doar îl văzuseră întins pe preşul ţesut de Signe în perioada când îi plăcea să facă lucru manual. Pe burtă, cu o gaură mare în ceafă. Cum a putut să uite sângele?

— Să fac o cafea? spuse, simţindu-se obligat să întrerupă tăcerea. Nu mai percepea decât bătăile regulate ale inimii lui, şi ar fi dat orice să nu le mai audă, să nu mai fie conştient că era viu, că respira, cu toate că fiul lui era mort.

— Fac o cană.

Se ridică, cu toate că nu primise niciun răspuns din partea lui Signe. Calmantele încă mai aveau efect, şi femeia stătea complet nemişcată, cu privirea pierdută şi cu mâinile împreunate aşezate pe faţa de masă cerată.

Se mişcă mecanic. Aşeză filtrul, turnă apă în rezervor, deschise cutia în care ţineau cafeaua, o măsură cu linguriţa gradată şi apăsă butonul. Cafetiera începu imediat să şuiere şi să pufăie.

— Vrei ceva la cafea? Nişte chec din ăla făcut de tine?

Întrebă toate astea pe un ton ciudat de normal. Se duse la frigider şi scoase resturile prăjiturii făcute de Signe cu o zi

[3] „Spectacolul trebuie să continue”, în lb. engleză. (*N.red.)*

înainte. Dădu la o parte cu grijă folia de nailon, aşeză prăjitura pe fundul de lemn şi tăie două felii groase. Le puse pe două farfurioare şi plasă una în faţa lui Signe şi una dinaintea lui. Femeia nu reacţionă în niciun fel, dar Gunnar nu se simţea în stare să-i atragă atenţia. Auzea doar bătăile din piept, şi clinchetul farfurioarei împreună cu pufăitul cafetierei erau singurele zgomote care le acopereau pentru moment.

După ce cafeaua se scurse în recipientul filtrului, Gunnar se întinse după două ceşti. Puterea obişnuinţei creştea odată cu trecerea anilor şi fiecare avea ceaşca lui preferată. Signe îşi bea cafeaua, întotdeauna, din ceaşca fragilă, albă, cu trandafiri în jurul marginii, în timp ce el prefera cana robustă din ceramică, pe care o cumpăraseră într-o excursie cu autobuzul la Gränna. El îşi bea cafeaua cu doar un cub de zahăr, în timp ce Signe îşi punea două şi adăuga şi lapte.

— Poftim, spuse şi aşeză ceaşca lângă farfurioara cu chec.

Femeia nu se clinti. Cafeaua îl arse pe gât, fiindcă luase o înghiţitură mult prea mare, şi Gunnar tuşi până când nu mai simţi fierbinţeala. Muşcă din chec, dar îmbucătura se făcu din ce în ce mai mare în gura lui şi se transformă într-un cocoloş de zahăr, ouă şi făină. Până la urmă fierea i se urcă în gât şi Gunnar simţi că trebuie s-o dea afară.

Se năpusti pe lângă Signe spre toaleta de pe hol şi se aruncă în genunchi, lăsându-şi capul în vasul toaletei. Distinse cafeaua, firimituri de chec şi fiere, toate scurgându-se şi amestecându-se cu apa colorată în verde de la deodorantul pe care Signe se încăpăţâna să-l fixeze pe marginea vasului.

După ce îşi goli stomacul aproape de tot, îşi auzi bătăile inimii. Bum, bum, bum. Se aplecă şi vomită din nou. Afară, în bucătărie, cafeaua lui Signe se răcea în ceaşca albă cu trandafiri.

Apucase să se însereze până când terminară cu apartamentul şi împrejurimile blocului lui Mats Sverin. Afară era încă lumină, dar nu se mai vedea nicio activitate şi nu mai trecea aproape nimeni pe acolo.

— Acum a ajuns, raportă Torbjörn Ruud.

Inspectorul juridic arăta obosit când ajunse lângă Patrik, cu

telefonul mobil în mână. Patrik mai lucrase cu Torbjörn şi echipa lui în cadrul mai multor investigaţii criminalistice şi îl respecta enorm pe bărbatul cu barbă grizonantă.

— Când credeţi c-o să termine cu autopsia?

Patrik îşi masă ceafa. Începuse să simtă efectele unei zile care se dovedise a fi foarte lungă.

— Trebuie să vorbeşti cu Pedersen. Nu ştiu.

— Tu ce crezi, la prima vedere?

Patrik se înfioră în bătaia vântului pe bucăţica de peluză din faţa blocului. Îşi strânse mai bine geaca pe el.

— Nu pare prea complicat, din câte îmi dau seama. Rana a fost provocată de o împuşcătură. Un singur glonţ şi moartea a survenit imediat. Glonţul a rămas blocat. Tubul cartuşului, pe care l-am găsit pe jos, ne arată că e vorba despre un pistol de nouă milimetri.

— Aţi găsit ceva urme în apartament?

— Am luat amprente de peste tot şi am găsit şi nişte urme de fibre textile. Dacă găsim un suspect, nu prea avem mare lucru.

— Asta dacă suspectul e cel care a lăsat urmele de fibre sau amprentele, interveni Patrik.

Tehnica pe care o foloseau era performantă, dar Patrik ştia din experienţă că aveau nevoie şi de noroc ca să rezolve un caz de omor. Oamenii veneau şi plecau, şi putea la fel de bine să fie vorba despre prieteni sau membri de familie care lăsaseră urme. Dacă criminalul se afla printre aceştia, aveau de rezolvat o grămadă de alte probleme în caz că voiau să facă legătura între suspect şi locul crimei.

— Nu e prea devreme să fim pesimişti? spuse Torbjörn şi-l înghionti pe Patrik.

— Ba da, scuze, râse Patrik. Am cam obosit, cred.

— Sper c-o iei uşor. Am auzit că ai avut belele peste belele. Aşa ceva te poate marca pe termen lung.

— Nu prea-mi place să le numesc belele, mormăi Patrik. Dar ai dreptate, am primit un avertisment.

— Las’că e bine. Încă nu te-ai ramolit şi sigur o să munceşti încă mulţi ani la secţie.

— Şi ce părere ai despre probele pe care le-aţi adunat? îl întrebă Patrik, încercând să schimbe subiectul.

Îşi amintea încă prea bine de durerea din piept.

— Cum ţi-am spus, nu avem cine ştie ce. Tot ce-am adunat a

fost trimis la laborator şi, după cum ştii, o să mai dureze un timp. Dar am de încasat nişte datorii, aşa că, dacă am puţin noroc, pot să grăbesc lucrurile.

— Îţi dai seama că v-am fi recunoscători dacă am primi rezultatele mai repede.

Patrik tremura în continuare de frig. Era prea frig pentru iunie şi vremea era încă prea capricioasă. Acum aveai impresia că era primăvară timpurie, dar cu câteva zile în urmă fusese atât de cald, încât stătuseră în grădină, el şi Erica, doar în tricou.

— Şi voi? Aţi ajuns la vreo concluzie? A văzut sau auzit cineva ceva? întrebă Torbjörn arătând din cap spre blocul de chiriaşi.

— Am bătut la fiecare uşă, dar până acum fără prea mult folos. Un vecin zicea c-a auzit un zgomot în noaptea dintre vineri şi sâmbătă, dar dormea şi s-a trezit buimac, nu ştie ce-a fost. În rest, nimic. Se pare că Mats Sverin a fost un tip rezervat sau, mă rog, în ceea ce priveşte relaţia cu vecinii. Nimeni nu pare să-l fi cunoscut, toată lumea îl saluta doar când îl vedea pe casa scărilor şi atât. Dar a copilărit în Fjällbacka şi părinţii lui au rămas aici, aşa că lumea ştia cine e. Ştiau şi că lucrează la primărie şi aşa mai departe.

— Da, da, te poţi baza pe radio şanţ aici, în Fjällbacka, spuse Torbjörn. Cu puţin noroc, poate ne ajută cineva pe calea asta, nu crezi?

— Da, sigur. Deocamdată pare c-a trăit ca un pustnic, dar asta e, o să aflăm mai multe mâine.

— Du-te acasă şi odihneşte-te, spuse Torbjörn şi-l bătu pe umăr pe Patrik cu un gest hotărât.

— Aşa fac, mulţumesc, minţi Patrik.

Sunase deja acasă şi-i spusese Ericăi c-o să întârzie. Trebuiau să stabilească o strategie încă din seara asta. Şi, după câteva ore de somn, avea să se trezească dimineaţa devreme. Ştia c-ar fi trebuit să se înveţe minte după problemele avute. Dar munca avea prioritate. Aşa era firea lui.

Erica se holba la şemineu. Încercase să nu pară neliniştită când o sunase Patrik. În sfârşit, începuse să arate mai vioi, se mişca mai energic şi prinsese culoare în obraji. Bineînţeles că îl înţelegea, ştia că trebuia să stea peste program, dar îi

promisese că o s-o ia mai încet şi acum părea să fi uitat.

Se întrebă cine o fi fost victima. Patrik nu-i spusese nimic la telefon, ci doar că fusese găsit un bărbat mort în Fjällbacka. Era nespus de curioasă, probabil şi din cauza profesiei sale. Ca scriitoare, oamenii şi întâmplările din jurul lor o interesau foarte mult. Avea să afle ea în curând ce s-a întâmplat. Chiar dacă Patrik nu-i povestea tot, în scurt timp, incidentul avea să fie pe buzele tuturor, până în cel mai mic detaliu. Ăsta era dezavantajul, dar şi avantajul când stăteai într-un oraş mic precum Fjällbacka.

Încă şi acum se mai întâmpla să-i dea lacrimile când se gândea cât ajutor primise după accident. Toţi îi fuseseră alături, atât cunoscuţi, cât şi persoane pe care le ştia doar din vedere, oameni pe care îi saluta când şi când. Oamenii se oferiseră să aibă grijă de Maja, de casă, îi lăsaseră mâncare pe treptele din faţa casei când în sfârşit reuşiseră să plece din spital. Şi la spital o copleşiseră cu cărţi poştale, flori, ciocolată şi jucării pentru copii. Toate astea le primise de la oameni obişnuiţi, care locuiau în oraş. Aşa se întâmplase. În Fjällbacka, oamenii dădeau tot timpul dovadă de spirit civic.

Dar în seara aceea se simţea totuşi singură. Primul ei impuls după ce vorbise cu Patrik fu să o sune pe Anna. O duru la fel ca de fiecare dată când îşi dădea seama că nu se putea şi puse la loc, cu grijă, telefonul portabil pe masă.

Copiii dormeau în dormitorul de la etaj. Lemnele pocneau în şemineu şi în faţa geamurilor se lăsa întunericul. În ultimele luni îi fusese deseori frică, în schimb nu se simţise niciodată singură. Dar în seara asta totul părea liniştit.

Când auzi plânsete de sus, se ridică imediat. Cât dura să-i hrănească şi să-i adoarmă pe gemeni avea să uite, probabil, de grijile în privinţa lui Patrik.

— A fost o zi lungă, dar mă gândeam c-ar fi bine să mai zăbovim pe-aici vreo oră, să ne adunăm puţin înainte de-a ne duce acasă să ne odihnim.

Patrik aruncă o privire în jur. Toţi păreau obosiţi, dar şi atenţi la ceea ce spunea. Abandonaseră de mult ideea de-a se aduna altundeva decât în bucătărie. Gösta se arătă mai grijuliu decât

de obicei şi îi servi pe toţi cu cafea.

— Martin, poţi să rezumi pe scurt ce informaţii aţi primit de la vecini?

— Am bătut la fiecare uşă şi pe majoritatea locatarilor i-am găsit acasă. Mai sunt doar câteva apartamente la care trebuie să ne întoarcem. Bineînţeles, cel mai relevant ar fi dacă cineva a auzit ceva din apartamentul lui Mats Sverin. Ceartă, zgomote, împuşcături. Dar în privinţa asta recolta e aproape egală cu zero. Singurul care ne-a dat un indiciu cât de cât viabil a fost vecinul de lângă el, Leandersson. Ne-a zis că l-a trezit o pocnitură care putea fi o împuşcătură, dar şi altceva, nu ştie sigur. În noaptea dintre vineri şi sâmbătă. Îşi aminteşte vag zgomotul. Îşi aduce aminte doar că l-a trezit un zgomot.

— Nimeni n-a văzut pe cineva intrând şi ieşind din bloc? întrebă Mellberg.

Annika îşi lua cu febrilitate notiţe, în timp ce colegii ei discutau.

— Nimeni nu-şi aminteşte să fi văzut pe cineva la el vreodată, vreun vizitator, cât timp a locuit în apartamentul ăla.

— Cât timp a stat acolo? întrebă Gösta.

— Taică-său zice că s-a mutat acolo de la Göteborg, destul de recent. Dar oricum mă gândeam să mai stau de vorbă cu ai lui şi mâine, când se mai liniştesc lucrurile, poate reuşesc să le pun mai multe întrebări, spuse Patrik.

— Deci vecinii nu ne-au ajutat cu nimic, zise Mellberg şi se holbă la Martin de parcă l-ar fi tras la răspundere pentru asta.

— Nu, nu prea, spuse Martin şi-l fixă şi el.

Era în continuare mezinul secţiei, dar scăpase de respectul aproape înfricoşat cu care i se adresase lui Mellberg la începuturi.

— Mergem mai departe, luă din nou cuvântul Patrik. Am stat de vorbă cu tatăl, dar mama era prea şocată ca s-o pot supune la interogatorii. V-am spus, mă gândeam să trec mâine pe acolo şi să stau de vorbă cu ei pe îndelete, să văd, poate mai aflu ceva. Dar din câte am înţeles de la tatăl lui, Gunnar, oamenii ăştia nu cunoşteau pe nimeni care să vrea să-i facă rău fiului lor. Nu pare să fi avut cine ştie ce viaţă socială de când s-a mutat înapoi, chiar dacă a copilărit aici. Vreau să se ducă cineva să vorbească mâine şi cu colegii lui de serviciu. Paula şi Gösta, vă ocupaţi voi?

Cei doi se priviră, apoi dădură din cap aprobator.

— Martin, tu îi vânezi pe vecinii cu care n-am vorbit încă. Ah, da, apropo, Gunnar mi-a zis că Mats a avut o altercaţie destul de dură în Göteborg înainte de-a se muta aici, mă gândeam să verific.

Şi, la urmă, Patrik i se adresă şefului său. Făcea parte din rutina zilnică să se asigure că influenţa distructivă a lui Mellberg asupra unei anchete e redusă la minimum.

— Bertil, spuse pe un ton grav. Avem nevoie de tine aici, la secţie, ca şef de anchetă. Doar e clar că tu eşti cel mai rezistent la stres şi nu se ştie niciodată când ne iau mirosul.

Mellberg se învioră, deodată, în colţul lui.

— Da, da, ai dreptate, să ştii. Mă am bine cu cei din presă şi am praxis, ştiu cum să-i iau pe băieţi.

— Minunat, spuse Patrik fără pic de ironie în voce. Atunci toţi au cu ce să-şi înceapă dimineaţa de mâine. Annika, o să-ţi împart şi ţie din sarcini, mai ales c-o să avem nevoie de tine ca să facem rost de informaţii.

— Sunt aici, spuse Annika şi închise carnetul de notiţe.

— Bine. Şi acum ne ducem acasă şi stăm cu cei dragi. Poate apucăm să mai şi dormim câteva ore.

Când termină propoziţia, Patrik simţi cât de tare tânjea după casă, Erica şi copii. Era deja târziu şi nu mai putea de oboseală. În zece minute era în drum spre Fjällbacka.

Fjällbacka 1870

Karl nu o atinsese încă în felul acela. Emelie era nedumerită. Nu prea ştia multe despre astea, dar atâta lucru înţelegea, că săriseră peste obligaţiile şi obiceiurile dintre o femeie şi un bărbat atunci când sunt căsătoriţi.

Şi-ar fi dorit s-o aibă lângă ea pe Edith, să nu fi fost atât de ciudată plecarea de la fermă. Dacă nu s-ar fi despărţit aşa, ar fi putut vorbi cu ea despre asta, sau cel puţin i-ar fi putut cere sfatul într-o scrisoare. Asta pentru că o nevastă nu se putea aventura până într-atât încât să vorbească despre asemenea lucruri cu bărbatul ei. Aşa ceva nu se cădea. Oricum, era destul de straniu.

Dragostea aceea spontană din Gråskär trecuse şi ea. În locul soarelui tomnatic se iviră vânturi puternice care izbeau valurile de stânci. Florile se ofiliră în grădină, lăsând în urmă nişte tije golaşe, triste. Şi cerul părea a fi acoperit tot timpul de nori grei, cenuşii. Emelie nu prea ieşea din casă. Afară tremura de frig, oricâte haine ar fi pus pe ea, dar casa era atât de mică încât avea impresia că pereţii se apropie încet.

Uneori îl surprindea pe Julian holbându-se la ea fără ruşine, dar când îi întorcea privirea, se uita mereu în altă parte. Încă nu îi spusese o vorbă şi Emelie nu înţelegea cu ce-l supărase. Poate că-i aducea aminte de o altă femeie care îi făcuse rău. Dar măcar îi plăcea mâncarea gătită de ea. Şi el, şi Karl mâncau cu poftă şi putea spune că devenise chiar pricepută la a încropi ceva bun din puţinul care-i stătea la dispoziţie, adică, de cele mai multe ori, macrou. Karl şi Julian făceau o scurtă tură cu barca în fiecare zi şi se întorceau aproape tot timpul cu plasa plină de peşti argintii. Pe câţiva îi prăjea proaspeţi şi îi servea la cină, cu cartofi. Restul îi punea în saramură ca să aibă toată iarna provizii, pentru că înţelesese că o aşteptau vremuri grele.

Dacă din când în când Karl i-ar fi aruncat o vorbă bună, viaţa

pe insulă i-ar fi părut mult mai uşoară. Dar nu se uita niciodată în ochii ei, nici măcar n-o bătea vreodată pe umăr prieteneşte, aşa, în treacăt. Era ca şi când nici n-ar fi existat, ca şi când ar fi uitat că are o soţie. Nimic nu se împlinise din visele ei şi se mai întâmpla să-şi amintească de avertismentele lui Edith, care-i spusese să aibă grijă.

Emelie alunga de fiecare dată astfel de gânduri. Ducea un trai greu acolo, pe insulă, dar n-avea de gând să se plângă. Ăsta era lozul pe care-l trăsese şi trebuia să profite cât putea de situaţia ei. Aşa o învăţase mama ei cât mai trăia, şi ăsta era sfatul pe care avea să-l urmeze. Nimic nu e aşa cum ne-am închipuit.

Martin nu suporta să bată la uşi. Îi amintea prea mult de vremea când era mic şi ai lui îl obligau să vândă lozuri, ciorapi şi alte idioţenii ca să adune bani pentru excursii cu clasa. Dar ştia că asta face parte din sarcinile lui. Trebuia să strângă din dinţi şi să se fâţâie pe acolo, să urce şi să coboare scările şi să bată la fiecare uşă. Din fericire, cu majoritatea vorbise deja în ziua precedentă, aşa că scoase lista din buzunar şi se uită la câţi rămâneau. Începu cu ce i se păru mai promiţător: cel de-al doilea apartament de pe palierul lui Mats Sverin.

Pe uşă scria „Grip”. Martin aruncă o privire pe ceas înainte de-a suna. Era doar opt, dar spera să-l prindă acasă pe proprietar înainte să plece la serviciu. Văzând că nu-i deschide nimeni, oftă şi apăsă din nou pe butonul soneriei. Semnalul strident îl zgâria pe creier, dar dinăuntru nu se auzea, în continuare, nicio reacţie. Tocmai se întorsese şi pusese un picior pe treapta de sus când auzi o cheie învârtindu-se în broască.

— Da? întrebă cineva, pe un ton morocănos.

Martin se întoarse iute înapoi la uşă.

— Sunt de la poliţie. Martin Molin.

Siguranţa era pusă şi Martin zări doar o barbă stufoasă în crăpătura dintre uşă şi cadru. Asta, şi un nas stacojiu.

— Ce vrei?

Se părea că informaţia primită, cum că era poliţist, nu-l îndupleca prea tare pe chiriaşul Grip.

— A avut loc o crimă în apartamentul de alături, spuse Martin arătând spre uşa lui Mats Sverin, sigilată cu bandă galbenă.

— Da, am auzit, spuse barba şi se ivi de după uşă. Şi ce treabă am eu cu asta?

— Aş putea să intru două minute? îl întrebă Martin, pe tonul lui cel mai prietenos.

— De ce?

— Ca să vă pun câteva întrebări.

— Nu ştiu.

Bărbatul începu să tragă uşa spre el, dar Martin puse, instinctiv, un picior în deschizătură.

— Ori stăm de vorbă aici un pic, ori vă irosesc toată dimineaţa, pentru că o să fiu nevoit să vă iau la secţie şi să vă interoghez acolo.

Martin era conştient că n-avea autoritatea necesară să-l târască pe Grip la secţie, dar spera că moşul nu era la curent cu regulile.

— Atunci intră, spuse Grip.

Siguranţa fu înlăturată şi uşa se deschise, astfel că Martin reuşi să intre. O decizie pe care o regretă imediat, când simţi putoarea din casă.

— Nu, nu, n-ai voie să fugi, năzdrăvanule.

Martin apucă să zărească ceva păros înainte ca bărbatul cu barbă să se năpustească şi să-l înhaţe pe motan de coadă. Acesta miorlăi în semn de protest, după care se lăsă ridicat şi cărat înapoi în apartament.

Grip închise uşa. Martin încercă să respire pe gură, ca să nu vomite. Mirosea a gunoaie şi a închis, dar mirosul de pişat de pisică le întrecea pe toate. Explicaţia nu se lăsă aşteptată prea mult. Martin încremeni în pragul camerei şi se holbă nedumerit. Peste tot stăteau, zăceau sau se plimbau pisici. Făcu o estimare rapidă şi trase concluzia că era vorba despre cel puţin cincizeci. Într-un apartament care nu părea să aibă mai mult de patruzeci de metri pătraţi.

— Stai jos, mârâi Grip şi alungă câteva pisici de pe canapea.

Martin se aşeză cu grijă, cât de aproape putu de marginea canapelei.

— Hai, întreabă-mă. N-am toată ziua la dispoziţie. Am destulă treabă cu atâtea guri de hrănit.

O pisică grasă, cu blana roşcată, sări pe genunchii bătrânului, se întinse comod şi începu să toarcă. Blana ei era plină de smocuri încâlcite şi avea răni pe amândouă picioarele din spate.

Martin îşi drese vocea:

— Vecinul tău Mats Sverin a fost găsit ieri mort în casă. Ne întrebam dacă dumneavoastră, cei care staţi aici, aţi auzit ceva neobişnuit în ultimele zile.

— Da’ nu-i treaba mea să aud ceva. Eu îmi văd de ale mele şi mă aştept ca şi restul să facă la fel.

— Deci n-aţi auzit nimic din apartamentul vecinului? Şi nici n-aţi văzut vreo persoană necunoscută în casa scărilor? insistă Martin.

— Cum spuneam. Eu îmi văd de ale mele.

Moşul mângâie pisica printre smocurile de pe spate.

Martin închise carnetul şi hotărî să se dea bătut.

— Apropo, cum ziceaţi că vă cheamă?

— Gottfried Grip e numele meu. Şi bănuiesc că vrei să ştii cum îi cheamă şi pe ceilalţi?

— Pe ceilalţi? spuse Martin şi aruncă o privire în jur. Mai locuieşte cineva în apartament?

— Da, ea e Marilyn, spuse Gottfried şi arătă spre pisica din poalele lui. Nu-i plac muierile. Începe să scuipe.

Ascultător, Martin deschise din nou carnetul şi îşi notă tot ce-i spunea bătrânul. Măcar o să-i facă să râdă pe cei din secţie, dacă altceva nu.

— Ăla gri se cheamă Errol, ăla alb cu labe maro e Humphrey şi mai sunt Cary, Audrey, Bette, Ingrid, Lauren şi James.

Grip continuă să turuie nume de pisici şi să le arate cu degetul, şi Martin continuă să scrie. Ce-o să mai râdă colegii lui, îşi zise Martin, când o să se întoarcă la secţie!

Aproape de uşă, se răzgândi şi se întoarse.

— Deci nici dumneavoastră, nici pisicile n-aţi auzit sau văzut nimic?

— N-am spus că pisicile n-au văzut nimic. Am spus doar că eu n-am văzut nimic. Dar Marilyn a văzut o maşină dimineaţa devreme, sâmbătă, când stătea pe pervaz în bucătărie. A început să scuipe ca o nebună.

— A văzut o maşină, ziceţi? Ce fel de maşină? întrebă Martin, fără să-i pese cât de ciudat suna.

Grip îl privi cu indulgenţă.

— Crezi că pisicile cunosc mărcile de maşini? Eşti dus cu pluta sau ce? spuse şi duse degetul la tâmplă, scuturând din cap şi râzând.

Închise apoi uşa după Martin şi puse siguranţa.

— Erling e aici?

Gösta bătu uşor în tocul uşii primei camere de pe coridor.

Tocmai ajunsese cu Paula la sediul primăriei din Tanumshede.

Gunilla sări în sus din scaunul întors cu spătarul spre uşă.

— Aoleu, ce m-aţi speriat, spuse şi flutură nervoasă din mâini.

— N-a fost cu intenţie, spuse Gösta. Îl căutăm pe Erling.

— E ceva legat de Mats? întrebă cu buza superioară tremurând. E cumplit.

Întinse mâna după un pachet de şerveţele şi îşi şterse lacrimile din coada ochilor.

— Da, este, spuse Gösta. O să vrem să stăm de vorbă cu toţi colegii de aici, dar deocamdată ne gândeam să discutăm cu Erling, dacă e la birou.

— Da, da, e la el în birou. Pot să vă conduc.

Se ridică şi, după ce îşi suflă nasul zgomotos, îi conduse până la un birou din capătul coridorului.

— Erling, ai musafiri, spuse şi se dădu deoparte.

— Ah, salut. Tu erai?

Erling se ridică şi dădu, bucuros, mâna cu Gösta.

Apoi o privi pe Paula şi păru că scormoneşte febril printre amintiri.

— Petra, nu-i aşa? Creierul ăsta e ca o maşinărie bine unsă. Nu uit niciodată nimic.

— Paula, spuse femeia şi îi întinse mâna.

Erling păru nedumerit pentru moment, apoi ridică din umeri.

— Am venit să vă punem câteva întrebări legate de Mats Sverin, spuse repede Gösta şi se aşează într-unul din scaunele din faţa biroului lui Erling, obligându-i astfel să se aşeze şi pe ceilalţi doi.

— Da, e oribil.

Faţa lui Erling se strâmbă într-un mod straniu.

— Suntem nespus de tulburaţi, toţi cei de aici, de la birou, şi ne întrebăm, desigur, ce s-a putut întâmpla? Mai aveţi cumva vreo informaţie?

— Nu prea multe, pentru moment, spuse Gösta clătinând din cap. Pot să confirm doar ce v-am spus şi ieri, când am sunat. Că Sverin a fost găsit mort în apartamentul lui şi că am început investigaţiile.

— A fost omorât?

— Nu pot să confirm, nici să infirm.

Gösta auzi cât de formal sunase, dar ştia că Hedström i-ar fi sărit în cap dacă îşi dădea drumul la gură şi periclita investigaţia

în vreun fel.

— Dar am avea nevoie de ajutorul vostru, continuă. Din câte am înţeles, Sverin n-a apărut la birou nici luni, nici marţi. Atunci i-aţi sunat pe părinţi. Obişnuia să lipsească de la serviciu?

— Nu, dimpotrivă. Nu cred că şi-a luat vreo zi de concediu medical de când s-a angajat la noi. N-a lipsit deloc, din câte îmi amintesc. N-a fost nici măcar la dentist. Era punctual, conştiincios şi foarte meticulos. De asta ne-am şi făcut griji când am văzut că nu apare şi nici nu sună.

— Cât timp a lucrat aici? întrebă Paula.

— Două luni. Am avut mare noroc să-l avem drept coleg. Dădusem anunţ de cinci săptămâni şi am avut câţiva aplicanţi, dar niciunul nu se compara cu el în ceea ce privea calificarea. Când Mats a aplicat pentru post, ne-am gândit că o să fie supracalificat, dar ne-a liniştit, spunând că era exact slujba pe care o căuta. Părea, mai ales, dornic să se mute înapoi la Fjällbacka. Şi cum să nu-l înţelegi? E perla coastei.

Erling ridică mâinile în aer.

— Nu v-a spus exact de ce voia să se mute înapoi? întrebă Paula şi se aplecă înainte.

— Nu, decât că vrea să scape de agitaţia de la oraş şi pentru o mai bună calitate a vieţii. Şi tocmai asta şi oferă comuna[4] asta. Linişte şi pace şi calitate a vieţii, spuse Erling, apăsând pe fiecare silabă.

— Deci vrei să zici că nu v-a dat detalii, motive personale, ceva?

Gösta începea să-şi piardă răbdarea.

— Nu, era foarte discret când venea vorba de aşa ceva. Ştiu că era din Fjällbacka şi că părinţii lui stau acolo, dar, în rest, nu-mi amintesc să-l fi auzit vreodată vorbind despre viaţa lui privată din afara biroului.

— A avut parte de un incident cam neplăcut înainte de a se muta de la Göteborg. A fost bătut atât de tare încât a ajuns la spital. Nici despre asta nu v-a povestit nimic? întrebă Paula.

— Nu, nimic, spuse Erling uluit. Avea nişte cicatrice pe faţă, dar ne-a spus că i s-au prins pantalonii în lanţul de la bicicletă şi că a căzut.

Gösta şi Paula schimbară priviri surprinse.

---

[4] *Kommun,* în sued. în orig. În Suedia, fiecare comitat este divizat în comune. (N.t.)

— Cine l-a bătut? Aceeaşi persoană care l-a?…

Erling aproape că şopti cuvântul.

— Părinţii lui spun că e un caz de violenţă neprovocată. Nu credem că există vreo legătură, dar, sigur, nu putem să excludem nicio variantă, spuse Gösta.

— Chiar nu v-a spus nimic despre perioada cât a stat la Göteborg? se încăpăţână Paula.

Erling scutură din cap.

— Am vorbit serios. Mats nu vorbea niciodată despre el. Era ca şi când viaţa lui ar fi început atunci când s-a angajat la noi.

— Şi nu vi s-a părut ciudat?

— Mă rog, nimeni nu s-a gândit la asta prea mult. Nu era nesociabil, asta în niciun caz. Râdea şi glumea şi contribuia cu tot felul de replici când vorbeam despre emisiuni sau mai ştiu eu ce la bucătărie, în pauza de cafea. Probabil că de asta nu ne-am dat seama că nu ne povestea nimic personal. Abia acum îmi dau seama şi eu.

— Era bun profesionist? întrebă Gösta.

— Mats a fost un economist excelent. Cum spuneam, era şi meticulos, şi ordonat, şi conştiincios. Nişte calităţi pe care vrei să le vezi la cineva care se ocupă de finanţe, mai ales când e vorba despre o activitate atât de susceptibilă ca a noastră, din punct de vedere politic.

— Nu a existat nicio plângere? spuse Paula.

— Nu, Mats a fost extraordinar de priceput în tot ce făcea. Şi o resursă de nepreţuit cât am lucrat la Proiectul Balneo. Ni s-a alăturat cam târziu, ce-i drept, dar s-a acomodat repede şi ne-a ajutat să progresăm cu adevărat.

Gösta se uită la Paula, care scutură din cap. Nu mai aveau întrebări pentru moment, dar Gösta nu putea să se abţină să constate că Mats Sverin rămânea la fel de anonim şi de lipsit de profil ca înainte să discute cu şeful lui. Se mai întreba şi ce urma să se întâmple când aveau să zgârie suprafaţa poleită.

Casa familiei Sverin era amplasată într-un mediu încântător, chiar lângă apă, în Mörhult. Azi era mai cald, o zi frumoasă de vară timpurie, şi Patrik îşi lăsă haina în maşină. Îi sunase, anunţându-i că vine, şi când Gunnar îi deschise, Patrik văzu că

în bucătărie masa era aranjată pentru o pauză de cafea[5]. Aşa era aici, pe coastă. Oamenii te serveau cu cafea şi prăjituri când sărbătoreau ceva, dar şi când erau în doliu. Ca poliţist, apucase să bea zeci de litri de cafea în timpul vizitelor sale la locuitorii comunei.

— Intraţi. Staţi să văd dacă Signe a…

Gunnar nu termină propoziţia, ci urcă scările care dădeau spre etaj.

Patrik rămase în hol şi aşteptă. Gunnar întârzie, şi până la urmă Patrik hotărî să înainteze până la bucătărie. Liniştea umplea toată casa, aşa că Patrik îşi luă libertatea de-a intra în camera de zi. Era o cameră dichisită şi curată, cu piese de mobilier vechi şi macrameuri peste tot, ca de obicei într-o casă de oameni în vârstă. Peste tot se vedeau fotografii înrămate cu Mats. Privindu-le, Patrik îi putu urmări viaţa de când fusese bebeluş şi până la maturitate. Îi lăsă impresia unui om plăcut, simpatic. Părea bine dispus şi fericit. Avusese o copilărie fericită, dacă era să se ia după poze.

— Vine imediat şi Signe.

Patrik era atât de cufundat în gânduri, încât scăpă fotografia din mână când îl auzi pe Gunnar.

— Aveţi multe poze frumoase, spuse şi aşeză cu grijă fotografia înrămată pe comodă, apoi îl urmă pe Gunnar în bucătărie.

— Întotdeauna mi-a plăcut să fac fotografii, aşa că s-au adunat câteva de-a lungul anilor. Şi n-ai cum să nu te bucuri că e aşa. Că am rămas cu ceva, vreau să spun.

Gunnar începu să bâjbâie încurcat cu prăjiturile şi turnă cafea în ceşti.

— Vreţi zahăr sau lapte? Sau şi, şi?

— O beau fără nimic, mulţumesc, spuse Patrik şi se aşeză pe un scaun alb de bucătărie.

Gunnar puse o ceaşcă în faţa lui şi se aşeză, apoi, la capătul celălalt al mesei.

— Putem să începem, Signe vine şi ea în curând, spuse după ce aruncă o privire neliniştită spre scările dinspre etaj. De sus nu se auzea niciun zgomot.

---

[5] *Fika* (în sued. în orig.) - pauză de cafea, însoţită de prăjituri, ceai sau cafea, o tradiţie tipic suedeză, cuvântul e folosit atât ca verb, cât şi ca substantiv. (N.t.)

— Cum se simte?

— N-a scos o vorbă de ieri. Dar medicul o să treacă pe aici zilele astea, spuse bătrânul. Nu vrea decât să zacă în pat, dar nu cred c-a pus geană pe geană azi-noapte.

— Aţi primit o mulţime de flori, dădu din cap Patrik spre masa de lucru, unde se vedeau câteva buchete de flori, în vaze mai mult sau mai puţin potrivite scopului.

— Lumea e de treabă. S-au oferit să treacă pe la noi, dar nu cred că fac faţă la prea multe vizite acum.

Gunnar amestecă în ceaşcă după ce-şi puse un cub de zahăr, apoi luă o prăjitură, o înmuie în cafea şi o vârî în gură. Îmbucătura părea să se umfle din nou. Fu nevoit s-o înghită cu o gură de cafea.

— Ah, uite-o că vine, spuse Gunnar şi se întoarse spre Signe care se apropie dinspre hol.

Nu auziseră paşii pe scări, Gunnar se ridică s-o întâmpine. O luă grijuliu de braţ, de parcă ar fi fost o bătrânică neajutorată. Păru să fi îmbătrânit, de ieri, câţiva ani.

— Medicul ajunge peste o oră sau cam aşa. Ia-ţi nişte cafea şi o prăjitură. Trebuie să ai ceva în stomac. Să nu-ţi fac un sendviş?

Femeia scuturâ din cap. Prima reacţie arătă că nici nu înţelesese ce-i spusese soţul.

— Îmi pare foarte rău.

Patrik nu se putu abţine să nu-şi lase mâna pe mâna ei. Signe nu se retrase, dar nici nu-i răspunse în vreun fel. Mâna ei părea un membru mort sub palma lui Patrik.

— N-aş fi vrut să vă deranjez într-un moment ca ăsta. Sau, mă rog, nu atât de curând.

Ca de obicei, îşi găsea cu greu cuvintele. De când devenise părinte, îi era şi mai greu să întâlnească oameni care pierduseră un copil, fie tânăr sau adult. Ce puteai să-i spui cuiva căruia i-a fost smulsă inima din piept? Pentru că aşa îşi imagina senzaţia.

— Ştim că trebuie să vă faceţi treaba. Şi bineînţeles că vrem să îl găsiţi pe cel care… a făcut asta. Vă stăm la dispoziţie, dacă putem să vă ajutăm cu ceva.

Gunnar stătuse şi până acum lângă soţia sa, dar acum îşi apropie scaunul şi mai mult, cu un gest protector. Femeia nu se atinsese de ceaşca ei.

— Bea puţin, spuse el şi apropie ceaşca de buzele ei.

Signe sorbi un pic de cafea, fără chef.

— Am discutat puţin ieri, e drept, dar poate îmi mai puteţi povesti ceva despre Mats. Ceva important sau nu, ceva ce simţiţi că puteţi să ne împărtăşiţi.

— Era cuminte de bebeluş, spuse Signe cu o voce uscată, răguşită. Nefolosită. Dormea toată noaptea când era mic şi nu ne-a făcut niciodată probleme. Dar întotdeauna mi-am făcut griji pentru el. Era ca şi când m-aş fi aşteptat tot timpul să se întâmple ceva îngrozitor.

— Ai avut dreptate. Ar fi trebuit să te iau în serios, spuse Gunnar coborând privirea în pământ.

— Nu, tu eşti cel care a avut dreptate, spuse Signe şi se uită la el, era ca şi când s-ar fi trezit brusc din ameţeală. Am pierdut atâta timp făcându-mi griji, iar tu doar te bucurai şi erai recunoscător pentru tot ce aveam, pentru Matte. Oricum, nu poţi fi pregătit, chiar dacă ţi se întâmplă ce e mai rău. Mi-am făcut griji pentru o grămadă de lucruri de când mă ştiu, şi tot nu eram pregătită pentru una ca asta. Ar fi trebuit să mă bucur mai mult cât am avut timp, spuse, apoi tăcu. Ce vreţi să mai ştiţi? întrebă şi sorbi voluntar o gură de cafea.

— S-a mutat direct la Göteborg când a plecat de acasă?

— Da, după liceu a intrat la Studii Economice. Avea note bune, spuse Gunnar cu mândrie vizibilă.

— Dar ne vizita des în weekenduri, adăugă Signe.

Părea că-i face bine să vorbească despre fiul ei. Prinsese culoare în obraji şi privirea i se limpezise.

— Bine, odată cu trecerea anilor, a mai rărit vizitele, dar în primul an venea acasă aproape în fiecare sfârşit de săptămână, dădu din cap Gunnar.

— Şi studiile? Se descurca bine? Patrik decise să vorbească despre lucruri care îi făceau pe Gunnar şi pe Signe să se simtă liniştiţi şi în siguranţă.

— Avea numai note bune la facultate, spuse Gunnar. Niciodată n-am înţeles de la cine a moştenit capacitatea asta de asimilare. De la mine nu, în niciun caz, spuse zâmbind şi, preţ de o clipă, păru că uitase de ce vorbeau despre aşa ceva tocmai acum, apoi îşi aminti şi zâmbetul pieri numaidecât.

— Şi ce-a făcut când şi-a terminat studiile?

— Primul lui loc de muncă a fost la firma aia de revizii, parcă? Signe se întoarse spre soţul ei şi acesta îşi încreţi fruntea.

— Da, cred, dar nu-mi amintesc nici dacă mă pici cu ceară cum se numea. Era o firmă americană, dar n-a lucrat acolo decât câţiva ani. Nu i-a plăcut niciodată prea tare. Prea multe cifre şi prea puţini oameni, ne-a spus.

— Şi după asta?

Cafeaua lui Patrik se răcise, dar continuă să bea din ea oricum.

— A lucrat în mai multe locuri. Pot să aflu numele firmelor dacă vă interesează în detaliu. Ştiu că în ultimii patru ani a fost responsabil pentru departamentul economic la o organizaţie nonprofit. Fristad se numeşte.

— Ce fel de organizaţie?

— E o ONG care oferă sprijin femeilor care au fugit de lângă parteneri violenţi. Le ajută să-şi pună din nou viaţa în ordine. Lui Matte îi plăcea mult să lucreze acolo. Nu mai vorbea decât despre asta.

— Şi cum se face c-a plecat de acolo?

Gunnar şi Signe se uitară unul la celălalt. Patrik îşi dădu seama că se întrebau acelaşi lucru.

— Da, ne-am gândit că are de-a face cu ce i s-a întâmplat. Poate că se simţea în pericol în oraşul ăla, spuse Gunnar.

— Păi, nici aici n-a fost în siguranţă până la urmă, spuse Signe.

Nu, se gândi Patrik, se pare că n-a fost deloc. Oricare ar fi fost motivul pentru care se mutase de la Göteborg, violenţa îl ajunsese din urmă.

— Cât timp a stat internat după incident?

— Trei săptămâni, pare-mi-se, spuse Gunnar. Am rămas şocaţi când l-am văzut la Sahlgrenska.

— Arată-i pozele, spuse încet Signe.

Gunnar se ridică şi se duse în camera de zi. Se întoarse la masă cu o cutie.

— De fapt, nici nu ştiu de ce le-am păstrat. Nu e ca şi când ai vrea să le scoţi şi să te uiţi la ele, spuse şi scoase din cutie, cu degetele lui aspre, câteva fotografii.

— Pot să mă uit?

Patrik întinse mâna şi Gunnar îi dădu teancul subţire.

— Aoleu!

Nu se putuse abţine, văzând fotografiile cu Mats Sverin pe patul de spital. Era de nerecunoscut, în comparaţie cu pozele

din camera de zi. Toată faţa, de fapt tot capul îi era umflat. Şi colorat în diferite nuanţe de albastru şi roşu.

— Da.

Gunnar îşi feri privirea.

— Ne-au spus c-ar fi putut avea urmări şi mai grave. Dar a avut ceva noroc în tot nenorocul.

Signe clipi, ca să înlăture lacrimile.

— Şi din câte am înţeles, nu i-au prins pe răufăcători?

— Nu. Credeţi că are vreo legătură cu ce i s-a întâmplat lui Matte? Doar erau nişte străini de pe stradă. O bandă de derbedei. I-a spus unuia dintre ei să nu-şi facă nevoile în faţa porţii lui. Nu-i mai văzuse niciodată, aşa ne-a zis. De ce să-i fi?…

Vocea lui Signe deveni ascuţită.

Gunnar o mângâie liniştitor pe braţ.

— Încă nu se ştie nimic. Poliţia vrea doar să adune cât mai multe informaţii.

— Aşa este, spuse Patrik. Deocamdată nu vrem să ne dăm cu părerea. Vrem doar să ştim mai multe despre Mats şi despre viaţa lui. Soţul dumneavoastră spunea că, din câte ştie, Mats nu avea prietenă? o întrebă pe Signe.

— Nu, partea asta o păstra pentru el, spuse Signe. Sinceră să fiu, m-am resemnat în privinţa nepoţilor, zise, dar când îşi dădu seama de adevăr, că toată speranţa fusese în zadar, lacrimile începură iarăşi să-i curgă.

Gunnar îi strânse mâna.

— Cred că a avut pe cineva în Göteborg, continuă Signe, cu vocea îngroşată de plâns. El nu ne-a spus nimic, dar mi-a lăsat impresia asta. Şi uneori hainele lui miroseau a parfum când venea la noi în vizită. Acelaşi parfum de fiecare dată.

— Dar nu v-a spus niciun nume? întrebă Patrik.

— Nu, niciodată, şi nu pot să spun că Signe nu l-a bătut la cap cu întrebări, zâmbi Gunnar.

— Da, dar nu-mi dădeam seama de ce era aşa mare secret. Doar nu se întâmpla nimic dacă o lua cu el şi ne-o prezenta într-un weekend, când era acasă. Putem să ne comportăm frumos dacă ne străduim.

Gunnar scutură din cap.

— E un subiect mai delicat, după cum vedeţi.

— Aveaţi impresia că femeia asta a rămas în viaţa lui Mats şi după ce s-a întors la Fjällbacka? Oricine ar fi fost…

— Păi…

Gunnar o privi întrebător pe Signe.

— Nu, spuse aceasta pe un ton hotărât. O mamă simte aşa ceva. Şi aproape c-aş spune că n-a avut pe nimeni.

— Eu nu cred c-a uitat-o vreodată pe Annie, interveni Gunnar.

— Ce vorbeşti? E o poveste de o sută de ani. Erau nişte copii pe atunci.

— N-are nicio importanţă. Între el şi Annie era ceva special. Aşa mi s-a părut mereu şi cred că Matte… Doar ai văzut cum a reacţionat când i-am spus că s-a întors?

— Da, dar câţi ani aveau? Şapteşpe, optâşpe.

— Eu rămân ferm, spuse Gunnar ridicând bărbia. Şi voia să se ducă s-o viziteze.

— Scuzaţi-mă, interveni Patrik. Cine e Annie?

— Annie Wester. Matte şi ea au copilărit împreună. Au fost colegi de clasă cu soţia ta, apropo. Şi Matte, şi Annie.

Gunnar părea că se jenează că o cunoştea pe Erica. Dar Patrik nu se miră. Pe lângă faptul că locuitorii din Fjällbacka se cunoşteau între ei, toţi o ştiau pe Erica după succesele pe care le avusese cu romanele ei.

— Locuieşte tot aici?

— Nu, a plecat de mult. S-a mutat la Stockholm şi Matte nu a mai vorbit cu ea de atunci. Dar e proprietara unei insule de aici. Gråskär se numeşte.

— Şi credeţi că Mats s-a dus la ea?

— Nu ştiu dacă a apucat, spuse Gunnar. Dar nu trebuie decât s-o sunaţi pe Annie şi s-o întrebaţi.

Se ridică şi aduse un bileţel de pe frigider.

— Uitaţi numărul ei de mobil. Nu ştiu cât are de gând să stea acolo. E cu băieţelul ei.

— Obişnuieşte să vină aici?

— Nu, ne-am mirat şi noi, să ştiţi. Aproape că n-a fost aici de când s-a mutat la Stockholm, şi asta s-a întâmplat cu mulţi ani în urmă. Bunicul ei a fost cel care a cumpărat insula, demult de tot, şi Annie e singura care a rămas, pentru că nu mai are fraţi sau surori. Am ajutat-o cu întreţinerea casei, dar dacă nu face nimeni nimic, farul o să se prăbuşească în curând.

— Farul?

— Da, e un far vechi de prin 1800 pe insulă. Şi o singură casă. Paznicul farului a locuit şi el acolo, cu familia.

— Pare o viaţă cam singuratică, spuse Patrik şi se strâmbă după ultimul strop de cafea rece.

— Singuratică sau liniştită şi frumoasă, depinde de perspectivă, spuse Signe. Dar eu una n-aş putea să petrec nicio noapte acolo singură.

— Nu tu ziceai că sunt prostii şi superstiţii bătrâneşti? spuse Gunnar.

— Ce anume? întrebă Patrik curios.

— Oamenii numeau insula Gastholm. Conform celor de pe aici, e pentru că cei care mor acolo n-o părăsesc niciodată, spuse Gunnar.

— E bântuită, sau cum?

— Ei, oamenii vorbesc multe prostii, pufni Signe.

— Oricum, o s-o sun pe Annie. Mulţumesc mult pentru prăjituri şi cafea şi pentru c-aţi avut amabilitatea de-a sta de vorbă cu mine.

Patrik se ridică şi împinse scaunul sub masă.

— Ne-a făcut bine să vorbim despre el, spuse Signe cu voce slabă.

— Pot să împrumut astea? Patrik arătă spre fotografiile de la Sahlgrenska. Promit c-o să am grijă de ele.

— Puteţi să le luaţi, spuse Gunnar şi îi înmână copiile lui Patrik. Avem o cameră din aia digitală, aşa că le am şi-n calculator.

— Mulţumesc, răspunse Patrik şi strecură cu grijă fotografiile în geantă.

Signe şi Gunnar îl conduseră amândoi la uşă. Când urcă în maşină, îşi imagină fotografiile cu Mats Sverin ca bebeluş, adolescent şi adult. Hotărî să se ducă acasă şi să ia prânzul. Simţea o nevoie acută de a-i pupa pe gemeni.

— Ce face băiatul lui bunicu'?

Şi Mellberg plecase acasă pentru prânz. De îndată ce intră pe uşă, îl smulse pe Leo din braţele Ritei şi începu să-l arunce în sus, făcându-l să ţipe şi să râdă în acelaşi timp.

— Da, tipic. Bunica n-are decât să îşi ia tălpăşiţa când apare bunicul.

Rita făcu o faţă amărâtă, apoi se apropie şi-i sărută pe

amândoi pe obrajii bucălaţi.

Între Bertil şi Leo exista o legătură specială de când Bertil fusese prezent la naşterea lui Leo, şi nimic n-ar fi putut s-o bucure mai mult pe Rita. Dar se simţise totuşi uşurată când Bertil acceptase să lucreze din nou cu normă întreagă. Fusese o idee bună s-o ajute pe Paula, dar oricât l-ar fi iubit pe eroul ei atipic, nu-şi făcea iluzii legate de capacitatea lui de decizie, care între timp se deteriorase şi mai mult.

— Ce avem la prânz?

Mellberg aşează cu grijă băiatul în scaunul pentru copii şi îi legă o bavetă în jurul gâtului.

— Pui şi salsa din aia făcută de mine, de care-ţi place ţie.

Mellberg mormăi, mulţumit. Tocăniţa cu mărar şi cartofi fusese cea mai exotică mâncare din viaţa lui de până atunci, dar Rita reuşise să-l convertească. Salsa făcută de ea era atât de picantă, încât simţea că-i ia smalţul de pe dinţi, dar îi plăcea.

— Ai stat târziu ieri, spuse femeia aşezând o farfurie cu mâncare mai puţin picantă, pe care o gătise pentru Leo, şi-l lăsă pe Bertil să-l hrănească.

— Da, am pornit iar toate motoarele. Paula şi băieţii sunt pe teren, dar Hedström avea dreptate, e nevoie şi de cineva care să rămână la birou, cineva care ştie să facă faţă stresului. Şi nimeni nu-i mai potrivit pentru sarcina asta grea decât eu.

Strecură o îmbucătură puţin cam mare în gura lui Leo, care izbuti să scuipe jumătate.

Rita se abţinu să nu zâmbească. Se pare că Patrik reuşise să-l păcălească din nou pe şeful lui. Îi plăcea de Hedström. Îl trata exact cum trebuia pe Bertil. Cu răbdare, diplomaţie şi un anumit grad de linguşeală puteai să faci ce voiai cu el. Aşa proceda şi ea pentru ca viaţa lor de aici, de acasă, să decurgă cât se putea de lin.

— Săracul de tine, o să ai destule pe cap, spuse şi-l servi cu o porţie zdravănă de pui şi de salsa.

Farfuria lui Leo era goală. Mellberg începu şi el să înfulece. După câteva porţii, se lăsă mulţumit pe spate şi se bătu pe burtă.

— A fost tare bună. Dar ştii ce ar merge perfect acum, Leo, amice? spuse ridicându-se şi o luă spre frigider.

Rita îşi dădu seama c-ar trebui să-l oprească, dar în clipa aceea n-avu inimă s-o facă. Îl lăsă să scoată trei îngheţate

Magnum mari, pe care le împărţi vesel. Leo abia se vedea de după îngheţata lui. Dacă Bertil avea s-o ţină tot aşa, băiatul avea să fie la fel de lat pe cât era de lung. Dar era dispusă ca în ziua aceea să facă o excepţie.

Fjällbacka, 1870

Femeia se ghemui mai aproape de Karl. Acesta stătea lipit de perete, cu izmenele lungi şi tricoul pe el. Peste câteva ore trebuia să se trezească şi să-i ia locul lui Julian la far. Emelie puse încet o mână pe piciorul lui. Îl mângâie de-a lungul pulpei cu degete tremurânde. Nu ea ar fi trebuit să ia iniţiativa, dar ceva nu era în regulă. De ce n-o atingea? De fapt, abia dacă-i arunca două cuvinte. Mormăia doar un „săru-mâna pentru masă" înainte de-a se ridica. În rest, parcă se uita prin ea. Ca şi cum ar fi fost făcută din sticlă şi trecea neobservată.

Oricum, Karl nu prea stătea mult prin casă. Când era treaz, zăbovea mai mult în far sau deretica pe lângă casă sau barcă. Ori pleca în larg. Ea stătea singură cuc acasă şi-şi termina repede treburile casnice. Apoi îi rămâneau ore lungi de umplut şi începuse să creadă că avea să înnebunească în curând. Dacă ar fi făcut un copil, ar mai fi avut un suflet lângă ea şi pe cineva căruia să i se dedice. Atunci n-ar fi interesat-o deloc că soţul ei muncea de dimineaţa până seara târziu sau că nu vorbea cu ea. De-ar fi avut unul mic, cu care să-şi ocupe timpul.

Dar, după perioada petrecută la fermă, ştia că trebuiau să se întâmple anumite lucruri ca o femeie şi un bărbat să aibă un copil. Lucruri care nu se întâmplaseră încă. De asta îşi strecurase mâna între picioarele lui Karl şi-i mângâia pulpele. Cu inima zvâcnindu-i în piept de nervozitate şi de excitare, îşi lăsă mâna să alunece, lent, spre prohabul lui.

Karl tresări şi se ridică în şezut.

— Ce-ţi veni?

Ochii lui scăpărau negri, cum nu-i mai văzuse niciodată, şi Emelie îşi retrase repede mâna.

— Am crezut că... mă gândeam doar...

Nu-i veneau cuvintele. Cum să-i explice ceva atât de evident? Ceva ce ar fi trebuit să-i fie clar şi lui: era ciudat că după trei luni

de căsnicie nu se apropiase niciodată de ea. Simţi cum în ochi îi năvălesc lacrimi.

— Mai bine dorm în far. Că văd c-aici n-are pace omu'.

Karl se strecură pe lângă ea, îşi puse hainele şi coborî furtunos scările.

Emelie se simţea de parcă ar fi fost pălmuită. Chiar dacă o ignorase până atunci, măcar nu-i vorbise pe tonul ăsta. Dur, rece şi dispreţuitor. De parcă ar fi fost o târâtoare care apăruse de undeva de sub o piatră, aşa o privise.

Cu lacrimile prelingându-i-se pe obraji, Emelie se apropie de fereastră şi privi afară. Pe insulă bătea un vânt puternic şi Karl fu nevoit să dea piept cu el ca să ajungă la far. Deschise uşa cu un gest smucit şi intră. Apoi îl văzu prin geamul turnului, unde lumina farului îl preschimbă într-o umbră.

Se întinse din nou pe pat şi plânse. Casa scârţâia şi trosnea. Emelie avea impresia c-o să se ridice şi-o să plutească deasupra insulelor, afară, în pustiul cenuşiu. Dar nu i se părea înfricoşător. Mai bine să-şi ia zborul, nu conta unde, decât să stea aici.

Cineva o mângâie pe obraz, exact în locul unde cuvintele lui Karl o izbiseră ca o palmă. Emelie tresări. Nu era nimeni acolo. Trase pătura până în bărbie şi se holbă spre colţurile întunecate ale camerei. Păreau goale. Se întinse din nou. Sigur îşi închipuise. La fel ca toate zgomotele alea ciudate pe care le auzise de când venise pe insulă. Şi uşile dulapurilor care se deschideau, deşi era sigură că le închisese, sau zaharniţa, care, în mod inexplicabil, se mutase de pe masa de bucătărie pe blatul de lucru. Toate astea musai că erau închipuiri. Probabil că imaginaţia ei şi pustietatea de pe insulă îi jucau feste.

La parter se auzi un scaun scârţâind. Emelie se ridică în capul oaselor, cu respiraţia întretăiată. Cuvintele bătrânei îi răsunau în urechi, cuvinte pe care reuşise să le uite în lunile din urmă. Nu voia să coboare şi să verifice, nu voia să ştie ce se afla acolo jos sau ce era acel ceva sau cineva care tocmai o mângâiase pe obraz.

Îşi trase pătura peste cap, tremurând, şi se ascunse ca un copil ce se teme de pericole necunoscute. Zăcu acolo, fără să poată dormi, până când se lumină de ziuă. Nu se mai auzi niciun sunet.

— Ce părere ai despre chestia asta? întrebă Paula. Ea şi Gösta cumpăraseră ceva de mâncare de la Konsum şi stăteau în bucătăria secţiei.

— De ciudat e ciudat, asta-i clar, spuse Gösta şi luă o îmbucătură din peştele lui gratinat. Se pare că nimeni nu ştie nimic despre viaţa privată a lui Sverin. Şi, cu toate astea, toată lumea pare să-l fi plăcut şi zice c-a fost o persoană sociabilă. Nu reuşesc să-mi fac o imagine.

— Îmm, exact la fel mă gândesc şi eu. Cum să ţii secret tot ce n-are legătură cu serviciul? Cineva i-o fi pus o întrebare sau ceva la vreun prânz sau în pauză?

— Ei, nu că tu erai mai brează la început.

Paula se înroşi.

— Aşa e, ai dreptate. Şi asta şi zic. În ceea ce mă priveşte, tăceam pentru că ştiam că ascund ceva ce nu voiam să se afle. Habar n-aveam cum o să reacţionaţi când o să aflaţi că trăiesc cu o femeie. Problema e: oare ce voia să ascundă Mats Sverin?

— O să aflăm noi, într-un fel sau altul.

Paula simţi că o loveşte ceva peste picioare. Ernst simţise mirosul de mâncare şi stătea acum proţăpit lângă ea, plin de aşteptări.

— Îmi pare rău, băiatu’. Ai pariat pe cine nu trebuie. N-am decât salată.

Dar Ernst rămase pe loc privind-o rugător, şi Paula îşi dădu seama că trebuia să-i arate. Scoase o frunză de salată din recipientul de plastic şi i-l întinse. Câinele îşi flutură coada voios, dar după ce mirosi frunza se uită la ea cu ochi dezamăgiţi şi îi întoarse fundul, demonstrativ. Apoi îl luă în primire pe Gösta care întinse mâna după o prăjitură şi i-o strecură la repezeală pe furiş pe sub masă.

— Să nu crezi că-i faci un serviciu, spuse Paula. Nu numai c-o să se îngraşe ca un purcel, dar o să se şi îmbolnăvească dacă tu

şi Bertil continuaţi să-i daţi prostii din astea. Dacă mama nu ar fi făcut mişcare cu el ca o nebună, ar fi murit de mult.

— Da, da, ştiu. Dar când îl văd cu privirea aia…

— Hm.

Paula îi aruncă lui Gösta o privire severă.

— Să sperăm că Martin şi Patrik au aflat ceva mai de Doamne-ajută, spuse Gösta schimbând iute subiectul. Pentru că nu suntem cu mult mai deştepţi azi faţă de ieri.

— Nu, nu cu mult.

Paula amuţi preţ de o secundă.

— E oribil dacă te gândeşti mai bine. Să te împuşte în propria ta casă, unde ar trebui să te simţi cel mai în siguranţă.

— Eu zic că a fost cineva cunoscut. Uşa nu era spartă şi asta înseamnă că i-a dat drumul chiar el.

— Şi mai rău, spuse Paula. Să fii împuşcat acasă de cineva pe care-l cunoşti.

— Mă rog, nu neapărat de un cunoscut. Am citit o grămadă în ziar despre indivizi care sună la uşă, cică vor să dea un telefon, după care fură tot ce găsesc.

Gösta înfipse furculiţa în ultima bucată de peşte din cutie.

— Da, dar ăştia tâlhăresc de obicei bătrâni. Nu pe cineva tânăr şi puternic precum Mats Sverin.

— Aici ai dreptate. Dar nu ai cum să excluzi şi varianta asta.

— N-avem decât să-i aşteptăm pe Martin şi pe Patrik. Să vedem ce-au mai găsit.

Paula puse tacâmurile pe masă şi se ridică.

— Vrei cafea după masă?

— Da, mulţumesc, spuse Gösta şi-i mai strecură o prăjitură lui Ernst. Fu răsplătit cu o limbă umedă pe mână.

— Ah, chiar aveam nevoie de asta.

Erling gemu tare, întins pe prici.

Degetele lui Vivianne îl frământau cu gesturi experimentate şi Erling simţi cum se relaxează din ce în ce mai mult. Atâtea responsabilităţi îşi lăsau amprenta pe corpul lui.

— Ăsta e tratamentul pe care o să-l oferim? întrebă cu capul ascuns în deschizătura din patul de masaj.

— Ăsta e masajul clasic, e unul dintre masajele din ofertă. Şi o

să avem masaj thailandez şi tratamente cu pietre fierbinţi. Şi o să poţi să alegi între masaj pe întregul corp sau doar pe spate.

Vivianne continuă să-l maseze în timp ce-i vorbea pe un ton calm, cu efect de somnifer.

— Minunat, absolut minunat.

— Şi apoi o să le oferim o grămadă de tratamente speciale, pe lângă oferta de bază. Gomaj cu sare şi iarbă de mare, fototerapie, tratamente faciale cu alge şi aşa mai departe. O să avem de toate. Dar asta o ştii deja, că doar ai citit prospectul.

— Da, dar e ca o muzică pentru urechile mele. Şi personalul? Aveţi echipa completă?

Simţi cum se moleşeşte din cauza masajului, a luminii discrete şi a vocii lui Vivianne.

— Personalul va fi în curând instruit şi gata de muncă. De partea asta mă ocup eu singură. Am angajat oameni foarte pricepuţi, tineri, entuziaşti şi ambiţioşi.

— Minunat, minunat, spuse din nou Erling şi scoase un oftat prelung şi satisfăcut. O să fie un succes, simt asta.

Se strâmbă puţin când Vivianne apăsă pe un punct dureros de pe spatele lui.

— Eşti puţin încordat aici, spuse ea şi continuă să maseze punctul.

— Doare, spuse el şi se trezi brusc.

— Răul trebuie alungat prin rău, spuse Vivianne apăsând şi mai tare, astfel că Erling se auzi cum începe să ţipe. Nu-mi vine să cred cât erai de încordat.

— Asta probabil din cauza celor întâmplate cu Mats, spuse Erling cu o voce chinuită. Îl duruse atât de tare, încât simţise că îi dau lacrimile.

— Poliţia a fost pe la noi la birou înainte de masă şi ne-a pus câteva întrebări, mi s-a părut oribil.

Vivianne înmărmuri în mijlocul gestului.

— Ce v-au întrebat?

Erling profită de ocazie ca să respire, bucuros că durerea a încetat, chiar dacă doar pentru moment.

— Mai ales despre cum era Mats la serviciu. Ce ştiam despre el, dacă îşi făcea treaba, din astea.

— Şi voi ce-aţi răspuns? întrebă Vivianne şi începu să-l maseze din nou.

Din fericire, abandonase punctul dureros.

— Păi, nu prea aveam multe de spus. Doar ştii cât era de retras, nimeni nu ştia cum era ca om. Dar m-am uitat peste rapoartele lui, azi după-masă, şi pot să spun că-şi ţinea lucrurile în ordine. Asta îmi uşurează treaba până când o să găsim un economist.

— O să te descurci de minune, spuse Vivianne şi-i masă ceafa într-un fel care-i făcea pielea ca de găină. Deci zici că n-a lăsat în urmă nimic dubios?

— Nu, din câte am văzut, totul era în regulă.

Simţi cum aţipeşte din nou. Degetele Viviannei continuau să lucreze.

Dan stătea la masa din bucătărie şi se uita ţintă pe geam. În casă era linişte. Copiii erau la şcoală şi la grădiniţă. Începuse să lucreze şi el, dar azi avea liber. Aproape că şi-ar fi dorit să nu fie aşa. În ultimul timp începea să-l doară stomacul în drum spre casă, pentru că vederea casei îi aducea aminte de ce pierduseră. Nu doar de copil, ci şi de viaţa pe care o avuseseră împreună. În adâncul sufletului începuse să creadă că totul era pierdut şi nu exista nicio cale de întoarcere; nu ştia încotro s-o apuce. Nu îi stătea în fire, dar de data asta simţea că era complet neajutorat şi ura sentimentul.

Îl durea inima pentru Emma şi Adrian. La fel ca el, nici ei nu înţelegeau de ce nu se dă jos din pat mama lor, de ce nu vorbeşte cu ei, de ce nu-i pupă şi nu se uită la desenele sau puzzle-urile lor. Sau poate că nu înţelegeau nici cât el. Ştiau că fusese implicată într-un accident şi că fratele lor mai mic plecase în rai. Dar de ce stătea mama în pat şi se holba pe geam tot timpul, asta n-o mai înţelegeau. Nimic din ce făcea sau spunea nu reuşea să umple golul lăsat de Anna. Îl plăceau, dar îşi iubeau mai mult mama.

Zi după zi, Emma devenea mai introvertită şi Adrian mai extrovertit. Amândoi reacţionau, dar în moduri diametral opuse. Fusese sunat de la grădiniţă şi aflase că Adrian se bătea şi îi muşca pe ceilalţi copii. Şi învăţătoarea Emmei îi spusese cât se schimbase fata, cât de tăcută era în timpul orelor, faţă de cât de energică şi de veselă obişnuia să fie cândva. Dar el ce să facă? Aveau nevoie de Anna, nu de el. Pe cele trei fete ale lui reuşea să le consoleze. Veneau la el, îi puneau întrebări şi-l îmbrăţişau.

Erau triste şi nedumerite şi ele, dar nu ca Emma şi Adrian. În plus, fiicele lui locuiau o săptămână la el, o săptămână la mama lor, Pernilla, unde nu trebuiau să înfrunte mâhnirea şi doliul care se întindeau peste întreaga sa prezenţă ca o pătură umedă şi grea.

Pernilla fusese de mare ajutor. Divorţul nu decursese fără fricţiuni, dar de când cu accidentul se purta minunat cu ei. Ei i se datora că Lisen, Belinda şi Malin se simţeau atât de bine. Emma şi Adrian n-aveau pe nimeni. Erica îşi dăduse silinţa, desigur, dar era ocupată până peste cap cu gemenii şi n-avea timp să se îngrijească şi de ei. Îşi dădea seama de asta şi îi aprecie eforturile.

Până la urmă, Emma, Adrian şi el erau singuri cu frica lor paralizantă. Toţi se temeau de ce avea să se aleagă de Anna. Uneori se întreba dacă avea să zacă în pat şi să se uite pe fereastră tot restul vieţii. Îşi imagina cum săptămânile se transformau în luni şi apoi în ani, în timp ce Anna zăcea acolo şi îmbătrânea încet. Ştia că e prăpăstios când gândeşte în felul ăsta. Medicii ziceau că Anna avea să-şi revină încet-încet din depresia asta, dar că avea nevoie de timp. Problema era că nu-i credea. Trecuseră deja câteva luni de la accident şi Anna părea să se retragă din ce în ce mai mult din realitatea înconjurătoare.

În faţa geamului de la bucătărie, câţiva piţigoi ciuguleau din hrana pentru păsări pusă în copaci de fete, care se încăpăţânau să îi hrănească în ciuda anotimpului călduros. Îi urmări cu privirea şi se gândi cu invidie la cât de lipsită de griji le era viaţa. Că nu trebuiau să se preocupe decât de cele mai banale lucruri precum hrana, somnul şi reproducerea. Nu tu sentimente, nu tu relaţii complicate. O viaţă lipsită de tristeţe.

Gândul îi zbură la Matte. Erica sunase şi-i povestise totul. Dan îi cunoştea bine pe părinţii lui. El şi Gunnar ieşiseră cu barca de multe ori şi Gunnar îi povestise deseori, plin de mândrie, despre fiul lui. Dan ştia şi cine era Matte. Fusese coleg de clasă cu Erica, într-o clasă paralelă cu cea a lui Dan, dar nu prieteni apropiaţi. Gunnar şi Signe trebuie că erau de neconsolat. Gândul acesta îi schimbă perspectiva asupra propriei tristeţi. Dacă pierderea unui fiu pe care nu l-ai cunoscut putea să doară atât de mult, oare cât de tare te afecta pierderea unuia pe care îl ştii de-o viaţă şi pe care l-ai văzut crescând?

Piţigoii îşi luară zborul, speriaţi. Nu în aceeaşi direcţie, ci se

împrăştiară care încotro. În clipa următoare, Dan înţelese de ce. Pisica vecinului se apropiase tiptil şi se uita acum ţintă la coroana copacului. Dar de data asta avea să rămână fără pradă.

Dan se ridică. N-avea de gând să zacă aici. Trebuia să stea de vorbă cu Anna din nou, să o facă să se ridice şi să învie din morţi. Urcă agale scările.

— Şi tu ce ai aflat, Martin? întrebă Patrik şi se aplecă în scaun. Echipa se adunase din nou în bucătărie pentru o recapitulare.

Martin scutură din cap.

— Nu prea multe. Am reuşit să dau de majoritatea celor pe care i-am ratat ieri, dar lumea n-a văzut sau auzit nimic. În afară, poate, de… spuse ezitant.

— Da? făcu Patrik şi toate privirile se îndreptară spre Martin.

— Nu ştiu dacă merită amintit. Moşul ăla e sonat rău.

— Să auzim.

— OK. E un moş, Grip pare-mi-se că-l chema, stă pe acelaşi palier cu Sverin. Cum spuneam, pare un pic dus cu pluta, spuse Martin bătând cu degetul arătător în tâmplă, şi are dubios de multe pisici în casă, însă…

Martin trase aer în piept.

— Grip zice că una dintre pisicile lui a văzut o maşină sâmbătă dimineaţa. Cam pe la aceeaşi oră la care vecinul Leandersson a fost trezit de ceva ce putea fi o împuşcătură, adică.

Gösta pufni:

— Pisica a văzut o maşină, zici?

— Taci, Gösta, spuse Patrik. Continuă. Ce-a mai spus?

— Păi, cam atât. Nu prea l-am luat în serios. V-am zis că părea cam nebun.

— Copiii şi nebunii spun tot timpul adevărul, bâigui Annika în timp ce îşi lua notiţe.

Martin ridică din umeri, abătut.

— Da, ei, mai multe n-am reuşit să aflu.

— Ai făcut o treabă bună, îl încurajă Patrik. Nu e deloc uşor să baţi la uşi. Oamenii ori au auzit şi văzut prea multe, ori nimic.

— Da, ne-ar uşura mult treaba dacă n-am avea de-a face cu tot felul de martori, mormăi Gösta.

— Dar voi ce-aţi făcut? se întoarse Patrik spre Gösta şi Paula, care stăteau unul lângă celălalt la masa din bucătărie.

Paula scutură din cap.

— Nu prea avem cu ce să ne lăudăm nici noi, din păcate. Mats Sverin nu pare să fi avut o viaţă privată, dacă e să ne luăm după colegii lui de serviciu. În orice caz, nimeni n-a auzit nimic. Nu le-a povestit niciodată despre vreun hobby, prieteni sau iubite. Şi, totuşi, lumea îl descrie drept prietenos şi sociabil. E greu să-ţi faci o idee clară.

— Le-a povestit ceva despre perioada cât a stat la Göteborg?

— Nu, nimic, scutură din cap Gösta. Cum spunea şi Paula, pare că n-a vorbit cu nimeni decât despre job şi alte banalităţi.

— Ştiau ceva despre faza cu bătaia?

Patrik se ridică şi începu să toarne cafea în ceştile colegilor lui.

— Păi, nu prea, spuse Paula. Mats le-a spus că a căzut cu bicicleta şi că a trebuit să se interneze un timp. Ceea ce nu era tocmai adevărat, după cum ştim.

— Şi jobul? Ceva dubioşenii? întrebă Patrik şi puse bolul la loc.

— Se pare că se descurca de minune la serviciu. Colegii lui erau foarte mulţumiţi de munca pe care o presta. Lumea vorbeşte despre el ca despre cea mai mare achiziţie, vă daţi seama, un economist ca el, cu experienţă, tocmai de la Göteborg. În plus, era legat de locul ăsta.

Gösta duse ceaşca la buze, dar îşi fripse limba.

— Au, la dracu'!

— Deci n-avem niciun indiciu pe care să pornim?

— Nu, nimic, din câte am aflat noi, spuse Paula, arătând la fel de dezamăgită ca Martin cu câteva minute în urmă.

— Atunci n-avem decât să ne mulţumim cu ce este. O să avem sigur ocazia să-i vizităm din nou. Am fost şi eu la părinţii lui Mats, dar mare lucru n-am aflat. Se pare că nici măcar faţă de ei nu era mai deschis. Dar am auzit că a avut o prietenă care acum e pe Gråskär, undeva în arhipelag, şi Gunnar zicea că Mats avea de gând s-o viziteze. O să iau legătura cu ea cât de curând.

Patrik puse pe masă fotografiile de la Sahlgrenska.

— Şi mi-au mai dat pozele astea.

Fotografiile începură să circule.

— Isuse, spuse Mellberg. A luat-o pe cocoaşă, nu glumă.

— Da, e vorba despre vătămare corporală deosebit de gravă, dacă e să ne luăm după poze. Ceea ce nu înseamnă neapărat că are de-a face cu ce i s-a întâmplat mai târziu, dar mă gândeam să verific mai amănunţit ce şi cum. O să cer fişa lui de la spital şi vreau să văd ce au scris în procesul-verbal, dacă există vreunul. În plus, trebuie să-i contactăm pe cei de la acea ONG la care a lucrat Mats. E interesant şi că ajutau femei maltratate. Poate că găsim un motiv acolo? Cel mai bine ar fi să ne deplasăm la Göteborg şi să discutăm cu oamenii la faţa locului.

— Crezi că e necesar? întrebă Mellberg. Nu există nimic care să indice c-ar fi fost împuşcat din cauza a ceva ce i s-a întâmplat la Göteborg. Probabil că-i vorba despre ceva local.

— Având în vedere că n-am aflat mare lucru şi dacă te gândeşti şi la cât de discret a fost Sverin în ceea ce priveşte viaţa lui de acolo, eu zic că e necesar. Sunt convins.

Mellberg se încruntă şi căzu pe gânduri. Avea de luat o decizie grea.

— Bine, atunci aşa rămâne, spuse într-un final. Dar sper că ne alegem cu ceva mai de Doamne-ajută. Că mâine o să lipseşti oricum toată ziua, aproape.

— O să ne străduim. Mă gândeam s-o iau cu mine pe Paula, anunţă Patrik.

— Şi noi ce facem cât timp lipsiţi? întrebă Martin.

— Păi, tu şi Annika aţi putea verifica registrul public. Cine e Mats Sverin? S-a căsătorit în secret? A divorţat? Are copii? Deţine ceva? Are antecedente penale? Tot ce vă trece prin cap.

— Sigur, se face, spuse Annika, aruncând o privire spre Martin.

— Şi tu, Gösta… chibzui Patrik. Sună-l pe Torbjörn şi întreabă-l când putem să adulmecăm puţin prin apartamentul lui Sverin. Şi bate-l la cap şi cu autopsia aia. Am avea nevoie de rezultate cât mai repede, în lipsa altor indicii.

— Sigur, spuse Gösta fără prea mare entuziasm.

— Bertil? Tu ne ţii spatele, nu?

— Bineînţeles, spuse Mellberg şi se îndreptă de şale. Sunt pregătit pentru invazie.

— Bine. Atunci, mâine ne apucăm de treabă cu forţe noi, spuse Patrik şi se ridică semnalând că întrunirea luase sfârşit. Se simţea incredibil de obosit.

Annie tresări. Ceva o trezise. Aţipise pe canapea şi visase despre Matte. Încă îi simţea căldura corpului, chiar şi înăuntrul ei, îi auzea vocea, atât de neschimbată, atât de liniştitoare. Dar Matte nu părea să fi simţit acelaşi lucru şi Annie îl înţelesese. Matte o iubise pe Annie cea din trecut. Cea de acum îl dezamăgise.

Nu mai tremura şi n-o mai dureau nici încheieturile. Dar era în continuare neliniştită. Simţea furnicături în mâini şi în picioare şi asta o făcu să se plimbe de colo-colo prin casă, sub privirea nedumerită a lui Sam.

Măcar de-ar fi avut timp să-i povestească de ce s-au dus naibii toate în viaţa ei. Îi spusese câte ceva cât au stat la masa din bucătărie. Câteva lucruri pe care se simţea în stare să le pronunţe cu voce tare. Dar nu îi spusese nimic despre cea mai mare umilire. Despre lucrurile pe care fusese obligată să le facă şi care o modificaseră radical.

Nu mai era aceeaşi, o ştia prea bine. Matte înţelesese şi el, văzuse cât era de stricată pe dinăuntru.

Annie se ridică în capul oaselor. Avea impresia că nu poate să respire. Ridică genunchii până la bărbie şi îi cuprinse cu braţele. Era linişte totală, dar, dintr-odată, ceva ateriză pe podea. O minge, mingea lui Sam. Annie o privi cum se rostogoleşte încet spre ea. Sam nu se jucase nici măcar o dată de când erau pe insulă. Oare se trezise şi începuse să se joace din nou? Inima îi bătu de câteva ori, plină de speranţă, înainte să-şi dea seama că era imposibil. Uşa de la camera lui Sam se afla în dreapta ei şi mingea venise dinspre stânga, din bucătărie.

Se ridică greoaie şi intră în bucătărie. Preţ de o clipă se sperie de umbrele ce se mişcau pe pereţi şi tavan, dar frica dispăru la fel de repede cum apăruse. Fu cuprinsă de un calm neaşteptat. Aici nu exista nimeni care să vrea să-i facă rău. O simţea clar, fără să ştie de ce sau cum.

Dintr-un colţ întunecat al bucătăriei se auzi un râs înfundat. Annie se uită într-acolo şi apucă să-l vadă preţ de o secundă. Un băieţel. Dar înainte de-a desluşi mai multe, copilul o luă din nou din loc. Alergă spre uşa de la intrare şi Annie se repezi după el, fără a sta prea mult pe gânduri. Deschise uşa brusc şi simţi vântul împingându-se în trupul ei. Ştia că băiatul vrea să fie

urmat.

Alerga spre far. Din când în când se întorcea, de parcă ar fi vrut să se asigure că e acolo, în spatele lui. Vântul îi răvăşea părul blond, acelaşi vânt care-i tăiase ei respiraţia când încercase să alerge după el.

Uşa farului era grea, dar băiatul dăduse fuga acolo şi asta însemna că trebuia să intre. Urcă în grabă scările abrupte, îl auzi acolo sus cum se mişca şi chicotea.

Dar când ajunse în vârf, camera rotundă era goală. Băiatul dispăruse, oricine ar fi fost.

— Ei, cum vă mai merge?

Erica se cuibări mai aproape de Patrik pe canapea.

Ajunsese acasă la timp ca să ia cina cu ei, dar copiii adormiseră deja. Erica îşi dezmorţi picioarele, căscând, şi le ridică pe măsuţa de cafea.

— Eşti obosită? o întrebă Patrik.

O mângâie pe braţ, cu privirea aţintită asupra televizorului.

— Ca naiba.

— Atunci du-te şi culcă-te, iubito.

O sărută pe obraz cu o privire absentă.

— Ar trebui, dar nu vreau, spuse ea, privindu-l. Am nevoie şi de nişte activităţi de om matur, de nişte Patrik şi Actualităţi, ca schimbare la scutecele cu caca, bluzele cu vomă sau gângurit.

Patrik se întoarse spre ea.

— E totul în regulă?

— Da, da, spuse ea. Nu e deloc ca atunci, cu Maja. Dar uneori prea mult bine strică.

— După vară o să preiau comanda, ca să ai timp să scrii.

— Da, ştiu. În plus, mai e şi concediul. Nu-i nicio problemă, am avut o zi proastă, atâta tot. Şi chestia asta cu Matte mi s-a părut oribilă. Nu că l-aş fi cunoscut prea bine, dar am fost colegi de clasă un timp. Şi în gimnaziu, şi în liceu.

Tăcu un timp.

— Cum merge cu ancheta? Nu mi-ai spus.

— Greu, oftă Patrik. Am stat de vorbă cu părinţii lui Mats şi cu câţiva colegi de-ai lui, dar se pare c-a fost un fel de lup singuratic. Nimeni n-are ceva interesant de spus despre el. Ori a fost cel mai plictisitor om de pe lume, ori…

— Ori ce? întrebă Erica.

— Ori există nişte lucruri aici pe care nu le cunoaştem.

— Mie nu mi-a lăsat impresia asta, de tip plictisitor, la şcoală. Mai degrabă de copil sociabil şi vesel. Era genul popular, genul care urma să reuşească în viaţă, indiferent ce carieră ar fi ales.

— Ah, apropo, tu erai colegă de clasă şi cu prietena lui, parcă, sau nu? întrebă Patrik.

— Cu Annie? Da, aşa e. Dar ea…

Erica încercă să găsească cuvântul potrivit.

— Aveai impresia că se crede mai deşteaptă decât restul. Nu prea se potrivea cu ceilalţi colegi. Nu mă înţelege greşit, şi ea era populară, ea şi Matte erau perechea perfectă. Dar, totuşi, am avut mereu impresia că Matte… cum să spun… se ţinea după ea ca un căţeluş. Nimeni nu s-a mirat când s-a aflat că s-a mutat la Stockholm şi l-a lăsat pe Matte aici. El era complet distrus, cred, dar bănuiesc că nu s-a mirat nici el. Annie nu părea genul de care poţi să te agăţi. Înţelegi ce vreau să zic, sau pare superficial?

— Nu, am înţeles.

— De ce mă întrebi de Annie? Ştii doar c-au fost împreună în liceu. Şi chiar dacă nu-mi place să admit, a trecut o eternitate de atunci.

— Annie e aici.

Erica îl privi uimită.

— În Fjällbacka? N-a mai fost pe aici de nu ştiu când.

— Nu, dar conform părinţilor lui Mats, a venit, cu fiul, pe insula aia pe care o deţine familia ei.

— Pe Gastholmen?

Patrik dădu din cap.

— Aşa îi spune, e drept, dar n-au zis că se numeşte altfel?

— Da, Gråskär, spuse Erica. Dar cei mai mulţi îi spun Gastholmen. Se zice că morţii…

— … nu părăsesc niciodată insula, completă Patrik zâmbind. Mersi, am auzit de superstiţiile din Bohuslän.

— De unde ştii că-s superstiţii? Am dormit acolo într-o noapte şi după aia şi eu, şi jumătate din clasă am fost convinşi că e bântuită. Era o atmosferă incredibil de ciudată şi am auzit şi văzut nişte chestii de am jurat că n-o să mai petrecem acolo nicio noapte.

— Nu prea mă bazez pe fanteziile unor adolescenţi.

Erica îl îmbrânci într-o parte.

— Hai, nu mai fi atât de sobru. Nişte fantome, acolo, nu strică.

— Da, poate că ai dreptate. Oricum, va trebui să stau de vorbă cu Annie. Părinţii lui Mats ziceau că voia s-o viziteze, dar nu erau siguri dacă a şi ajuns. Chiar dacă au fost împreună în alte vremuri, sunt sigur că erau încă apropiaţi şi poate că i-a povestit ceva despre viaţa lui…

Patrik părea că gândeşte cu voce tare.

— Atunci vin şi eu cu tine, spuse Erica. Spune-mi când vrei să mergi. O rog pe mama să stea cu copiii. Annie nu te cunoaşte, adăugă înainte ca Patrik să protesteze, dar măcar cu mine a fost colegă de clasă, chiar dacă n-am fost prietene. Poate o conving să vorbească.

— OK, spuse Patrik pe un ton sceptic. Dar mâine trebuie să plec la Göteborg, aşa că rămâne pe vineri.

— Prea bine, spuse Erica şi se ghemui mulţumită în braţele lui.

Fjällbacka 1870

— V-a plăcut?

Emelie îi întreba asta după fiecare masă, cu toate că ştia c-o să primească acelaşi răspuns.

Un mârâit din partea lui Karl şi încă unul din partea lui Julian. Probabil că hrana de pe insulă era cam lipsită de varietate, dar asta nu din vina ei. De cele mai multe ori gătea ce prindeau Karl şi Julian, care ieşeau des în larg cu barca, mai ales macrou şi peşte plat. Şi fiindcă nu-i era îngăduit să-i urmeze în Fjällbacka, unde li se permitea să se deplaseze de câteva ori pe lună, cumpărături nu prea făcea nimeni.

— Ştii, Karl, mă gândeam... spuse Emelie şi puse tacâmurile pe masă fără să înceapă să mănânce. N-aş putea să merg cu voi la Fjällbacka, de data asta? N-am mai văzut oameni de nu mai ştiu când şi, în plus, m-aş bucura tare mult să ajung măcar puţin pe uscat.

— Nici nu vreau să mă gândesc, spuse Julian aruncându-i acea privire veşnic întunecată.

— Vorbeam cu Karl, nu cu tine, îi răspunse ea calmă, dar simţi cum îi zvâcneşte inima. Era prima oară când îndrăznea să-l contrazică.

Julian pufni şi se uită la Karl.

— Ai auzit? Crezi că am de gând să înghit din astea de la muierea ta?

Karl coborî obosit privirea în farfurie.

— Nu putem să te luăm cu noi, spuse şi era clar că, prin asta, discuţia se încheiase. Dar singurătatea o exaspera într-atât pe Emelie, încât nu se mai putea abţine.

— De ce? Doar e loc destul în barcă şi m-aş putea ocupa de cumpărături, ca să nu mai mâncăm doar macrou cu cartofi, zi de zi. N-ar fi bine?

Julian se albise la faţă de nervi. Continuă să se holbeze la Karl,

care se ridică brusc de la masă.

— Nu vii şi cu asta basta.

Îşi puse haina şi ieşi afară, înfruntând vântul puternic. Uşa se trânti în urma lui.

Din noaptea aceea, când încercase să se apropie de el, Karl o trata cu dispreţ. Îi arăta acum, în loc de indiferenţă, un soi de dispreţ asemănător cu cel al lui Julian, o duşmănie pe care n-o înţelegea şi de care nici nu putea să se apere. Chiar atât de oribil să fi fost gestul ei? Emelie încercă să-şi aducă aminte cum fusese când îi ceruse mâna. Se petrecuse foarte repede, e drept, dar sigur existase ceva căldură şi dor în vocea lui. Sau poate că doar i se păruse, poate că aşa şi-ar fi dorit să fie? Emelie coborî privirea şi fixă tăblia mesei.

— Vezi ce-ai făcut? spuse Julian şi trânti tacâmurile pe farfurie, făcându-le să zăngăne.

— De ce te porţi aşa cu mine? Nu cred să-ţi fi făcut vreun rău.

Emelie nu înţelegea cum de prinsese curaj, dar trebuia să scape de nodul acela care-i stătea tot timpul în gât.

Julian nu răspunse. O fixă doar cu ochii-i negri, se ridică şi îl urmă pe Karl. Câteva minute mai târziu, Emelie văzu barca depărtându-se de chei. Cei doi plecaseră spre Fjällbacka. De fapt, habar n-avea de ce nu i se permitea să li se alăture. Compania unei neveste nu era agreată la cârciuma lui Abela de pe insula Flor, unde aterizau aproape de fiecare dată când făceau turele acelea. Aveau să se întoarcă înainte de lăsatul serii, întotdeauna ajungeau înapoi la timp ca să se ocupe de far.

Uşa dulapului se trânti; Emelie sări în sus. Era aproape sigură că nu intenţionau s-o sperie, dar asta nu o ajuta cu nimic. Uşa de la intrare era închisă, aşa că nu putea fi vântul. Emelie încremeni, ciulind urechea şi privind în jur. Nu se vedea nimic, nu era nimeni în casă. Dar dacă asculta bine, se auzea un sunet înfundat undeva departe. Era respiraţia cuiva, respiraţia liniştită şi regulată a unor fiinţe, şi era imposibil de spus de unde venea. Ca şi când casa întreagă ar fi respirat. Emelie încercă să-şi dea seama ce voiau. Numai că, dintr-odată, vietăţile dispărură şi se făcu din nou linişte.

Gândurile lui Emelie reveniră la Karl şi Julian, şi începu să spele vasele cu inima grea. Era o nevastă exemplară, şi cu toate astea găseau ceva de criticat în tot ce făcea. Şi se simţea nespus de singură. Deşi nu era. Începuse să le simtă prezenţa

din ce în ce mai des aici, pe insulă. Auzea şi simţea lucruri, ca acum. Şi nu se mai temea de ei. Ştia că nu voiau să-i facă rău.

Stând aplecată peste ligheanul plin de vase, cu lacrimile picurându-i în apa murdară, simţi o mână pe umăr. O mână consolatoare. Emelie nu se întoarse. Ştia că oricum n-ar fi văzut pe nimeni.

Paula se întinse pe pat şi mâna ei atinse părul Johannei. O lăsă să se odihnească acolo. Atingerea asta o nelinişti. În ultimele luni, atingerile lor păreau ale unor străine. Nu se mai întâmpla spontan, ci era ca şi când ar fi trebuit să facă un efort conştient. Se iubeau, dar totul devenise tare ciudat.

De fapt, nu era vorba doar de ultimele luni. Dacă era să fie sinceră, Paula simţise o schimbare încă de la naşterea lui Leo. Şi-l doriseră mult şi luptaseră pentru el. Crezuseră că un copil o să le apropie şi mai tare. Şi într-un fel aşa şi fusese, însă numai parţial. Ea nu se schimbase prea mult din câte îşi dădea seama. Era aceeaşi. În schimb, Johanna îşi luase foarte în serios rolul de mamă şi începuse să se dea mare. Era ca şi cum Paula n-ar fi fost atât de importantă ca Johanna, pentru simplul fapt că aceasta îl născuse pe Leo. Ea era mama biologică a copilului. Leo nu primise genele Paulei, ci numai dragostea ei pe care o simţise încă de când Leo era în burta Johannei şi care devenise şi mai intensă după ce se născuse şi îl luase în braţe. Se simţea în aceeaşi măsură mama lui Leo ca şi Johanna. Problema era că Johanna era de altă părere, chiar dacă refuza s-o admită.

Paula o auzi pe maică-sa dereticând prin bucătărie şi totodată vorbind cu Leo. Se distrau bine. Rita era plină de energie de dimineaţă şi n-o deranja să se trezească odată cu el, ca Paula şi Johanna să poată dormi ceva mai mult. Şi acum, că nu putea să-şi ia concediu de maternitate din cauza anchetei, era alături de ele şi făcea tot posibilul ca să le ajute. Spre mirarea tuturor, până şi Bertil se arătase dispus să dea o mână de ajutor. Dar, în ultimul timp, Johanna criticase din ce în ce mai des felul în care Rita se ocupa de fiul lor. Nimeni nu părea să ştie cum să se poarte cu Leo, în afară de ea.

Paula îşi aruncă piciorul peste marginea patului, oftând. Johanna se mişcă un pic, dar nu se trezi. Paula se aplecă şi îi

îndepărtă o şuviţă de păr de pe faţă. Întotdeauna fusese sigură că relaţia lor era temeinică şi de neatins. Dar situaţia se schimba. Şi gândul ăsta o speria. Ştia că, dacă o pierdea pe Johanna, automat îl pierdea şi pe Leo. Johanna n-ar fi rămas sub nicio formă în Tanumshede, iar ea n-avea de gând să se mute în veci de acolo. Îi plăcea viaţa în comunitatea aceea mică, îi plăceau slujba şi colegii. Singurul lucru care nu-i plăcea era felul în care se schimbase totul între ea şi Johanna.

Cu toate astea, abia aştepta să plece cu Patrik la Göteborg. Ceva îi trezise curiozitatea în privinţa lui Mats Sverin. Voia să afle mai multe despre el. Ceva îi spunea că identitatea celui care îi trimisese un glonţ în ceafă avea să fie elucidată de trecutul său, de partea aceea a vieţii lui despre care nu le povestise celor apropiaţi.

— Bună dimineaţa, spuse Rita când Paula intră în bucătărie.

Leo stătea în scaunul pentru bebeluşi. Întinse mânuţele spre Paula şi ea îl ridică şi-l lipi de pieptul ei.

— Bună dimineaţa.

Se aşeză la masa de bucătărie, cu Leo pe genunchi.

— Mic dejun?

— Da, mulţumesc. Mi-e foame rău.

— Păi, rezolvăm, spuse Rita şi o servi cu un ou ochi.

— Ne răsfeţi, mamă.

Paula cuprinse impulsiv talia Ritei şi îşi sprijini capul de abdomenul ei moale.

— Dar o fac cu cea mai mare plăcere, draga mea. Doar ştii.

Rita o îmbrăţişă la rându-i şi profită de ocazie să-l sărute şi pe Leo pe creştet.

Ernst sosi legănându-se, plin de speranţă, şi se aşeză pe podea lângă Paula şi Leo, care, înainte să apuce ceilalţi să reacţioneze, aruncă oul pe jos. Ernst îl hăpăi bucuros, într-o clipită. Mulţumit că-şi hrănise favoritul, Leo se aplaudă pe sine.

— Of, scumpul meu, spuse Rita şi oftă. Da, mare minune dacă câinele ăsta n-o să dea ortul popii într-o zi din cauza grăsimii.

Se întoarse spre aragaz şi sparse un alt ou în tigaie.

— Cum mai sunteţi? spuse apoi pe un ton mai scăzut, fără a se uita la Paula.

— Adică? Cine? spuse Paula, deşi ştia prea bine la cine se referă mama ei.

— Tu şi Johanna. E totul în ordine?

— Ah, da, sigur, suntem cam stresate cu serviciul amândouă, atâta tot, spuse Paula şi se uită către Leo, de teamă că privirea avea s-o trădeze dacă Rita întorcea capul.

— E?… Rita nu apucă să termine întrebarea.

— Doar nu ne faci micul dejun?

Mellberg intră în bucătărie, doar în izmene. Îşi scărpină satisfăcut burta, apoi se aşeză la masă.

— Tocmai îi spuneam mamei că ne răsfaţă prea tare, spuse Paula, uşurată că putea să schimbe subiectul.

— E adevărat, spuse Mellberg şi aruncă o privire lacomă spre oul din tigaie.

Rita o privi întrebătoare pe Paula, care dădu din cap.

— Eu mai bine mănânc un sendviş.

Rita puse oul pe farfurie. Ernst îl urmări cu privirea şi se mută lângă Mellberg. Poate avea noroc şi de data asta.

— Trebuie s-o şterg, spuse Paula după ce înfulecă pe fugă un sendviş mare. Trebuie să ajung la Göteborg cu Patrik.

Mellberg dădu din cap.

— Baftă. Adă-mi-l pe ăla micu', să-l drăgălesc şi eu un pic.

Se întinse după Leo, care n-avu nimic împotriva mutatului.

Ieşind din bucătărie, Paula îl surprinse cu coada ochiului pe Leo cum îi aruncă repede oul lui Ernst. Nu încăpea îndoială: pentru unii, ziua asta era una extrem de norocoasă.

După ce-i aşeză pe gemeni pe jos, pe o pătură moale, Erica urcă în pod cu paşi repezi. Nu voia să-i lase singuri mai mult de câteva minute, aşa că o luă la fugă pe scările abrupte. Ajunsă sus, fu nevoită să se oprească şi să-şi tragă preţ de câteva secunde sufletul.

Nu trebui să caute prea mult cutia. Coborî foarte încet, cu spatele, balansând cutia grea de carton în braţe. Băieţii nu păreau să-i fi dus dorul, aşa că se aşeză pe canapea, puse cutia lângă ea şi începu să răsfire conţinutul pe masa din camera de zi. Se întrebă de cât timp nu se mai uitase la chestiile alea. Cataloagele de la şcoală, albumele foto, cărţile poştale şi scrisorile acoperiră în curând tăblia mesei. Erau prăfuite şi o mare parte din poze deveniseră decolorate şi-şi pierduseră claritatea. Asta o făcu să se simtă, dintr-odată, bătrână.

După câteva minute, găsi ce căuta. Un anuar şcolar şi un album cu fotografii. Se sprijini pe canapea şi începu să le răsfoiască. Anuarul era alb-negru şi plin de urechi de măgar. Unele feţe erau tăiate cu un x, altele erau încercuite, în funcţie de preferinţele ei. Unele erau însoţite de mici comentarii. „Arată bine”, „tâmpit la cap” şi „retardat” fuseseră calificativele pe care le împărţise fără prea multă fineţe. Adolescenţa nu era o perioadă de care să fii mândră, şi când ajunse la pagina cu fotografia ei, se îmbujoră. Să fi arătat în halul ăla, Dumnezeule? Cu freza aia şi cu hainele alea cretine? Era clar. Exista un motiv întemeiat pentru care nu mai răsfoise de mult albumul acela.

Trase aer în piept şi se studie mai îndeaproape. Uitându-se la fotografie, îşi dădu seama că trebuie să fi fost în perioada Farah Fawcett. Avea părul lung şi blond, făcut frumos sărmăluţe cu fierul de coafat. Ochelarii îi acopereau jumătate din faţă, şi Erica îi mulţumi în gând celui care inventase lentilele de contact.

Brusc, începu s-o doară stomacul. Asocia perioada aia de la liceu cu atâtea angoase! Sentimentul că nu poţi să te încadrezi, că nu faci parte din gaşcă. Căutarea eternă a ceva care să-ţi permită să te alături celor *cool* şi mişto. Se străduise. Le imitase coafurile, se îmbrăcase ca ele, folosise aceleaşi expresii şi formulări ca fetele din clasă, cele cu care ar fi vrut să semene. Fetele ca Annie. Dar nu-i ieşise niciodată. Nu se numărase nici printre cei hărţuiţi, ce-i drept, cei atât de excluşi încât ştiau că nici măcar nu merită să se zbată. Nu, aparţinuse masei cenuşii, anonime. Singurii care o băgau în seamă erau profesorii. Ei o apreciaseră şi o încurajaseră. Dar asta n-o consolase prea mult. Cine voia să fie luată drept o tocilară? Cine voia să fie Erica, când putea să aleagă să fie ca Annie?

Mută privirea pe fotografia cu Annie. Stătea mai în faţă, cu un picior pus nonşalant peste celălalt. Toţi ceilalţi pozau cu zel, dar Annie arăta de parcă s-ar fi trântit pe un scaun la nimereală. Şi totuşi, ea era cea care atrăgea toate privirile. Avea păr lung şi blond, care-i ajungea până la şold. Un păr strălucitor şi drept, fără breton, pe care uneori îl strângea la spate într-o coadă simplă. Tot ce făcea Annie părea lipsit de efort. Era originalul, şi toţi ceilalţi erau doar nişte copii.

În spatele ei se vedea Matte. Poza era făcută înainte să se fi combinat, dar încă de atunci puteai să ghiceşti ce avea să urmeze. Şi asta fiindcă privirea lui Matte nu era îndreptată către

cameră, precum cele ale colegilor săi. Fusese surprins când se uita pe furiş la Annie, la părul ei lung şi frumos. Erica nu-şi mai amintea dacă se prinsese că Matte era îndrăgostit de Annie, dar îşi imaginase că toţi băieţii din clasă erau. N-avea motive să creadă că Matte ar fi fost o excepţie.

Ce drăguţ arăta, gândi Erica privind fotografia. Nu-şi amintea să fi fost de aceeaşi părere şi pe-atunci, dar probabil că era ocupată până peste cap cu Johann, un tip din clasa paralelă, faţă de care nutrise în van sentimente pe toată perioada liceului. Matte era chiar drăguţ, putea să constate asta acum. Blond, cu părul puţin ciufulit, destul de înalt şi cu o privire serioasă care i se părea simpatică. Puţin cam slăbănog, dar toţi băieţii arătau aşa la vârsta aia. În general, nu-şi amintea mare lucru despre el. Nu aparţinuse aceleiaşi găşti ca el. El se numărase printre cei populari, fără ca asta să-l fi făcut lăudăros sau arogant. Nu ca alţi băieţi, care erau iritanţi, zgomotoşi, plini de ei şi de statutul lor în universul acela mărunt în care erau regi. Matte li se alătura mai degrabă discret.

Erica lăsă deoparte anuarul şcolar şi luă în braţe albumul foto. Acesta era plin cu fotografii din liceu, excursii cu clasa, ceremonii de sfârşit de an şi câteva petreceri la care fusese lăsată să se ducă. O găsi pe Annie în majoritatea pozelor. Întotdeauna în miezul acţiunii. Era ca şi când lentila camerei ar fi fost atrasă de ea. La dracu', ce bine arăta, îşi spuse Erica şi se surprinse dorindu-şi, într-un mod cu totul meschin, să o vadă cu câteva kile în plus şi cu o tunsoare practică, de gospodină. Avea ceva care stârnea şi admiraţie, şi invidie. Cel mai mult ai fi vrut să fii ca ea, apoi să fii cu ea. Erica nu întrunea niciunul din cele două criterii. Şi nici nu era în vreo fotografie. Ea fusese fotograful, ce-i drept, dar nimeni nu-i luase aparatul din mână, invitând-o să pozeze şi ea alături de colegi. Era invizibilă. Ascunsă după lentilă, în timp ce făcea zeloasă poze cu cei cu care voia să semene.

Faptul că îşi amintea de toate astea cu atâta amărăciune o irita. Că amintirile din perioada aceea puteau s-o facă să se simtă mică şi neînsemnată ca o fetiţă, şi nu o femeie matură aşa cum devenise. Era o scriitoare plină de succes, cu o căsnicie fericită şi trei copii minunaţi, o casă frumoasă şi prieteni buni. Şi totuşi simţi invidia apăsând-o pe piept, dorinţa de-a aparţine, şi durerea violentă că asta n-avea să se întâmple nicicând, că n-

avea să fie suficient de bună, oricât ar fi încercat.

Băieţii începură să se smiorcăie pe pătură. Uşurată că fusese smulsă din balonul acela al amintirilor, se ridică şi se duse să-i ia în braţe. Lăsă anuarul şi albumele foto pe masă. Patrik, cu siguranţă, voia să se uite şi el.

— Cu ce începem? întrebă Paula, străduindu-se să nu se lase pradă răului de maşină. Începuse să îi fie greaţă încă de pe la Uddevala, şi starea i se înrăutăţise treptat.

— Vrei să opresc puţin? o întrebă Patrik şi se uită pieziş la faţa ei, care căpătase o nuanţă verzuie.

— Nu, oricum nu mai avem mult, spuse Paula şi înghiţi în sec.

— Mă gândeam că am putea începe la Sahlgrenska, spuse Patrik cu privirea aţintită la traficul aglomerat din Göteborg. Ni s-a dat verde în ceea ce priveşte fişele medicale ale lui Mats şi l-am sunat şi pe medicul care l-a îngrijit, l-am anunţat că suntem pe drum.

— Bine, spuse Paula şi înghiţi din nou.

Nu suporta să i se facă rău.

Zece minute mai târziu, când intrară în parcarea din faţa spitalului Sahlgrenska, se năpusti afară din maşină imediat ce opriră. Se sprijini de portieră şi respiră lent, trăgând aer în piept. Simţi cum starea de rău dispare treptat, dar un sentiment vag neplăcut rămase în urmă şi Paula ştia că n-avea să scape de el până când nu băga ceva în stomac.

— Eşti gata? Sau vrei să mai aşteptăm puţin? întrebă Patrik, dar văzu că n-avea stare. Aproape că tremura de nerăbdare.

— Mă simt mai bine, putem să mergem. Ştii pe unde trebuie s-o luăm? îl întrebă dând din cap spre clădirea gigantică.

— Cred că da, spuse el şi o luă spre intrarea cea mare.

În sfârşit, după ce se rătăciră de câteva ori, cei doi bătură la uşa lui Nils-Erik Lund, medicul care îl tratase pe Mats Sverin în cele câteva săptămâni în care fusese internat la Sahlgrenska.

— Intră, se auzi o voce autoritară, şi cei doi se supuseră.

— Sunteţi de la poliţie, bănuiesc.

— Da, v-am sunat mai devreme. Patrik Hedström mă cheamă, iar ea e colega mea Paula Morales.

Cei trei se salutară şi făcură schimb de amabilităţi înainte de-

a se aşeza.

— Am aici fişa de care cred c-aţi avea nevoie, spuse Nils-Erik Lund şi împinse spre ei o mapă cu hârtii.

— Mulţumim. Ne puteţi povesti ceva despre Mats Sverin? Ceva ce vă amintiţi?

— Păi, am peste o mie de pacienţi an de an, aşa că mi-e imposibil să-mi aduc aminte de fiecare. Dar după ce am citit fişa, mi-am mai amintit câte ceva.

Medicul se trase de barba albă şi lungă.

— Pacientul a ajuns la noi cu leziuni severe. A suferit vătămări grave, probabil că e vorba despre mai multe persoane. Mă rog, despre asta va trebui să discutaţi mai pe larg cu cei de la poliţie.

— Da, o să stăm de vorbă cu ei, spuse Patrik. Dar nu vă sfiiţi să ne împărtăşiţi impresii şi reflecţii personale. Orice informaţie poate fi valoroasă.

— Ah, bine, atunci, spuse Nils-Erik Lund. N-o să mă complic cu termeni de specialitate, dar pot să vă spun pe scurt că pacientul a primit lovituri puternice la cap, care au provocat o hemoragie intracraniană uşoară, precum şi câteva fracturi faciale, umflături, leziuni ale ţesutului epitelial şi vânătăi pe suprafaţa pielii. A fost rănit şi la nivelul abdomenului, rezultatul fiind două coaste fracturate şi splina perforată. Mi s-a părut extrem de grav şi l-am operat imediat. Am fost nevoiţi să-i facem şi nişte tomografii, ca să ne dăm seama cât de gravă era hemoragia din creier.

— Deci aţi considerat rănile drept mortale? întrebă Paula.

— Am considerat că se afla într-o stare critică şi era inconştient când a ajuns la spital. După ce am stabilit că hemoragia intracraniană nu era gravă şi că nu necesita o intervenţie chirurgicală, ne-am concentrat asupra leziunilor de la nivelul abdomenului. Ne temeam ca nu cumva vreuna dintre coastele fracturate să perforeze un plămân. N-ar fi fost o situaţie prea plăcută.

— Dar aţi reuşit să-l stabilizaţi pe Mats Sverin?

— Aş putea spune că am făcut o treabă excelentă. Rapidă şi eficientă. O muncă grozavă de echipă.

— Şi Mats Sverin? V-a spus ce s-a întâmplat? Ceva legat de incident? spuse Patrik.

Nils-Erik căzu pe gânduri, în timp ce se trăgea de barbă. Era o minune că mai avea de ce se trage, îşi spuse Patrik.

— Nu, din câte-mi amintesc.

— Vi s-a părut speriat? Ca şi când s-ar fi simţit ameninţat şi ar fi încercat să ascundă ceva?

— Hmm, nu-mi amintesc aşa ceva. Dar, cum spuneam, au trecut destule luni de atunci şi în faţa mea s-au perindat sute de pacienţi. Va trebui să-i întrebaţi pe cei care au investigat cazul.

— Vă amintiţi cumva dacă a avut vreun vizitator cât timp a stat internat?

— Se poate, dar despre lucruri din astea nu ştiu nimic.

— Atunci vă mulţumim pentru timpul acordat, spuse Patrik şi se ridică. Astea sunt copii, nu?

Arătă spre mapa de pe masa de scris.

— Da, puteţi să le luaţi, spuse Nils-Erik Lund şi se ridică şi el.

În drum spre ieşire, lui Patrik îi veni o idee.

— Vrei să dăm o fugă pe la Pedersen? Să vedem dacă are ceva pentru noi?

— Da, sigur, spuse Paula şi încuviinţă din cap.

Îl urmă pe Patrik, care de data asta părea că ştie încotro se îndreaptă pe coridorul acela lung. Încă mai simţea o stare vagă de greaţă. Şi nu era convinsă că o vizită la morgă avea s-o ajute prea mult.

Pentru ce să mai trăiască acum? Signe se dăduse jos din pat şi pregătise mai întâi micul dejun, apoi prânzul. Nu mâncase niciunul dintre ei. Aspirase tot parterul, spălase lenjeria de pat şi făcuse cafea, de care nu se atinsese, în continuare, nimeni. Făcuse tot ce obişnuia să facă, în încercarea de-a imita viaţa pe care o avuseseră cu câteva zile în urmă, dar era de parcă ar fi fost la fel de moartă ca Matte. Avea impresia că nu face altceva decât să-şi mute corpul dintr-un loc în altul, un corp pustiu, fără viaţă.

Se prăbuşi pe canapea. Furtunul aspiratorului căzu pe jos, dar nu reacţionă niciunul dintre ei. Gunnar era aşezat la masa din bucătărie. Stătuse acolo toată ziua. Era de parcă ar fi făcut schimb de roluri. Ieri se putuse mişca, în timp ce ea trebuise să facă un efort enorm ca să-şi convingă muşchii să colaboreze cu creierul amorţit. Iar azi, el era cel care nu se urnise din loc, în timp ce ea încerca să se menţină în viaţă prin mişcare şi

activităţi febrile.

Fixă ceafa lui Gunnar cu privirea şi se gândi, ca de atâtea ori, că Matte moştenise acelaşi vârtecuş în păr, chiar la ceafă, acolo unde se atingea de guler. Şi acum băieţelul acela blonduţ, cu păr cârlionţat, la care visase atâta cu ochii deschişi, n-avea să poată moşteni asta de la Matte. Sau o fetiţă. Băiat sau fetiţă, nu conta, amândoi ar fi fost primiţi cu drag, numai să fi avut un nepot sau o nepoată pe care să-i răsfeţe, cărora să le fi dat dulciuri înainte de masă şi prea multe cadouri de Crăciun. Un copilaş cu ochii lui Matte şi cu gura altcuiva. Pentru că era dornică s-o întâlnească şi pe femeia cu care ar fi apărut la ei într-o zi. Cum ar fi arătat ea? Ar fi găsit pe cineva care să-i semene sau pe cineva cu o personalitate diametral opusă? Da, nu putea să nege, prea curioasă nu era, dar sigur s-ar fi purtat frumos cu aleasa lui Matte. N-ar fi fost o soacră din aia oribilă, despre care auzeai în bancuri, ci una care nu se băga în treburile lor, una care era alături de ei, una care se oferea să stea cu copiii dacă i se cerea.

Sigur că începuse să se dea bătută. Uneori se întreba dacă nu cumva băiatul ei era „altfel”. Ar fi trebuit să se obişnuiască cu ideea, e drept, şi ar fi fost păcat, dacă era să se gândească la nepoţi, dar până la urmă ar fi acceptat şi una ca asta. Ar fi vrut doar să-l vadă fericit. Dar nu apăruse nimeni la orizont şi acum nu mai avea, oricum, niciun rost. Nu avea să mai aibă niciun nepoţel năzdrăvan, căruia să-i strecoare o bombonică înainte de masă. Şi nici cadouri de Crăciun nefolositoare, care scoteau prea mult zgomot şi se stricau după doar câteva săptămâni. Nimic, în afară de senzaţia de gol. Anii se aşterneau în faţa ei ca un drum de ţară părăsit. Se uită la Gunnar, care stătea nemişcat la masa din bucătărie. Pentru ce să mai trăiască acum? Pentru ce să mai trăiască?

— N-ai fi vrut să te ia cu el la Göteborg?

Annika ridică ochii din monitor şi îi aruncă o privire lungă lui Martin. Era protejatul ei de la secţie şi exista o legătură specială între ei.

— Ba da, admise Martin. Dar e important şi ce facem aici.

— Vrei să ştii de ce a luat-o pe Paula? îl întrebă Annika.

— Ei, nu are nicio importanţă. Patrik poate să aleagă pe cine vrea, bineînţeles, spuse un pic îmbufnat.

Înainte de apariţia Paulei, fusese întotdeauna primul ales. Ceea ce putea fi explicat prin faptul că pe vremea aceea secţia lor nu prea avea cu ce să se laude, în orice caz, nu putea să nege că n-avea orgoliul puţin rănit.

— Lui Patrik i s-a părut că Paula nu prea era în apele ei în ultimul timp şi voia s-o distragă puţin.

— Aoleu, n-am observat, spuse Martin simţindu-se un pic vinovat. Ştii cumva de ce?

— Habar nu am. Ştii că Paula nu e prea vorbăreaţă de felul ei. Dar sunt de acord cu Patrik, ceva nu e în regulă cu ea. Pare schimbată.

— Mă rog, dacă mă gândesc cum ar fi să stau în aceeaşi casă cu Mellberg…

— Da, ai dreptate, râse Annika, dar mina ei deveni din nou serioasă. Dar nu cred că are de-a face cu asta. Va trebui s-o lăsăm în pace până când o să vrea să ne povestească ea, singură. Oricum, acum ştii şi tu de ce a luat-o pe ea, şi nu pe tine.

— Mersi, spuse Martin simţindu-se în continuare puţin jenat de reacţia lui imatură. Doar era vorba să facă toţi treabă bună, nu de cine ce anume făcea.

— Vrei să ne apucăm de lucru? spuse şi se dezmorţi. Ar fi drăguţ dacă am găsi ceva informaţii înainte să se întoarcă Sverin.

— Sună bine, spuse Annika şi începu să bată imediat la taste.

— Te gândeşti vreodată la el?

Anders sorbi din cafea. El şi Vivianne se întâlniseră ca să ia prânzul împreună la Lilla Berith. Devenise un ritual aproape zilnic prin care voiau să evadeze din haosul de pe şantierul de la centrul balnear.

— La cine? îl întrebă Vivianne, deşi ştia exact la cine se referea fratele ei. Anders văzu că i se albiseră încheieturile degetelor strângând toarta ceştii de cafea.

— La Olof.

Întotdeauna se refereau la el cu numele ăsta. El fusese cel

care insistase şi nu li s-ar fi părut firesc altfel. Nu merita un altfel de nume.

— Da, se mai întâmplă.

Femeia privi micuţa peluză de pe Galärbacken. Locuitorii comunei începuseră să se trezească la viaţă. Lumea se pusese în mişcare; era ca şi când Fjällbacka ar fi început să-şi dezmorţească încheieturile, şi-ar fi făcut încălzirea şi s-ar fi pregătit pentru invazie. O schimbare drastică faţă de amorţeala în care se afla micuţa comunitate tot restul anului.

— Şi la ce te gândeşti?

Vivianne se întoarse spre el şi îi aruncă o privire severă.

— Ce te-a apucat să vorbeşti despre el acum? El nu mai există. Nu mai înseamnă nimic.

— Nu ştiu, spuse Anders. E ceva cu Fjällbacka. Mă simt în siguranţă aici. Suficient cât să îndrăznesc să mă gândesc la el.

— Nu te acomoda prea tare. N-o să zăbovim prea mult, se răsti ea, dar regretă imediat că îi vorbise pe tonul ăla. Doar nu pe Anders era supărată, ci pe Olof şi pe faptul că Anders începuse să vorbească despre el chiar acum. La ce bun? Dar respiră adânc şi hotărî să răspundă la întrebarea lui. O ajutase mult, o urmase peste tot şi îi oferise siguranţa de care avea nevoie. Atâta lucru putea să facă, să-i dea un răspuns.

— Mă gândesc la cât de mult îl urăsc, spuse cu fălcile strânse. Mă gândesc cât rău a făcut, cât a distrus şi de câte lucruri ne-a privat. Tu nu?

I se făcu, brusc, frică. Întotdeauna fuseseră uniţi în ura lor împotriva lui Olof. Fusese legătura care-i ţinuse împreună, care îi făcuse să nu aleagă căi separate în viaţă, ci să rămână unul lângă altul, la bine şi la rău.

— Nu ştiu, spuse Anders şi se întoarse cu faţa spre mare. Poate c-ar fi timpul să…

— Să ce?

— Să-l iertăm.

Le rostise. Cuvintele pe care nu voia să le audă, gândul pe care nu voia să-l gândească. Cum să-l fi putut ierta pe Olof? Le răpise copilăria, îi transformase în nişte adulţi care se agăţau unul de celălalt ca nişte naufragiaţi. Era motorul din spatele a tot ce făcuseră, a tot ce făceau mai departe.

— M-am gândit mult în ultimul timp, continuă Anders, şi mi-am dat seama că nu putem continua în felul ăsta. Fugim,

Vivianne. Fugim de ceva de care nu avem unde să ne ascundem, pentru că se află aici, înăuntru.

Anders arătă spre fruntea lui. Privirea îi era pătrunzătoare şi hotărâtă.

— Ce încerci să spui? Ţi-ai pierdut curajul acum, pe ultima sută de metri?

Simţi, în spatele pleoapelor, usturimea lacrimilor. Avea s-o părăsească acum? S-o dezamăgească precum Olof.

— E ca şi când am căuta tot timpul comoara de la capătul curcubeului, în speranţa că Olof o să dispară dacă o găsim. Dar încep să-mi dau seama că e în van. N-o s-o găsim niciodată, pentru că nu există.

Vivianne închise ochii. Îşi amintea prea bine mizeria, mirosurile şi oamenii care se perindaseră prin casa lor, fără ca Olof să fie acolo, să-i apere. Olof îi ura. Le spusese asta, că n-ar fi trebuit să se nască niciodată, că erau pedeapsa care i se dăduse pentru că fusese un păcătos. Erau înfiorători, urâţi şi proşti. Era vina lor că le murise mama.

Deschise repede ochii. Cum putea Anders să vorbească despre iertare? El, care intervenise de atâtea ori, protejându-i corpul cu al lui şi încasând cele mai groaznice lovituri!

— Nu vreau să vorbesc despre Olof.

Vocea ei părea forţată. Încercă să ascundă ce simţea. Teama o paralizase. Ce voia să-i spună Anders cu „să-l iertăm”, când nici nu putea fi vorba despre aşa ceva?

— Te iubesc, surioară, spuse Anders şi o mângâie blând pe obraz.

Dar Vivianne nu-l auzi. Amintirile întunecate îi ţiuiau puternic în urechi.

— Ia te uită. Ce oaspeţi de seamă.

Tord Pedersen se uită peste rama ochelarilor.

— Da, ne gândeam că, dacă nu se duce Mohamed la munte, mai bine să se ducă muntele la Mohamed, spuse Patrik zâmbitor şi se duse să îi strângă mâna. Ea e colega mea, Paula Morales. Am fost la Sahlgrenska şi am pus câteva întrebări despre Mats Sverin. Ne-am gândit să profităm de ocazie şi să auzim cum îţi mai merge.

— Aţi venit cam devreme, spuse Pedersen şi scutură din cap.

— N-ai nimic?

— Păi, n-am apucat decât să arunc o privire.

— Şi ce crezi? îl întrebă Paula.

Pedersen râse.

— N-am crezut că poate fi mai rău decât când Patrik îmi suflă permanent în ceafă.

— Scuze, spuse Paula, dar îl privi de parcă ar fi aşteptat în continuare un răspuns.

— Haideţi în biroul meu.

Pedersen deschise o uşă aflată imediat în stânga lor.

Cei doi îl urmară şi se aşezară în faţa mesei de scris, în timp ce Pedersen luă loc dinaintea lor, cu mâinile împreunate.

— Ceea ce pot să spun, după ce am făcut nişte investigaţii amănunţite, e că singura leziune vizibilă e cea provocată de un glonţ în ceafă. În schimb, există nişte leziuni vindecate care par destul de recente şi care par să fi fost provocate de un abuz de acum câteva luni.

Patrik dădu din cap.

— Despre asta am stat de vorbă cu medicul de la spital. Cât crezi că a zăcut acolo, mort?

— Nu mai mult de o săptămână, aş zice. Dar o să ştim exact după autopsie.

— Aveţi vreo idee ce armă s-a folosit? întrebă Paula aplecându-se înainte în scaun.

— Glonţul e în continuare prins în cutia craniană, dar de îndată ce l-am pescuit de acolo, o să vă zic. Asta, mă rog, dacă nu e prea deformat.

— Da, spuse Paula, dar sunt sigură c-aţi văzut de-a lungul carierei sute sau mii de leziuni provocate de gloanţe. Nu aveţi nici cea mai vagă idee?

Nu aminti intenţionat cartuşul găsit şi nu-i spuse nici ce părere îşi formaseră fiindcă voia să afle opinia lui Pedersen.

— Încă una care nu mă slăbeşte, râse Pedersen, care părea aproape încântat. Dacă promiteţi să n-o luaţi decât ca pe o părere intuitivă, atunci m-aş aventura să zic că e vorba de un pistol de nouă milimetri. Dar, cum spuneam, e doar o presupunere. S-ar putea să mă înşel, îi avertiză ridicând un deget.

— Am înţeles, spuse Patrik. Când crezi că apuci să faci

autopsia? Ca să vedem despre ce glonţ e vorba?

— Stai să mă uit… spuse Pedersen, apoi se întoarse spre calculator şi începu să dea clicuri cu mouse-ul. Autopsia e programată pentru luni, săptămâna viitoare. Aşa că vă trimit raportul miercuri.

— Mai devreme nu se poate?

— Nu, îmi pare rău. Am fost între ciocan şi nicovală luna asta. Nu ştiu de ce, dar oamenii au murit pe capete, ca muştele. Mai am şi doi colegi care şi-au luat concediu medical pe perioadă nedeterminată. Sunt sfârşiţi. Jobul ăsta îi poate uza la maximum pe unii.

Era clar că Pedersen nu se includea el însuşi printre aceştia.

— Păi, atunci, nu prea am ce să fac. Dar poţi să-mi dai un semn de îndată ce afli mai multe. Şi presupun că glonţul pleacă cât se poate de repede la SKL[6].

— Bineînţeles, spuse Pedersen cu o mină uşor ofensată. E drept, suntem puţin supraîncărcaţi pentru moment, dar ne facem treaba cu demnitate.

— Ştiu, îmi cer scuze, spuse Patrik ridicând mâinile. Îmi pierd răbdarea, ca de obicei. Sună-mă când ai terminat şi-ţi promit că nu te mai hărţuiesc până atunci.

— Nicio problemă, spuse Pedersen, apoi se ridică şi-şi luă rămas-bun.

Miercurea aceea părea foarte îndepărtată.

— Deci asta înseamnă că putem să intrăm în apartament?

Gösta părea surprinzător de entuziast.

— Şi raportul vine mâine. Ce bine! Asta o să-l bucure pe Hedström.

Zâmbi când puse receptorul în furcă. Torbjörn Ruud tocmai îl înştiinţase că terminase cu ancheta tehnică şi că aveau acces liber în apartamentul lui Mats Sverin. Brusc, îi veni o idee genială. Ar fi fost stupid să stea acolo, cu degetul în gură, până când Hedström şi Paula se întorceau de la Göteborg. Nu că n-ar fi fost una dintre activităţile sale preferate, dar îl enerva faptul că Patrik lua toate deciziile, cu toate că Bertil şi Gösta erau cei

---

[6] *Statens Kriminaltekniska Laboratorium, laboratorul criminalistic. (N.t.)*

mai experimentaţi poliţişti ai secţiei. Trebuia să admită că, într-un fel, ar fi vrut să-şi ia revanşa şi chiar dacă nu-i plăcea deloc să lucreze degeaba, ar fi fost tare de tot să le arate mucoşilor ălora cum se făcea treabă. Luă o decizie rapidă şi se grăbi să stea de vorbă cu Mellberg. În entuziasmul lui, uită să bată la uşă şi îl surprinse pe Bertil trezindu-se dintr-o moţăială, care părea extrem de plăcută, în clipa în care trânti uşa de perete.

— Ce naiba?!

Mellberg privi confuz împrejur, iar Ernst se ridică în coşul lui şi ciuli urechile.

— Îmi cer scuze. Am crezut că…

— Ce-ai crezut? urlă Mellberg şi îşi aranjă meşa care-i alunecase de pe chelie.

— Păi, tocmai am vorbit cu Torbjörn Ruud.

— Da?

Mellberg părea în continuare morocănos, dar Ernst se cuibări din nou în coşul lui.

— Zice că putem să intrăm în apartament.

— Care apartament?

— Apartamentul lui Mats Sverin. Au terminat. Inspectorii judiciari, vreau să zic. Şi mă gândeam că…

— Treci odată la subiect!

— Da, păi, Hedström ne toacă tot timpul să facem totul într-o secundă şi, de preferinţă, să fim gata ieri. Aşa că ar fi bine să trecem la treabă imediat şi să începem ancheta noastră. N-are rost să aşteptăm până când se întoarce.

Mellberg începu să priceapă. Înţelegea unde bătea Gösta şi îi plăcea ideea la nebunie.

— Ai mare dreptate. Ar fi păcat să amânăm până mâine. Şi cine e mai competent decât noi ca să demareze ancheta? întrebă zâmbind cu gura până la urechi.

— Exact asta ziceam şi eu, spuse Gösta şi zâmbi şi el. E timpul să le arătăm cocoşeilor ălora ce ştiu bătrânii.

— Eşti un geniu, amice.

Mellberg se ridică şi o apucă spre garaj. Veteranii ieşeau din nou pe teren.

Annie îi făcea din nou baie. Îi aruncă apa sărată, rece, pe

corp, îi umezi părul şi încercă să nu-i dea în ochi. Copilul nu reacţiona de parcă i-ar fi plăcut, dar nici nu părea să aibă ceva împotrivă. Stătea nemişcat în braţele ei şi se lăsa spălat.

Ştia că mai devreme sau mai târziu avea să se trezească din starea aceea de amorţeală. Creierul lui încerca să prelucreze cele întâmplate, lucrurile la care n-ar fi trebuit să fie expus nimeni şi cu atât mai puţin un copil de vârsta lui. Un copil de cinci ani nu trebuia despărţit de tatăl lui, dar nu avusese de ales. Evadarea asta fusese singura lor soluţie, dar Sam ajunsese să plătească un preţ mare.

Sam îl iubise pe Fredrik. El nu văzuse părţile acelea ale lui pe care ea le cunoştea foarte bine şi nu trecuse prin ce trecuse ea. Pentru Sam, Fredrik era un erou care nu putea să greşească cu nimic. Îl adorase pe tatăl lui şi de asta îi fusese atât de greu lui Annie să facă alegerea pe care o făcuse. În măsura în care se putea numi alegere.

În ciuda a tot ce se întâmplase, o durea că Sam îşi pierduse tatăl. Orice i-ar fi făcut Fredrik, ştia că acesta însemna mult pentru Sam. Nu la fel de mult ca ea, dar destul. Şi acum Sam n-avea să-l mai vadă niciodată.

Annie îl scoase pe Sam din apă şi-l culcă pe prosopul pe care îl întinsese pe chei. Tatăl ei obişnuia să spună că soarele făcea bine atât corpului, cât şi sufletului, iar razele calde chiar păreau să aibă un efect benefic. Deasupra lor se roteau câţiva pescăruşi şi Annie se gândi că lui Sam o să-i placă să se uite la ei când o să-şi revină.

— Dragul meu drag!

Îl mângâie pe păr. Era încă atât de mic şi de vulnerabil! Parcă mai ieri era un bebeluş ce încăpea uşor în braţe. Poate ar fi trebuit să-l ducă totuşi la un medic, dar instinctul ei matern ţipa „nu!” Era în siguranţă aici. Nu avea nevoie de spitale sau de medicamente, avea nevoie de linişte şi de îngrijirea ei. Asta avea să-l pună din nou pe picioare.

Annie se înfioră. Un vânt mai rece începu să bată pe chei şi Annie se temu ca nu cumva Sam să răcească. Se ridică cu greutate, ducându-l în braţe, şi o porni spre casă. Deschise uşa cu piciorul şi îl cără înăuntru.

— Ţi-e foame? îl întrebă în timp ce-l îmbrăca.

Copilul nu spuse nimic, dar Annie îl aşeză oricum pe un scaun şi începu să-l hrănească atentă cu fulgi de cereale. Cu timpul,

avea să se întoarcă la ea. Marea, soarele şi iubirea ei aveau să îi vindece rana din suflet.

Erica încerca să facă o plimbare în fiecare după-masă, când se ducea s-o ia pe Maja de la grădiniţă. Şi pentru băieţi, care trebuiau să iasă la aer curat, şi pentru ea, ca să facă puţină mişcare. Căruciorul pentru gemeni nu era deloc de neglijat ca aparat de fitness. Când o punea şi pe Maja pe bara din mijloc, la întoarcere, era o adevărată provocare să-i împingă până acasă.

Azi se hotărî s-o ia pe drumul mai lung, prin faţa centrului balnear şi pe la fabrica de conserve Lorentz, în loc să o apuce direct în sus, spre Galärbacken. Se opri la cheiul din faţa hotelului şi privi, umbrindu-şi ochii cu palma, clădirea cea veche care strălucea proaspăt vopsită şi albă în soare. Se bucura că o restauraseră. Pe lângă biserică, centrul balnear era primul lucru pe care-l observai când te apropiai de Fjällbacka cu barca, şi făcea parte din profilul comunei. Odată cu trecerea anilor se părăginise treptat şi ajunsese aproape o ruină. Acum era din nou o perlă a comunei.

Îşi trase veselă sufletul şi râse în sine când se gândi cât o emoţionase o simplă clădire veche, nişte scânduri şi vopsea. Dar, de fapt, nu era doar atât. Avea o mulţime de amintiri amuzante de acolo, şi la fel ca pentru majoritatea locuitorilor din Fjällbacka, clădirea ocupa un loc special în inima ei. Centrul era o bucăţică de istorie care devenise din nou actuală. Nu era ciudat că devenise sentimentală.

Erica tocmai începuse să împingă din nou căruciorul, făcându-şi curaj în faţa pantei lungi şi abrupte de dinaintea staţiei de epurare şi a terenului de minigolf, când o maşină îi tăie calea. Se opri şi miji ochii, încercând să-şi dea seama cine era. Din maşină coborî o femeie, pe care Erica o recunoscu imediat. E drept că nu o mai întâlnise niciodată, dar toţi o bârfeau încă de când se mutase în comună, cu câteva luni în urmă.

— Bună! spuse femeia pe un ton vesel şi se apropie de ea cu mâna întinsă. Trebuie să fiţi Erica Falck.

— Da, aşa este, spuse Erica zâmbind şi îi strânse mâna.

— Am vrut să vă fac o vizită de mult. V-am citit toate cărţile şi îmi plac la nebunie.

Erica simţi cum roşeşte, ca de fiecare dată când primea complimente pentru romanele ei. Încă nu se obişnuise cu ideea că atâţia oameni îi citiseră cărţile. În plus, după concediul de maternitate, era o senzaţie reconfortantă să fii privită drept scriitoare, şi nu doar ca mama lui Noel, Anton şi a Majei.

— Îi admir nespus pe cei care au răbdarea de-a sta jos şi de-a scrie un roman întreg.

— Nu e nevoie decât de un fund rezistent, râse Erica.

Vivianne degaja un entuziasm contagios şi Erica fu cuprinsă de un sentiment greu de identificat. Dar în clipa următoare se prinse. Voia ca Vivianne să o placă.

— Ce frumos e, spuse uitându-se spre clădirea centrului balnear.

— Da, suntem extrem de mândri.

Vivianne ridică şi ea privirea către clădire.

— Vreţi să daţi o tură?

Erica aruncă o privire spre ceas. Avea de gând s-o ia pe Maja mai devreme de la grădiniţă, dar în ultima vreme fiica ei se simţea foarte bine acolo şi sigur n-avea să se supere dacă ar fi luat-o la sfârşitul programului. I-ar fi plăcut să vadă dacă faţada superbă ascundea un interior la fel de pompos.

— Cu mare plăcere. Dar nu ştiu cum cărăm chestia asta până sus, spuse arătând spre cărucior şi cercetând treptele abrupte.

— Vă ajut, spuse Vivianne şi porni spre scări fără a aştepta un răspuns.

Cinci minute mai târziu reuşiră să urce căruciorul şi Erica putu să-l împingă prin uşa de la intrare. Se opri în cadrul uşii şi privi mirată în jur. Tot ce era vechi şi uzat dispăruse, fără ca stilul original să fi fost pierdut. Îşi plimbă privirea peste toate detaliile, tot ce îi amintea de discoteca de vară din adolescenţă şi care acum arăta nou şi modern. Se opri lângă perete cu căruciorul şi-l ridică pe Noel. Când dădu să scoată coşul pentru Anton, auzi vocea tandră a lui Vivianne:

— Pot să-l iau eu?

Erica făcu semn că da. Vivianne se aplecă şi îl luă, atentă, în braţe pe Anton. Gemenii erau atât de obişnuiţi să fie îngrijiţi de tot felul de persoane, încât nu protestau deloc la adresa străinilor. Anton o privi cu ochi mari şi o răsplăti cu un zâmbet.

— Ia te uită, ce cuceritor mic, îl alintă Vivianne şi îi scoase grijulie haina şi căciuliţa subţire.

— Aveţi copii?

— Nu, n-a fost să fie, spuse Vivianne şi-şi feri privirea. Vreţi nişte ceai? o întrebă şi o luă spre sala de mese, cu Anton în braţe.

— Prefer cafeaua. Nu mă omor după ceai.

— De obicei nu le recomandăm pacienţilor noştri să-şi intoxice organismul cu cofeină, dar pot să fac o excepţie. Să văd dacă reuşesc să fac rost de undeva de nişte cafea mai de soi.

— Vă mulţumesc, spuse Erica urmând-o.

Cafeaua era singurul lichid care o menţinea alertă şi bea atât de multă, încât îşi imagina că în vene îi curge cafea în loc de sânge.

— Un viciu tot trebuie să avem. Să nu fie mai dăunător decât cofeina, atât.

— Nu spuneţi asta, spuse Vivianne fără a-şi dezvolta ideea.

Probabil că-şi dăduse seama că n-ar avea cu cine să discute.

— Vin imediat, luaţi loc până atunci. Facem o tură după cafea.

Dispăru după o uşă glisantă care dădea sigur spre o bucătărie, gândi Erica.

Preţ de o clipă, se întrebă cum avea să se descurce cu cafeaua şi cu un bebeluş în braţe. Ea învăţase să facă aproape totul cu o mână, dar dacă nu erai obişnuită, putea fi destul de greu. Alungă gândul. Dacă Vivianne avea nevoie de ajutor, nu trebuia decât să-i spună.

După ce servi cafeaua, Vivianne luă loc în faţa ei. Erica observă că şi scaunele, şi mesele erau noi. Erau moderne şi lipsite de zorzoane, dar cu toate astea se integrau perfect în mediul acela tradiţional. Era clar că mobilierul fusese ales de cineva care se pricepea. Priveliştea de la ferestrele înşiruite pe peretele exterior era absolut spectaculoasă. Fjällbacka li se prezenta în toată splendoarea sa.

— Când deschideţi? Erica luă o prăjitură cu un aspect ciudat, dar regretă imediat. Orice ar fi fost, conţinea mult prea puţin zahăr şi era prea sănătoasă ca să poată fi numită prăjitură.

— Într-o săptămână, cam aşa. În caz că terminăm totul la timp, oftă Vivianne şi îşi înmuie prăjitura într-o ceaşcă cu ceai.

Sigur e ceai verde, îşi spuse în gând Erica şi sorbi mulţumită din băutura neagră ca smoala din ceaşca ei.

— Veniţi la petrecere, sper, spuse Vivianne.

— Cu mare drag. Am primit invitaţia, dar încă nu ne-am decis.

Nu e uşor să găseşti dădacă pentru trei.

— Încercaţi să veniţi, sunt sigură că v-aţi distra. Apropo, sâmbăta asta, soţul dumneavoastră şi colegii lui o să fie primii care o să testeze oferta completă.

— Chiar aşa? spuse Erica şi izbucni în râs. Patrik nu mi-a spus nimic. Nu cred c-a pus vreodată piciorul într-un spa, aşa că sigur o să fie o experienţă interesantă pentru el.

— Să sperăm, zise Vivianne şi-l mângâie pe cap pe Anton. Ce mai face sora dumneavoastră? Sper că nu vă deranjează că vă întreb, dar am auzit de accident.

— Nicio problemă.

Erica simţi, iritată, că îi dăduseră lacrimile. Înghiţi în sec şi reuşi, până la urmă, să-şi controleze vocea într-o oarecare măsură.

— Sinceră să fiu, nu e bine deloc. A trecut prin multe.

Erica îşi aminti, dintr-odată, de fostul soţ al Annei, Lucas. Nu reuşea să-şi explice de ce, dar femeia asta avea ceva ce te îndemna la povestit. Şi îi povesti totul. Nu obişnuia să vorbească despre viaţa Annei cu nimeni, dar de data asta avea impresia că Vivianne o înţelegea. Când termină, lacrimile i se prelingeau pe obraji.

— Chiar că nu i-a fost uşor. Ar fi avut nevoie de copil, spuse încet Vivianne, ca şi când ar fi citit gândurile Ericăi. Anna merita copilul acela. Merita să fie fericită.

— Nu ştiu ce să fac. Pare că nici nu observă când sunt lângă ea. E ca şi când ar fi dispărut într-un loc necunoscut. Şi mă tem ca nu cumva să nu se mai întoarcă de acolo.

— N-a dispărut, spuse Vivianne legănându-l pe Anton pe genunchi. Doar s-a refugiat într-un loc unde n-o doare chiar atât de mult. Dar ştie că sunteţi acolo. Tot ce puteţi să faceţi e să fiţi alături de ea, s-o atingeţi. Am uitat cât sunt de importante atingerile, că avem nevoie de ele ca să supravieţuim. Aşa că atingeţi-o şi încurajaţi-l şi pe soţul ei să facă la fel. Greşeala asta o facem de multe ori. Îi lăsăm pe cei în doliu să fie singuri. Credem că au nevoie de linişte sau să fie lăsaţi în pace. Omul e un animal social. Are nevoie de turmă, de apropierea, căldura şi atingerea celor din jur. Aveţi grijă ca Anna să fie înconjurată de turma ei. N-o lăsaţi să zacă în pat singură, n-o lăsaţi să se refugieze netulburată în locul ăla în care nu există durere, dar nici sentimente de vreun fel. Scoateţi-o cu forţa de acolo.

Un timp, Erica nu scoase niciun cuvânt. Se gândi la cele spuse de Vivianne şi îşi dădu seama că avea dreptate. N-ar fi trebuit s-o lase pe Anna să se retragă. Ar fi trebuit să-şi dea silinţa mai mult.

— Şi nu vă simţiţi vinovată, spuse Vivianne. Durerea ei n-are nicio legătură cu bucuria dumneavoastră.

— Dar sunt convinsă că… zise Erica şi lacrimile o năpădiră. Sigur are impresia că eu am tot şi ea nimic.

— Ştie că astea două n-au nicio legătură. Dacă ceva o să vă îndepărteze, va fi sentimentul de vină. Nu invidia sau furia pe care Anna o simte pentru că copiii surorii ei au supravieţuit. Asta nu există decât în mintea dumneavoastră.

— De unde ştiţi?

Erica voia să creadă în vorbele Viviannei, dar nu îndrăznea. Ce ştia ea despre sentimentele sau gândurile Annei? Nici măcar n-o întâlnise vreodată. Şi, în acelaşi timp, suna credibil şi adevărat, oarecum.

— Nu vă pot explica de unde ştiu. Dar simt anumite lucruri şi ştiu destul de multe despre oameni. Va trebui să aveţi încredere în mine, pur şi simplu, spuse Vivianne pe un ton hotărât.

Şi, spre mirarea ei, Erica simţi că tocmai asta făcea. Că avea încredere în ea.

Puţin mai târziu, în drum spre grădiniţă, Erica avu impresia că păşeşte mai uşor decât oricând. Scăpase de ceea ce o îndepărta de Anna. Scăpase de sentimentul de neputinţă.

Fjällbacka, 1871

Marea, până la urmă, îngheţase. În iarna aceea îngheţul venise mai târziu, abia în februarie. Dar aşa, Emelie se simţea mai liberă. După câteva săptămâni, gheaţa se făcuse destul de groasă ca să suporte greutatea unui om, şi pentru prima dată de când ajunsese pe insulă putea să plece de acolo, singură, dacă voia. Asta ar fi însemnat o călătorie lungă şi chiar şi un anumit risc, pentru că se spunea că, indiferent de cât de gros ar fi fost stratul, gheaţa avea crăpături înşelătoare acolo unde curenţii erau puternici. Dar posibilitatea exista totuşi.

Pe de altă parte, se simţea şi mai închisă. Karl şi Julian nu mai puteau să dea turul zilnic la Fjällbacka şi, deşi de fiecare dată se gândea cu groază la clipa în care se întorceau, beţi şi puşi pe ceartă, în lipsa lor mai putea să respire totuşi puţin. Acum se aflau mai des prin preajma ei şi atmosfera era tensionată. Încerca să îşi facă treaba în linişte şi să nu le iasă în cale. Karl nu se mai atinsese de ea şi nici ea nu mai încercase. Stătea în pat, lipită de peretele rece, pe locul ei. Dar răul fusese deja făcut. Dispreţul lui faţă de ea părea că dăinuie şi Emelie se simţea tot mai singură.

Vocile deveniseră mai uşor de distins şi Emelie vedea mai des decât înainte lucruri care n-ar fi trebuit să existe, cel puţin dacă era să te iei după ce-ţi spunea bunul-simţ. Dar ştia că nu erau doar închipuiri. Morţii o făceau să se simtă în siguranţă, erau singura ei companie pe insula aceea pustie, şi tristeţea lor era la fel de mare ca a ei. Nici viaţa lor nu o luase pe făgaşul cel drept. Se înţelegeau unii pe alţii, cu toate că soarta lor era despărţită de cel mai temeinic zid. Cel al morţii.

Karl şi Julian nu erau la fel de receptivi la prezenţa spiritelor. Dar uneori părea că îi cuprinde o nelinişte pe care n-o înţelegeau. Atunci le simţea groaza şi se bucura în taină. Nu mai

trăia pentru dragostea ei faţă de Karl. El nu era aşa cum crezuse, dar nu se mai putea face nimic. Doar să se bucure de frica lui şi să caute alinarea printre morţi. Era singura care ştia că sunt acolo. Erau ai ei.

Însă, după o lună de îngheţ, începu să-şi dea seama că frica se citea şi pe chipul ei. Atmosfera devenise şi mai tensionată. Julian profita de orice ocazie ca să se certe cu ea şi să-şi verse nervii, frustrat că nu putea să părăsească insula. Karl îi privea pasiv, cu ochi reci, iar cei doi şuşoteau tot timpul. Stăteau pe canapeaua din bucătărie, cu ochii aţintiţi asupra ei, şi discutau cu voci joase şi cu capetele apropiate. Nu auzea ce vorbeau, dar ştia că nu era de bine. Uneori mai surprindea câte un fragment, când credeau că nu-i aude. În ultimul timp vorbiseră mult despre scrisoarea primită de Karl de la părinţi, chiar înainte ca marea să fi îngheţat. Discutau pe un ton revoltat, dar ea nu află niciodată despre ce era vorba în scrisoare. Şi adevărul era că nici nu voia să ştie. Vocea întunecată a lui Julian şi cea resemnată a lui Karl, când venea vorba de asta, îi dădeau fiori reci.

Nu înţelegea de ce nu primeau vizite niciodată şi nici de ce ei nu îi vizitau pe părinţi. Casa părintească a lui Karl se afla la doar câteva ore de mers cu barca de Fjällbacka. Dacă se grăbeau, se puteau întoarce în aceeaşi zi, înainte chiar de lăsarea nopţii. Dar Emelie nu îndrăznea să-l întrebe. De câte ori primea o scrisoare de la ai lui, Karl stătea îmbufnat câteva zile la rând. Iar acum, după cea mai recentă scrisoare, se făcuse mai rău decât oricând şi, ca de obicei, Emelie era doar un privitor pasiv, fără a şti ce se întâmplă în jurul ei.

— Dichisit, spuse Gösta uitându-se prin apartament.

Chiar dacă era mulţumit de iniţiativa lui, i se punea un nod în gât când se gândea la cum avea să reacţioneze Hedström.

— Sigur a fost homo, spuse Mellberg.

— Pe ce te bazezi? oftă Gösta.

— Numai la ăştia vezi aşa ordine în casă. Bărbaţii adevăraţi sunt mai dezordonaţi. Şi în niciun caz nu au perdele, spuse strâmbând din nas şi arătând spre perdelele de culoarea untului. Toţi zic că n-a avut nicio prietenă.

— Da, dar… Gösta suspină din nou şi renunţă la gândul de a-l contrazice.

E drept că Mellberg avea două urechi, ca restul lumii, dar nu le folosea prea des ca să-i asculte.

— Te ocupi tu de dormitor şi eu de camera de zi?

Mellberg începu să scotocească printre cărţile de pe rafturile bibliotecii.

Gösta dădu din cap aprobator şi cercetă camera. Era oarecum impersonală. O canapea bej, o măsuţă de cafea de culoare închisă, cu un covor deschis la culoare sub ea, un televizor pe un suport şi o bibliotecă cu câteva cărţi. Cel puţin jumătate din ele erau literatură de specialitate despre economie şi inspecţie financiară.

— Ce individ dubios, spuse Mellberg. Aproape că n-are nimic prin casă.

— Poate prefera un stil mai simplu, zise Gösta şi intră în dormitor.

Acesta era la fel de ordonat ca şi camera de zi. Un pat cu tăblie albă, o noptieră, un şir de dulapuri albe şi o comodă.

— Măcar aici ţinea o poză cu o tipă, îl anunţă Gösta pe Mellberg, punând mâna pe o fotografie care fusese sprijinită de lampa de pe noptieră.

— Ia, dă-mi să văd. Arată bine? întrebă Mellberg şi intră în dormitor.

— Mda… adică, da, e drăguţă.

Mellberg aruncă o privire spre fotografie şi făcu o mutră din care reieşea că nu era cine ştie ce impresionat. Se întoarse în camera de zi, dar Gösta rămase pe loc, cu poza în mână. Se întreba cine este tipa. Trebuie să fi însemnat mult pentru Mats Sverin. Părea a fi singura fotografie din tot apartamentul, şi-apoi o mai ţinea şi în dormitor.

O aşeză cu grijă la loc şi începu să se uite prin sertare şi garderobă. În afară de haine nu găsi nimic personal. Nicio agendă, nicio scrisoare veche sau vreun album foto. Pipăi fiecare colţişor, dar, după un timp, constată că nu avea să dea peste nimic de interes. Era ca şi când Sverin s-ar fi mutat în apartamentul acela fără să fi avut vreo viaţă înainte. Singura dovadă contrarie era fotografia cu femeia aceea, din dormitor.

Gösta se apropie din nou de noptieră şi luă poza în mână. Chiar i se părea drăguţă. Micuţă şi delicată, cu părul lung şi blond, ciufulit de vânt chiar în clipa în care fusese prinsă în cadru. Apropie fotografia de ochi şi o cercetă în detaliu. Căuta ceva, orice care să-i indice cine era ea sau, cel puţin, unde fusese făcută poza. Pe verso nu era scris nimic şi pe fundal nu se vedea decât nişte frunziş. Însă, la o a doua privire, descoperi îndată ceva. Pe marginea din dreapta se vedea o mână. Cineva tocmai ieşea sau intra în cadru. Era o mână micuţă. Fotografia era prea ştearsă ca să îşi dea seama sigur, dar părea o mână de copil. Gösta puse, din nou, poza la loc. Chiar dacă avea dreptate, asta nu era de ajuns ca să afle identitatea femeii din poză. Făcu stânga-mprejur şi dădu să iasă din dormitor, dar se răzgândi în ultima clipă. Se întoarse la noptieră, luă fotografia şi o vârî în buzunar.

— Nu prea a meritat efortul, ce să zic, bâigui Mellberg.

Stătea în genunchi şi se uita sub canapea.

— Poate ar fi fost mai bine să-l lăsăm pe Hedström să se ocupe de treaba asta. E o mare pierdere de timp.

— A mai rămas bucătăria, spuse Gösta fără a băga în seamă văicărelile lui Mellberg.

Începu să tragă sertarele şi să deschidă dulapurile, dar nu găsi nimic special. Farfuriile şi ceştile păreau a proveni din colecţia cea mai ieftină de la Ikea, şi nici frigiderul, nici cămara

nu erau prea aprovizionate.

Gösta se întoarse şi se aplecă spre blatul de lucru. Dintr-odată zări ceva pe masa de bucătărie. Un cablu atârna pe sub tăblie şi se termina într-o priză de pe perete. Ridică cablul şi îl privi. Era un cablu de încărcător de laptop.

— Ştim cumva dacă Sverin a avut un laptop? strigă.

Nu se auzi niciun răspuns, dar auzi nişte paşi târşâindu-se spre bucătărie.

— De ce? întrebă Mellberg.

— E un cablu de încărcător aici, dar nimeni nu ne-a zis de niciun laptop.

— O fi la el, la serviciu.

— Dar n-ar fi trebuit să ne zică ceva când am fost pe acolo cu Paula? Doar îşi dau seama că ne interesează laptopul lui?

— Aţi întrebat? ridică Mellberg o sprânceană.

Gösta fu nevoit să admită că avea dreptate. Uitaseră complet să ceară acces la calculatorul lui Mats Sverin. Probabil că se afla în continuare la primărie. Dintr-odată se simţi prost, stând acolo cu cablul în mână, aşa că-i dădu drumul şi acesta ateriză pe podea.

— Trec mai încolo pe la primărie, spuse şi ieşi din încăpere.

— Doamne, cât urăsc să aştept. Ce le-o fi luând atâta? mormăi iritat Patrik în timp ce intra în parcarea din faţa sediului poliţiei din Göteborg.

— Mie miercurea viitoare mi se pare destul de repede, spuse Paula.

Îşi ţinu respiraţia când Patrik se apropie prea mult de un stâlp de iluminat.

— Da, probabil că ai dreptate, spuse Patrik şi coborî din maşină. Dar ştim cât durează să primim rezultatele de la SKL. Şi mai ales, glonţul. Dacă găsim un glonţ care să se potrivească în registru, ar fi bine să ştim cum stăm încă de acum. Nu peste câteva săptămâni.

— Asta e, nu prea avem ce să facem, spuse Paula şi porni spre intrare.

Sunaseră în prealabil şi-i anunţaseră că vin, dar recepţionera le spuse totuşi să ia loc şi să aştepte. Peste zece minute apăru

un bărbat bine făcut, incredibil de înalt şi se apropie de ei cu paşi hotărâţi. Patrik aprecie rapid că avea în jur de doi metri, iar când se ridică şi el ca să-l salute, se simţi ca un liliputan. Iar Paula lăsa impresia că-i ajunge ăluia până la mijloc.

— Bine aţi venit. Walter Heel. Am vorbit la telefon.

Patrik şi Paula se prezentară şi apoi îl urmară. E clar, are nevoie de pantofi la comandă, îşi spuse Patrik şi privi fascinat picioarele lui Walter. Ca nişte bărci mici. Paula îi dădu un brânci şi Patrik privi drept înainte.

— Poftiţi, intraţi. Ăsta e biroul meu. Vreţi nişte cafea?

Cei doi dădură din cap că da şi primiră câte un pahar de la automatul de pe hol.

— Aveaţi nevoie de nişte informaţii privind un caz de abuz?

Întrebarea suna mai degrabă ca o afirmaţie, aşa că Patrik încuviinţă doar din cap drept răspuns.

— Am dosarul la îndemână, dar nu sunt sigur că pot să contribui cu multe.

— Puteţi să ne faceţi un rezumat? întrebă Paula.

— Da, staţi să vedem.

Walter deschise dosarul şi aruncă o privire rapidă pe nişte hârtii. Îşi drese vocea.

— Mats Sverin a ajuns acasă târziu, pe Erik Dahlbergsgatan. Întrebat ulterior, nu-şi aminteşte ora exactă, dar spune că undeva după miezul nopţii. A fost în oraş şi a luat cina cu nişte prieteni. Amintirile victimei sunt foarte neclare, printre altele, din cauză că a suferit nişte lovituri la cap şi are câteva lacune în memorie.

Walter ridică privirea şi continuă să le vorbească liber.

— Ce am reuşit să scoatem de la el, până la urmă, e că o bandă îl aştepta la intrare. Când i-a spus unuia dintre ei să nu se pişe acolo, l-au atacat. Dar n-a putut să ne dea semnalmente şi nici nu-şi amintea câţi erau. Am vorbit cu Mats Sverin de câteva ori după ce s-a trezit din comă, dar, din păcate, n-am aflat prea multe.

Walter închise dosarul, oftând.

— Şi ancheta n-a progresat mai mult? întrebă Patrik.

— Nu, aveam prea puţine informaţii pe care să ne construim cazul. Nici martori n-au existat. Dar… zise cu şovăială şi luă o gură de cafea.

— Dar, ce?

— Sunt doar speculaţii nefondate de-ale mele…

— Ne bucurăm de orice părere împărtăşită, spuse Paula.

— Da, ei bine, tot timpul am avut senzaţia că Mats ştia mai multe decât ne lăsa să înţelegem. N-am nicio dovadă în acest sens, dar uneori, când vorbeam cu el, mi se părea că ascunde ceva.

— Vreţi să spuneţi că ştia cine l-a atacat? întrebă Patrik.

— Habar n-am, ridică Walter braţele. Cum spuneam, mi-a lăsat doar senzaţia că deţine mai multe informaţii decât vrea să împartă cu noi. Dar ştiţi la fel de bine ca mine că există varii motive pentru care o victimă ori un martor simte că trebuie să tăinuiască ceva.

Patrik şi Paula dădură din cap.

— Mi-ar fi plăcut să dedic mai mult timp cazului ăstuia şi să obţin ceva. Dar nu avem destule resurse şi până la urmă a trebuit să-l îngheţăm. Ne-am dat seama că nu putem să avansăm dacă nu apare nimic nou.

— Ceea ce putem spune că s-a întâmplat acum, spuse Patrik.

— Credeţi că există vreo legătură între cazul de maltratare şi cel de omor? Pe ipoteza asta vă bazaţi?

Patrik puse un picior peste celălalt şi se gândi puţin înainte de-a răspunde.

— Mmm, deocamdată nici măcar n-avem o ipoteză, încercăm să fim deschişi, atâta tot. E o coincidenţă cam dubioasă, neîndoielnic, să fie găsit împuşcat după câteva luni de când a fost agresat.

— Aşa este. Spuneţi-ne dacă vă putem ajuta cu ceva.

Walter se ridică, întinzându-se cât era de lung.

— Ancheta noastră e în continuare deschisă, aşa că ne-am putea ajuta reciproc dacă apare ceva pe parcurs.

— Sigur, spuse Patrik şi întinse mâna. Ne puteţi da o copie a dosarului?

— Am pregătit deja totul, spuse Walter şi îi înmână un teanc de hârtii. Găsiţi drumul singuri?

— Da, cum să nu. Apropo… zise Patrik şi se întoarse din uşă. Ne gândeam să le facem o vizită foştilor colegi ai lui Sverin de la organizaţia aia. Puteţi să ne spuneţi pe unde au sediul?

Scoase un bileţel cu adresa şi-i arătă numărul străzii.

După câteva instrucţiuni simple din partea lui Walter, cei doi îşi luară rămas-bun.

— Cu mare lucru nu ne-am ales nici de aici, oftă Paula când se urcară din nou în maşină.

— Nu spune asta. Nu degeaba a ajuns să spună că victima ascundea ceva. Probabil că va trebui să aflăm ce s-a întâmplat cu Sverin, de ce a fost bătut. Poate că e ceva aici în Göteborg, ceva sau cineva de care n-a putut să scape atunci când s-a mutat la Fjällbacka.

— Şi cel mai logic ar fi să începem de la fostul lui şef de aici, constată Paula şi îşi puse centura de siguranţă.

— Cred că e cel mai bun punct de pornire.

Patrik ieşi cu spatele din pătratul în care parcase şi Paula închise ochii văzând că puţin îi lipsise să nu şteargă un Volvo 740 albastru pe care, dintr-un motiv necunoscut, nu-l văzuse în oglinda retrovizoare. Data viitoare avea să insiste să conducă ea. Nervii ei nu mai făceau faţă stilului de şofat al lui Patrik.

Copiii alergau prin curte. Madeleine fuma ţigară după ţigară, deşi ştia că ar trebui să se lase. Dar aici, în Danemarca, oamenii fumau cu totul altfel. Aici fumatul părea mai puţin stigmatizat.

— Mami, pot să mă duc până acasă la Mette?

Fiica ei Vilda stătea în faţa ei cu pletele încâlcite şi cu trandafiri roşii în obraji, de la aerul curat şi de la agitaţie.

— Sigur că poţi, spuse ea şi o sărută pe frunte.

Unul dintre avantajele cu apartamentul lor era curtea cea mare, mai mereu plină de copii, unde toţi vecinii se întâlneau când voiau, ca într-o familie numeroasă. Madeleine zâmbi şi mai aprinse o ţigară. Era o senzaţie ciudată. Să se simtă în siguranţă. Locuiau la Copenhaga de patru luni, şi zilele se scurgeau molcom. Şi nici ea nu se mai ghemuia în faţa ferestrei. Acum se plimba cu spatele drept, fără a trage măcar perdelele.

Se ocupaseră de tot. Nu era prima oară, dar de data asta era altfel. Vorbise cu ei personal, le explicase de ce trebuie să dispară, din nou, cu copiii. Şi o ascultaseră. În noaptea următoare o instruiseră să-şi facă bagajele şi să coboare la maşina care o aştepta cu motorul pornit.

Se hotărâse să nu privească înapoi. Nu se îndoise nicio secundă că era decizia cea mai sănătoasă, dar uneori nu reuşea să-şi ascundă durerea. Îi apărea în vise, o trezea şi o obliga să

stea trează un timp, cu ochii larg deschişi în întunericul din casă. Şi atunci îl vedea pe omul la care îşi interzisese să se gândească.

Ţigara îi arse degetele şi Madeleine o azvârli cât colo, înjurând. Kevin îi aruncă o privire intensă. Fusese atât de adâncită în gânduri că nici nu-l observase când revenise şi se aşezase lângă ea pe bancă. Îi ciufuli părul şi el se lăsă chinuit. Era tare serios. Băieţelul ei mare, care, în ciuda celor opt ani ai lui, trecuse deja prin atâtea grozăvii.

Peste tot în jurul lor se auzeau chiote vesele printre blocuri. Observă că în vocabularul copiilor se strecuraseră deja câteva cuvinte în daneză. Asta o amuza, dar o şi speria. A abandona trecutul, ceea ce fuseseră cândva, însemna totodată şi o pierdere. Cu timpul, copiii aveau să-şi uite limba, atât suedeza în general, cât şi dialectul de Göteborg. Acum „acasă” însemna Copenhaga şi de acolo n-aveau să se mai mute niciodată. Aveau să rămână acolo şi să uite tot ce lăsaseră în urmă.

Îl mângâie pe obraz pe Kevin. Avea să fie, cu timpul, un copil obişnuit. Şi asta merita orice sacrificiu.

Maja alergă spre ea, ca de obicei, şi i se aruncă în braţe când se duse s-o ia de la grădiniţă. Şi, după ce Erica se alese cu o îmbrăţişare şi un pupic umed, întinse mâinile ca să-şi mângâie frăţiorii din cărucior.

— Cineva se dă în vânt după frăţiorii ei, spuse Ewa, care stătea în faţa uşii şi îi tăia de pe listă pe copiii preluaţi de părinţi.

— Da, câteodată. Dar mai ies şi scântei, spuse Erica şi îl mângâie pe Noel pe obraz.

— Copiii reacţionează aşa când, dintr-odată, trebuie să împartă atenţia părinţilor cu fraţi sau surori mai mici.

Ewa se aplecă peste cărucior ca să-i salute pe gemeni.

— Da, e de înţeles. Şi, de fapt, am avut foarte puţine probleme, spre mirarea tuturor.

— Dorm toată noaptea? întrebă Ewa şi îi mângâie pe bebeluşi, lucru pentru care fu răsplătită cu două zâmbete ştirbe.

— Dorm foarte bine. Singura problemă e că Maja se plictiseşte între timp, aşa că face tot posibilul ca să se furişeze la ei şi să-i trezească.

— Îmi închipui. E o fetiţă foarte întreprinzătoare şi curajoasă.

— Asta-i puţin spus.

Gemenii începură să se foiască neliniştiţi în cărucior şi Erica se uită după fiica ei, care între timp dispăruse.

— Vezi pe la tobogan. Pe-acolo îşi face veacul, spuse Ewa şi arătă din bărbie către terenul de joacă.

Avea dreptate. În clipa următoare, Erica o văzu pe Maja dându-se pe tobogan în viteză, cu o expresie fericită. O convinse din câteva vorbe să se aşeze pe bara din spatele căruciorului, ca să poată pleca spre casă.

— Mergi acasă? spuse Maja.

Erica o luase spre dreapta în loc de stânga, cum obişnuia atunci când se duceau acasă.

— Nu, mergem la mătuşa Anna şi la unchiul Dan, spuse şi fu răsplătită cu un chiot.

— Joacă Lisen. Şi Emma. Adrian nu, o anunţă Maja pe un ton hotărât.

— Serios? De ce nu vrei să te joci cu Adrian?

— Adrian e băiat.

Se pare că nu era nevoie de alte explicaţii pentru că fu singura informaţie pe care o scoase de la ea. Erica oftă. Oare să fi început atât de devreme cu segregarea? Ce aveai voie să faci şi ce nu, cu ce te îmbrăcai şi cu cine te jucai? Se întrebă, cu conştiinţa încărcată, dacă nu cumva contribuise şi ea la asta atunci când făcuse cheful fiicei ei pentru care totul trebuia să fie roz şi ca de prinţese. Garderoba Majei era plină de haine roz, aceasta fiind singura culoare pe care voia s-o poarte. În caz contrar ieşea cu scandal. Poate că greşise atunci când o lăsase să decidă singură?

Erica nu mai zăbovi asupra întrebării. Nu se simţea în stare de aşa ceva chiar atunci. Pentru moment, îi era de ajuns să împingă căruciorul greu din faţa ei. O luă spre stânga, pe Dinglevägen. Zări casa Annei şi a lui Dan pe Falkeliden, dar ultima bucată o stoarse de puteri, astfel că se opri câteva minute în faţa uşii şi încercă să-şi tragă sufletul. Când pulsul i se mai linişti şi apăsă soneria, nu dură mai mult de câteva secunde până când uşa se dădu de perete.

— Maja! ţipă Lisen. Şi bebeluşii!

Se întoarse şi strigă către cei din casă.

— A venit Erica şi Maja şi bebeluşii! Sunt aşa de drăguţi!

Erica nu putu să se abţină să nu izbucnească în râs din cauza entuziasmului ei, apoi se dădu la o parte ca s-o lase pe Maja să intre.

— E acasă tata?

— Tata? ţipă Lisen din toţi rărunchii, drept răspuns la întrebarea Ericăi.

Dan ieşi pe hol din bucătărie.

— Ah, ce bine, spuse şi întinse mâinile, astfel ca Maja să se poată arunca în braţele lui. Dan era favoritul ei.

— Intraţi, intraţi.

O puse jos pe Maja după ce se îmbrăţişară prelung. Fetiţa dispăru repede în cameră cu ceilalţi copii care, după sunetele de acolo, se uitau la desene animate.

— Scuze că mă tot fâţâi pe aici, spuse Erica şi îşi agăţă haina în cuier.

Ridică coşurile bebeluşilor şi îl urmă pe Dan, care pornise înainte spre bucătărie.

— Ne bucurăm de companie, spuse Dan şi îşi trecu o mână peste faţă.

Părea nespus de obosit şi de lipsit de chef.

— Tocmai făceam nişte cafea, spuse şi o privi pe Erica.

— Mai întrebi? zise ea cu un zâmbet timid.

Îi culcă pe gemeni pe o pătură scoasă din geanta cu lucrurile lor.

Apoi se aşeză pe un taburet şi Dan, după ce umplu ceştile, luă loc în faţa ei. Un timp nu-şi vorbiseră. Se cunoşteau atât de bine, încât tăcerea nu devenea niciodată stânjenitoare. În mod ciudat, soţul surorii ei îi fusese cândva iubit. Dar asta se întâmplase atât de demult încât abia dacă îşi mai amintea. Relaţia lor se transformase apoi într-una de caldă prietenie, şi Erica nu şi-ar fi putut imagina un soţ mai bun pentru sora ei.

— Am purtat o discuţie interesantă azi, spuse în cele din urmă.

— Da? spuse Dan şi sorbi din cafea.

Nu era genul vorbăreţ şi ştia şi că Erica n-avea nevoie de multe încurajări ca să continue.

Îi povesti despre întâlnirea cu Vivianne şi despre ce-i spusese aceasta despre Anna.

— Am lăsat-o pe Anna să se retragă în carapacea ei, când, de fapt, ar fi trebuit să procedăm exact invers.

— Nu ştiu, spuse Dan şi se ridică să mai toarne nişte cafea. Am impresia că orice aş face nu iese bine.

— Dar eu cred că te înşeli. Sunt sigură că o ajuţi. Nu putem s-o lăsăm pe Anna să zacă acolo şi să se ofilească încet. Va trebui să stăm cu ea, cu forţa dacă-i nevoie.

— Poate că ai dreptate, spuse bărbatul, dar părea că ezită.

— Merită încercat, oricum, insistă Erica.

Se aplecă peste marginea mesei ca să vadă dacă gemenii sunt în regulă. Cei doi stăteau întinşi pe pătură şi dădeau din mâini şi din picioare. Păreau mulţumiţi, aşa că Erica se lăsă din nou pe spate.

— Orice merită o încercare, dar…

Dan se poticni, de parcă n-ar fi îndrăznit să-şi termine ideea de teamă să nu se împlinească.

— Dar dacă n-o s-o ajute nimic? Dacă a renunţat deja?

— Anna nu renunţă, spuse Erica. Acum e la fund, cât se poate de jos, dar nu renunţă niciodată şi nici tu nu trebuie să-ţi pierzi speranţa. Trebuie să ai încredere în Anna.

Se uită în ochii lui Dan şi-l obligă să-i susţină privirea.

— Poţi să fii un pic atent la băieţi? O să urc puţin până la ea.

— Sigur că da, surâse Dan.

Se ridică de pe scaun şi se aşeză pe podea lângă Anton şi Noel.

Erica ieşise deja din bucătărie. Urcă la etaj şi deschise cu grijă uşa dormitorului. Anna stătea întinsă în aceeaşi poziţie ca şi ultima oară. Pe o parte, cu faţa întoarsă spre geam. Erica nu spuse nimic. Se întinse doar pe pat şi se lipi de corpul Annei. Îşi petrecu braţul în jurul ei, o îmbrăţişă puternic şi simţi cum căldura propriului trup se transmite şi surorii ei.

— Sunt aici, Anna, şopti. Nu eşti singură. Sunt aici.

Mâncarea adusă de Gunnar începuse să se termine. Dar se sfia să-i sune pe părinţii lui Matte. Nu voia să se gândească la el, la cât de dezamăgit trebuie să fi fost.

Annie clipi, ca să se dezbare de lacrimi şi hotărî să aştepte până în ziua următoare. Mai aveau atât cât să se descurce. Oricum, Sam nu mânca mai nimic. Îl hrănea în continuare ca pe un bebeluş, îl obliga să înghită fiecare îmbucătură, ca apoi să-l

vadă vărsând aproape tot.

Se înfioră şi se cuprinse în braţe. Cu toate că, de fapt, nu era atât de frig afară, părea că vântul ce vuia acum peste insulă trecea prin pereţii casei, prin hainele ei groase, prin piele şi pătrundea în oase. Îşi puse încă un pulover, unul gros, împletit, purtat tot timpul de tatăl ei la pescuit. Dar nici asta n-o ajută. Era ca şi când frigul ar fi venit de undeva dinăuntru.

Părinţii ei nu l-ar fi plăcut pe Fredrik. Ştia asta de când îl întâlnise. Dar alungase gândul. Părinţii ei muriseră şi o lăsaseră singură, aşa că de ce ar fi avut dreptul să-i influenţeze viaţa în vreun fel? Pentru că aşa se simţise. Părăsită.

Tatăl ei murise primul. Într-o zi făcuse infarct şi căzuse în casă şi nu se mai ridicase niciodată. Medicul încercase să-i consoleze spunându-le că murise pe loc. Trei săptămâni mai târziu, mama ei îşi primise şi ea sentinţa. Cancer la ficat. A mai trăit o jumătate de an înainte să adoarmă liniştită, pentru prima oară după mai multe luni, cu o expresie calmă, aproape fericită pe chip. Annie se aflase lângă ea când murise, o ţinuse de mână şi încercase să simtă ce trebuia. Adică tristeţe şi dor. Dar nu simţise decât furie. Cum au putut, îşi spunea, s-o părăsească? Avea nevoie de ei. Ei însemnau siguranţa, braţele în care putea să se întoarcă după ce greşise, ceva care îi făcea să scuture din cap şi să spună cu îngăduinţă: „Dar, Annie, dragă…” Cine avea să o pună acum la punct? Cine avea să-i domolească pornirile sălbatice?

Stătuse la căpătâiul mamei ei şi, dintr-o clipă în alta, devenise orfană. *Micuţa orfelină* Annie, se gândise, imaginându-şi filmul ei preferat din copilărie. Dar nu era o copiliţă cu păr roşcat şi cârlionţat care avea să fie adoptată de un milionar mărinimos. Era Annie, cea care lua decizii impulsive şi proaste, care voia să forţeze limitele, deşi ştia că n-ar trebui. Era Annie, cea care făcuse cunoştinţă cu Fredrik, lucru care i-ar fi făcut pe părinţii ei să o ia la discuţie pe un ton mai serios. Ar fi reuşit s-o convingă să renunţe la el, la viaţa care avea să ducă direct la pierzanie. Dar nu mai erau lângă ea. O părăsiseră şi, în sinea ei, încă le purta pică.

Se aşeză pe canapea şi ridică genunchii până la bărbie. Matte domolise furia aceea. Pentru câteva ore, într-o seară şi noapte, nu se mai simţise singură, pentru prima oară de la moartea părinţilor. Dar acum nu mai era lângă ea. Îşi sprijini capul de

genunchi şi izbucni în plâns. Era tot Annie cea mică şi părăsită.

— Erling e aici?

— E în biroul lui, bate la uşă, spuse Gunilla şi se ridică pe jumătate de pe scaun şi arătă spre uşa închisă a lui Erling.

— Mulţumesc.

Gösta dădu din cap şi traversă coridorul. Îi era ciudă că fusese nevoit să facă un drum degeaba. Dacă şi-ar fi amintit să-i întrebe de laptop atunci când trecuse pe acolo cu Paula, n-ar mai fi trebuit să vină din nou. Dar uitaseră amândoi.

— Intră! răspunse Erling, de îndată ce bătu la uşă, iar Gösta o deschise şi intră.

— Dacă poliţia ne vizitează atât de des, nu trebuie să ne facem griji pentru siguranţa acestui departament.

Erling afişă zâmbetul lui de politician şi scuturã cu entuziasm mâna lui Gösta.

— Hm, da, trebuie să verific un lucru, bâigui Gösta şi se aşează.

— Atunci întreabă-mă. Cu toţii stăm la dispoziţia poliţiei.

— Da, păi, e treaba asta cu calculatorul lui Mats Sverin. Tocmai am percheziţionat apartamentul şi se pare c-a avut un laptop. E cumva aici?

— Laptopul lui Mats? La asta nu m-am gândit. Stai să mă duc să verific.

Erling se ridică şi ieşi pe hol, dar dispăru imediat în camera de alături. Se întoarse peste câteva secunde.

— Nu, nu-i aici. Oare l-au furat?

Se aşează din nou la birou părând neliniştit.

— Asta n-o ştim. Dar am vrea să intrăm în posesia lui.

— Ai găsit servieta lui Mats? întrebă Erling. Una maro, din piele. O avea la el tot timpul când venea sau când pleca de la serviciu şi ştiu că-şi ţinea uneori laptopul în ea.

— Nu, n-am găsit nicio servietă maro.

— Aoleu, asta nu-i deloc bine. Dacă cineva a furat servieta şi laptopul, înseamnă că e de rău. Nişte informaţii mai sensibile pot nimeri în mâini neavizate.

— La ce te referi?

— Mă gândesc la date legate de finanţele primăriei şi lucruri de genul ăsta. N-ar trebui să fie răspândite fără ca noi să putem

controla unde şi de către cine. Sunt informaţii publice, bineînţeles, aici n-avem secrete, dar am vrea să ştim cum şi când sunt împărtăşite. Şi cu internetul n-ai cum să ştii unde nimeresc.

— E adevărat, spuse Gösta.

Era uimit că laptopul nu se afla la sediul primăriei. Unde putea să dispară? Oare să fi avut dreptate Erling când se temea că a fost furat? Sau Mats însuşi îl pusese undeva, într-un loc mai ferit în apartament?

— Oricum, mulţumesc pentru ajutor, spuse Gösta şi se ridică. O să revenim sigur. Şi dacă laptopul şi servieta apar cumva, sunaţi-ne imediat, vă rog.

— Bineînţeles, spuse Erling şi îl urmă pe Gösta pe coridor. Şi viceversa. E extrem de neplăcut să ştim că proprietatea primăriei a dispărut în modul ăsta. Mai ales acum, cu Proiectul Balneo, cea mai mare investiţie a noastră din toate vremurile.

Erling se opri brusc.

— Apropo. Când Mats a plecat vineri de la serviciu, ne-a spus că sunt câteva neclarităţi care-l neliniştesc. Urma să stea de vorbă cu Anders Berkelin, responsabilul pentru banii investiţi în centrul de recreere. Puteţi să vorbiţi cu el, să-l întrebaţi dacă ştie ceva de laptop. Poate că mă întind cam mult, dar, cum spuneam, vrem neapărat să-l recuperăm.

— O să stăm de vorbă cu el şi bineînţeles că vă anunţăm dacă am găsit laptopul.

Gösta oftă, în sinea lui, când ieşi din clădirea primăriei. Avea să aibă de lucru. Avea să aibă de lucru până peste cap. Şi sezonul de golf începuse de mult.

Sediul organizaţiei Fristad se pierdea discret într-o clădire de birouri din Hisingen. Patrik nu observă uşa din prima, dar până la urmă o găsi, după ce se învârti cu maşina în jurul clădirii.

— Ştiu că venim? întrebă Paula şi coborî din maşină.

— Nu. Am hotărât să nu-i anunţ în prealabil.

— Ce ştii despre activitatea lor? întrebă Paula şi dădu din cap spre tăbliţa cu numele organizaţiei, plasată la intrare.

— Ştiu că ajută femei abuzate. Le oferă un refugiu[7] când sunt

[7] *Fristad* (în sued.) — refugiu, sanctuar. *(N.t.)*

puse în situaţia de a fugi. De aici şi numele. Şi le oferă sprijin chiar şi când se află încă în relaţii distructive, şi pe ele, şi pe eventualii copii, ca să iasă din situaţia respectivă. Annika mi-a spus că n-a găsit prea multe informaţii despre ei. Par a-şi desfăşura activitatea cu maximă discreţie.

— E de înţeles, spuse Paula şi apăsă pe soneria de lângă numele organizaţiei. Chiar dacă n-a fost deloc uşor să-i găsim, mă gândesc că nu primesc femeile aici, la sediu.

— Nu, sunt sigur că mai au un sediu pe undeva.

— Alo? Fristad.

Receptorul interfonului gâjâia şi Paula îl privi, întrebătoare, pe Patrik. Poliţistul îşi drese vocea.

— Patrik Hedström e numele meu. Eu şi o colegă de la poliţia din Tanum am vrea să intrăm şi să vă punem câteva întrebări, spuse şi făcu o pauză. E vorba de Mats Sverin.

Se făcu linişte. Apoi se auzi un zumzăit şi cei doi izbutiră să deschidă uşa. Sediul firmei se afla la etajul întâi. Urcară pe scări. Patrik observă că uşa celor de la Fristad se deosebea de restul uşilor din clădire. Era mai solidă, din oţel, şi avea un sistem de închidere mecanic. Patrik şi Paula sunară din nou şi un alt receptor începu să gâjâie.

— Aici Patrik Hedström.

Aşteptară câteva secunde înainte de-a auzi uşa deblocându-se.

— Ne cerem scuze. Suntem deosebit de precauţi când vine vorba de vizitatori.

Le deschise o femeie în jur de patruzeci de ani, îmbrăcată într-o pereche de jeanşi spălăciţi şi un tricou alb. Întinse mâna spre ei.

— Leila Sundgren. Sunt directoarea organizaţiei Fristad.

— Patrik Hedström. Ea e colega mea Paula Morales.

Cei trei se salutară politicos.

— Intraţi. Putem să stăm jos, aici, la mine, în birou. E vorba de Matte, ziceţi?

Vocea ei trăda nelinişte.

— Putem să discutăm după ce ne-am aşezat, spuse Patrik.

Leila dădu din cap şi îi conduse într-o încăpere mică, dar luminoasă. Pereţii erau plini cu desene făcute de copii, dar masa de scris era curată şi ordonată. Spre deosebire de masa lui. Patrik şi Paula se aşezară.

— Câte femei ajutaţi anual? întrebă Paula.

— În jur de treizeci. Cam atâtea vin şi stau la noi. Dar cererea e imensă. Uneori am impresia că nu suntem decât o picătură în ocean, dar, din păcate, nu avem resursele necesare.

— Şi cine finanţează activitatea organizaţiei?

Paula părea cu adevărat curioasă, aşa că Patrik se lăsă pe spătarul scaunului şi îi dădu voie să pună ea întrebările.

— Banii ne vin din două surse. Subvenţii de la primărie şi donaţii private. Dar, cum spuneam, nu ne ajung, şi întotdeauna ne dorim să fi putut face mai multe.

— Câţi angajaţi aveţi?

— Suntem trei cu salariu fix şi colaborăm cu un număr variabil de voluntari. Dar vreau să subliniez că nu e vorba de salarii mari. Toţi cei care lucrează aici au avut salarii mai mari la locurile de muncă anterioare. Nu banii ne stimulează pe noi.

— Dar Mats Sverin făcea parte dintre salariaţi? interveni Patrik.

— Da, fusese angajat pe post de economist. A lucrat pentru noi patru ani şi a făcut o treabă excelentă. În cazul lui, salariul era aproape o sumă simbolică, dacă ne gândim cât câştiga înainte. Era unul dintre cei mai pasionaţi de aici. Şi n-a fost greu de convins când am vrut să-l cooptez în tentativa asta.

— Tentativă? întrebă Patrik.

Leila păru că se gândeşte la o formulare potrivită.

— Fristad e o organizaţie unică, spuse până la urmă. În mod normal, organizaţiile pentru ajutorarea femeilor nu au angajaţi de sex masculin. Aş zice chiar că e un tabu absolut. Dar noi am avut o repartizare egală pe sexe când Matte lucra aici, două femei şi doi bărbaţi, şi exact aşa mi-am închipuit c-o să fie când am fondat Fristad. Dar n-a fost uşor tot timpul.

— În ce sens? întrebă Paula.

Nu se gândise niciodată la asta, dar, pe de altă parte, nici nu avusese de-a face cu astfel de organizaţii în trecut.

— E un subiect extrem de sensibil şi părerile sunt împărţite. Există cei care vor ca femeile să fie scutite de prezenţa bărbaţilor, după câte probleme au avut. Alţii, inclusiv eu, sunt de părere că e o abordare greşită. Eu cred că bărbaţii sunt importanţi în organizaţiile pentru ajutorarea femeilor. Ei există în lumea asta, şi, excluzându-i, n-am crea decât o senzaţie de falsă siguranţă pentru aceste femei. Şi, mai ales, e important să

le arătăm că există şi un alt gen de bărbaţi decât cei cu care au de-a face ele de cele mai multe ori, sau aproape exclusiv. Cel mai important e să vadă că există şi bărbaţi buni. De asta am fost printre primele care au înotat împotriva curentului şi am ales să colaborez atât cu bărbaţi, cât şi cu femei.

Leila făcu o scurtă pauză, apoi continuă:

— Dar asta necesită un control riguros, bineînţeles. Iar cei pe care îi angajăm sunt demni de toată încrederea noastră.

— Cum de aţi ajuns să aveţi încredere în Mats? întrebă Patrik.

— Era prieten bun cu băiatul surorii mele. Petreceau mult timp împreună şi atunci am avut ocazia să-l întâlnesc şi eu. Mi-a povestit cât de nesatisfăcătoare i se părea slujba lui şi că ar fi vrut ceva care să-l împlinească mai mult. Şi când a auzit despre activitatea noastră, s-a arătat extrem de entuziasmat şi a reuşit să mă convingă că era persoana potrivită pentru o astfel de misiune. Voia să ajute cu adevărat oamenii şi aici a avut ocazia s-o facă.

— De ce a plecat? spuse Patrik şi o privi pe Leila.

În ochii femeii se zări un licăr straniu, dar în clipa următoare lucirea dispăru.

— Voia să meargă mai departe. Şi după ce a fost agresat s-a gândit, probabil, c-ar fi mai bine să se întoarcă acasă. Aşa ceva se întâmplă destul de des. Era cât pe-aci să iasă foarte urât, dar bănuiesc că ştiţi.

— Da, am vorbit cu medicul de la Sahlgrenska, spuse Patrik.

Leila trase aer în piept.

— De ce aţi venit ca să întrebaţi de Matte? Au trecut câteva luni de când a plecat.

Patrik evită să răspundă.

— E cineva aici care a mai avut contact cu el de atunci?

— Nu, nu petreceam timp împreună în afara serviciului, şi de aceea nu mi s-a părut firesc să menţin contactul cu el după ce şi-a dat demisia. Dar acum chiar vreau să ştiu de ce puneţi întrebările astea.

Vocea ei urcase cu o octavă şi îşi încleştase mâinile pe tăblia mesei.

— Mats a fost găsit mort alaltăieri. Împuşcat.

Leila icni.

— Nu se poate.

— Ba da, din păcate, spuse Patrik.

Leila se albi la faţă, iar Patrik se întrebă dacă n-ar trebui să iasă şi să-i aducă un pahar cu apă.

Femeia înghiţi în sec şi păru că se stăpâneşte, dar vocea îi tremura uşor:

— De ce? Se ştie cine a făcut-o?

— Deocamdată făptaşul n-a fost identificat.

Patrik observă că se întorcea la limba de lemn a poliţistului, ca de fiecare dată când situaţia căpăta o încărcătură emoţională.

Leila părea vizibil afectată.

— Există vreo legătură cu?…

Nu reuşi să termine întrebarea.

— Deocamdată nu ştim nimic, spuse Paula. Încercăm, pur şi simplu, să aflăm mai multe despre Mats şi dacă există cineva în viaţa lui care a avut un motiv să-l ucidă.

— Aveţi o activitate destul de neobişnuită, spuse Patrik. Presupun că sunteţi obişnuiţi cu ameninţările?

— Aşa este, spuse Leila. Chiar dacă ameninţările sunt îndreptate în general spre femei, nu spre noi, angajaţii. În plus, Matte era responsabil cu partea economică, în primul rând, şi era persoană de contact pentru puţine femei. În plus, cum spuneam, şi-a dat demisia de trei luni. Mi-e greu să cred că…

— Nu vă amintiţi nimic ieşit din comun din perioada cât a lucrat aici? Nicio situaţie neobişnuită, nicio ameninţare îndreptată doar împotriva lui?

Patrik avu impresia că distinge acelaşi licăr în ochii ei, dar acesta dispăru atât de repede, încât nu-şi dădu seama dacă nu era doar o închipuire.

— Nu, nimic de genul ăsta. Matte lucra mai „în culise”. Se ocupa de contabilitate. Debit şi credit.

— În ce măsură avea contact cu femeile care apelau la ajutorul organizaţiei? întrebă Paula.

— Aproape deloc. Se ocupa mai ales de partea administrativă.

Leila părea în continuare afectată de vestea morţii lui Mats. Se uită întrebătoare la Paula şi Patrik.

— Atunci cred c-am terminat pentru moment cu întrebările, spuse Patrik, apoi scoase o carte de vizită şi o puse pe biroul ordonat al Leilei. Dacă dumneavoastră sau vreun coleg îşi aminteşte ceva, vă rog să ne sunaţi.

Leila dădu din cap şi luă cartea de vizită.

— Sigur că da.

După ce îşi luară rămas-bun, uşa grea de metal se închise zgomotos în urma lor.

— Ei, ce zici? întrebă Patrik pe un ton scăzut, pe când coborau scările.

— Cred că ascunde ceva, spuse Paula.

— Sunt de acord cu tine.

Patrik se încruntă. Aveau să arunce o privire mai atentă asupra organizaţiei Fristad.

Fjällbacka, 1871

Domnise o atmosferă ciudată întreaga zi. Karl şi Julian lucrau cu schimbul în far şi, în rest, părea că nu voiau să aibă de-a face cu ea. Niciunul dintre ei n-o privea în ochi.

Ceilalţi păreau să perceapă şi ei ameninţarea ce plutea în aer. Era mai prezentă decât de obicei, apărea într-o clipă, ca apoi să dispară la fel de repede. Uşile se trânteau şi Emelie auzi paşi la etaj, care conteniră când urcă. Voiau să-i transmită ceva, pricepuse, dar nu înţelegea ce. Simţise în repetate rânduri respiraţia cuiva pe obraji, şi cineva îi atinsese braţul şi umărul. O atingere uşoară, ca de o aripă de fluture, care dispăruse repede, de parcă şi-ar fi imaginat doar. Dar Emelie ştia că era adevărată, la fel de adevărată ca sentimentul că trebuia să evadeze.

Emelie aruncă o privire tânjitoare către apa îngheţată. Poate era cazul să îşi ia inima în dinţi şi să încerce. Şi cum îşi termină gândul, simţi pe spate o mână care părea că încearcă s-o împingă spre uşă. Oare asta încercau să-i transmită? Că ar trebui să plece cât mai poate? Dar n-avea curajul. Se plimbă prin casă fără chef. Făcu curăţenie, deretică prin camere şi încercă să nu se gândească la nimic. Era ca şi când lipsa privirilor răutăcioase ar fi fost mai prevestitoare de rău decât privirile în sine.

În jurul ei, ceilalţi încercau să-i atragă atenţia. Încercau s-o facă să asculte, dar oricât s-ar fi străduit, nu pricepea mesajul lor. Simţi mâinile care o atingeau, auzi paşii nerăbdători care o urmau peste tot şi şuşotelile furioase ce se amestecau între ele, imposibil de desluşit.

Când se lăsă seara, Emelie începu să tremure din toate încheieturile. Ştia că soţul ei avea să preia primul schimb în far şi trebuia să se grăbească dacă voia să termine cina la timp. Pregăti peştele sărat fără a se gândi la nimic. Când să scurgă

apa de pe cartofi, mâinile îi tremurară atât de tare, încât mai să se opărească.

Se aşezară la masă şi, dintr-odată, auziră bubuituri şi pocnete de la etaj. Zgomotul deveni tot mai puternic, tot mai ritmat. Karl şi Julian păreau să nu audă nimic, deşi se foiau neliniştiţi pe canapea.

— Scoate ţuica, spuse Karl cu voce răguşită şi dădu din cap către dulapul unde ţineau băutura.

Emelie nu ştia ce să facă. Chiar dacă se întorceau deseori beţi turtă de la Abela, rar se întâmpla să scoată sticla şi acasă.

— Ţuica, am zis, repetă Karl şi Emelie se ridică repede.

Deschise uşa dulăpiorului şi scoase sticla, aproape plină. O puse pe masă şi aduse două pahare.

— Bei şi tu, spuse Julian.

Ochii lui luceau atât de ameninţător, încât o trecură fiorii.

— Nu ştiu, spuse bâlbâindu-se.

Prefera să se abţină de la tărie. O gustase de câteva ori, foarte rar, şi ajunsese la concluzia că nu-i place.

Karl se ridică iritat, scoase un pahar din dulap şi îl trânti în faţa lui Emelie. Apoi îl umplu până la buză.

— Nu vreau... spuse ea cu vocea întretăiată, simţind cum începe să tremure şi mai tare. Niciunul dintre ei nu se atinsese încă de mâncare. Emelie duse lent paharul la gură şi îşi umezi buzele.

— Dă-l peste cap, spuse Karl.

Se aşează din nou şi turnă la fel de mult în paharul lui şi în cel al lui Julian.

— Dă-l peste cap. Acum.

Bubuiturile de la etaj se auzeau tot mai tare. Emelie se gândi la gheaţa care se întindea tocmai până la Fjällbacka şi care ar fi putut s-o poarte spre un refugiu sigur, dacă ar fi aplecat urechea la sfaturile lor, dacă ar fi avut curajul să încerce. Dar acum era întuneric şi nu mai putea să fugă. Dintr-odată simţi o mână pe umăr, o atingere scurtă care-i dădea de înţeles că nu era singură.

Emelie ridică paharul şi îl dădu peste cap. Nu avea de ales, era prizonieră. De ce, nu ştia, dar înţelegea că aşa era. Era prizoniera lor.

Karl şi Julian îşi goliră paharele când văzură că al ei era gol. Apoi Julian se întinse peste masă şi umplu din nou paharele,

până la refuz. Vărsă puţină ţuică şi pe masă. Nu trebuia să-i spună nimic. Ştia deja ce voiau s-o oblige să facă. În timp ce-şi umplu paharul, cei doi continuară să se holbeze la ea şi îşi dădu seama că, orice s-ar fi întâmplat, trebuia să-l ridice şi să bea de câte ori voiau ei.

După un timp, simţi cum camera se învârte cu ea şi cum încep s-o dezbrace. Nu se împotrivi. Alcoolul îi îngreunase membrele şi nu putea să se apere. Şi în timp ce bubuiturile de la etaj deveneau tot mai puternice, până când îi umplură capul cu ecoul lor, Karl se lungi peste ea. Apoi o copleşiră durerea şi întunericul. Julian o strângea de braţe şi ultimul lucru pe care îl văzu fu privirea lui. Era plină de ură.

Era o dimineaţă însorită de vineri. Erica se răsuci în pat şi îşi lăsă braţul peste Patrik. Se întorsese târziu acasă în seara trecută. Erica, fiindcă se culcase deja, reuşise să bâiguie doar un „salut” somnoros înainte să adoarmă la loc. Dar acum era trează şi simţea că-i e dor de el, de corpul lui şi de genul de apropiere de care nu prea avuseseră parte în ultimele luni. Uneori se întreba dacă aveau să mai fie vreodată la fel de intimi. Pentru că anul acesta era ca un carusel. Toţi îi spuneau că e greu cât timp copiii sunt mici, că perioada asta afecta relaţia dintre părinţi dacă nu îşi făceau timp unul pentru celălalt. Sigur, prea uşor nu fusese nici cu Maja. Dar relaţia dintre ea şi Patrik nu se deteriorase nici după ce se născuseră gemenii. Ba dimpotrivă, era mai sudată decât oricând după accident şi amândoi ştiau că nu-i poate despărţi nimeni. Doar că lipsea apropierea dintre ei. Partea aceea de care n-avea timp între schimbatul scutecelor, hrănit şi dus sau adus de la grădiniţă.

Patrik stătea cu spatele la ea şi Erica se lipi de spinarea lui. Era una dintre puţinele dimineţi când se trezise de una singură, nu din cauza ţipetelor bebeluşilor. Se lipi şi mai tare de el şi-şi strecură mâna în chiloţii lui. Îl mângâie uşurel şi simţi reacţia. Nu se mişca nici acum, dar Erica auzi că respira altfel şi înţelese că era treaz. Respiraţia i se îngreuna tot mai mult. Erica se bucură de senzaţia de căldură care i se răspândea prin întreg corpul. Patrik se întoarse către ea. Cei doi se priviră în ochi într-un fel care o înfioră. Patrik începu să o sărute încet pe gât şi Erica gemu uşor, întinzându-se, ca el să poată ajunge la punctul acela despre care ştia cât e de sensibil.

Mâinile lor se plimbau peste tot. Patrik îşi scoase chiloţii. Erica îşi trase peste cap tricoul în care dormise şi şi-i dădu jos şi pe ai ei, pufnind.

— Mi se pare aproape ciudat, bâigui Patrik, în timp ce

continuă să-i sărute blând gâtul, făcând-o să se cutremure.

— Mmm, cred că trebuie să exersăm mai mult, spuse şi-l mângâie cu degetele pe spate.

Patrik o întoarse pe spate şi tocmai se pregătea să se întindă peste ea, când din camera de alături se auzi un sunet bine cunoscut.

— Ueeeeeee!

Un ţipăt strident fu urmat imediat de un altul şi cei doi auziră nişte paşi târşâiţi pe coridor. Maja se opri în cadrul uşii, cu degetul în gură şi cu păpuşa ei preferată sub braţ.

— Bebeluşii ţipă, spuse încruntându-se tare. Sus, mami, sus, tati.

— Da, da, venim, limbuţico, spuse Patrik şi se dădu jos din pat, oftând adânc.

Îşi trase repede o pereche de jeanşi şi un tricou şi se îndreptă spre camera copiilor, nu înainte de a-i arunca o privire plină de regret Ericăi.

Bucuriile iubirii luaseră sfârşit de data asta şi Erica se îmbrăcă în hainele ei de casă care zăceau pe podea, lângă pat, apoi o urmă pe Maja în bucătărie, ca să pregătească micul dejun pentru ei şi biberoanele pentru gemeni. Deşi corpul îi era cald în continuare, furnicăturile dispărură repede.

Dar când ridică privirea spre etaj şi-l văzu pe Patrik coborând scările cu câte un bebeluş somnoros pe fiecare braţ, le simţi din nou. Mamă, ce îndrăgostită era de bărbatul ei!

— N-am aflat cine ştie ce, spuse Patrik când se adunară cu toţii. În schimb, au apărut câteva semne de întrebare de la care putem porni.

— Nimic despre bătaia aia, deci?

Martin părea abătut.

— Nu, conform poliţiei, n-au existat martori. Singurul lucru pe care se puteau baza a fost declaraţia lui Mats Sverin, care a spus c-a fost atacat de o bandă de tineri necunoscuţi.

— Mi se pare că urmează un „dar”… spuse Martin.

— Am stat de vorbă în drum spre casă, spuse Paula. Amândoi avem impresia că povestea asta e incompletă, aşa că vrem să mai săpăm un pic.

— Sunteţi siguri că nu-i doar o pierdere de timp? întrebă Mellberg.

— Nu pot să ofer garanţii, bineînţeles, dar cred că merită să aruncăm o privire mai îndeaproape, spuse Patrik.

— Şi fostul serviciu al lui Sverin? întrebă Gösta.

— Aceeaşi situaţie. Dar nu vrem să ne dăm încă bătuţi. Am discutat cu şefa organizaţiei, care părea afectată de vestea morţii lui Mats, dar nu era… cum să zic?

— Nu părea chiar atât de surprinsă, completă Paula.

— Încă un presentiment, spuse Mellberg oftând adânc. Nu uitaţi că resursele secţiei sunt limitate, nu putem să ne plimbăm după cai verzi cât vrem. Personal, cred că e o pierdere de timp să continuăm să râcâim în trecutul victimei, cel puţin în ceea ce priveşte perioada cât a stat la Göteborg. Experienţa mea m-a învăţat că răspunsul se află, cel mai des, aproape de noi. I-am luat la puricat cât trebuie pe părinţi, spre exemplu? Ştiţi ce spun statisticile, că cele mai multe omoruri sunt săvârşite de aparţinători sau de persoane apropiate de victimă.

— Mmm, în cazul ăsta Gunnar şi Signe Sverin nu mi se par relevanţi deloc, spuse Patrik, abţinându-se să nu îşi dea ochii peste cap.

— Eu zic, oricum, că nu-i putem da la o parte aşa de repede. Nu se ştie niciodată ce se ascunde într-o familie.

— Poate că ai dreptate, dar în cazul ăsta nu sunt de acord cu tine, spuse Patrik şi îşi încrucişă braţele pe piept de pe locul său de lângă chiuvetă, apoi schimbă repede subiectul. Martin şi Annika, voi aţi găsit ceva ieri?

Martin o privi pe Annika, dar văzând că nu spune nimic, hotărî să ia el cuvântul.

— Nu, totul pare să fie în regulă. Mats Sverin n-a lăsat în urmă nimic în registrele Evidenţei Populaţiei. N-a fost căsătorit niciodată şi n-are nici copii. După ce s-a mutat de la Fjällbacka, a fost înregistrat la trei adrese din Göteborg, ultima fiind pe Erik Dahlgrensgatan. Păstrase apartamentul şi-l subînchiriase. Avea două împrumuturi la bancă, unul pentru a-şi plăti taxele de studii şi unul pentru maşină. Nicio întârziere. Era de aproape patru ani proprietarul unei Toyota Corolla.

Martin făcu o pauză şi îşi consultă notiţele.

— A fost angajat la firmele de care ştim. N-a fost niciodată acuzat de vreo infracţiune. Da, cam atât am reuşit să adunăm.

Dacă e să ne luăm după registrul public, Sverin pare să fi dus o viaţă obişnuită, fără ceva ieşit din comun.

Annika dădu din cap aprobator. Speraseră să obţină mai multe informaţii noi, dar trebuia să se mulţumească cu atât.

— OK, atunci ştim şi asta, spuse Patrik. Dar mai e apartamentul lui Mats. Cine ştie ce găsim acolo!

Gösta îşi drese glasul şi Patrik îl privi nedumerit.

— Da?

— Păi, începu Gösta.

Patrik ridică sprâncenele. Nu era niciodată a bună când Gösta îşi dregea glasul.

— Ce vrei să spui?

Nu era convins că vrea să audă ce se chinuia Gösta să-i spună. În plus, când Gösta îi aruncă o privire imploratoare lui Mellberg, i se puse un nod în gât. Gösta şi Bertil erau o combinaţie explozivă, indiferent despre ce ar fi fost vorba.

— Situaţia stă în felul următor… Torbjörn a sunat ieri, cât eraţi voi la Göteborg.

Tăcu şi înghiţi în sec.

— Da? spuse Patrik din nou.

Trebuia să se abţină să nu se ducă la el şi să-i scoată vorbele cu forţa.

— Torbjörn ne-a dat undă verde ieri. Şi ştim că nu-ţi place să pierzi vremea, aşa că ne-am gândit, cu Bertil, să dăm o fugă până la apartament şi să aruncăm o privire.

— Ce-aţi făcut? Patrik apucă marginea blatului de lucru şi se obligă să respire calm.

Îşi amintea prea bine senzaţia de presiune din piept şi ştia că n-avea voie să-i lase să-l scoată din pepeni sub nicio formă.

— N-ai niciun motiv să te agiţi, spuse Mellberg. Poate ai uitat, dar din câte ştiu, eu sunt şeful aici. Ceea ce mă face superiorul tău. Eu am luat decizia să intrăm în apartament.

Patrik îşi dădu seama că avea dreptate, dar asta nu îmbunătăţea cu nimic lucrurile. Şi chiar dacă, oficial, Mellberg era şeful secţiei, în realitate Patrik era cel care lua deciziile încă din ziua în care Mellberg ajunsese la ei, după ce fusese mutat acolo de la Göteborg.

— Aţi găsit ceva? îi întrebă după un timp.

— Nu multe, recunoscu Mellberg.

— Părea mai degrabă o locuinţă temporară decât un cămin

stabil, spuse Gösta. N-am găsit aproape niciun obiect personal. De fapt, n-am găsit niciunul.

— Cam ciudat, spuse Patrik.

— Laptopul lui a dispărut, spuse Mellberg leneş şi-l scărpină pe Ernst după urechi.

— Laptopul lui?

Patrik simţi cum devine din ce în ce mai iritat. Nu-i venea să creadă că nu se gândise la asta. Bineînţeles că Mats Sverin trebuia să aibă un calculator şi ar fi trebuit să fie una din primele întrebări adresate inspectorilor judiciari. Înjură în gând.

— De unde ştiţi c-a dispărut? continuă apoi. L-o fi lăsat la birou. Sau poate că nici n-a avut un calculator acasă?

— Pare să fi avut doar un laptop, spuse Gösta. Am găsit un încărcător în bucătărie. Un încărcător de laptop. Şi Erling ne-a confirmat că Sverin avea un laptop pe care obişnuia să-l ia acasă.

— Deci ai vorbit din nou cu Erling?

Gösta încuviinţă din cap.

— M-am dus ieri acolo, după ce am terminat în apartament. Părea cam neliniştit că laptopul nu era de găsit.

— Mă întreb dacă l-a luat ucigaşul. Şi-n caz că da, de ce? spuse Martin. Apropo, n-ar fi trebuit să găsim şi telefonul mobil al lui Sverin? Sau a dispărut şi ăla?

Patrik înjură din nou în gând. Alt lucru de care uitaseră.

— Poate e ceva în laptopul ăla care l-a costat viaţa, ceva ce-l demască pe ucigaş, spuse Mellberg. Dacă găsim laptopul, am rezolvat problema.

— N-ar trebui să ne pripim cu concluziile, spuse Patrik. Habar n-avem unde poate fi şi cine l-a luat. Trebuie neapărat să-l găsim. La fel şi mobilul. Dar cu concluziile o să aşteptăm până atunci.

— Dacă-l găsim, spuse Gösta. Dar apoi se lumină la faţă. Erling spunea că Sverin îşi făcea griji pentru ceva, nu ştiu, ceva legat de finanţe. Urma să se întâlnească cu Anders Berkelin, care e responsabil pentru situaţia economică a centrului balnear. Poate că a rămas la el laptopul. Lucrau împreună la proiect, aşa că poate nu-i imposibil să-l fi lăsat la el, nu?

— Gösta, tu şi Paula vă deplasaţi acolo şi staţi de vorbă cu el. Martin şi cu mine mergem la apartament. Vreau să arunc şi eu o privire. Nu-i aşa că Torbjörn urma să ne trimită raportul azi?

— Aşa e, spuse Annika.

— Păi, în regulă atunci. Şi, Bertil, te ocupi tu de ordine aici?

— Bineînţeles, spuse Mellberg. Asta ar mai lipsi. Şi sper că nu uitaţi ce avem de făcut mâine.

— Mâine?

Ceilalţi se întoarseră spre el, nedumeriţi.

— Da, invitaţia VIP la centrul balnear. Trebuie să fim acolo la unsprezece.

— Chiar crezi că e cazul? spuse Patrik. Am presupus c-am anulat vizita aia, având în vedere că, pentru moment, avem alte priorităţi.

— Binele comunităţii şi cel al primăriei sunt de maximă importanţă, spuse Mellberg şi se ridică. Suntem modele importante în comunitatea asta şi participarea noastră la un proiect local nu trebuie subestimată. Ne vedem mâine la unsprezece, la hotel.

Urmă un mormăit resemnat. Ştiau când nu merita să-l contrazică pe Mellberg. Şi o pauză de câteva ore, cu masaj şi altele care bucurau corpul şi sufletul, putea face minuni pentru energia necesară la locul de muncă.

— Ale naibii scări, spuse Gösta şi se opri la jumătatea drumului.

— Puteam s-o luăm pe partea cealaltă şi să parcăm în faţa hotelului, spuse Paula şi-l aşteptă.

— Şi asta o spui abia acum.

Gösta trase aer în piept de câteva ori înainte de-a continua. Cele câteva partide de golf la care apucase să participe anul acela erau prea puţine ca să-i îmbunătăţească condiţia fizică. Şi chiar dacă nu-i plăcea, trebuia să admită că vârsta îşi spunea şi ea cuvântul.

— Patrik n-a fost prea mulţumit că aţi intrat în apartament.

Evitaseră subiectul în maşină, dar acum Paula nu se mai putea abţine.

Gösta pufni.

Paula nu spuse nimic, dar după un moment de tăcere, Gösta oftă.

— OK, poate că n-a fost o idee bună să intrăm fără să vorbim

cu el mai întâi. Uneori boşorogilor ca mine le e greu să accepte când o generaţie nouă le ia locul. Avantajul nostru sunt experienţa şi anii, dar uneori nu valorează nimic.

— Cred că te subestimezi. Patrik te laudă tot timpul. În schimb, când e vorba de Mellberg…

— Serios?

Gösta părea plăcut surprins şi Paula spera că minciuna ei nevinovată n-avea să fie descoperită. Nu contribuia prea adesea la munca lor şi Patrik nu prea avea de ce să-l laude. Dar bătrânul era în regulă şi avea intenţii bune. Nu strica să-l încurajeze puţin.

— Da, Mellberg e un personaj în sine.

Gösta se opri din nou când ajunseră la capătul scărilor.

— Şi acum să vedem cu ce fel de personaje avem de-a face aici. Am auzit multe despre proiect, dar cred că numai nişte oameni ieşiţi din comun pot să aibă răbdarea să lucreze în echipă cu Erling.

Scutură din cap şi se întoarse cu spatele la centrul balnear, uitându-se spre mare. Era încă o zi superbă de început de vară şi marea se întindea ca oglindă în Fjällbacka. Pe ici-colo se vedea câte un petic verde, dar stâncile cenuşii dominau peisajul.

— Locul ăsta e al naibii de frumos, n-ai ce să zici, rosti el, de parcă ar fi spus ceva înţelept.

— Da, e frumos. Hotelul are o poziţie superbă. Ciudat c-a fost lăsat în paragină atâta timp.

— Din cauza lipsei banilor, bineînţeles. Trebuie să fi costat câteva milioane ca să cosmetizeze locul ăsta. Mai avea puţin şi putrezea. Rezultatul nu e rău deloc, dar problema e cât din banii investiţi o să recupereze din taxele plătite de noi.

— Acum te recunosc, Gösta. Începusem să-mi fac griji, spuse Paula zâmbind şi o luă spre intrare.

Era nerăbdătoare să înceapă lucrul.

— Alo?

Cei doi strigară din pragul uşii şi, după câteva minute, un bărbat înalt, cu înfăţişare banală, se apropie de ei. Părul blond era tuns frumos şi suficient de scurt, ochelarii erau suficient de moderni şi strânsoarea mâinii lui suficient de fermă. Paula se gândi că i-ar fi greu să-l recunoască dacă l-ar întâlni din nou pe stradă.

— Noi v-am sunat, spuse Paula şi se prezentă pe sine şi pe Gösta.

Cei trei se aşezară la una dintre mesele din restaurant, unde se vedeau câteva foi împrăştiate în jurul unui laptop.

— Ce birou drăguţ, spuse Paula şi se uită împrejur, în sala de mese.

— Am o chichineaţă şi acolo, în spate, spuse Anders Berkelin şi flutură din mână într-o direcţie nedefinită. Dar îmi place să lucrez mai mult aici. Nu mă simt aşa de închis şi înghesuit. Dar când deschidem va trebui să mă retrag din nou în bârlogul meu, presupun.

Zâmbi, şi până şi zâmbetul lui păru echilibrat, nici prea prietenos, nici prea artificial.

— Aveţi nişte întrebări legate de Mats, dacă am înţeles bine?

Închise capacul laptopului şi îi privi.

— Chiar e oribil.

— Da, pare că a fost un om iubit, spuse Paula şi îşi deschise agenda. Aţi lucrat împreună încă de la început la Proiectul Balneo?

— Nu, doar de când s-a angajat la primărie, adică de vreo câteva luni. Înainte de asta era cam debandadă pe aici, aşa c-a trebuit să ducem greul singuri. Mats a fost ca un dar din ceruri.

— Trebuie să-i fi luat ceva timp să vă ajungă din urmă. Mă gândesc că un proiect din ăsta e destul de complicat, nu-i aşa?

— Păi, chiar aşa de complicat nu e. Există doi finanţatori. Primăria şi noi, adică eu şi sora mea. Împărţim cheltuielile în mod egal şi la fel vom face şi cu câştigul.

— Şi cât timp credeţi c-o să vă ia până veţi câştiga ceva de pe urma proiectului? întrebă Paula.

— Am încercat să fim cât se poate de realişti în calculele noastre. Nu câştigă nimeni dacă construim un castel din cărţi de joc. Prin urmare, am estimat să atingem un *break even* peste vreo patru ani.

— *Break even*? întrebă Gösta.

— Prag de rentabilitate, clarifică Paula.

— Aha.

Gösta se simţea puţin prost şi îi era ruşine de cunoştinţele lui precare de engleză. Era adevărat că prinsese câţiva termeni de la partidele alea de golf pe care le văzuse la televizor, dar niciunul dintre ei nu-l ajuta cu ceva în viaţa de zi cu zi.

— Cum era colaborarea dintre dumneavoastră şi Mats? întrebă Paula.

— Eu şi sora mea ne ocupăm de partea practică, coordonăm lucrările de renovare, angajăm oameni, pe scurt, construim un soi de activitate. Apoi am emis facturi către primărie, pentru ceea ce înseamnă partea ei din cheltuieli. Mats verifica dacă plăţile au fost efectuate. Şi, bineînţeles, am purtat tot timpul un dialog despre cheltuieli şi eventualul câştig de pe urma proiectului. Primăria a avut nişte intervenţii relevante.

Anders îşi împinse mai sus pe nas ochelarii. Ochii lui păreau de un albastru şters în spatele lentilelor.

— Au existat diferenţe de opinii? întrebă Paula, luându-şi notiţe în timp ce vorbea. Umpluse deja o pagină cu ceea ce păreau nişte mâzgăleli ilizibile.

— Depinde ce înţelegeţi prin asta, spuse Anders şi îşi sprijini ceafa în palmele făcute căuş. Nu eram întotdeauna de aceeaşi părere, dar Mats şi eu am purtat un dialog constructiv, chiar dacă uneori aveam puncte de vedere divergente.

— Şi nu ştiţi pe nimeni care să fi avut vreo problemă cu el? spuse Gösta.

— Din cei implicaţi în proiect? întrebă Anders vizibil contrariat. Nu, deloc. În afară de neconcordanţele dintre părerile noastre, chestiuni de detaliu şi astea... Nu, nimic într-atât de grav încât să... nu, sigur nu.

Bărbatul scuturã cu putere din cap.

— Conform spuselor lui Erling Larson, Mats urma să treacă pe aici vinerea trecută şi să discute cu dumneavoastră despre ceva ce îl neliniştea. Aţi discutat cu el? întrebă Paula.

— Da, a trecut pe la mine, dar n-a stat decât puţin. O jumătate de oră, parcă. Dar n-aş zice că era neliniştit, în niciun caz. Nişte cifre nu erau în regulă, şi prognoza trebuia un pic ajustată, dar asta e ceva normal. Am rezolvat totul pe loc.

— Aveţi vreun martor?

— Nu, nu eram decât eu la ora aia. A ajuns destul de târziu, pe la cinci. Imediat după ce-a terminat la serviciu, cred.

— Vă amintiţi dacă avea laptopul la el?

— Mats avea tot timpul laptopul la el, aşa că aş spune că da, aproape sigur. Da, îmi amintesc că venise cu servieta.

— Şi nu l-a uitat aici? spuse Paula.

— Nu, n-am observat. De ce? A dispărut? îi întrebă Anders şi îi

privi neliniştit.

— Nu ştim încă, spuse Paula. Dar v-am fi recunoscători dacă ne-aţi contacta imediat în caz că apare pe undeva.

— Sigur că da. Aici nu l-a lăsat, sunt sigur. Şi n-ar fi deloc bine dacă laptopul lui ar dispărea. Are toate datele Proiectului Balneo pe laptopul ăla.

Anders îşi împinse din nou ochelarii pe nas.

— Da, înţeleg.

Paula se ridică, iar Gösta se simţi îndemnat să facă acelaşi lucru.

— Vă rugăm să ne sunaţi dacă vă amintiţi ceva, orice altceva, spuse femeia.

Îşi lăsă cartea de vizită pe masă. Anders o luă şi o strecură într-un suport pe care-l scoase din buzunar.

— Aşa o să fac, spuse.

Privirea albastră îi urmări în timp ce se îndreptau spre uşă.

Şi dacă îi găseau aici? În mod ciudat, gândul acesta nu-i trecuse deloc prin cap până atunci lui Annie. Gråskär fusese întotdeauna un loc foarte sigur şi abia acum îşi dădea seama că puteau s-o găsească aici dacă voiau.

Împuşcătura îi răsuna încă în cap. Se auzise cu ecou în liniştea nopţii, apoi se lăsase din nou tăcerea. Şi ea fugise, îl luase pe Sam şi lăsase haos şi dezolare în urma ei. Îl lăsase pe Fredrik.

Oamenii lui puteau s-o găsească imediat. În acelaşi timp, îşi dădea seama că n-avea de ales, trebuia să stea acolo şi să aştepte să fie găsită sau uitată. Ştiau că era slabă. În ochii lor nu fusese mai mult decât un accesoriu de-al lui Fredrik, o bijuterie frumoasă, o umbră care avea grijă să le umple paharele şi să-i servească cu trabucuri. Nu fusese o persoană adevărată pentru ei, şi asta, acum, putea fi un avantaj. Nimeni nu vâna umbre.

Annie ieşi afară, la soare, şi încercă să se convingă că se afla în siguranţă. Se duse după colţul casei, se uită la suprafaţa de apă şi la insule, la uscat. Într-o zi avea să vină poate o barcă, şi atunci ar fi fost prinşi aici în capcană, ca nişte şoareci, ea şi Sam. Se aşeză pe bancă şi auzi cum trosneşte sub greutatea ei. Vântul şi sarea atacaseră lemnul şi banca veche se sprijinea de peretele casei, obosită. Erau destule lucruri pe insulă care ar fi

trebuit reparate şi îngrijite. În schimb, câteva flori din straturile aflate în faţa casei răsăreau tot timpul, cu încăpăţânare. Nalbele şi le amintea cel mai bine. Când era mică, şi mama ei le îngrijea cu drag, nalbele năpădeau straturile din spate. Acum se vedeau doar câteva tulpini singuratice, nu se ştia încă de ce culoare. Nu înfloriseră încă, dar Annie spera că preferatele ei, cele roz-deschis, supravieţuiseră. Însă ierburile aromatice plantate de mama ei se uscaseră de mult. Doar câteva fire de arpagic arătau că acolo existase odată o grădiniţă care mirosea superb.

Se ridică, se apropie de geam şi aruncă o privire în casă. Sam stătea întins pe o parte, cu spatele la ea. În ultima vreme dormea mai mult dimineaţa, iar Annie n-avea niciun motiv să-l trezească. Poate că visele şi somnul erau leacurile de care avea nevoie ca să se vindece.

Se aşeză la loc şi, încet, încet, zgomotul ritmic al valurilor care se loveau de stânci îi alungă neliniştea. Se aflau pe Gråskär, ea era doar o umbră şi nimeni n-avea să-i găsească aici. Erau în siguranţă.

— Mama n-a putut azi? întrebă, dezamăgit, Patrik.

Vorbea la telefonul mobil în timp ce lua cu viteză prea mare curba aceea cu vizibilitate redusă de la Mörhult.

— Mâine după-masă? Păi, n-avem ce face, da, o lăsăm pe mâine. Te pup, ne vedem.

Termină de vorbit şi Martin îl privi întrebător.

— Mă gândeam s-o iau cu mine pe Erica şi să stau de vorbă cu fosta prietenă a lui Sverin, Annie Wester. Părinţii lui mi-au spus că Mats avea de gând să treacă pe la ea, dar nu ştiau dacă a apucat s-o şi facă.

— Nu poţi s-o suni şi s-o întrebi, pur şi simplu?

— Ba da, teoretic aş putea. Dar de obicei e mai sănătos să te întâlneşti cu oamenii şi să discuţi faţă-n faţă. Vreau să stau de vorbă cu cât mai mulţi cunoscuţi de-ai lui Mats, chiar şi cu cei cu care a pierdut legătura. Omul ăsta e un mister şi acum. Trebuie să aflu mai multe neapărat.

— Şi de ce vrei s-o iei şi pe Erica?

Martin se dădu jos în parcarea din faţa blocului de chiriaşi.

— Pentru că a fost colegă de clasă cu Annie. Şi cu Mats.

— Ah, da, am auzit asta. Da, poate e bine să fie şi ea. Poate

reuşeşte s-o facă să se mai relaxeze.

Urcară scările şi se opriră în faţa uşii apartamentului lui Mats Sverin.

— Sper că Mellberg şi Gösta n-au făcut prea mult deranj, spuse Martin.

— Cu asta o să rămâi. Cu speranţa.

Patrik nu-şi făcea iluzii prea mari c-ar fi fost prea atenţi. Mai ales Mellberg. Gösta mai avea uneori zile bune, când dădea dovadă de competenţă.

Cei doi intrară cu grijă, ocolind urmele de sânge închegat din hol.

— Cineva va trebui să cureţe pe aici la un moment dat, spuse Martin.

— Din păcate, din câte ştiu, astfel de sarcini ingrate le revin părinţilor celui decedat. Sper că pot să ceară ajutor. Nimeni nu trebuie obligat să cureţe sângele propriului copil.

Patrik intră în bucătărie.

— Uite încărcătorul de care vorbea Gösta. Oare o fi găsit laptopul ăla? Ar fi sunat cu siguranţă dacă da, spuse ca pentru el.

— De ce crezi că Sverin l-a lăsat la hotel? întrebă Martin. Nu, eu pun pariu că l-a furat ăla care l-a împuşcat.

— Oricum, se pare că Torbjörn şi oamenii lui au luat amprente de pe încărcătorul ăsta. Numai să primim odată rezultatele, cine ştie, poate aflăm ceva.

— Un ucigaş neîndemânatic? Asta vrei să zici?

— Există destui, slavă cerului.

— Dar am impresia că au devenit mai atenţi de când cu programele alea despre infracţiuni şi tehnică legală. Mai nou, fiecare pungaş e expert în amprente şi ADN.

— Da, e adevărat, dar idioţi o să existe cât e lumea.

— Atunci să sperăm că omul nostru e un idiot, spuse Martin ieşind din nou în hol şi îndreptându-se spre camera de zi. Înţeleg la ce se referea Gösta, strigă.

Patrik se opri în mijlocul bucătăriei.

— Cum adică?

— Ştii, când zicea că pare o locuinţă de tranzit. Arată extrem de impersonal. N-are nimic după care să-ţi dai seama ce fel de om era, nicio fotografie, niciun bibelou, ceva, şi în bibliotecă n-are decât cărţi de specialitate.

— Ţi-am spus doar că-i un mister, spuse Patrik şi intră în camera de zi.

— Ei, poate era o persoană mai discretă, atâta tot. De ce să fie neapărat un mister? Unii sunt mai retraşi decât alţii şi nu mi se pare aşa de ciudat că nu vorbea cu colegii lui despre iubite şi alte alea.

— Da, de-ar fi doar asta, spuse Patrik plimbându-se prin cameră. Dar nu pare să fi ieşit cu prietenii, a locuit într-un apartament, cum spuneai şi tu, extrem de impersonal, a ascuns lucruri despre cei care l-au agresat şi…

— Pentru asta n-ai nicio dovadă.

— Nu, nu am. Dar ceva nu-i în regulă. Până la urmă, a fost găsit împuşcat în cap în holul casei lui. Vreau să spun că nu toţi anonimii sunt împuşcaţi aşa, nitam-nisam. Sistemul stereo şi televizorul sunt aici, deci dacă-i vorba de un jaf, avem de-a face cu un hoţ foarte neîndemânatic sau foarte leneş.

— Laptopul a dispărut, sublinie Martin în timp ce trase un sertar al suportului pentru televizor.

— Da, dar… ei, habar n-am, dar simt ceva.

Patrik intră în dormitor şi începu să cerceteze încăperea. Era de acord cu Martin în tot ce spusese. Nu exista nicio bază pentru sentimentul acela apăsător, pentru bănuiala că exista ceva ce-l aştepta tocmai pe el ca să fie adus la suprafaţă.

Le luă o oră să verifice toată casa şi să tragă apoi aceeaşi concluzie ca Mellberg şi Gösta. Nu găsiseră nimic. Apartamentul acela putea fi la fel de bine un spaţiu de expoziţie de la Ikea. Dar parcă şi acelea erau mai personale decât casa lui Mats Sverin.

— Renunţăm? spuse Patrik oftând.

— Da, nu prea avem ce să mai facem. Sper ca măcar Torbjörn să fi găsit ceva.

Patrik încuie uşa apartamentului. Sperase c-o să găsească un detaliu cât de mic care să fie relevant, care să poată ajuta ancheta. Dar nu se putea baza decât pe bănuielile lui vagi şi nici măcar el nu îndrăznea să creadă în ele cu adevărat.

— Prânz la Lilla Berith? întrebă Martin când se urcară în maşină.

— Da, bine, spuse Patrik lipsit de entuziasm şi scoase vehiculul din parcare.

Vivianne deschise încetişor uşa sălii de mese şi se apropie de Anders. Acesta nu ridică privirea, ci continuă să bată iute la tastatură.

— Ce voiau?

Se aşează în faţa lui, pe scaunul încălzit de Paula.

— M-au întrebat de Mats şi de colaborarea noastră. Se întrebau dacă nu cumva şi-a uitat laptopul la noi, spuse Anders, cu privirea aţintită în continuare asupra monitorului.

— Şi ce le-ai spus? îl întrebă femeia, aplecându-se peste masă.

— Aproape nimic. Că am colaborat fără probleme şi că nu şi-a lăsat aici laptopul.

— Dar asta… ezită Vivianne. N-o să ne afecteze în vreun fel?

Anders scutură din cap şi îşi privi pentru prima oară sora.

— Nu, dacă nu îi lăsăm s-o facă. Da, a fost la mine vineri. Am stat de vorbă un timp şi am clarificat nişte nelămuriri. Când am terminat, a plecat şi niciunul dintre noi nu l-a văzut de atunci. Mai mult de atât n-au nevoie să afle.

— O faci să sune atât de simplu, spuse Vivianne.

Simţi cum o doboară, din nou, neliniştea. Neliniştea şi întrebările pe care nu îndrăznea să le pună.

— Da, e simplu.

Anders vorbea răspicat, fără emoţie în voce. Dar Vivianne îşi cunoştea bine fratele. Ştia că era agitat, în ciuda privirii aceleia senine din spatele ochelarilor. Doar că nu voia să arate.

— Crezi că merită? spuse ea într-un final.

Anders o privi uimit.

— Păi, despre asta voiam să vorbesc cu tine alaltăieri, dar n-ai vrut să mă asculţi.

— Ştiu, spuse Vivianne şi-şi înfăşură o şuviţă de păr blond în jurul degetului arătător. De fapt, n-am îndoieli, dar aş vrea să se termine odată, ca să putem sta şi noi liniştiţi.

— Crezi c-o să vină vreodată ziua aia? Poate că suntem deja prea stricaţi ca să găsim ce căutăm.

— Nu spune asta, rosti ea cu severitate.

Fratele ei adusese în discuţie cele mai ascunse temeri ale ei din momentele de slăbiciune, gândurile negre care i se furişau în minte seara, înainte de-a adormi.

— Nu putem să spunem aşa ceva. Şi nici măcar s-o gândim, repetă subliniind fiecare cuvânt. Am tras toată viaţa noastră numai lozuri necâştigătoare, am luptat pentru tot, n-am primit nimic gratis. Meritǎm asta.

Se ridică atât de brusc, încât scaunul se răsturnă şi se prăvăli zgomotos pe podea. Vivianne nu se atinse de el, ci se repezi spre bucătărie. Trebuia să lucreze, ca să-şi ocupe mintea cu ceva. Se apucă să verifice conţinutul frigiderului şi al cămării cu mâini tremurânde, vrând să se asigure că aveau tot ce le trebuia pentru avanpremiera de mâine.

Mette, vecina ei din apartamentul de alături, fusese drăguţă şi se oferise să stea cu copiii preţ de câteva ore.

Madeleine n-avea nimic special de făcut. Spre deosebire de majoritatea oamenilor, viaţa ei nu era plină de sarcini zilnice şi de obligaţii. Avea doar nevoie să fie singură un timp.

O luă agale pe pietonalul Ströget, înspre Kongens Nytorv. Magazinele încercau să îşi atragă clienţi cu produse specifice sezonului de vară. Haine, costume de baie, pălării de soare, sandale, bijuterii şi jucării de plajă. Lucruri pe care oamenii normali, cu vieţi normale, le puteau cumpăra fără a fi conştienţi de cât de norocoşi erau. Madeleine nu era nerecunoscătoare, ci mai degrabă nespus de fericită că se afla într-un oraş străin, care îi oferea ceva de care nu mai avusese parte de mulţi ani. Siguranţă. Şi, uneori, asta îi ajungea, dar mai avea şi zile, ca azi, când tânjea cu disperare după activităţi obişnuite. Nu îşi dorea lux sau să cumpere tot felul de produse inutile cu care să umple cămara. În schimb, ar fi vrut să-şi permită să poată intra într-un magazin şi să cumpere un costum de baie, ca să-i ducă pe copii la ştrand în weekendul următor. Sau să poată intra la BR[8] şi să cumpere lenjeria aia de pat cu Omul-Păianjen pentru Kevin, doar fiindcă era convinsă c-o să doarmă mai bine lângă idolul lui. Însă ea era nevoită să se scotocească în buzunare după monede daneze ca să ia autobuzul până în centru. Nu era nimic normal în asta, dar cel puţin era în siguranţă. Chiar dacă, deocamdată, doar creierul ei ştia asta, nu şi inima.

---

[8] Lanţ de magazine cu produse pentru copii, prezent atât în Suedia, cât şi în Danemarca. (N.t.)

Intră la Illum şi se îndreptă cu paşi hotărâţi spre cofetărie. Mirosea atât de bine, a prăjituri proaspăt scoase din cuptor şi a ciocolată, şi lui Madeleine îi lăsă gura apă când văzu pateurile cu umplutură de cacao. Nu mureau de foame, ea şi copiii. Şi vecinii probabil că îşi dădeau seama de situaţia lor, pentru că le mai aduceau câte ceva de mâncare la cină, pretextând că se nimerise să gătească mai mult decât le trebuia. Chiar n-avea de ce să se plângă, dar ar fi vrut să se ducă la fata aia de după tejghea, să-i arate pateurile şi să-i zică: „Trei pateuri cu ciocolată, vă rog”. Sau, mai degrabă: „Şase pateuri cu ciocolată, vă rog”. Ca să se poată desfăta pe deplin, să înfulece fără măsură şi fără a se gândi la consecinţe, câte două de fiecare, după care să-şi lingă ciocolata de pe degete, mai mult decât sătui. Mai ales Vilda s-ar fi bucurat. Ei îi plăcea până şi pralina cu lichior de cireşe din cutia Aladdin. Cea pe care n-o mânca nimeni. Vilda obişnuia s-o înghită cu un zâmbet satisfăcut, care o bucura atâta de fiecare dată. El le aducea mereu ciocolată Vildei şi lui Kevin.

Îşi alungă gândurile. Nu avea voie să se gândească la el. Dacă o făcea, n-avea să mai poată respira de anxietate. Ieşi repede din magazinul universal şi o luă spre Nyhavn. Când văzu apa, simţi că poate respira uşurată. Cu privirea aţintită spre cer, trecu prin cartierul vechi, unde terasele erau pline de oameni şi unde proprietarii mândri îşi curăţau de zor ambarcaţiunile ancorate pe canal. Pe malul celălalt se aflau Suedia şi Malmö. Nu trebuia decât să ia maşina sau trenul peste pod. Suedia era atât de aproape şi în acelaşi timp atât de departe. Poate că n-aveau să se mai întoarcă acolo niciodată. La gândul ăsta i se puse un nod în gât. Rămase surprinsă de cât de dor îi era de ţara ei natală. Doar nu se mutase departe, şi Danemarca semăna extrem de mult cu Suedia, însă, existau atâtea lucruri diferite aici, şi n-avea lângă ea nici familia, nici prietenii. Se întreba dacă avea să-i mai vadă vreodată.

Se întoarse cu spatele la apă, ridică din umeri şi porni agale spre oraş. Era complet adâncită în gânduri când simţi deodată o mână pe umăr. Fu cuprinsă de o panică violentă. O găsise, o găsise oare? Se întoarse şi scoase un ţipăt, gata să-l zgârie, să-l lovească, să-l muşte dacă era nevoie. Bărbatul din spatele ei o privi îngrozit.

— Îmi pare rău că v-am speriat.

Bătrânul corpolent părea că mai are puţin şi face infarct. Era cam descumpănit.

— V-aţi pierdut eşarfa şi n-aţi auzit când v-am strigat.

— Scuze, scuze, bâlbâi ea şi izbucni în plâns, spre uimirea bărbatului.

Fără a mai spune ceva, o rupse la fugă spre cel mai apropiat autobuz care avea s-o ducă acasă. Trebuia să se întoarcă la copii. Trebuia să le simtă braţele în jurul gâtului şi corpurile calde, lipite de al ei. Numai aşa se putea simţi şi mai departe în siguranţă.

— A sosit raportul lui Torbjörn, spuse Annika de îndată ce Patrik şi Martin intrară pe uşă.

Patrik era atât de sătul, încât abia mai răsufla. Mâncase o porţie prea mare de paste la Lilla Berith.

— Unde e? spuse şi traversă repede biroul recepţionerei, pentru ca apoi aproape să smulgă uşa de pe coridor din balamale.

— Pe biroul tău, spuse Annika.

Patrik o porni într-acolo, secondat de Martin.

— Stai jos, spuse şi arătă spre fotoliul din faţa biroului.

Se trânti pe scaun şi începu să citească documentul lăsat acolo de Annika.

Martin arăta de parcă ar fi vrut să smulgă hârtia din mâna lui Patrik.

— Ce scrie? spuse după câteva minute, dar Patrik flutură doar nerăbdător din mână şi continuă să citească.

După un timp, care păru o eternitate, puse raportul pe masă, cu o expresie dezamăgită.

— Nimic? întrebă Martin.

— Eh, nicio noutate, în orice caz.

Patrik trase aer în piept, se lăsă pe spate şi îşi odihni ceafa în palme. Un timp, cei doi nu rostiră o vorbă.

— Niciun indiciu, de niciun fel?

Martin ştia deja, înainte de-a termina întrebarea, ce răspuns avea să primească.

— Poţi să citeşti şi singur, dar nu pare să fie mare lucru. În mod ciudat, amprentele din apartament provin doar de la Mats

Sverin. Pe clanţa uşii de la intrare şi pe sonerie au mai găsit câteva. Sunt ale lui Signe şi Gunnar, mai mult ca sigur. Mai există una pe clanţa de dinăuntru, eventual aia să fie a ucigaşului… În cazul ăsta am avea o dovadă că cineva a pătruns în apartament, dar n-o avem în registru, aşa că, deocamdată, nu ne foloseşte la nimic.

— Aha. Deci asta e. Atunci să sperăm că Pedersen ne dă ceva miercuri, spuse Martin.

— Nu ştiu ce-ar putea fi. Mie situaţia mi se pare destul de simplă. Cineva l-a împuşcat în ceafă şi şi-a luat tălpăşiţa. Pare că nici n-a intrat în apartament. Sau dacă da, a făcut o treabă bună când şi-a şters urmele.

— Mai scrie ceva în raport? Clanţe şterse sau aşa ceva?

Martin se mai înviorase.

— Bine gândit, dar cred că… zise Patrik fără să termine fraza şi începu să răsfoiască din nou raportul. Se pare că nu. Amprentele lui Sverin au fost găsite pe suprafeţele anticipate: pe clanţe, pe mânerele dulapurilor, pe blatul de bucătărie şi aşa mai departe. Nimic nu pare şters.

— Asta înseamnă că ucigaşul n-a ajuns mai departe de hol.

— Da. Ceea ce, din păcate, înseamnă şi că nu ştim dacă e vorba despre o persoană cunoscută sau necunoscută de Mats. Poate fi oricine.

— Şi totuşi a îndrăznit să-i deschidă uşa şi să-i întoarcă spatele.

— Mmm, asta depinde de perspectivă. Poate c-a încercat să fugă după ce i-a deschis.

— Ai dreptate, spuse Martin.

Se făcu din nou linişte.

— Şi acum ce facem?

— Da, întrebare de baraj.

Patrik îşi îndreptă spatele şi-şi trecu mâna prin păr.

— Apartamentul l-am puricat, fără să găsim nimic. Audierea rudelor, nimic. Raportul tehnic, nimic. Şi probabilitatea ca Pedersen să vină cu ceva nou e destul de mică. Aşa că, da, ce facem acum?

Lui Patrik nu-i stătea în fire să fie atât de pesimist, dar aveau prea puţine indicii, atât de puţine detalii de care să se lege. Dintr-odată se înfurie. Trebuia să existe ceva ce nu ştiau despre Mats Sverin, ceva ce era crucial pentru rezolvarea cazului. Cum

zisese mai devreme, nu oricine ajungea să fie împuşcat în cap, aşa, din nimic. În propria casă. Trebuie să fi fost ceva acolo, şi Patrik n-avea să se dea bătut până când nu dezlega iţele.

— Luni vii cu mine până la Göteborg. Le mai facem o vizită celor de la Fristad.

Martin se lumină la faţă.

— Da, sigur. Ştii bine că-mi place să te însoţesc.

Se ridică şi ieşi pe uşă cu spatele. Patrik aproape că se ruşină când văzu cât se bucura colegul lui că fusese solicitat. Probabil că-l neglijase un pic în ultimul timp.

— Ia şi raportul cu tine, îi spuse lui Martin, care se oprise în cadrul uşii. Mai bine îl citeşti şi tu, în caz c-am omis ceva.

— OK.

Martin întinse mâna, entuziasmat, după hârtii.

Când părăsi încăperea, Patrik zâmbi ca pentru sine. Făcuse, măcar, pe cineva bucuros.

Orele se scurgeau nespus de încet. Umbla tăcut prin casă alături de Signe. N-aveau ce să-şi mai spună, abia îndrăzneau să deschidă gura de teamă să nu le scape ţipătul care se ascundea înăuntru.

Încercase s-o convingă să mănânce un pic. Signe se văitase mereu că Matte nu mănâncă destul. Acum el era cel care-i făcea sendvişuri şi le tăia în cubuleţe mici, cu care încerca s-o ademenească. Ea se străduia să-i facă pe plac, dar Gunnar vedea că îmbucăturile o îngreţoşau. Până la urmă nu mai rezistase să-şi vadă propria privire oglindită în a ei, la capătul celălalt al mesei.

— Mă duc să văd ce mai e cu barca. Nu stau mult, spuse.

Signe nu-i dădu de înţeles prin nimic că l-ar fi auzit. Îşi puse haina cu mişcări greoaie. Se făcuse după-masă, târziu, şi soarele coborâse deja pe cer. Gunnar se întrebă dacă avea să se mai bucure vreodată de un apus. Dacă avea să mai simtă vreodată ceva.

Drumul prin Fjällbacka părea foarte cunoscut şi, în acelaşi timp, nespus de străin. Nimic nu mai era la fel. I se părea ciudat până şi să meargă. Gesturile care până nu demult i se păruseră firesti erau acum artificiale şi greu de executat. Gunnar simţea

nevoia să-şi dirijeze paşii în mod conştient, spunându-şi că trebuie să pună un picior în faţa celuilalt. Îi părea rău că nu luase maşina. Era mult de mers de la Mörhult şi observă că oamenii care-i ieşeau în cale se holbau la el. Unii dintre ei traversau chiar când credeau că nu-i vede, ca să nu fie nevoiţi să se oprească şi să stea la taclale cu el. Probabil că n-ar fi ştiut ce să-i spună. Şi nici el nu ştia, aşa că era preferabil că-l tratau ca pe un lepros.

Barca era la cheiul din Badholmen. O aveau de mulţi ani; Gunnar îşi îndreptă paşii automat, spre dreapta, traversând micul pod de piatră. Era complet adâncit în gânduri şi nu observă nimic înainte să ajungă la locul lor. Barca dispăruse. Gunnar privi în jur, zăpăcit. Trebuia să fie aici. Era întotdeauna aici. O barcă mică de lemn, cu chilă albastră. Merse ceva mai în faţă, până la capătul pontonului. Poate că nimerise pe acolo dintr-un motiv necunoscut. Sau poate scăpase şi plutise spre celelalte bărci. Dar marea era netedă ca oglinda şi Matte avea grijă întotdeauna s-o ancoreze cum trebuie. Gunnar se întoarse iarăşi la locul gol. Apoi scoase telefonul mobil.

Patrik tocmai intrase în casă când fu sunat de Annika. Încercă să echilibreze telefonul între ureche şi umărul drept, ca s-o poată lua în braţe pe Maja, care alerga spre el cu braţele întinse.

— Iartă-mă, ce ziceai? A dispărut barca sau ce? spuse încruntându-se. Da, sunt acasă, dar pot să mă duc până acolo, să mă uit. Nu, nu-i nicio problemă, rezolv eu.

O lăsă jos pe Maja, ca să închidă telefonul, apoi o luă de mână şi intră în bucătărie. Erica pregătea două biberoane, aclamată de ţipetele băieţilor, aflaţi în coşurile lor, pe masă. Patrik se aplecă şi le dădu câte un pupic, apoi se duse la nevastă şi o sărută şi pe ea.

— Bună, cine era la telefon? întrebă Erica şi puse biberoanele în cuptorul cu microunde.

— Annika. Trebuie s-o şterg iar, dar nu stau mult. Se pare că cineva a furat barca lui Gunnar şi a lui Signe.

— Nu, nu se poate, şi barca? spuse Erica şi se întoarse spre Patrik. Cine-i atât de afurisit ca să facă aşa ceva chiar acum?

— N-am idee. Gunnar spune că Mats a fost ultimul care a

folosit-o, atunci când s-a dus s-o viziteze pe Annie. E ciudat c-a dispărut tocmai barca aia.

— Atunci, hai, valea, spuse ea şi-l sărută pe gură.

— Mă întorc într-o secundă, spuse el şi se porni spre uşa de la intrare. Abia mai târziu îşi dădu seama că Maja avea să facă o criză de isterie dacă afla că plecase iar. Dar se convinse, cuprins de remuşcări, că Erica avea să rezolve cumva problema. Şi oricum se întorcea în scurt timp.

Gunnar îl aştepta pe Badholmen, la capătul celălalt al podului de piatră.

— Nu pricep unde a dispărut barca aia, spuse şi îşi săltă şapca din cap pentru a se scărpina.

— Nu se poate să o fi luat vreun curent? întrebă Patrik şi îl urmă pe Gunnar până la locul gol.

— Ei, mai mult decât că barca nu mai este nu pot să spun, zise Gunnar şi scuturâ din cap. Matte era grijuliu, a învăţat de mic cum se ancorează. Şi în ultimul timp n-am avut nici furtuni, aşa că mi-e greu să cred că s-a dezlegat.

Scuturâ iarăşi din cap, cu şi mai multă hotărâre.

— Sigur a furat-o cineva. Dar la ce i-o fi trebuit vechitura aia, nu înţeleg.

— Hm, o fi valorând ceva, spuse Patrik şi se lăsă pe vine.

Îşi plimbă privirea peste tot cheiul, apoi se ridică iar.

— O să scriu un raport de îndată ce ajung la secţie. Dar putem să începem prin a vedea dacă e cineva acolo, la salvamari. Poate le zicem să fie atenţi dacă ies azi în larg.

Gunnar nu răspunse, ci doar îl urmă pe Patrik până la pod. Cei doi parcurseră în tăcere drumul scurt de la căsuţele de pescari până la cabina în care îşi aveau sediul şi bărcile salvamarii. Nu părea să fie nimeni acolo. Când Patrik încercă uşa, văzu că era încuiată. Dar în clipa următoare zări pe cineva la geamul cabinei unei ambarcaţiuni mici, Min-Louis. Se duse şi bătu în fereastră. Un bărbat apăru la pupă; Hedström îl recunoscu pe Peter, care îi ajutase în ziua aceea nefastă din larg, când fusese omorâtă una dintre participantele la serialul documentar „Fucking Tanum”.

— Bună ziua, cu ce vă pot ajuta azi? îi zâmbi omul şi îşi şterse mâinile cu un prosop.

— Căutăm o barcă dispărută, spuse Patrik şi arătă spre locul gol de la chei. Barca lui Gunnar. A dispărut, dar nu ştim unde. Ne gândeam să vă rugăm să ţineţi ochii deschişi când ieşiţi în

larg.

— Da, am auzit ce s-a întâmplat, spuse Peter după un timp şi dădu din cap spre Gunnar. Condoleanţe. Şi bineînţeles că vă ajutăm. Credeţi că s-a dezlegat singură? În cazul ăsta, n-a ajuns prea departe. Aş zice c-a luat-o spre comună, nu spre larg.

— Nu, bănuim că a fost furată, spuse Patrik.

— Da, oamenii pot fi ai naibii, spuse Peter clătinând din cap. E o barcă de lemn, nu-i aşa, Gunnar? Are chilă verde sau albastră?

— Albastră. Şi la pupă scrie Sophia, spuse Gunnar şi se întoarse spre Patrik. Când eram tânăr, aveam o pasiune pentru Sophia Loren. Şi când am cunoscut-o pe Signe mi s-a părut că seamănă izbitor cu ea. Aşa că barca a trebuit să se cheme şi ea Sophia.

— Bine că ştiu. O să dau o tură imediat şi vă promit c-o să mă uit după Sophia.

— Mersi, spuse Patrik şi se uită gânditor la Gunnar. Sunteţi sigur că Mats a folosit ultimul barca?

— Nu, nu sută la sută, tărăgănă cuvintele Gunnar. Dar zicea că vrea să se ducă până la Annie, aşa c-am zis că…

— În caz că n-a luat barca, vă amintiţi când aţi văzut-o ultima dată?

Peter intrase în cabină ca să-şi continue treaba, iar Gunnar rămase singur cu Patrik pe chei.

— Hmm, miercurea trecută, în cazul ăsta. Dar mai bine o întrebaţi pe Annie, nu? N-aţi luat legătura cu ea?

— Ne-am gândit să ne ducem până acolo mâine. O să discut cu ea.

— Bine, spuse Gunnar pe un ton plat, apoi tresări. Aoleu, asta înseamnă că nu ştie. Nu ne-a trecut prin cap s-o sunăm. N-am…

Patrik puse o mână pe umărul lui, încercând să-l liniştească.

— Aţi avut altele pe cap. Îi spun eu când ajung acolo. Nu vă faceţi griji pentru asta.

Gunnar dădu din cap.

— Vreţi să vă duc acasă? întrebă Patrik.

— Da, v-aş fi recunoscător, spuse Gunnar şi oftă uşurat, după care îl urmă pe Patrik până la maşină.

Cei doi nu scoaseră niciun cuvânt până la Mörhult.

Fjällbacka, 1871

Gheaţa începuse să cedeze. Soarele de aprilie topea încet zăpada şi pe insulă se iţeau smocuri mici de verdeaţă. Amintirea celor întâmplate se estompa. Îşi aducea aminte de un tavan care se învârtea, de durere, de feţele lor. Dar, uneori, Emelie retrăia oroarea atât de intens, încât i se tăia respiraţia.

Niciunul din ei nu vorbise despre asta. Nu fusese nevoie. Îl auzise pe Julian spunându-i lui Karl că speră că taică-său a primit în sfârşit ce şi-a dorit. Era lesne de înţeles că tot ce se întâmplase avea de-a face cu scrisoarea, ceea ce nu îi alina deloc sentimentul de ruşine şi de umilinţă. Fusese nevoie de o ameninţare din partea socrului ca bărbatul ei să-şi îndeplinească obligaţiile matrimoniale. Cu siguranţă se întrebase de ce nu aveau copii, ea şi Karl.

În dimineaţa aceea se trezise îngheţată bocnă. Adormise pe podea, cu fusta neagră, groasă, de lână şi jupele albe suflecate până la şolduri. Le trăsese repede, dar în casă nu mai era nimeni. Plecaseră. Se ridicase, cu gura uscată şi cu o durere de cap sfâşietoare. O durea între picioare şi când ieşise la latrină văzuse sângele uscat de pe interiorul pulpelor.

Câteva ore mai târziu, când Karl şi Julian coborâseră din far, se prefăcuseră că nu s-a întâmplat nimic. Emelie îşi petrecuse toată ziua curăţând micuţa casă cu peria şi detergent lichid. N-o deranjase nimeni. Morţii erau neobişnuit de liniştiţi. Pregătise apoi mâncarea, cum obişnuia, vrând să termine până la cinci, şi mişcările ei, în timp ce curăţa cartofii şi prăjea peştele, erau mecanice. Doar un tremur uşor al mâinilor dezvăluise cum se simţea, în clipa în care auzise paşii lui Karl şi ai lui Julian. Dar figura ei nu arătase nimic când intraseră, îşi agăţaseră hainele în hol şi se aşezaseră la masă. Aşa trecuseră zilele de iarnă. Cu amintiri vagi despre cele întâmplate şi gerul care aşternuse o pătură albă, îngheţată asupra apei.

Dar acum gheaţa începea să crape şi se întâmpla uneori ca Emelie să iasă, să se aşeze pe banca de lângă peretele casei şi să îşi scalde faţa în razele soarelui. Uneori se surprindea că zâmbeşte, pentru că acum ştia. La început nu fusese sigură, nu-şi cunoştea atât de bine trupul, dar nu mai exista îndoială. Era însărcinată. Seara aceea, care se transformase într-un coşmar în mintea ei, îi dăruise totuşi ceva minunat. Avea să aibă un micuţ. Unul de care să aibă grijă şi cu care să-şi împartă viaţa pe insulă.

Închise ochii şi îşi lipi palma de burtă, în timp ce soarele îi încălzea obrajii. Cineva veni şi se aşeză lângă ea pe bancă, dar când dădu să se uite, nu văzu pe nimeni. Emelie închise iar ochii şi zâmbi. Se bucura că nu era singură.

Soarele dimineţii tocmai sălta peste linia orizontului, dar Annie nu-l văzu, fiindcă stătea pe ponton şi se uita la insulele dinspre Fjällbacka.

N-avea chef de vizitatori. Nu voia intruşi în universul ei şi al lui Sam. Insula era a lor, doar a lor. Dar nu izbutise să spună nu când o sunase poliţistul. În plus, avea şi ea o problemă care trebuia rezolvată. Mâncarea aproape că se terminase şi nu putuse să ia legătura cu părinţii lui Matte. Şi dacă tot era nevoită să-i primească, îi rugase să-i cumpere câte ceva. I se păruse o obrăznicie să apeleze la nişte necunoscuţi, dar n-avea de ales. Sam nu-şi revenise, ca să-l poată lua cu ea până la Fjällbacka, şi dacă nu umplea în curând frigiderul şi cămara, aveau să moară de foame. Oricum, n-avea de gând să-i lase să intre în casă. Insula era a ei, dar şi a lui Sam.

Singurul pe care ar fi vrut să-l vadă acolo era Matte. Continua să privească spre mare, în timp ce ochii i se umpleau încet de lacrimi. Îi simţea şi acum braţele cuprinzându-i trupul şi săruturile pe piele. Mirosul atât de cunoscut, dar totuşi atât de schimbat, mirosul unui bărbat matur, nu al unui băietan. Nu ştia ce-i poate aduce viitorul, ce urmări putea să aibă revederea lor. Dar, pentru scurt timp, întâlnirea aceasta îi deschisese o fereastră şi lăsase să pătrundă puţină lumină în întunericul în care trăise atât de mult timp.

Annie îşi şterse lacrimile cu dosul palmei. Nu putea să se lase doborâtă de dor şi de durere. Se agăţa de viaţă cu disperare şi n-avea voie să slăbească strânsoarea deloc. Matte plecase, dar Sam era aici. Şi ea trebuia să-l apere. Nimeni, nici măcar Matte, nu era mai important decât el. Era menirea ei să-l apere, singura şi cea mai mare sarcină a ei. Nici acum, când aştepta oaspeţi, nu trebuia să uite de asta.

Ceva se schimbase. N-o mai lăsau în pace deloc. Anna simţea tot timpul câte un corp lângă al ei, cineva care respira lângă ea şi-i transmitea căldură şi energie. Nu voia să fie atinsă, voia doar să dispară în lumea umbrelor cea pustie, dar sigură, unde se retrăsese de un timp. Viaţa de dincolo era prea dureroasă, iar corpul şi sufletul ei nu mai rezistau la loviturile pe care trebuia să le încaseze. Atinsese o limită.

Şi, oricum, n-aveau nevoie de ea. Le aducea doar ghinion celor din jur. Emma şi Adrian fuseseră părtaşi la ceva ce niciun copil n-ar fi trebuit să îndure, iar tristeţea din ochii lui Dan, care-şi plângea băieţii, era imposibil de suportat.

La început păreau c-o înţeleg. O lăsau în pace, să zacă. Uneori încercau să stea de vorbă cu ea, dar renunţaseră atât de repede, încât îşi dăduse seama că simţeau ce simţea şi ea. Că erau nefericiţi din cauza ei şi că ar fi fost mai bine să rămână unde era, pentru binele tuturor.

Dar după ultima vizită a Ericăi ceva se schimbase. Anna simţise trupul surorii sale lipit de al ei, simţise cum căldura ei o trăsese afară dintre umbre, o adusese tot mai aproape de lumea reală şi încercase s-o convingă să se întoarcă. Erica nu-i spusese multe. Corpul ei îi vorbise, îi încălzise membrele reci, îngheţate, deşi stătea sub pătură. Încercase să se împotrivească, se concentrase pe un punct din întunericul dinăuntrul ei, un punct aflat prea departe ca să poată fi atins de un corp cald.

Când căldura transmisă de corpul Ericăi dispăruse, fusese înlocuită de o alta. Corpul lui Dan era cel mai uşor de învins. Energia lui era atât de plină de tristeţe, încât o întărise în suferinţa ei, şi nici măcar nu trebuise să facă eforturi ca să rămână în lumea umbrelor. Energiile copiilor erau mai puternice. Corpul mic şi moale al Emmei se lipea de spatele ei şi braţele ei abia îi cuprindeau mijlocul. Anna fu nevoită să-şi folosească toate puterile ca să reziste. Şi apoi Adrian, mai mic şi mai nesigur decât Emma, dar cu o energie şi mai puternică. Nici măcar nu trebuia să se uite ca să-şi dea seama cine stă culcat lângă ea. Chiar dacă stătea întinsă pe o parte, nemişcată, cu privirea aţintită asupra cerului din faţa ferestrei, simţea cine e cel care îi transmite căldură.

Voia s-o lase în pace să zacă acolo. Gândul că poate n-o să aibă destulă putere să li se împotrivească îi accentua teama.

Şi acum Emma era în patul ei. Corpul ei se mişca un pic.

Probabil că adormise, pentru că până şi în lumea umbrelor simţise că respiraţia i se modificase, devenise mai adâncă. Dar acum îşi schimbă poziţia şi se lipi şi mai tare de ea, ca un animal care caută adăpost. Şi Anna simţi cum e trasă din nou afară dintre umbre, spre energia care încerca să i se strecoare până şi-n cel mai mic ungher al corpului. Punctul, trebuia să se concentreze pe punctul întunecat.

Uşa de la cameră se deschise. Anna simţi că patul se leagănă sub greutatea celui care se urca şi se ghemuia la picioarele ei. Două mâini micuţe le cuprinseră, de parcă n-ar mai fi vrut să le dea drumul. Şi căldura lui Adrian încerca să se apropie de ea; îi era tot mai greu să rămână printre umbre. Putea să le reziste când erau câte unul, dar nu şi când erau amândoi, când energiile lor se uneau şi deveneau mai puternice. Încet-încet, simţi cum se desprinde din umbre. Cum cineva o trage afară, către lucrurile din cameră şi în realitate.

Anna se întoarse pe cealaltă parte, oftând adânc. Zări chipul adormit al fiicei ei, toate trăsăturile acelea bine-cunoscute pe care nu se simţise în stare să le privească de atâta timp. Şi, pentru prima oară, se cufundă într-un somn adânc, cu mâna pe obrazul fiicei ei şi cu vârful nasului lipit de nasul ei. La picioarele Annei dormea Adrian, ca un căţeluş. Se relaxase, degetele lui slăbiseră strânsoarea. Dormeau toţi.

Când se urcă în barcă, Erica râdea atât de tare că-i dădură lacrimile.

— Vrei să zici că te-ai lungit într-o cadă plină cu alge? spuse, îşi şterse ochii cu dosul palmei şi sughiţă de râs când văzu faţa nedumerită a lui Patrik.

— Da? Bărbaţii n-au voie să se răsfeţe, adică? Din câte ştiu, nici tu n-ai fost mai brează. Nu ziceai că ai stat la un spa înfofolită în folie de nailon, unsă cu argilă, acum câteva luni?

Patrik ieşi de la cheiul din Badholmen.

— Ba da, dar…

Erica era doborâtă de un nou acces de sughiţuri. Abia mai vorbea.

— Cred că avem de-a face cu nişte prejudecăţi mai de la ţară, aşa, spuse Patrik şi se uită sever la ea. Băile cu alge fac bine bărbaţilor, în mod special. Curăţă toxinele din corp şi, fiindcă se

pare că bărbaţii scapă mai greu de ele, tratamentul ăsta li se recomandă mai ales lor.

Erica mai avea puţin şi dădea în brânci de râs. Nu reuşea să scoată niciun cuvânt. Patrik nu mai spuse nimic, ci îşi ignoră ostentativ soţia concentrându-se să iasă din port. Sigur că exagerase, ca s-o păcălească puţin pe Erica, dar adevărul era că el şi colegii savuraseră din plin tratamentele de la centrul balnear.

La început se arătase cât se poate de sceptic la ideea de a intra într-o cadă plină cu alge. Dar apoi băgase de seamă că nu miroseau chiar atât de oribil cum crezuse şi că apa era caldă şi plăcută. Când îl rugaseră să se aplece şi căpătase un masaj viguros, cu legături de iarbă de mare, se simţise parcă trezit din morţi. Şi nu putea să nege că pielea lui părea complet nouă când ieşise din cadă. Mai moale, mai netedă şi mai strălucitoare. Dar când încercase să-i povestească despre asta Ericăi, soţia lui începuse să râdă isteric. Până şi mama lui, care venise să stea cu Maja şi cu gemenii, până şi ea pufnise în râs ascultându-i relatarea entuziastă.

Vântul se înteţise; Patrik închise ochii, simţind curentul pe obraji. Oamenii încă nu ieşeau în larg cu bărcile, dar peste câteva săptămâni avea să fie plin de ele în jurul portului.

Erica nu mai râdea şi părea serioasă. Îl cuprinse pe Patrik, care stătea la cârmă, şi-şi odihni capul pe umărul lui.

— Cum părea când ai sunat-o?

— N-aş spune că era încântată, zise Patrik. Nu părea că-i arde de musafiri, dar când i-am spus să vină ea la noi dacă vrea, mi-a spus că preferă să ne ducem noi pe insulă.

— I-ai spus că merg şi eu?

Un val legănă barca de lemn şi Erica cuprinse mai strâns mijlocul lui Patrik.

— Da, i-am spus că suntem căsătoriţi şi că ţi-ar plăcea să vii cu mine, s-o saluţi. Dar n-a reacţionat cine ştie ce. Părea că n-are nimic împotrivă.

— Ce speri c-o să afli de la Annie?

Erica îi dădu drumul lui Patrik şi se aşeză pe bancă.

— Sincer să fiu, n-am idee. Dar tot nu ştim dacă Matte a fost la ea sau nu vinerea trecută. Şi trebuie să aflu. Şi-apoi, trebuie să-i spun ce s-a întâmplat.

Corectă cursul bărcii cu vâsla, ca să se ferească de o barcă cu

motor care se apropia de ei cu viteză prea mare.

— Idioţii, se stropşi, uitându-se lung după barca care trecuse prea aproape de ei.

— Nu puteai s-o întrebi când ai sunat-o?

Erica se uită şi ea după barcă. Nu-i recunoscu pe cei din ea, o gaşcă de băieţi în jur de optsprezece ani. Erau genul de turişti care sărbătoreau în avanpremieră vacanţa de vară şi Fjällbacka avea să se umple în curând de unii ca ei.

— Da, aş fi putut s-o fac. Dar prefer să pun întrebările faţă-n faţă. Ai şanse mai mari să ţi se dea răspunsuri mai sincere. De fapt, vreau să dobândesc o imagine mai exactă despre Mats. Deocamdată am impresia că-i un manechin din carton în mărime naturală, unidimensional şi plat. Nimeni nu pare să ştie ceva despre el, nici măcar părinţii lui. Apartamentul lui arată ca un hostel. N-are aproape niciun obiect personal. Şi-apoi faza cu bătaia… Trebuie să aflu mai multe.

— Dar, din câte am înţeles, Matte şi Annie n-au mai vorbit de ani buni.

— Aşa zic părinţii lui, da. Dar nu ştim sigur. Oricum, se pare că ea a fost o persoană importantă în viaţa lui şi poate ne spune ceva despre el, ceva care să ne ajute.

— Da, bineînţeles, spuse Erica, dar părea sceptică.

Ea, una, insistase să vină cu el pentru că era curioasă. Se întreba cum o schimbaseră anii pe Annie, ce fel de om devenise.

— Aia trebuie să fie Gråskär, spuse Patrik şi miji ochii.

Erica se ridică pe vârfuri şi se uită peste umărul lui.

— Da, aşa e. Farul ăla e superb, spuse umbrindu-şi ochii cu palma ca să vadă mai bine.

— Mie insula aia mi se pare puţin înspăimântătoare, spuse Patrik, dar îşi dădu seama că n-ar fi putut să zică de ce. Apoi fu nevoit să se ocupe de aducerea bărcii la ţărm.

O femeie înaltă şi slabă stătea pe ponton şi-i aştepta. Apucă parâma aruncată pe ponton de Erica.

— Bună, spuse Annie şi-i ajută să coboare pe mal.

E frumoasă, dar mult prea slabă, îşi spuse Patrik când îi apucă mâna. Îi simţi oasele prin piele, şi, chiar dacă nu părea prea voinică de fel, era clar că slăbise mult în ultimul timp, pentru că jeanşii erau prea mari pe ea şi se ţineau într-o curea bine strânsă în jurul mijlocului.

— Fiul meu nu se simte prea bine. E în casă şi doarme, aşa că

mă gândeam c-ar fi mai bine să bem o cafea şi să stăm de vorbă aici, pe ponton.

Annie arătă spre o pătură pe care o întinsese pe scânduri.

— Sigur, nicio problemă, spuse Patrik şi se aşează. Sper doar că nu-i ceva serios.

— Nu, e doar o răceală. Voi aveţi copii?

Annie se aşează în faţa lor şi începu să toarne cafea din termos. Pontonul era ferit de vânt, soarele strălucea şi aerul era cald. Era un loc bun.

— Da, aş putea spune că da, spuse Erica şi râse. Îi avem pe Maja, care împlineşte doi ani, şi pe Noel şi Anton, care au aproape patru luni şi sunt gemeni.

— Aoleu, atunci nu vă plictisiţi, spuse Annie şi zâmbi vag. Le întinse o farfurie cu câţiva biscuiţi.

— Din păcate nu vă pot oferi altceva.

— Ah, da, spuse Patrik şi se ridică. Am adus mâncarea, cum m-ai rugat.

— Mulţumesc, sper că nu v-a deranjat prea tare. Acum, că Sam e bolnav, nu vreau să-l târăsc după mine prin Fjällbacka. Signe şi Gunnar m-au ajutat şi ei, dar nu voiam să-i deranjez prea des.

Patrik sări în barcă şi ridică pe chei două sacoşe pline de la Konsum[9].

— Cât vă datorez? Annie se întinse după geanta de lângă ea.

— Ăă, o mie, spuse Patrik ca şi când s-ar fi scuzat.

Annie scoase două bancnote de cinci sute din portofel şi i le întinse.

— Mulţumesc, spuse din nou.

Patrik dădu doar din cap şi se aşează pe pătură.

— Cred că te simţi cam izolată aici, zise cuprinzând insuliţa cu privirea.

Farul se înălţa deasupra lor. Arunca o umbră lungă peste stânci.

— E frumos, spuse Annie şi sorbi din cafea. N-am mai fost aici de mulţi ani şi Sam n-a văzut niciodată insula. Mă gândeam că e timpul.

— De ce tocmai acum? spuse Erica sperând să nu pară prea curioasă.

Annie nu se uită la ea, ci îşi fixă privirea într-un punct

[9] Lanţ de magazine alimentare din Suedia. (N.t.)

îndepărtat de la orizont. Briza uşoară îi flutură părul lung şi blond, făcând-o să-şi îndepărteze şuviţele de pe faţă cu un gest iritat.

— Sunt nişte lucruri la care trebuie să mă gândesc şi atunci mi s-a părut firesc să mă retrag aici. Aici nu există nimic. Nimic în afară de gânduri. Şi timp berechet.

— Şi fantome, din câte am auzit, spuse Erica şi dădu să ia un biscuit.

Annie nu râse.

— Te gândeşti că-i spune Gastholmen?

— Da. Cred c-ar fi trebuit să-ţi dai seama până acum dacă-i adevărat sau nu. Îmi amintesc c-am înnoptat aici o dată cu clasa şi că ne-am speriat rău.

— Poate, da.

Era clar că nu voia să discute despre acest subiect şi Patrik trase aer în piept, pregătit să-i dea vestea ce nu mai putea fi amânată. În timp ce-i explica ce se întâmplase, Annie începu să tremure. Se holba la el de parcă n-ar fi înţeles. Nu zicea nimic, tremura doar incontrolabil, ca şi când urma să se frângă în mii de bucăţi.

— Încă nu ştim exact când a fost împuşcat, aşa că încercăm să aflăm cât putem de multe despre ultimele zile din viaţa lui. Gunnar şi Signe ne-au zis că voia să te viziteze vinerea trecută.

— Da, a fost aici.

Annie se întoarse cu spatele şi se uită spre casă, dar Patrik simţi că o face mai mult ca să-şi ascundă expresia de pe chip.

Când se întoarse din nou spre ei, privirea-i era tot sticloasă, însă încetase să tremure.

Erica se simţi împinsă către Annie şi-şi lăsă mâna pe braţul ei. Părea atât de fragilă şi de vulnerabilă încât îi trezise instinctul protector.

— Tu ai fost drăguţă tot timpul, spuse Annie şi-şi retrase apoi mâna, fără a se uita la Erica.

— Vinerea trecută… spuse Patrik cu precauţie.

Annie tresări şi ochii i se înceţoşară.

— A ajuns seara. Nu ştiam că vine. Nu ne văzuserăm de foarte mulţi ani.

— De când?

Erica nu se putu abţine să nu se uite pe furiş către casă. Se temea ca nu cumva fiul lui Annie să se trezească şi să iasă în

frig. De când devenise mamă, avea impresia că adoptase un rol universal şi că era mama tuturor copiilor de pe lume.

— Ne-am luat rămas-bun când m-am mutat la Stockholm. Aveam nouăsprezece ani, cred. A trecut o eternitate de atunci, spuse şi râse scurt, amar.

— Aţi păstrat legătura în anii ăştia?

— Nu. Sau, da, ne-am trimis câteva cărţi poştale la început, parcă. Dar amândoi ştiam că n-avea niciun rost. De ce să prelungim tortura, prefăcându-ne că situaţia nu-i chiar atât de gravă?

Annie îşi adună iarăşi câteva şuviţe blonde de pe faţă.

— Cine a hotărât să încheie relaţia? întrebă Erica.

Nu putea să se abţină, era curioasă. Îi văzuse împreună de atâtea ori, văzuse aura pe care o emiteau. Perechea de vis.

— Probabil că n-am rostit niciodată cuvintele alea. Dar eu am decis să mă mut. Nu mai puteam să rămân aici. Trebuia să plec, să văd lumea. Să văd alte lucruri, să fac altceva, să întâlnesc oameni.

Râse la fel de amar ca înainte, fără ca Erica sau Patrik să înţeleagă de ce.

— Dar vineri Mats a venit până aici. Cum ai reacţionat? continuă Patrik, dar nu era sigur dacă are vreun rost.

Annie părea teribil de fragilă şi avea impresia că îi putea face rău cu o întrebare nepotrivită. Poate că, până la urmă, vizita lui Mats nu avusese nicio importanţă.

— Am rămas surprinsă. Dar ştiam de la Signe că s-a mutat iar acasă. Aşa că m-am gândit că poate o să-mi facă o vizită.

— A fost o surpriză plăcută? întrebă Erica şi se întinse după termos.

— La început, nu. Sau… nu ştiu. Nu cred în chestia asta cu privitul înapoi. Matte făcea parte din trecut. În acelaşi timp… spuse şi căzu pe gânduri. În acelaşi timp, nu cred că l-am părăsit vreodată. Nu ştiu. Oricum, l-am lăsat să intre.

— Îţi aminteşti pe la ce oră a ajuns aici? întrebă Patrik.

— Hmm… cred că era în jur de şase. Nu ştiu exact. Aici timpul n-are prea mare importanţă.

— Cât a stat?

Patrik se foi şi se strâmbă. Corpul lui nu rezista prea mult pe o suprafaţă tare. Îşi dădu seama că-i era dor de încă o baie caldă cu alge.

— A plecat noaptea, la un moment dat.

Durerea i se citea limpede pe chip, de parcă ar fi răcnit.

Lui Patrik îi pieri brusc cheful. Cu ce drept îi punea el astfel de întrebări? Cu ce drept se băga în intimitatea ei, în ceva ce se întâmplase între doi oameni care se iubiseră cândva? Dar îşi luă inima în dinţi şi continuă. Îşi aminti de corpul întins pe burtă în hol, cu o gaură mare căscată în ceafă, de balta de sânge de pe podea şi stropii de pe perete. Atâta timp cât nu găsise încă vinovatul, trebuia să-şi bage nasul. Asta era sarcina lui. Dreptul la intimitate nu prea coexista cu încercarea de-a rezolva un caz de omor.

— Nu-ţi aminteşti cât era ceasul? o întrebă cu blândeţe.

Annie îşi muşcă buza şi ochii i se umeziră.

— Nu, a plecat în timp ce dormeam. Am crezut că…

Înghiţi în sec de câteva ori şi păru că încearcă să se stăpânească, de parcă n-ar fi vrut să îşi piardă controlul în faţa lor.

— Ai încercat să-l suni? Sau pe Signe şi Gunnar? I-ai sunat să întrebi de el? spuse Patrik.

Soarele îşi schimbase poziţia în timp ce vorbeau. Umbrele lungi aruncate de far se apropiau tot mai mult.

— Nu, spuse Annie şi începu să tremure din nou.

— Ţi-a spus ceva care să-ţi dea de înţeles că cineva ar vrea să-l omoare?

Annie scutură din cap.

— Nu, nici nu-mi pot imagina că cineva i-ar fi putut vrea răul. Matte era… Tu ştii, Erica. Era la fel ca atunci. Drăguţ, grijuliu, iubitor. Exact la fel.

Annie coborî privirea şi se apucă să netezească pătura.

— Da, am înţeles că a fost foarte iubit şi simpatizat, spuse Patrik. În acelaşi timp, există nişte detalii în viaţa lui pe care nu prea le înţelegem. De pildă, faptul c-a fost agresat de o bandă de necunoscuţi înainte de-a se muta la Fjällbacka. Ţi-a povestit ceva despre asta?

— Nu multe, dar am văzut cicatricele şi l-am întrebat ce s-a întâmplat. Mi-a spus că, pur şi simplu, s-a aflat la locul nepotrivit în momentul nepotrivit. Şi că erau nişte tineri care au sărit la el.

— Ţi-a povestit ceva despre serviciul lui din perioada în care locuia la Göteborg?

Patrik sperase că va afla ceva despre incidentul acela, ceva

care să-i explice de ce i se strângea stomacul de fiecare dată când se gândea la asta. Dar nu află nimic. Se lovea doar de bariere cu semnul „interzis”.

— Mi-a spus că s-a simţit bine acolo, dar că era foarte obositor ce făcea. Contactul cu femeile alea abuzate şi praf…

Vocea i se frânse şi Annie se întoarse din nou cu faţa spre casă.

— N-a spus nimic care ne-ar putea fi util? Nu se simţea ameninţat de cineva?

— Nu, nimic. Mi-a povestit doar ce a însemnat munca aceea pentru el. Şi că, la final, se simţea doar gol, că n-a mai rezistat şi că după spitalizarea aia s-a hotărât să se mute înapoi aici.

— De tot sau doar pentru o perioadă?

— Asta nu ştia, cred. Mi-a spus că lua zilele aşa cum picau. Că încerca să se vindece, atât fizic, cât şi psihic.

Patrik dădu din cap şi ezită în faţa întrebării următoare.

— Ţi-a povestit despre vreo femeie? Sau femei?

— Nu, şi nici eu nu l-am întrebat. Şi nici el nu m-a întrebat despre soţul meu. În seara aia n-avea nicio importanţă pe cine am iubit sau cu cine am fost în trecut.

— Am înţeles, zise Patrik. Apropo, barca a dispărut, rosti ca din întâmplare.

Annie nu părea să priceapă.

— Care barcă?

— Barca lui Signe şi a lui Gunnar. Cea cu care a venit aici.

— Ce, a dispărut? A fost furată, sau ce?

— Nu ştim. Când Gunnar s-a dus să îi arunce o privire, n-a găsit-o.

— Sigur a luat-o Matte, spuse Annie. Altfel cum să fi ajuns pe uscat?

— Deci a venit cu barca de lemn? Nu l-a adus altcineva?

— Cine? spuse Annie.

— Nu ştiu. Ştiu doar că barca a dispărut, dar habar nu am unde.

— Da, a venit cu ea şi sigur a plecat tot cu ea.

Annie îşi trecu din nou palma peste pătură.

Patrik se uită la soţia lui, care stătuse doar şi-i ascultase, ceva ce nu-i stătea în fire.

— Atunci e timpul să plecăm, spuse şi se ridică. Mulţumesc că ne-ai primit, Annie. Şi condoleanţe.

Erica se ridică şi ea.

— Mi-a părut bine să te revăd, Annie.

— Şi mie, spuse Annie şi o îmbrăţişă stângaci pe Erica.

— Ai grijă de Sam şi spune-ne dacă îţi trebuie ceva sau dacă te putem ajuta în vreun fel. Dacă nu se face mai bine, îl sunăm pe medicul din oraş, să vină să-l consulte.

— Aşa fac, spuse Annie şi-i conduse până la barcă.

Patrik dădu să pornească motorul. Apoi se opri.

— Îţi aminteşti dacă Mats avea o servietă cu el?

Annie se încruntă şi păru că se gândeşte, apoi se lumină la faţă.

— Una maro? Din piele?

— Da, exact, spuse Patrik. A dispărut şi asta.

— Stai aşa.

Annie făcu stânga-mprejur şi alergă spre casă. După un minut, ieşi şi ridică ceva în aer. Când se apropie de ponton, Patrik reuşi să distingă conturul obiectului. Servieta. Inima îi zvâcni în piept.

— A uitat-o aici şi eu am lăsat-o unde era. Sper că nu v-am încurcat.

Se lăsă în genunchi pe ponton ca să-i întindă servieta lui Patrik.

— Suntem bucuroşi c-am găsit-o. Mulţumesc! spuse el.

Gândul la ce putea să găsească în ea îl ameţise deja.

După ce ieşiră în larg şi o apucară spre Fjällbacka, Patrik şi Erica se întoarseră ca să-i facă cu mâna lui Annie. Aceasta le răspunse la fel. Umbra farului se întindea acum până la ponton. Arăta de parcă ar fi vrut s-o înghită.

— Putem să ieşim puţin, s-o căutăm?

Lui Gunnar, acolo pe chei, îi era greu să-şi stăpânească vocea.

Peter se opri din ce făcea, lăsând impresia că va refuza. Apoi se lăsă înduplecat.

— Putem să dăm o tură scurtă. Dar e duminică şi ar trebui să plec acasă imediat.

Gunnar nu spuse nimic, ci privi în faţă, fix, cu ochi ce semănau cu două găuri întunecate. Peter slobozi un oftat şi intră în cabină ca să pornească motorul. Îl ajută pe Gunnar să se urce

în barcă, îi puse o vestă de salvare şi ieşi din port, cârmuind cu mişcări sigure. Când ajunse în larg, acceleră.

— Unde vrei să începem? Noi ne-am uitat deja, dar n-am văzut nimic.

— Nu ştiu.

Gunnar privi prin geamul din faţa lui. Nu putea să stea acasă şi să aştepte, nu mai rezista s-o vadă pe Signe stând nemişcată pe scaunul din bucătărie. Încetase să gătească, să facă prăjituri sau curăţenie, nu mai făcea nimic din activităţile ei obişnuite, care o făceau să fie ea. Şi el? El cine era fără Matte? Nu ştia. Era convins doar că trebuia să îşi găsească un scop în viaţa asta care îşi pierduse semnificaţia.

Să găsească barca. Asta putea s-o facă, era o activitate care-l obliga să iasă din casa care-i amintea prea tare de Matte, casa în care crescuse. Urmele tălpilor sale în betonul turnat de Gunnar în faţa garajului, când avea cinci ani. Semnele pe comoda din hol, de când Matte alergase prea tare, alunecase pe covor şi se lovise cu dinţii din faţă de lemnul comodei, atât de puternic încât lăsase două urme vizibile. Toate detaliile acelea care dovedeau că Matte fusese acolo, că Matte fusese copilul lor.

— Ia-o spre Dannholmen, spuse Gunnar.

De fapt, habar n-avea unde să caute. Nu exista nimic care să indice că barca s-ar afla tocmai în direcţia aceea. Dar puteau să înceapă de acolo, la fel de bine ca şi de altundeva.

— Cum vă mai merge? întrebă Peter, cu precauţie, în timp ce conducea.

Arunca şi el câte o privire din când în când, ca să vadă dacă nu cumva barca o apucase spre uscat.

— Merge, spuse Gunnar.

Era o minciună, pentru că nu mergea deloc. Dar ce să zică? Cum să descrie golul acela care pune stăpânire pe o casă atunci când moare un copil? Uneori se mira că mai respiră. Cum putea să respire şi să trăiască, acum când Matte nu mai era?

— Merge, spuse din nou.

Peter dădu din cap şi nu mai spuse nimic. Oamenii nu ştiau ce să zică în situaţii ca asta. Rosteau doar strictul necesar, ceea ce se aştepta de la ei, şi încercau să pară implicaţi, în timp ce mulţumeau providenţei că nu erau ei cei care sufereau. Că îi mai aveau alături pe copiii lor şi pe cei dragi. Asta era cât se

poate de uman.

— N-avea cum să se elibereze singură…

Gunnar nu ştia dacă vorbeşte cu el însuşi sau cu Peter.

— Nu cred. În cazul ăsta ar fi fost luată de valuri şi dusă spre celelalte bărci. Nu, cred c-a luat-o cineva. Bărcile astea vechi din lemn s-au scumpit mult, aşa că poate fi o chestie la comandă. Şi-n cazul ăsta n-o s-o găsim aici. De obicei, le duc undeva unde le pot trage la mal şi apoi le remorchează.

Peter coti uşor spre dreapta, pe lângă Småsvinningarna.

— Mergem până la Dannholmen, dar după aia trebuie să ne întoarcem. Altfel o să-şi facă griji ai mei.

— Da, spuse Gunnar. Putem să ieşim şi mâine?

Peter se uită la el.

— Da, sigur. Vino pe la zece şi ieşim să o căutăm. Dar numai dacă nu apare vreo urgenţă.

— Bine. Atunci sunt aici, spuse Gunnar, a cărui privire rătăcea în continuare printre insule.

Mette îi invitase la cină. Îi invita des şi se prefăcea că e rândul ei, că Madeleine o invitase şi ea. Madeleine îi făcea jocul, deşi se simţea umilită că nu-i putea întoarce favoarea. Visa să-i spună aşa, în treacăt: „N-aveţi chef să veniţi la noi la cină? Fac ceva simplu”. Dar nu putea. Nu-şi permitea să-i invite pe Mette şi pe cei trei copii ai ei la cină. Abia îi ajungea mâncarea pentru ea, Vilda şi Kevin.

— Eşti sigură că e OK? spuse ea şi se aşează la masa din bucătăria primitoare a lui Mette.

— Da, cum să nu. Oricum le fac de mâncare flămânzilor ăstora, aşa că nici nu observ încă trei.

Mette ciufuli drăgăstos părul fiului ei mijlociu.

— Termină, mamă, spuse acesta iritat, dar Madeleine văzu că, de fapt, îi plăcea.

— Vrei nişte vin? întrebă Mette şi-i turnă vin roşu din cutie, fără a aştepta răspunsul lui Madeleine.

Apoi se întoarse şi învârti în cratiţele de pe aragaz. Madeleine sorbi din pahar.

— Vă uitaţi şi voi la pitici? strigă Mette înspre cameră şi primi drept răspuns doi de „da”.

Avea o fată de zece ani şi pe Thomas, care avea treisprezece, iar Kevin şi Vilda se ţineau după ei ca doi căţeluşi. Cel mai mare, un băiat de şaptesprezece ani, era acasă mai rar în ultima vreme.

— Riscul e c-o să-i terorizeze pe ai tăi, spuse Madeleine şi mai luă o înghiţitură.

— Ei, nu, doar ştii că îi iubesc.

Mette îşi şterse mâinile pe un prosop de bucătărie, îşi turnă nişte vin şi se aşeză în faţa lui Madeleine.

Din punctul de vedere al aspectului fizic, nici că puteam fi mai diferite, îşi zise Madeleine, care, preţ de o secundă, se văzuse din exterior. Ea era mică şi blondă, cu o constituţie mai degrabă de copil decât de femeie. Mette îi amintea de statueta aceea renumită din epoca pietrei, reprezentând o femeie trupeşă, îşi aducea aminte de ea de la lecţiile de istoria artei. Masivă şi voluptuoasă, cu păr roşcat şi des, care părea să trăiască o viaţă proprie. Ochi verzi, mereu strălucitori, cu toate că primise de la viaţă nişte lovituri care ar fi trebuit să le răpească de mult strălucirea. Punctul slab al lui Mette părea a fi gustul ei la bărbaţi. Întotdeauna se încurca cu genul delicat, care devenea imediat dependent de ea şi apoi îi cerea tot felul de lucruri, ca un pui de pasăre cu gura căscată. Mette îi povestise că se sătura de ei într-un final. Dar nu trecea niciodată mult timp până când următorul pui golaş se muta în patul ei. De aceea copiii aveau taţi diferiţi, şi dacă n-ar fi moştenit părul roşcat al lui Mette, n-ai fi ghicit că sunt fraţi.

— Tu ce mai faci, draga mea? o întrebă Mette şi învârti paharul între degete.

Madeleine simţi cum se blochează. În ciuda faptului că Mette i se destăinuise complet, împărtăşindu-i viaţa şi toate problemele ei, ea nu îndrăznise să se deschidă în faţa ei. Era atât de obişnuită să trăiască într-o teroare continuă, încât îi era frică mereu să nu cumva să spună prea multe. De asta îi ţinea pe toţi la distanţă. Aproape pe toţi.

Dar în clipa aceea, în seara aceea de duminică din bucătăria lui Mette, în timp ce cratiţele pufăiau pe aragaz şi vinul o încălzea pe dinăuntru, nu mai rezista. Începu să povestească. Când lacrimile porniră să-i curgă, simţi cum Mette îşi mută scaunul mai aproape de ea şi o cuprinse în braţe. Şi-n îmbrăţişarea ei protectoare Madeleine povesti totul. Chiar şi

despre el. Îi simţea prezenţa chiar şi acum, când se afla într-o ţară şi într-o viaţă străine.

Fjällbacka, 1871

Ura lui Karl împotriva ei părea să crească în acelaşi ritm cu pruncul din burtă. Pentru că acum îşi dădea seama că nu putea fi vorba despre altceva, chiar dacă nu înţelegea de ce. Ce îi făcuse? Când se uita la ea, ochii lui erau plini de dispreţ. În acelaşi timp, observa disperarea din privirea lui, de animal prins în capcană. Părea captiv şi incapabil de-a se elibera, un prizonier ca şi ea. Dar, dintr-un motiv necunoscut, îi reproşa ei asta, de parcă ea ar fi fost supraveghetorul lui. Julian nu-i ajuta nici el. Firea lui întunecată părea să-l afecteze pe Karl, a cărui indiferenţă din trecut, care altădată ar fi putut chiar trece drept un soi de amabilitate distrată, dispăruse cu desăvârşire. Emelie era duşmanul lui.

Cu vorbele aspre se obişnuise deja. Atât Karl, cât şi Julian o criticau, indiferent ce făcea. Mâncarea era ba prea fierbinte, ba prea rece. Porţiile prea mici sau prea mari. Casa nu era niciodată destul de curată. Nimic nu le era pe plac. Dar cuvintele le tolera, împotriva lor se înarmase deja cu o armură invizibilă. În schimb, cu loviturile se obişnuise mai greu. Karl nu dăduse în ea până nu demult, dar după ce îi povestise că e însărcinată, viaţa ei pe insulă se schimbase. Fusese nevoită să se înveţe cu palmele şi loviturile. Şi Karl îi permitea şi lui Julian să ridice mâna asupra ei. Asta o uimea cel mai tare.

Dacă n-ar fi aşteptat un copil, s-ar fi înecat cu siguranţă. Gheaţa dispăruse de mult şi vara era pe terminate. Fără izbiturile acelea pe dinăuntru, care o îmbărbătau şi o întremau, ar fi păşit drept în mare de pe bucăţica aia de plajă, spre orizont şi curenţii periculoşi, până când valurile ar fi înghiţit-o. Dar copilul îi transmitea o stare intensă de bucurie. După fiecare vorbă dură, după fiecare palmă, se putea întoarce spre viaţa care se dezvolta înăuntrul ei. Copilul era colacul ei de salvare.

Amintirea serii în care îl concepuse o alunga într-un cotlon îndepărtat al minţii. Acum nu mai avea nicio importanţă. Copilul se mişca înăuntru şi era al ei.

Se ridică cu greu de jos, terminând de spălat podeaua cu detergent lichid. Preşurile le pusese afară, să se aerisească. De fapt, ar fi trebuit să le spele pe toate încă din primăvară. Adunase cenuşă fină din sobă toată iarna, ca să aibă cu ce să le frece. Dar din cauza burţii şi a oboselii trebuise să se mulţumească cu aerisitul. Copilul avea să se nască în noiembrie. Poate apuca să le spele înainte de Crăciun, dacă totul mergea bine.

Emelie îşi îndreptă spatele amorţit şi deschise uşa de la intrare. Făcu câţiva paşi în jurul casei, îngăduindu-şi o scurtă pauză. După un colţ se ivi mândria ei: ierburile şi florile pe care le îngrijise, în ciuda mediului potrivnic. Mărar, pătrunjel şi arpagic, amestecat cu nalbă şi cerceii doamnei. Grădiniţa era atât de frumoasă, în mediul acela cenuşiu şi pustiu, încât Emelie simţea cum i se pune un nod în gât de fiecare dată când se ducea în spatele casei şi o privea. Era grădina ei, ceva ce crease singură pe insula aceea. Tot restul le aparţinea lui Karl şi lui Julian. Cei doi erau în mişcare tot timpul. Când nu erau de serviciu în far sau dormeau, băteau cuie, reparau ceva sau tăiau cu ferăstrăul. Trebuia să admită că nu leneveau, dar în febrilitatea lor, în felul cum luptau, stoici, împotriva vântului şi a apei sărate care distrugea nemiloasă ceea ce tocmai reuşiseră să repare, era ceva aproape maniacal.

— Uşa era deschisă.

Karl apăru de după colţ. Emelie tresări şi-şi acoperi burta.

— De câte ori ţi-am spus s-o închizi? E chiar aşa de greu de priceput?

Părea îndârjit. Emelie ştia că venea după schimbul de noapte şi, din cauza oboselii, ochii îi păreau şi mai întunecaţi. Speriată, încercă să se ferească de privirea lui.

— Iartă-mă, am crezut că...

— Ai crezut! Femeie proastă, nu ştii nici măcar să închizi o uşă. Îţi pierzi vremea în loc să faci ce trebuie. Eu şi Julian muncim ca tâmpiţii toată ziua, în timp ce tu te lălăi pe aici.

Făcu un pas în faţă şi, înainte ca Emelie să apuce să reacţioneze, scoase din pământ o nalbă îmbobocită, cu rădăcină cu tot.

— Nu, Karl. Nu!

Nu stătu pe gânduri, văzu doar tija care atârna în pumnul lui strâns, ca şi când ar fi fost gâtuită. Se agăţă de braţul lui şi încercă să-i smulgă floarea din mână.

— Ce te-a apucat?

Palid şi cu acelaşi amestec ciudat de ură şi disperare în privire, bărbatul ridică mâna ca s-o lovească. Era ca şi când ar fi sperat că lovitura aceea avea să-i aline propriu-i chin, dar de fiecare dată rămânea doar dezamăgit. Dacă măcar ar fi ştiut în ce consta chinul acela şi de ce părea că ea era cea care-l chinuie!

De data asta însă nu se feri, ci îşi făcu curaj şi îşi întoarse faţa ca să primească în plin palma usturătoare pe care o anticipa. Dar mâna se opri în aer. Îl privi nedumerită, apoi îi urmări privirea aţintită asupra mării, spre Fjällbacka.

— Cineva vine încoace, spuse şi dădu drumul braţului lui Karl.

În aproape un an de când era pe insulă, nu avuseseră niciun vizitator. În afară de Karl şi de Julian, nu văzuse pe nimeni din ziua în care urcase în ambarcaţiunea care avea să-i ducă până la Gråskär.

— Pare să fie preotul, spuse Karl şi coborî încet mâna în care ţinea firul de nalbă.

Se uită la ea de parcă s-ar fi întrebat cum de nimerise în mâna lui. Apoi îi dădu drumul şi-şi şterse iritat palma de cracul pantalonilor.

— Ce treabă are preotul aici?

Emelie desluşi neliniştea din ochii lui şi, preţ de o secundă, nu putu să nu se bucure. Dar îşi luă seama imediat. Karl era bărbatul ei şi Biblia spunea că trebuie să-ţi onorezi bărbatul. Orice ar fi făcut, oricum ar fi tratat-o, ea trebuia să respecte porunca aceea.

Barca cu preotul în ea se apropia tot mai mult. Când se afla doar la câteva sute de metri de ponton, Karl ridică mâna ca să-l salute, apoi coborî ca să întâmpine vizitatorul. Inima lui Emelie bătea tare. Oare le voia binele sau răul? De ce apăruse aşa, pe neaşteptate? Îşi aşeză mâna pe burtă, cu un gest protector. Şi ea se simţea neliniştită.

Pe Patrik îl enerva că nu apucase să facă mare lucru în ziua precedentă. Cu toate că era duminică, se dusese până la secţie şi redactase un raport despre barca furată, verificase dacă nu cumva era deja pe Blocket[10] sau pe alte site-uri cu anunţuri, dar nu găsise nimic. Apoi, discutase cu Paula şi o rugase să verifice conţinutul servietei. El aruncase doar o privire şi constatase că laptopul era acolo, precum şi un teanc de hârtii. De data asta avuseseră noroc cu ancheta. În servietă se afla şi un telefon mobil.

Era dimineaţa devreme şi Patrik se afla în maşină cu Martin, în drum spre Göteborg. Aveau multe de rezolvat.

— De unde începem? spuse Martin.

Ca de obicei, stătea pe scaunul din dreapta şoferului, deşi se străduise să-l convingă pe Patrik să-l lase să conducă.

— De la serviciile sociale, mă gândeam. Am vorbit cu ei vineri şi am spus că ajungem pe la zece.

— Şi apoi la Fristad? Avem vreo întrebare nouă?

— Sper să aflăm mai multe despre activitatea lor la serviciile sociale, ceva care să ne ajute.

— Fosta prietenă a lui Sverin nu ştia nimic? Nu i-a povestit nimic?

Martin îşi ţinea privirea aţintită asupra drumului şi apucă instinctiv mânerul de deasupra uşii când Patrik depăşi brusc un camion cu remorcă lungă.

— Nu, n-am aflat mare lucru. Am dat de servietă, atât. Ceea ce s-ar putea dovedi o comoară ascunsă, dar n-o să ştim până când Paula nu verifică tot. De laptop nu ne atingem. Nu ne pricepem să spargem parole şi din astea, aşa că va trebui să-l expediem mai departe.

---

[10] Site suedez de intermediere pentru diferite servicii sau bunuri, de obicei, la mâna a doua. (N.t.)

— Cum a primit vestea Annie?

— A fost zguduită rău. Părea foarte fragilă în general, nu prea am reuşit să-mi fac o imagine despre ea.

— Nu trebuie să iei curba încolo? spuse Martin şi arătă spre ieşirea de pe autostradă: Patrik înjură şi făcu o manevră atât de bruscă, încât maşina din spate abia reuşi să evite o tamponare.

— Ce dracu', Patrik, spuse Martin, alb ca varul.

Zece minute mai târziu ajunseră în faţa sediului serviciilor sociale şi fură conduşi imediat la şeful unităţii, care se prezentă cu numele de Sven Barkman. După un schimb de replici politicoase, cei trei se aşezară în jurul unei măsuţe de conferinţe. Sven Barkman era mic şi firav, cu o faţă îngustă a cărei bărbie ascuţită era alungită şi mai mult de un barbişon. Patrik îşi aduse aminte de Profesorul Tournesol[11]: asemănarea era de-a dreptul izbitoare. Dar vocea nu se potrivea cu aspectul fizic, ceea ce-i surprinse pe Patrik şi pe Martin. Pentru că bărbatul acela mărunt din faţa lor avea o voce adâncă şi gravă, care umplea camera. Părea că are talent la cântat şi, când privi în jur, Patrik văzu că avusese dreptate. Fotografiile, diplomele şi premiile din cameră arătau că Sven Barkman cânta într-un cor. Patrik nu-i cunoştea numele, dar părea un cor renumit.

— Aveaţi nişte întrebări despre Fristad? spuse Sven şi se aplecă peste masă. Pot să vă întreb de ce? Suntem foarte atenţi când vine vorba de colaborarea cu organizaţiile astea şi bineînţeles că ne îngrijorează când se ivesc întrebări din partea poliţiei. În plus, Fristad e o organizaţie un pic specială, după cum poate ştiţi, aşa că, sincer să fiu, suntem şi mai precauţi când e vorba de ei.

— Vă referiţi la faptul că au angajaţi şi bărbaţi, şi femei? spuse Patrik.

— Da, e o abatere de la normă. Leila Sundgren iese în evidenţă cu experimentul ei, dar noi o sprijinim.

— N-aveţi de ce să vă faceţi griji. Un fost angajat de-al lor a fost omorât şi încercăm să aflăm câte ceva despre viaţa lui. Şi fiindcă a lucrat la Fristad acum patru luni, şi având în vedere şi natura activităţii organizaţiei, ne-am gândit c-ar fi bine să aruncăm o privire mai minuţioasă. Dar n-aveţi niciun motiv să vă îndoiţi că nu-şi fac treaba cum trebuie.

— Mă bucur să aud. Păi, atunci, ia, să vedem… Sven cercetă

[11] Personaj din benzile desenate belgiene *Tintin. (N.t.)*

foaia din faţa lui şi fredona încet o melodie. Aşa, asta e... hm, da.

Bolborosi în legea lui, în timp ce Patrik şi Martin aşteptau răbdători.

— Da, acum am o imagine clară. A trebuit să reîmprospătez doar nişte detalii. Colaborăm cu Fristad de cinci ani sau, mai exact, de cinci şi jumătate. Şi dacă e vorba de o anchetă, de investigarea unui caz de omor, aş zice că sunteţi în locul potrivit, spuse şi scoase un hohot întunecat, gâlgâit. Numărul cazurilor pe care le-am mediat pare să crească. La început am fost mai atenţi, voiam să ne asigurăm că funcţionează colaborarea. Dar în ultimul an le-am trimis patru femei. Aş zice că Fristad se ocupă de aproximativ treizeci de femei pe an.

Ridică privirea spre ei şi părea că aşteaptă o nouă întrebare.

— Şi cum se procedează? Ce fel de cazuri transmiteţi mai departe spre cei de la Fristad? Pare o cale destul de extremă. Bănuiesc că mai întâi încercaţi şi alte soluţii, spuse Martin.

— Foarte adevărat. Lucrăm destul de mult cu astfel de cazuri şi organizaţiile de genul Fristad sunt ultima etapă. Dar suntem contactaţi în etape extrem de diferite. Uneori aflăm devreme că e o problemă în familie, alteori se ajunge foarte departe şi semnalul de avertizare parvine mult prea târziu.

— Dar cum aţi descrie un caz tipic?

— E greu de spus. Dar putem lua un exemplu. Ne contactează o şcoală că un elev se simte rău. Verificăm situaţia şi, după o vizită la familia respectivă, ne dăm seama destul de repede cum stă treaba. Poate exista şi documentaţie de mai devreme, lucruri pe care nu le-am observat.

— Documentaţie? întrebă Patrik.

— Da, poate copilul a fost internat de mai multe ori, poate că şcoala a făcut sesizări repetate, şi-atunci se poate schiţa un model. Adunăm, pur şi simplu, cât mai multe informaţii. La început încercăm să colaborăm cu familia, aşa cum e ea în clipa aceea, cu rezultate mai mult sau mai puţin bune. Şi, cum spuneam, femeia şi copiii, dacă are, sunt ajutaţi să fugă abia dacă nu există nicio altă soluţie. Din păcate, se întâmplă mai des decât ne-am dori.

— Ce faceţi, practic, când trebuie să vă adresaţi unei organizaţii precum Fristad?

— Păi, o sunăm, spuse Sven. De la Fristad ţinem legătura cu

Leila Sundgren, mai ales, şi-i prezentăm situaţia în care se află femeia cu pricina în momentul acela.

— Există posibilitatea să vă refuze vreun adăpost?

Patrik îşi schimbă poziţia. Scaunul era foarte incomod.

— Există, da. Având în vedere că în adăposturile acelea stau şi copii, nu acceptă niciodată femei dependente de droguri sau cu probleme psihice grave. Dar asta o ştim, aşa că nici nu le trimitem astfel de cazuri. Pentru ele avem altfel de adăposturi. Aşa că nu, nu s-a întâmplat să ne refuze.

— Şi ce se întâmplă când preiau cazul? întrebă Patrik.

— Stăm de vorbă cu femeia, îi dăm numele persoanei de contact şi avem grijă să ne mişcăm cât se poate de discret. Ideea e să se simtă în siguranţă şi să nu fie găsite.

— Cum ţineţi legătura cu ele după aceea? E problematic? Aveţi probleme aici, la sediu? Îmi imaginez că există bărbaţi care-şi varsă nervii pe dumneavoastră când soţiile şi copiii lor dispar, spuse Martin.

— Da, adevărul e că nu dispar definitiv. Ar fi ilegal. Nu putem să ascundem un copil de tată dacă acesta are dreptul legal de a-l vedea. Dar sigur că am avut parte de câteva ameninţări aici, la sediu, şi s-a întâmplat să fim nevoiţi să chemăm şi poliţia. Deocamdată n-au fost incidente grave, sper să nici nu fie.

— Şi cum ţineţi legătura? insistă Martin.

— Cazul e în continuare în mâinile noastre şi ţinem legătura necontenit cu organizaţiile cu care colaborăm. Scopul e să găsim o soluţie paşnică. În cele mai multe cazuri nu e posibil, dar au fost câteva situaţii când am reuşit.

— Am auzit de cazuri în care femeile au primit ajutor să fugă în străinătate. Ştiţi ceva despre asta? Se întâmplă să dispară cineva în timp ce cercetaţi cazul? întrebă Patrik.

Sven se foi puţintel pe scaun.

— Ştiu la ce vă referiţi. Am citit şi eu presa de scandal. S-a întâmplat de câteva ori să ne dispară femei cu care colaboram, dar n-avem nicio dovadă c-ar fi fost ajutate, aşa că nu putem decât să presupunem c-au plecat de bunăvoie, prin mijloace proprii.

— *Dar off the record*[12]*?*

— *Off the record,* cred că sunt ajutate într-o măsură oarecare de organizaţiile astea. Dar ce putem face fără dovezi?

[12] Neoficial (în engl.).

— Dintre femeile pe care le-aţi trimis la Fristad a dispărut vreuna?

Sven tăcu câteva secunde, apoi respiră adânc.

— Da.

Patrik se hotărî să abandoneze subiectul. Probabil că avea să afle mai multe de la Fristad. Cei de la serviciile sociale păreau adepţii principiului „cu cât ştim mai puţin, cu atât mai bine” şi Patrik se îndoia că o să afle mai multe de la ei.

— Atunci vă mulţumim că ne-aţi acordat câteva minute din timpul dumneavoastră. Sau poate mai voiai să întrebi tu ceva? spuse şi-l privi pe Martin, care scutură din cap.

În drum spre maşină, Patrik simţi o apăsare în piept. Nu ştia că există atâtea femei obligate să fugă de acasă, şi chiar şi aşa, nu auzise decât de cazuri de la Fristad. Avea senzaţia că zgârie doar suprafaţa.

Erica nu-şi putea lua gândul de la Annie. Era la fel ca pe vremuri şi, în acelaşi timp, părea schimbată. Ca o copie palidă a propriei personalităţi, una extrem de absentă. Aura de lumină care o înconjura în perioada liceului dispăruse, chiar dacă era la fel de frumoasă, la fel de intangibilă. Părea că ceva dispăruse din ea. Erica nu reuşea să descrie senzaţia. Ştia doar că întâlnirea cu Annie o întristase.

Împinse căruciorul din faţa ei şi se opri de mai multe ori pe Galärbacken.

— Mama obosit? spuse Maja, care se bâţâia fericită pe bara de pe căruciorul gemenilor.

Băieţii tocmai adormiseră şi, cu puţin noroc, aveau să doarmă câteva ore.

— Da, mama obosit, spuse Erica.

Răsufla greu, şuierător.

— Hopa, mama.

Maja sări pe bară, ca s-o ajute.

— Mulţumesc, scumpo. Hopa.

Erica îşi adună puterile ca să poată împinge căruciorul pe ultima bucată din faţa merceriei.

După ce o lăsă pe Maja la grădiniţă şi se îndreptă spre casă, Ericăi îi veni o idee neaşteptată. Ceva îi trezise curiozitatea

acolo pe insulă. Umbra lungă a farului şi privirea lui Annie când îi vorbise despre strigoi o făceau să se întrebe care era povestea insulei. De ce să nu încerce să afle mai multe?

Întoarse căruciorul şi o luă spre bibliotecă. Avea întreaga zi la dispoziţie şi putea la fel de bine să stea puţin şi acolo, cât dormeau gemenii. I se părea oricum mai util decât să petreacă timpul pe canapea, uitându-se la Oprah sau la Rachael Ray.

— Hei, tu eşti?

May zâmbi veselă când Erica plasă căruciorul în faţa uşii, cât putea de aproape de perete, ca să nu blocheze intrarea. Dar biblioteca era complet goală, aşa că nu exista nici un risc să se înghesuie cu alţii.

— Şi copilaşii, drăgălaşii, spuse May şi se aplecă peste cărucior. Sunt la fel de drăguţi, cum arată?

— Nişte îngeraşi, mărturisi Erica, bucurându-se că e adevărat.

Pentru că n-avea de ce să se plângă. Problemele pe care le avusese cu Maja când era mică păreau să nici nu existe, ceea ce se datora cu siguranţă şi propriei atitudini. Când se trezeau noaptea şi începeau să ţipe, se simţea doar binecuvântată. În plus, nu erau nemulţumiţi prea des şi noaptea se trezeau o singură dată ca să ceară de mâncare.

— Da, păi, ştii să te orientezi. Dar zi-mi dacă ai nevoie de ajutor. Lucrezi la ceva nou? o întrebă May cercetând-o cu privirea.

Spre marea bucurie a Ericăi, întreaga comunitate se mândrea cu succesele ei şi îi urmărea cariera cu un interes deosebit.

— Nu, încă nu m-am apucat de ceva nou. Mă gândeam să fac nişte cercetări aşa, de distracţie.

— Da? În ce domeniu?

Erica râse. Locuitorii din Fjällbacka nu puteau fi numiţi discreţi. Dacă nu întrebai nimic, nici nu aflai nimic. N-avea de ce să-i critice. Ea însăşi era mai curioasă decât majoritatea oamenilor, lucru pe care Patrik îl scotea în evidenţă de câte ori avea ocazia.

— Mă gândeam să caut nişte cărţi despre arhipelag. Ar fi fain să găsesc ceva despre istoria insulei Gråskär.

— Despre Gastholmen? spuse May şi porni spre nişte rafturi mai îndepărtate. Atunci vrei să citeşti nişte poveşti cu fantome, bănuiesc? Ar trebui să stai de vorbă cu Stellan de pe

Nolhotten[13]. Şi apoi mai e şi Karl-Allan Nordblom, care ştie o grămadă despre arhipelag.

— Mersi, o să văd ce aveţi pe aici, pentru început. Despre fantome, istoria farului, tot ce poate suna interesant. Crezi că ai ceva?

— Mmm… făcu May căutând concentrată printre rafturi.

Scoase o carte, o răsfoi un pic, apoi o aşeză la loc. Luă o alta, se uită la ea şi o strecură sub braţ. Până la urmă găsi patru cărţi pe care i le înmână Ericăi.

— Poate găseşti ceva în astea. Dar n-o să fie uşor să dai peste cărţi exclusiv despre Gråskär. Ai putea lua legătura cu Muzeul din Bohuslän, spuse ºi se aºezã din nou dupã pupitru.

— Deocamdată îmi ajung astea, spuse Erica arătând din cap spre teancul de cărţi. După ce constată că gemenii dormeau, se aşeză şi începu să citească.

— Ce-i aia?

Colegii de clasă se adunaseră în jurul lor, în curtea şcolii, şi Jon se bucură că se afla în centrul atenţiei.

— Eu am găsit-o, cred că sunt bomboane, spuse şi ridică mândru punga.

Melker îi dădu un brânci.

— Cum adică, tu? Am găsit-o împreună.

— Aţi scos-o din tomberon? Pfuu, ce scârbos! Arunc-o, Jon.

Lisa strâmbă din nas şi plecă de lângă ei.

— Dar sunt într-o pungă, nu vezi? spuse Jon şi deschise cu grijă pachetul. Şi, apropo, era într-un coş de hârtii, nu la tomberon.

Fetele astea erau penibile. Când era mai mic, se juca şi cu fetele, dar după ce începuse şcoala, fusese ca şi când s-ar fi întâmplat ceva cu ele şi s-ar fi transformat. Parcă erau posedate de extratereştri. Doar chicoteau şi se smiorcăiau.

— Aoleu, fetele astea-s varză, spuse cu voce tare şi fu aprobat de băieţii adunaţi în jurul lui.

Toţi înţelegeau exact la ce se referea. Bineînţeles că nu era nicio problemă dacă dulciurile stătuseră într-un coş de hârtii.

— Doar sunt în pungă, repetă Melker şi toţi băieţii dădură din

[13] Vaporaş care face turul insulelor din zonă. (N.t.)

cap aprobator.

Aşteptaseră pauza de masă ca s-o scoată. Dulciurile erau interzise la şcoală, de aceea părea şi mai palpitant. Arăta a Hockeypulver[14], iar cei care o găsiseră se simţeau nişte aventurieri, ca Indiana Jones. Melker şi Jack aveau să fie eroii zilei. Acum se punea doar întrebarea cât trebuia să împartă cu ceilalţi ca să fie priviţi drept eroi în continuare. Dacă nu le dădeau nimic, aveau să se supere. Dacă le dădeau prea mult, n-avea să le rămână lor destul.

— Puteţi să gustaţi. Înmuiaţi degetul de trei ori, fiecare, spuse într-un final. Dar noi, care am găsit-o, gustăm primii.

Melker şi Jack îşi umeziră bine degetele arătătoare şi le vârâră în pungă. Degetele li se umplură de praf alb şi cei doi le linseră cu lăcomie. Oare era sărată, ca praful din Hockeypulver? Sau acră, ca acela din farfurioarele alea? Dezamăgirea fu mare.

— Dar n-are niciun gust. E făină sau ce? spuse Melker şi plecă de acolo.

Jon se uită nedumerit în pungă. Îşi umezi degetul arătător la fel ca toţi ceilalţi şi îl vârî adânc în pungă. Apoi îşi linse degetul, sperând că Melker se înşelase. Dar nu avea niciun gust, absolut niciunul. Doar îi pişcă puţin limba. Aruncă supărat punga într-un coş de hârtii şi o luă spre clădirea şcolii. Simţea un gust scârbos. Scoase limba, o şterse cu mâneca, dar fără rost. Acum începea să-i bată şi inima mai tare. Şi transpira, şi nu-l ascultau nici picioarele. Îi văzu pe Melker şi pe Jack, cu coada ochiului, prăbuşindu-se la pământ. Probabil că se împiedicaseră de ceva sau se prosteau. Apoi avu impresia că pământul năvăleşte spre el. I se făcu negru în faţa ochilor şi se prăvăli pe asfalt.

I-ar fi plăcut să plece la Göteborg în locul lui Martin. Dar aşa, măcar, putea să cerceteze conţinutul servietei lui Mats Sverin, fără grabă şi fără s-o deranjeze cineva. Laptopul îl trimisese imediat la departamentul tehnic, unde colegii ei, mai pricepuţi la calculatoare decât ea, aveau să rezolve problema cu parola.

— Am auzit c-aţi găsit servieta, spuse Gösta vârând capul pe uşa ei.

---

[14] Pudră de lemn-dulce îndulcită cu zahăr, ambalată într-o cutie de plastic care seamănă cu pucul din jocul de hochei. *(N.t.)*

— Da, e la mine.

Paula arătă spre masa de scris, unde se afla servieta maro de piele.

— Ai apucat să te uiţi în ea?

Gösta intră, îşi trase un scaun şi se aşează lângă ea.

— Nu, n-am apucat decât să scot laptopul şi să-l trimit la Tehnic.

— Da, mai bine să se ocupe ei de partea aia. Doar că poate dura ceva până când iau legătura cu noi, spuse Gösta oftând.

Paula dădu din cap.

— Da, dar n-avem ce să facem. Eu, una, nu îndrăznesc să mă ating de el. Nu vreau să risc să fac vreo prostie. Dar am butonat mobilul. Am terminat repede. Abia dacă avea vreun număr salvat şi se pare că n-a vorbit decât cu cei de la serviciu şi cu părinţii. Nicio poză, niciun SMS.

— Ce tip ciudat, spuse Gösta, apoi arătă spre servietă. Vrei să ne uităm la ce mai e pe acolo?

Paula trase servieta spre ea şi începu s-o golească metodic. Împrăştie obiectele pe biroul din faţa lor şi când se asigură că e goală, puse servieta pe jos. Pe masă se vedeau nişte pixuri, un calculator mic, nişte agrafe de birou, un pachet de Stimorol şi un teanc gros de foi.

— Vrei să le împărţim? zise Paula şi ridică teancul cu o expresie întrebătoare. Iau eu jumătate şi tu jumătate?

— Mmm, spuse Gösta şi luă foile.

Le puse pe genunchi şi începu să le răsfoiască, scoţând câte un mormăit.

— Nu vrei să le iei cu tine în birou?

— Ah, ba da, cum să nu.

Gösta se ridică şi se târî până la biroul lui, care se afla perete în perete cu cel al Paulei.

De îndată ce rămase singură, Paula se apucă să citească documentele. Cu cât avansa mai mult, cu atât se încrunta mai tare. După o jumătate de oră de citit, se duse la Gösta.

— Tu ai înţeles ceva din asta?

— Nu, nicio iotă. Sunt doar o grămadă de cifre şi noţiuni pe care nu le pricep. Trebuie să ne ajute cineva. Dar cine?

— Habar n-am, spuse Paula.

Sperase c-o să-i poată prezenta ceva lui Patrik când se întorcea de la Göteborg. Dar termenii economici din document

nu-i spuneau absolut nimic.

— De la primărie n-avem cum să apelăm la nimeni. Ei au interesele lor. Trebuie să găsim un om din afară, care să se uite şi să ne explice cu ce se mănâncă povestea asta. Sigur c-am putea să le trimitem la Fraude Economice, dar atunci o să stăm mult şi bine până când aflăm ceva.

— Din păcate, nu cunosc niciun economist.

— Nici eu, spuse Paula şi bătu darabana pe cadrul uşii.

— Dar Lennart? spuse dintr-odată Gösta şi se lumină la faţă.

— Care Lennart?

— Bărbatul Annikăi. El e economist, parcă, sau nu?

— Aşa este, spuse ea cu degetele încleştate. Hai s-o întrebăm.

Paula ieşi cu teancul în braţe, şi Gösta după ea.

— Annika?

Paula bătu uşor în uşa deschisă.

Annika se roti cu scaunul spre ei şi zâmbi când o văzu pe Paula.

— Da, cu ce te pot ajuta?

— Nu-i aşa că soţul tău e economist?

— Ba da, spuse Annika cu o expresie mirată. E economist la ExtraFilm.

— Crezi că ne-ar putea ajuta cu o chestie? spuse Paula fluturând teancul de coli. Le-am găsit în servieta lui Mats Sverin. Sunt nişte calcule. Eu şi Gösta ne uităm ca mâţa-n calendar. Ne-ar trebui un pic de ajutor să înţelegem dacă prezintă vreun interes pentru caz. Crezi că Lennart ne-ar ajuta?

— Pot să-l întreb. Şi când aveţi nevoie de el?

— Azi, spuseră simultan Gösta şi Paula, iar Annika izbucni în râs.

— Îl sun în clipa asta. Dacă îi transmiteţi cumva documentul, nu cred că e o problemă.

— Pot să i le duc chiar acum, spuse Paula.

Cei doi aşteptară până când Annika termină de vorbit cu bărbatul ei. Se întâlniseră de multe ori cu Lennart când venea în vizită la Annika şi era imposibil să nu-l placă. Avea aproape doi metri, era cel mai drăguţ om din lume. După mai mulţi ani fără copii, după ce Annika şi Lennart aflaseră că puteau să adopte o fetiţă din China, păreau amândoi că radiază de fericire.

— Poţi să te duci la el cu hârtiile. Pare că n-are prea mult de lucru, aşa că a promis să se uite peste ele.

— Super! Mersi!

Paula zâmbi cu gura până la urechi. Gösta schiţă şi el un zâmbet vag, ceea ce-i schimbă întru totul expresia, de obicei morocănoasă.

Paula se repezi pe uşă şi urcă în maşină. Nu-i luă mult să ajungă la Lennart şi să lase documentul, şi fluieră pe tot drumul de întoarcere, plină de speranţă. Dar se opri brusc când intră pe poartă. Gösta stătea în faţa clădirii şi o aştepta. Şi, judecând după expresia de pe chipul său, se întâmplase ceva.

Leila deschise uşa, îmbrăcată în aceeaşi pereche de jeanşi jerpeliţi ca şi prima oară, cu o bluză la fel de lălâie, doar că de data asta gri, nu albă. La gât îi atârna un lănţişor lung de argint, cu un medalion în formă de inimă.

— Intraţi, spuse şi o luă înainte spre biroul ei.

Acesta era la fel de ordonat ca ultima dată. Patrik se întrebă cum puteau unii să-şi ţină lucrurile în asemenea ordine. În ce îl privea, oricât ar fi încercat, era ca şi când, de câte ori nu se uita, nişte spiriduşi îi intrau în birou şi întorceau totul pe dos.

Femeia dădu mâna cu Martin şi se prezentă, apoi se aşeză. Martin se uită curios la desenele făcute de copii de pe pereţi.

— Aţi aflat ceva despre ucigaşul lui Matte? întrebă Leila.

— Lucrăm în continuare la caz, dar deocamdată n-avem nimic concret de raportat, spuse evaziv Patrik.

— Dar bănuiesc că vedeţi o legătură între el şi noi, din moment ce sunteţi iar aici, spuse Leila jucându-se cu lanţul.

Era singurul gest care dădea de înţeles că-i agitată.

— V-am spus că n-am ajuns încă până acolo. Urmărim mai multe piste posibile.

Vocea lui Patrik era calmă. Era obişnuit cu oamenii care se pierdeau cu firea când îl vedeau. Asta nu însemna că aveau ceva de ascuns. Simpla prezenţă a unui poliţist era de ajuns ca să-i sperie.

— Vrem să vă punem nişte întrebări doar şi să vedem registrul cu femeile pe care le-aţi ajutat cât Mats a lucrat aici.

— Nu ştiu dacă vă pot ajuta cu aşa ceva. Sunt nişte informaţii delicate şi nu cred că e normal să le las pe mâna oricui. Femeile astea o pot păţi rău de tot.

— Vă înţeleg, dar informaţiile alea sunt în siguranţă la noi, bineînţeles. Şi investigăm un caz de omor. Avem dreptul să le vedem.

Leila păru că stă pe gânduri.

— Desigur, spuse în cele din urmă. Dar aş prefera să nu părăsească biroul ăsta. Dacă nu vă deranjează, puteţi să vă uitaţi peste ele aici.

— E în regulă. Mulţumim, interveni Martin.

— Tocmai ne-am întâlnit cu Sven Barkman, spuse Patrik.

Leila începu să tragă din nou de lănţişor. Se aplecă spre ei.

— Suntem complet dependenţi de colaborarea bună cu serviciile sociale. Sper că nu i-aţi făcut să creadă că activitatea noastră e dubioasă sau altcumva. Cum vă spuneam, suntem deja expuşi şi oamenii ne consideră un pic mai neortodocşi.

— Nu, în niciun caz. Le-am explicat în detaliu ce vrem şi că în ceea ce ne priveşte nu există niciun semn de întrebare referitor la Fristad.

— Mă bucur să aud asta, spuse Leila, dar nu arăta nici acum pe deplin liniştită.

— Sven spunea că vă trimit în jur de treizeci de cazuri anual. E adevărat? întrebă Patrik.

— Da, cred că e cifra pe care v-am dat-o şi eu când aţi fost la noi.

Tonul Leilei devenise mai profesionist şi femeia îşi împreună degetele înaintea ei, pe birou.

— Cam de câte ori aţi avut, cum să zic… probleme?

Martin părea aproape nerăbdător să intervină cu o întrebare. Patrik îşi aminti că trebuia să-i dea mai multă libertate.

— Când spuneţi probleme, bănuiesc că vă referiţi la bărbaţi care vin aici?

— Da.

— Nu, n-a fost nimic de genul ăsta, trebuie să spun. Majoritatea celor care îşi bat nevestele sau copiii nu-şi dau seama că greşesc. În ochii lor, femeia e cea care a făcut ceva rău. E vorba de putere şi control. Dacă e să ameninţe pe cineva, o să ameninţe femeia, nu organizaţia.

— Dar nu există şi un alt gen? spuse Patrik.

— Ba da, absolut. Sunt câţiva în fiecare an. Dar despre ăştia auzim mai mult de la cei de la serviciile sociale.

Privirea lui Patrik zăbovi asupra unui desen de pe peretele din

spatele Leilei. O figură imensă lângă două mai mici. Cea mare avea colţi şi părea furioasă. Cele două mai mici plângeau cu lacrimi mari, care aterizau pe pământ. Patrik înghiţi în sec. Nu înţelegea cum putea fi cineva atât de cretin încât să dea într-o femeie, cu atât mai puţin într-un copil. Simplul gând că cineva i-ar putea face rău Ericăi sau copiilor îl făcu să-şi încleşteze pumnul pe braţul scaunului.

— Şi cum procedaţi cu cazurile? Ca să începem de aici…

— De obicei, primim un telefon de la serviciile sociale, ei ne explică pe scurt despre ce este vorba. Se întâmplă să vrem s-o întâlnim pe clientă înainte de-a se muta într-una din unităţile noastre. Deseori, vine la noi împreună cu un asistent social. Dar cele mai multe iau un taxi sau le aduce un prieten.

— Şi apoi? întrebă Martin.

— Depinde. Uneori ajung să stea un timp, până când situaţia se mai calmează şi pot să rezolve problema normal. Uneori trebuie să le mutăm la o altă organizaţie, dacă ni se pare că sunt în pericol în zona în care stau. Unele au nevoie de expertiză juridică, cu tot ce este nevoie ca să dispară din sistem. Doar e vorba despre femei care au trăit ani în şir într-o teroare continuă. Uneori prezintă simptome pe care le întâlneşti la prizonierii de război şi devin complet paralizate. Şi atunci trebuie să intervenim şi să le ajutăm cu lucruri practice.

— Şi ajutor psihologic primesc?

Patrik privi monstrul mare şi negru, cu colţi rânjiţi.

— Nu atât cât ne-am dori. E vorba de resurse. Dar colaborăm cu nişte psihologi care lucrează ca voluntari, încercăm să-i ajutăm mai ales pe copii.

— Am citit multe în ziare despre femei care sunt ajutate să părăsească ţara, femei care au fost acuzate că şi-au răpit copiii. Cunoaşteţi vreun caz de genul ăsta?

Patrik o privi cercetător pe Leila, dar nimic nu trăda că întrebarea ar fi incomodat-o în vreun fel.

— Cum spuneam, suntem dependenţi de colaborarea cu serviciile sociale şi nu ne putem permite să procedăm altfel. Există, desigur, şi femei care iau decizia asta singure şi intră-n pământ. Dar Fristad nu îşi asumă astfel de riscuri şi în niciun caz nu le ajutăm cu aşa ceva.

Patrik se hotărî s-o lase baltă. Părea destul de convingătoare; Patrik simţi că n-avea să scoată de la ea mai multe dacă o

presa.

— În acele puţine cazuri cu probleme, a trebuit să le mutaţi pe femei la un alt adăpost? întrebă Martin.

Leila dădu din cap.

— Da, am putea spune că da.

— Şi ce fel de probleme aţi avut?

Patrik simţi cum îi vibrează telefonul din buzunar. Nu conta cine îl căuta, trebuia să aştepte.

— Am avut cazuri în care bărbaţii au găsit adresa noastră, ţinută secretă, urmărind, de pildă, personalul. Am învăţat ceva de fiecare dată şi am mărit nivelul de siguranţă. Dar nu trebuie subestimaţi niciodată, unii dintre ei chiar sunt obsedaţi.

Buzunarul continuă să vibreze şi Patrik puse mâna pe telefon ca să blocheze sunetul.

— Şi Mats a fost implicat în vreunul dintre aceste cazuri?

— Nu, ne străduim ca niciunul din angajaţii noştri să nu fie implicat prea mult în vreun caz. Avem un program conform căruia femeia îşi schimbă persoana de contact după o perioadă.

— Dar asta nu le face să se simtă şi mai nesigure?

Telefonul vibră din nou şi Patrik începu să se enerveze. Chiar era atât de greu de înţeles că nu putea să răspundă în clipa aia?

— Se poate, dar e important să lucrăm după principiul respectiv, ca să putem păstra distanţa. Relaţiile personale şi implicarea nu pot decât să mărească riscul pentru femeile astea. E pentru binele şi siguranţa lor.

— Şi cât de sigură e noua adresă la care sunt mutate?

Martin schimbase direcţia după ce-i aruncase o privire întrebătoare lui Patrik.

Leila oftă.

— Din păcate, în Suedia de azi nu există resursele necesare care să ofere siguranţa de care au nevoie femeile astea. Cum spuneam, de obicei le mutăm la un alt adăpost dintr-un alt oraş, nu dezvăluim date personale şi le dăm un dispozitiv prin care pot anunţa poliţia.

— Şi cum funcţionează dispozitivul ăsta? Noi n-am lucrat cu aşa ceva în Tanumshede.

— E cuplat la dispeceratul poliţiei. Dacă apeşi pe butonul de alarmă, sună direct la poliţie. În acelaşi timp, se activează un microfon, astfel încât de la capătul celălalt al firului se aude tot ce se întâmplă în apartament.

— Şi cu partea legală cum staţi, cu problemele legate de custodia copiilor şi celelalte? Femeile nu trebuie să se ducă la tribunal? spuse Patrik.

— De asta ne ocupăm noi, trimitem un reprezentant legal. Aşa că partea asta se poate rezolva, spuse Leila şi îşi dădu după ureche părul tuns scurt.

— Am vrea să ne uităm mai îndeaproape la cazurile problematice cu care aţi avut de-a face când Mats lucra aici, spuse Patrik.

— OK. Dar nu le avem sortate după criteriul ăsta şi n-am toate dosarele aici. Majoritatea le trimitem la serviciile sociale când femeile se mută şi nu păstrăm nimic mai vechi de un an. O să vă arăt ce am. Vedeţi ce găsiţi, spuse şi ridică un deget. V-am spus, nu vreau să părăsească încăperea asta, aşa că vă rog să vă luaţi notiţe dacă aveţi nevoie.

Se ridică şi se îndreptă spre un fişet.

— Uitaţi aici, spuse Leila şi puse vreo douăzeci de dosare în faţa lor. Eu am pauză de masă acum, aşa că puteţi să staţi aici, că nu vă deranjează nimeni. Mă întorc peste vreo oră dacă mai aveţi întrebări.

— Mulţumim, spuse Patrik şi privi deznădăjduit teancul.

Avea să le ia ceva timp ca să le citească pe toate. Şi nici măcar nu ştiau ce caută.

Nu apucă să stea prea mult la bibliotecă. Amândoi gemenii hotărâseră să doarmă doar puţin, dar, oricum, apucase să se pună în mişcare. Când scria despre cazuri de omor reale era nevoită să facă cercetări minuţioase, ceea ce îi plăcea cel puţin la fel de tare ca scrisul în sine. Iar acum voia să cerceteze mai departe poveştile despre Gastholmen.

Încercă să nu se mai gândească la Gråskär, pentru că în clipa în care coti cu căruciorul spre drumul din faţa casei din Sälvik gemenii începură să urle de foame, ca din gură de şarpe. Se grăbi să intre în casă şi pregăti repede două biberoane, simţind o bucurie vinovată că nu trebuia să-i alăpteze.

— Aşa, hai, linişteşte-te, îi spuse lui Noel.

Ca de obicei, el era mai lacom. Câteodată înghiţea atât de repede, încât se îneca. În schimb, Anton sorbea întotdeauna mai

încet şi avea nevoie de timp dublu ca să golească un biberon. Erica se simţea ca o mamă supranaturală hrănindu-i simultan, cu ambele mâini. Băieţii o fixau cu privirea şi Erica avu senzaţia că mai are puţin şi se uită cruciş, încercând să îi ţină sub ochi pe amândoi. Atâta dragoste dintr-odată!

— Aşa, e mai bine acum? Credeţi că mama se poate schimba de hainele astea groase? spuse, râzând, când descoperi că intrase cu haina pe ea şi cu pantofii în picioare.

Îl aşeză pe fiecare în coşul lui, îşi agăţă haina în cuier, apoi îi duse în camera de zi. După care se aşeză pe canapea şi ridică picioarele pe masă.

— Mama o să se facă utilă imediat. Dar mai întâi trebuie să-şi ia porţia de Oprah.

Băieţii păreau s-o ignore.

— Vă plictisiţi fără surioara voastră?

La început o lăsase pe Maja să stea acasă cât voia, dar după un timp observase că mai avea puţin şi-o lua razna. Avea nevoie să se joace şi cu alţi copii şi îi era dor de grădiniţă. O schimbare faţă de perioada în care, de fiecare dată când o lăsa la grădiniţă, izbucnea un al treilea război mondial.

— Dar cred că putem s-o luăm mai devreme azi? Ce ziceţi?

Interpretă tăcerea lor drept un da.

— Aoleu, mama nu şi-a băut cafeaua încă, spuse şi se ridică. Şi ştiţi cum e mama când nu-şi bea cafeaua. *Un poco loco,* vorba lui tati. Nu c-ar trebui să-l băgăm prea mult în seamă.

Râse şi intră în bucătărie ca să facă nişte cafea. Abia acum văzu că cifra unu lumina pe robotul telefonic. Cineva chiar îi lăsase un mesaj; Erica apăsă pe „play”. Când auzi vocea înregistrată, scăpă linguriţa gradată pentru cafea şi-şi acoperi gura cu palma.

— Salut, soră-mea. Eu sunt. Anna, adică. Asta dacă nu mai ai şi alte surori. Sunt un pic şifonată şi am cea mai urâtă coafură din lumea asta. Dar sunt aici. Cred. Aproape, oricum. Şi ştiu că ai venit la noi şi ţi-ai făcut griji. Şi nu pot să-ţi promit că…

Vocea i se frângea. Era răguşită, schimbată şi îndurerată.

— Voiam să-ţi spun doar că sunt aici.

Clic.

Preţ de câteva secunde, Erica rămase înmărmurită. Apoi se scurse încetişor pe podea şi izbucni în plâns. Strângea în continuare cutia de cafea spasmodic, în mâini.

— Nu trebuie să pleci la serviciu în curând?

Rita îi aruncă o privire severă lui Mellberg, în timp ce-l schimbă pe Leo.

— Lucrez de acasă după prânz.

— Aşa, deci. Lucrezi de acasă… spuse Rita cu o privire insinuantă spre televizor, unde se difuza un program despre câţiva entuziaşti care construiau maşini din fiare vechi, cu care participau la diverse concursuri.

— Adun energie. Şi asta-i important. Ca poliţist, ajungi să te epuizezi altfel.

Mellberg îl ridică pe Leo şi-l legănă în aer, făcându-l să sughiţe de râs.

Rita se lăsă înduplecată. Nu putea să se supere pe el. Sigur că vedea ce vedeau şi colegii lui: că era un ţopârlan uneori, că putea fi extrem de necioplit şi că din când în când era cam tălâmb şi, pe deasupra, nu voia să mişte un deget dacă nu era nevoie. Dar, în acelaşi timp, vedea şi altă latură de-a lui. Cum îi străluceau ochii de îndată ce se afla în preajma lui Leo, cum nu se ferea niciodată să schimbe vreun scutec sau să se dea jos din pat noaptea când plângea copilul, că pe ea o trata ca pe o prinţesă şi o privea de parcă ar fi fost darul suprem al lui Dumnezeu pentru un bărbat. Ba chiar urmase şi un curs de salsa, pasiunea ei, şi o făcuse plin de entuziasm. N-avea să fie în veci un rege pe ringul de dans, dar o conducea destul de bine, fără s-o calce prea des pe picioare. Ştia şi că-l iubeşte din tot sufletul pe Simon, fiul lui. Copilul de aproape şaptesprezece ani apăruse în viaţa lui recent, cu câţiva ani în urmă, dar de câte ori venea vorba despre el, ochii lui Bertil străluceau de mândrie. Îşi suna des fiul, ca să-i arate că se poate conta pe el. Toate astea o făceau să-l iubească pe Bertil Mellberg atât de mult, încât uneori simţea c-o să-i crape inima în piept.

Se duse în bucătărie. În timp ce pregăti prânzul, se gândi cu îngrijorare la fete. Ceva nu era în regulă, observase. O durea să vadă expresia aceea nefericită de pe chipul Paulei. Probabil că nici ea nu prea înţelegea ce nu era în regulă. Johanna se închisese în sine şi se retrăsese din prezenţa tuturor, nu doar din faţa Paulei. Poate că nu mai suporta să stea aşa, la grămadă, cu toţii. Înţelegea că Johannei nu-i plăcea prea tare să

împartă apartamentul cu mama şi cu tatăl vitreg al Paulei, plus doi câini. Dar, în acelaşi timp, era practic. Bertil şi ea puteau să aibă grijă de Leo ziua, când fetele erau la serviciu.

Îşi dădea seama, desigur, că putea să ajungă chinuitor. De aceea le încuraja să îşi găsească un apartament doar al lor. Mestecă în tocăniţa cu carne şi simţi cum i se strânge inima la gândul că n-are să-l poată ridica pe Leo din pătuţ dimineţile când băieţelul stătea acolo, zăpăcit de somn, şi îi zâmbea. Rita îşi şterse lacrimile. O fi fost ceapa din tocăniţă, că altfel nu obişnuia să stea şi să plângă ziua în amiaza mare. Înghiţi în sec, cu speranţa că fetele aveau să-şi rezolve singure problemele. Gustă tocăniţa şi mai adăugă un pic de praf de chili. Trebuia să simţi că te furnică plăcut prin tot corpul. Altfel ar fi însemnat că pusese prea puţin.

Telefonul lui Bertil începu să sune pe masa din bucătărie. Rita se duse şi se uită la display. Era de la secţie. Da, probabil că se întreabă unde a dispărut, îşi spuse şi ieşi cu mobilul în camera de zi. Dar se opri în cadrul uşii, cu mobilul sunându-i în mână. Bertil dormea pe canapea cu capul rezemat de spătar şi cu gura deschisă. Leo se ghemuise pe burta lui mare. Îşi ţinea pumnişorul încleştat sub obraz şi dormea respirând calm şi regulat. Pieptul i se umfla în acelaşi ritm cu cel al bunicului Bertil. Rita respinse apelul. Cei de la secţie trebuiau să aştepte. Bertil avea lucruri mai importante de făcut.

— A ieşit bine sâmbătă.

Anders o cercetă din ochi pe Vivianne. Părea obosită, iar Anders se întrebă dacă îşi dă seama cât o afecta asta. Poate că trecutul îi ajunsese din urmă. Dar ştia că n-avea rost să încerce să-i spună ceva, ea oricum nu-l asculta. Era încăpăţânată şi hotărâtă, şi tocmai de aceea şi supravieţuiseră, atât ea, cât şi el, probabil. Fusese întotdeauna dependent de ea. Se îngrijise de el, făcuse totul pentru el. Dar Anders se întrebă dacă nu cumva începea să fie invers, dacă nu cumva schimbaseră rolurile.

— Cum merge cu Erling? spuse, iar sora lui se strâmbă.

— Dacă n-ar dormi aşa de dus în fiecare seară, nu ştiu dac-aş rezista, spuse râzând fără chef.

— Suntem aproape de finiş, rosti el pe un ton consolator, dar

văzu că nu e băgat în seamă.

Vivianne avusese mereu un soi de lumină care iradia dinăuntrul ei, şi, chiar dacă alţii nu observau, Anders îşi dădea seama că licărul începuse să pălească.

— Crezi că găsesc laptopul?

Vivianne tresări.

— Nu, dacă era aşa, sigur îl găseau până acum.

— Da.

În încăpere se făcu linişte.

— Am încercat să dau de tine ieri, spuse cu precauţie Vivianne.

Anders simţi cum se încordează.

— Serios?

— N-ai răspuns la telefon toată seara.

— Probabil că l-am închis, spuse el evaziv.

— Toată seara?

— Eram obosit, aşa că m-am băgat în cadă şi am citit puţin. Şi am stat un pic şi cu rapoartele alea.

— Aha, spuse ea, dar Anders îşi dădu seama că nu-l crede.

Înainte nu avuseseră niciodată secrete unul faţă de celălalt, dar mai nou se schimbase şi asta. Şi totuşi erau mai apropiaţi ca oricând. Anders nu ştia cum să facă totul să fie bine. Acum, când ţelul era aproape tangibil, nu i se mai părea la fel de firesc; gândurile îl ţineau treaz în pat nopţile. Ceea ce mai demult fusese atât de uşor, acum era greu.

Dar cum putea să-i povestească? Fusese de multe ori aproape să rostească cuvintele, dar când deschidea gura nu reuşea să scoată niciun sunet. Nu putea. Îi era recunoscător pentru atâtea! Mai simţea şi acum mirosul de fum de ţigară şi de alcool, auzea clinchetul paharelor şi sunetele scoase de oamenii care gemeau ca nişte animale. Vivianne şi el stătuseră ghemuiţi unul lângă altul sub patul ei. Ea îl ţinuse în braţe, deşi nu era cu mult mai mare, însă i se păruse un uriaş ce emana siguranţă şi îl proteja de toate relele de pe pământ.

— Am auzit bine, a fost un succes sâmbătă? spuse Erling ieşind de la baie şi ştergându-şi mâinile umede pe pantaloni. Tocmai am vorbit cu Bertil, care era de-a dreptul extaziat. Eşti fantastică, ştiai asta?

Se aşeză lângă Vivianne şi-şi lăsă braţul pe umărul ei, cu expresia cuiva care are dreptul să deţină o femeie ca ea. Apoi îi

plasă un sărut umed pe obraz. Anders observă că încerca de zor să nu se ferească. Zâmbi doar, părând încântată, şi luă o înghiţitură din cană.

— Singura problemă pare să fi fost mâncarea, se încruntă îngrijorat Erling. Bertil nu era deloc mulţumit de ce s-a servit. Acum nu ştiu dacă şi ceilalţi îi împărtăşesc părerea, dar el e cel care dictează la secţie şi cred c-ar trebui să aplecăm urechea.

— Şi ce nu i-a plăcut, mai exact? spuse Vivianne pe un ton rece, care părea să-i scape lui Erling.

— Se pare c-au fost îngrozitor de multe legume şi o grămadă de chestii ciudate, din câte am înţeles. Şi n-au fost nici sosuri. Deci, Bertil ne-a sugerat să alcătuim un meniu mai tradiţional, pentru un public mai larg, nişte reţete decente de casă, din astea.

Erling radia de entuziasm; părea că se aşteaptă la ovaţii.

Vivianne, în schimb, păru că auzise destul. Se ridică şi se holbă la Erling.

— Degeaba ai stat la staţiunea aia. Am crezut că înţelegi filosofia mea, viziunea mea despre ce e important pentru trup şi suflet. Ăsta e un centru de recreere, de sănătate. Aici servim doar alimente sănătoase, care le conferă energie pozitivă şi putere clienţilor, şi nu gunoaie care provoacă infarct sau cancer.

Făcu stânga-mprejur şi plecă furioasă de lângă ei. Coada împletită îi plesnea spatele în ritmul paşilor.

— Aoleu, spuse Erling, vizibil surprins de felul în care reacţionase Vivianne la părerile lui. Se pare că am atins un punct sensibil.

— Aşa se pare, spuse Anders pe un ton lipsit de interes.

Erling poate să se comporte cum vrea, îşi zise. Oricum, în curând n-avea să mai aibă nicio importanţă. Apoi fu cuprins din nou de anxietate. Asta l-ar fi obligat să vorbească cu Vivianne. L-ar fi obligat să-i povestească.

— Ce căutăm, mai exact? spuse Martin.

Îl privi nedumerit pe Patrik, care clătină lent din cap.

— Nu ştiu exact. Cred că va trebui să apelăm la intuiţie, să citim materialul din dosare şi să pescuim de acolo detaliile interesante care merită luate la puricat.

Cei doi răsfoiră hârtiile în tăcere.

— Să-mi bag picioarele, spuse Patrik după un timp, şi Martin aprobă dând din cap.

— Şi nu sunt decât cele din anul ăsta. Sau nici măcar. Şi Fristad e doar una dintre organizaţiile de acest gen. Trăim într-un balon de săpun, spuse Martin şi închise cu grijă un dosar, îl lăsă la o parte şi deschise un altul.

— Nu înţeleg cum… spuse Patrik formulând gândul care nu le dăduse pace de când puseseră piciorul în sediul organizaţiei.

— Nemernici laşi, îl aprobă Martin. Şi pare că o poate păţi oricine. N-am văzut-o pe Anna prea des, dar aveam impresia că e o femeie descurcăreaţă, genul care nu s-ar încurca niciodată cu un tip ca fostul ei bărbat.

— Ai dreptate.

Patrik se întunecă la faţă când se gândi la Lucas. Slavă cerului că perioada aceea aparţinea trecutului, cu toate că individul apucase să producă destule daune în familia lor.

— E uşor de zis că nu înţelegi de ce rămâne o femeie cu un bărbat care o bate.

Martin mai puse o mapă pe masă şi inspiră adânc.

— Mă întreb cum e pentru cei care lucrează aici şi au de-a face zilnic cu cazurile astea. Poate că nu-i de mirare că Sverin s-a săturat şi a plecat acasă.

— Cred că e o regulă sănătoasă ceea ce ne povestea Leila. Că persoanele de contact se schimbă continuu. Altfel ar fi imposibil să nu te implici.

— Nu crezi că asta i s-a întâmplat lui Sverin? spuse Martin. Că a fost bătut măr din cauza cuiva din dosarele astea? Ştii că Leila a folosit cuvântul „obsedat”. Poate unul dintre tipi şi-a închipuit că era mai mult decât o persoană de contact şi a hotărât să-i dea un avertisment.

Patrik încuviinţă din cap.

— Sigur, şi eu m-am gândit la asta. Dar cine?

Arătă teancul de dosare.

— Leila susţine că nu ştie nimic despre aşa ceva şi nu cred că merită s-o presăm în momentul ăsta.

— Putem să stăm de vorbă şi cu ceilalţi angajaţi şi poate şi cu vreuna dintre femeile cliente. Sunt convins că au circulat o grămadă de bârfe şi în cazul ăsta, sigur s-au răspândit îndată.

— Hm, ai dreptate, spuse Patrik. Dar aş vrea să am o bază

înainte de-a începe să scormonesc pe aici.

— Şi cum vrei să faci asta?

Martin îşi trecu mâinile, nerăbdător, prin părul scurt şi roşcat, zbârlindu-l.

— Eu zic să vorbim cu vecinii din blocul în care a stat Mats. Tipii ăia l-au luat la bătaie în faţa intrării şi cineva trebuie să fi văzut ceva, chiar dacă n-a anunţat poliţia. Acum o să vedem şi numele femeilor pentru care a fost persoană de contact şi sper că o să avem un motiv să ne întoarcem.

— OK, spuse Martin şi continuă să citească.

Cei doi închiseră dosarele exact când Leila intră pe uşă. Îşi agăţă haina şi geanta într-un cuier de după uşă.

— Aţi găsit ceva interesant?

— Mmm, e greu de spus în stadiul ăsta. Dar am notat numele celor pentru care Mats a funcţionat drept persoană de contact. Mulţumim că ne-aţi lăsat să ne uităm.

Patrik adună dosarele într-un teanc ordonat, pe care Leila îl băgă înapoi în fişet.

— N-aveţi pentru ce. Sper că vă daţi seama că facem orice ca să vă ajutăm.

Se sprijini cu spatele de fişet.

— Apreciem, spuse Patrik şi se ridică odată cu Martin.

— L-am iubit mult pe Matte. Era genul de om bun până în măduva oaselor. Să nu uitaţi asta când munciţi la caz.

— Nu uităm, spuse Patrik şi întinse mâna. Credeţi-mă.

— De ce dracu’ nu răspunde niciunul? şuieră Paula.

— Nici Mellberg? întrebă Gösta.

— Nu, şi nici Patrik. La Martin îmi răspunde căsuţa vocală, sigur are telefonul închis.

— De Mellberg nu mă mir, ăla-i sigur acasă şi doarme. Dar de obicei dăm uşor de Hedström.

— Sigur are treabă. N-avem decât să ne ocupăm singuri de chestia asta şi să-i anunţăm când dăm de ei.

Paula intră în parcarea spitalului din Uddevala şi opri maşina.

— Sigur sunt la terapie intensivă, spuse şi o luă spre intrare, în faţa lui Gösta.

Găsiră liftul potrivit, intrară şi aşteptară nerăbdători să urce.

— Chestia asta e tare neplăcută, spuse Gösta.

— Da, îmi dau seama ce s-au speriat părinţii lor. De unde naiba o fi făcut rost de mizeria aia? Doar n-au mai mult de şapte ani.

Gösta scutură din cap.

— Da, asta mă întreb şi eu.

— Să vedem ce zic.

Când ajunseră la secţia respectivă, Paula i se adresă primului medic care le ieşi în cale.

— Bună ziua. Suntem aici ca să-i vedem pe băieţii de la şcoala din Fjällbacka.

Bărbatul înalt, în halat de medic, încuviinţă din cap.

— Eu i-am internat. Veniţi cu mine.

O luă înainte, cu paşi de uriaş. Paula şi Gösta fură nevoiţi să alerge ca să ţină pasul.

Paula încercă să respire doar pe gură. Ura mirosul de spital şi locul în sine. Era un mediu pe care încerca să-l evite cu orice preţ, dar din cauza profesiei era nevoită să-l viziteze mai des decât şi-ar fi dorit.

— Sunt în afara oricărui pericol, spuse medicul înalt pe deasupra umărului. Cei de la şcoală au reacţionat imediat şi din fericire aveam şi o ambulanţă în zonă, aşa că au ajuns la noi relativ repede şi am reuşit să stabilizăm situaţia.

— Sunt treji? întrebă Paula.

Gâfâia un pic, şi-şi reaminti c-ar fi fost bine să se mai ducă şi pe la sală din când în când. În ultima vreme cam ignorase partea asta. Şi mai erau şi porţiile generoase pe care i le servea Rita.

— Sunt treji. Dacă primiţi acordul părinţilor, sunteţi liberi să vorbiţi cu ei.

Se opri în faţa unei uşi care se afla aproape de capătul coridorului.

— Lăsaţi-mă să vorbesc mai întâi cu părinţii. Din punct de vedere medical nu există niciun pericol dacă vreţi să staţi de vorbă cu băieţii. Bănuiesc că vreţi să aflaţi unde au găsit cocaina.

— Sunteţi sigur că e cocaină? spuse Paula.

— Da, am luat nişte probe de sânge.

Medicul deschise uşa şi intră.

Paula şi Gösta se plimbară de colo-colo pe coridor, aşteptând.

După câteva minute uşa se deschise din nou şi ieşiră nişte adulţi cu feţe serioase şi obrajii roşii de plâns.

— Bună ziua, suntem de la poliţia din Tanum, spuse Paula şi dădu mâna cu fiecare din ei.

Gösta îi urmă exemplul. Părea că-i cunoaşte pe câţiva dintre ei. Paula îşi aminti din nou de dezavantajele de a fi nou-venită. Apucase să cunoască şi ea ceva lume, dar mai avea nevoie de timp.

— Ştiţi de unde au făcut rost de drogurile alea? spuse una dintre mame şi îşi şterse ochii cu o batistă. Ai zice că se află în siguranţă la şcoală…

Vocea începu să-i tremure. Se sprijini de soţul ei, care o cuprinse cu un braţ.

— Deci băieţii n-au spus nimic?

— Le e ruşine, cred. Le-am zis că n-o să păţească nimic, dar n-am scos mare lucru de la ei şi nici nu vrem să-i batem la cap, spuse unul dintre taţi.

Avea ochii roşii, chiar dacă părea că se stăpâneşte.

— Am putea să stăm singuri de vorbă cu ei? Promitem să nu-i speriem, spuse Paula şi zâmbi încurcată.

Bănuia că nu arăta neapărat ameninţătoare. Gösta aducea cu un câine cuminte şi trist. Îi venea greu să creadă că cineva ar fi putut să se sperie de ei, iar părinţii păreau a fi de acord cu asta, pentru că înclinară din cap aprobator.

— Vreţi o cafea între timp? spuse tatăl cu ochii înroşiţi.

Şi ceilalţi păreau încântaţi de idee.

Bărbatul se întoarse spre Gösta şi Paula.

— Suntem în sala aia de aşteptare. Şi ne-am bucura dacă ne-aţi anunţa dacă aflaţi ceva.

— Sigur că da, spuse Gösta şi-l bătu pe umăr.

Cei doi intrară în sală. Băieţii fuseseră culcaţi unul lângă altul şi arătau de-a dreptul amărâţi şi piperniciţi în paturile lor.

— Salutare, spuse Paula şi primi trei răspunsuri timide.

Se gândi lângă care să se aşeze şi, văzând că doi dintre ei aruncă o privire rapidă asupra celui de-al treilea, un puşti cu păr închis la culoare şi cârlionţat, decise să înceapă cu el.

— Pe mine mă cheamă Paula, spuse şi trase un scaun lângă patul lui, apoi îi făcu semn şi lui Gösta să facă la fel. Pe tine cum te cheamă?

— Jon, spuse acesta cu o voce gâtuită, dar nu îndrăzni s-o

privească în ochi.

— Cum te simţi?

— Aşa şi-aşa.

Băiatul se juca nelinişti cu pătura de spital.

— Ce chestie, nu-i aşa?

Paula se concentra doar asupra lui Jon, dar vedea cu coada ochiului că ceilalţi doi micuţi o ascultau cu atenţie.

— Da… spuse băiatul şi ridică privirea. Eşti un poliţist adevărat?

Paula râse zgomotos.

— Sigur că da. Nu arăt ca un poliţist?

— Mmm, nu prea. Ştiu că sunt şi fete poliţiste, dar tu eşti prea mică, spuse şi zâmbi încurcat.

— Dar trebuie să existe şi poliţişti mici, nu credeţi? Gândiţi-vă, de pildă, cum ar fi dacă ar trebui să intre în locuri înghesuite, spuse ea şi Jon dădu din cap, ca şi când ar fi acceptat un lucru evident.

— Vrei să-ţi arăt legitimaţia?

Băiatul dădu din cap din nou, cu entuziasm, şi ceilalţi doi întinseră gâtul.

— Nu vrei să le arăţi şi tu, Gösta?

Gösta zâmbi, se ridică şi se duse la cel mai apropiat pat.

— Wow, aveţi şi un medalion din ăla, ca în filme, spuse Jon.

Îl privi un timp, apoi i-l dădu înapoi.

— Era cam periculoasă chestia aia pe care aţi găsit-o. Aţi înţeles, sper.

Paula încerca să nu pară dură.

— Mmm…

Jon coborî din nou ochii şi începu să jumulească pătura.

— Dar nimeni nu e supărat pe voi. Nici noi, nici părinţii voştri, nici doamna învăţătoare.

— Am crezut că erau dulciuri.

— Da, seamănă cu praful ăla din cutiuţă, spuse ea. Sigur le-aş fi încurcat şi eu.

Gösta se aşezase din nou. Paula aşteptă să intervină şi el cu vreo întrebare, dar părea că o lasă pe ea să se ocupe de interogatoriu. Nu c-ar fi deranjat-o. Se pricepea să vorbească cu copiii.

— Tata zice că erau droguri, spuse Jon şi smulse un fir din pătură.

— Da, ştii ce-s alea?

— E ca o otravă, doar că nu mori.

— Ba da, poţi să şi mori. Dar ai dreptate, e ca otrava. De aceea e important să ne ajutaţi să aflăm de unde provine, ca nu cumva să se otrăvească şi alţii.

Vorbea pe un ton calm şi prietenos. Jon începu să se relaxeze tot mai mult.

— Sigur nu sunteţi supăraţi pe noi? spuse el şi o privi în ochi.

Buza inferioară îi tremura aproape insesizabil.

— Sută la sută sigur. Pe cuvântul meu, spuse şi speră că expresia nu era irecuperabil demodată. Şi nici mama sau tata nu sunt supăraţi. Îşi fac doar griji.

— Eram lângă blocul ăla. Ieri, spuse Jon. Jucam tenis cu piciorul. Adică, lângă bloc. E o fabrică acolo, nu ştiu, dar cred că-i o fabrică, cu pereţi înalţi şi n-are geamuri, deci n-ai ce să spargi dacă scapi mingea. Şi înainte să plecăm acasă, ne-am apucat să căutăm prin coşul de gunoi din faţa blocului. Sticle returnabile şi cutii de bere şi atunci am găsit punga aia. Am crezut că sunt dulciuri.

— Care coş de gunoi? întrebă Paula. Ştia despre ce clădire industrială vorbea Jon, dar voia să fie sigură.

— Ăla de lângă parcare. Îl vezi imediat când ieşi prin poarta aia, pe unde jucam tenis.

— Cu pădurea şi muntele pe dreapta?

— Da.

Paula se uită la Gösta. Coşul de gunoi în care băieţii găsiseră cocaina era amplasat chiar în faţa blocului lui Mats Sverin.

— Mulţumesc, băieţi. Ne-aţi fost de mare ajutor, spuse şi se ridică.

Simţea un gol în stomac. Poate că primiseră, în fine, indiciul mult aşteptat.

Fjällbacka, 1871

Preotul era înalt şi gras, şi apucă bucuros mâna întinsă a lui Karl, care îl ajuta să coboare pe ponton. Emelie zâmbi timidă. Nu fusese niciodată la slujbele din comună şi acum stătea cu obrajii îmbujoraţi, sperând ca nu cumva preotul s-o bănuiască de lipsă de bunăvoinţă sau de credinţă în Dumnezeu.

— Da, e cam pustiu pe aici. Dar şi frumos, adăugă preotul. Mai stă cineva, parcă?

— Julian, spuse Karl. E la far, are ceva de lucru. Dar pot să-l chem dacă vreţi.

— Da, cheamă-l, te rog.

Preotul o luă spre casă din proprie iniţiativă.

— Dacă tot m-am aventurat până la insuliţa asta, ar fi bine să-i întâlnesc pe toţi locuitorii.

Râse şi deschise uşa pentru Emelie, în timp ce Karl coti spre far.

— Ce casă curată şi frumoasă, spuse preotul şi privi în jur.

— Nu cred că aveţi ce vedea în casa noastră modestă, spuse Emelie şi se surprinse că-şi ascunde mâinile în buzunarul şorţului. Arătau groaznic de la atâta frecat cu detergent şi altele, dar trebuia să admită că vorbele elogioase ale preotului o bucurau.

— Nu trebuie să dispreţuim simplitatea. Şi, din câte văd, Karl poate să se mândrească cu o nevastă ca tine, spuse preotul şi se aşează pe banca de lângă masa din bucătărie.

Emelie se emoţionă într-atât, încât nu fu în stare să răspundă şi se grăbi să pună de cafea.

— Sper că vreţi o ceşcuţă de cafea, spuse întrebându-se dacă are ceva cu care să-l poată servi.

Dar în afară de nişte biscuiţi uscaţi, făcuţi de ea, n-avea nimic. Asta era, trebuia să se mulţumească cu atât dacă venise aşa, neanunţat.

— Nu refuz niciodată o ceaşcă de cafea, spuse preotul zâmbind.

Emelie începu să se relaxeze. Nu părea genul ăla de preot sever, ca Berg, cel din congregaţia de care aparţinuse. Să fi fost obligată să stea la masă lângă omul ăla – îi tremurau genunchii numai când se gândea.

Uşa se deschise şi Karl intră, urmat îndeaproape de Julian, cu o expresie bănuitoare pe faţă. Evita privirea preotului.

— Deci el e Julian?

Preotul zâmbea în continuare, dar Julian dădu doar din cap şi strânse încurcat mâna întinsă spre el. Karl şi Julian se aşezară în faţa preotului, în timp ce Emelie servi cafeaua.

— Sper că aveţi grijă să nu obosească prea tare, acum că a fost binecuvântată. Vedeţi ce frumos îngrijeşte casa? Sigur sunteţi mândru de ea.

Karl nu răspunse imediat, dar până la urmă admise:

— Da, Emelie e pricepută.

— Haideţi, luaţi loc, spuse preotul şi bătu pe scaunul de lângă el.

Emelie făcu cum i se spuse, dar nu se putu abţine să nu se holbeze la sutana neagră şi la gulerul alb[15]. Nu mai stătuse niciodată atât de aproape de un preot. Cu bătrânul Berg nici nu se putea pune problema să stai la palavre şi la cafea. Turnă cafeaua în ceşti, cu mâinile tremurânde. Lăsă ceaşca ei la urmă.

— Nu ştiam că aveţi treabă chiar atât de departe de oraş, spuse Karl şi lăsă întrebarea să plutească în aer.

Ce voia, de fapt, preotul?

— Da, păi, n-aţi prea fost la slujbe, spuse preotul şi sorbi zgomotos din cafea.

Pusese în ea trei cuburi de zahăr. Emelie se gândi că trebuie să fi fost îngrozitor de dulce.

— Mda, aveţi dreptate, dar nu putem să plecăm de aici aşa de uşor. Suntem numai noi doi, păzim farul şi nu prea ne mai rămâne timp pentru altceva.

— Dar de cârciuma lui Abela aveţi timp, din câte-am înţeles.

Karl păru dintr-odată mic şi pierdut, şi în clipa aceea Emelie nu mai ştiu de ce îi fusese atât de frică de el. Apoi îşi aminti de seara aceea şi duse mâna la burta umflată.

---

[15] În Suedia, preoţii protestanţi poartă straie asemănătoare cu ale celor catolici. (N.t.)

— Probabil că n-am fost la biserică atât cât ar fi trebuit, spuse Julian şi plecă capul.

Încă nu-l privise în ochi pe preot.

— Dar Emelie ne citeşte Biblia aproape în fiecare seară, aşa că nu e o casă necreştinească.

Emelie îl privi îngrozită. Avea curajul să stea şi să-l mintă în faţă pe preot? Era adevărat că în casa aceea se citea Biblia, dar ea era cea care se aşeza şi citea câte puţin, când apuca, nu ei. Nici Julian şi nici Karl nu se arătau interesaţi de Sfânta Scriptură, ba dimpotrivă, de câteva ori îi râseseră în nas.

Dar preotul dădu din cap.

— Mă bucur să aud. Mai ales într-un loc pustiu ca ăsta, unde se ajunge anevoie şi care-i departe de lăcaşul lui Dumnezeu, mai ales aici trebuie să aveţi grijă să căutaţi singuri consolare şi călăuzire în Biblie. Asta mă bucură. Şi m-aş bucura şi mai tare dacă v-aş vedea mai des la biserică, şi mă refer şi la dumneata, dragă Emelie, spuse şi o bătu pe genunchi, făcând-o să tresară.

Era de-ajuns că stătea atât de aproape de el, dar dacă o mai şi atingea, nu, la asta nu făcea faţă. Se abţinea din răsputeri să nu se ridice brusc de pe canapea şi să se năpustească afară.

— Şi apoi am stat de vorbă şi cu mătuşa dumneavoastră. Era puţin îngrijorată, pentru că nu v-a mai văzut de mult. Şi acum, că Emelie e însărcinată, poate ar fi bine s-o vadă un doctor. Ca să fiţi siguri că totul e în regulă.

Preotul se uită cu severitate la Karl, care îşi feri şi el privirea.

— Da, bâigui şi se holbă la tăblia mesei.

— Bine, atunci ne-am înţeles. Data viitoare când mergeţi la Fjällbacka, o luaţi şi pe Emelie şi o duceţi la un medic. Şi mătuşa dumneavoastră s-ar bucura şi de o vizită.

Făcu din ochi şi se întinse după un biscuit.

— Foarte buni, spuse lăsând să îi scape câteva firimituri din gură.

— Mulţumesc.

Emelie nu-i mulţumea doar pentru laude. Acum putea să se ducă în comună şi să vadă şi alţi oameni. Poate, cu ocazia asta, Karl avea s-o lase să meargă şi la biserică. Asta ar ajuta-o să îndure mai uşor viaţa de aici, îşi zise. Ar ajuta-o nespus.

— Ei, s-o fi săturat să mă aştepte şi Karlsson. A fost drăguţ din partea lui că m-a adus aici, dar cred că e timpul să ne întoarcem acasă. Mulţumesc pentru cafea şi pentru biscuiţii gustoşi.

Preotul se ridică şi Emelie făcu la fel, grăbindu-se să-i facă loc.

— Vezi, avem burţile la fel de mari, spuse preotul.

Emelie se ruşină atât de tare, încât simţi că se înroşeşte toată. Apoi nu se putu abţine să nu zâmbească. Îi plăcea de preot, s-ar fi putut arunca la picioarele lui să i le sărute, recunoscătoare că avea să poată merge din nou la Fjällbacka.

— Aţi auzit ce se vorbeşte despre insulă? spuse preotul râzând, în timp ce Emelie şi Karl îl conduceau la ponton.

Julian mormăise un „la revedere" grăbit şi se întorsese la far.

— La ce vă referiţi? spuse Karl şi-l ajută pe preot să coboare în barcă.

— Că e bântuită. Dar sunt vorbe goale, bineînţeles. Sau aţi văzut ceva? spuse şi obrajii bucălaţi îi tremurară de râs.

— Noi nu credem aşa ceva, spuse Karl şi aruncă parâma pe care tocmai o dezlegase.

Emelie nu spuse nimic. Dar în timp ce-i făcea cu mâna preotului se gândi la cei care îi erau singurii tovarăşi, singura ei companie pe insulă. Nu putea să-i povestească aşa ceva şi, oricum, n-ar fi crezut-o.

Când se duse din nou spre casă, îi văzu cu coada ochiului. Nu se temea de ei. Nici măcar acum, când începeau să i se arate. Nu-i voiau niciun rău.

— Bună, Annika. M-a căutat Paula, şi acum nu dau eu de ea.

Patrik stătea în faţa intrării de la Fristad, cu o palmă peste urechea stângă şi telefonul în mâna dreaptă. Dar tot n-o auzea bine pe Annika, din cauza zgomotului din trafic.

— Ce-ai spus? La şcoală? Stai aşa, că n-aud… Cocaină. OK, am înţeles. La spitalul din Uddevala, deci.

— Ce-a fost asta? întrebă Martin.

— Nişte elevi de-a întâia din Fjällbacka au găsit o pungă cu cocaină şi au şi înghiţit din mizeria aia.

Patrik păşi încrâncenat spre maşină.

— Să dea naiba! Şi cum se simt?

— I-au dus la spital, dar se pare că sunt în afara oricărui pericol. Gösta şi Paula sunt acolo.

Patrik se aşează pe scaunul şoferului şi Martin se urcă prin partea cealaltă. Demarară, iar Martin privi gânditor pe geamul lui.

— Clasa întâi. Ai crede că sunt în siguranţă la şcoală, mai ales într-o comună ca Fjällbacka. Doar nu-i un cartier periculos dintr-un oraş mare. Şi tot sunt expuşi la pericole. Chestiile astea te sperie ca dracu’.

— Ştiu. Nu poţi să spui că-i ca pe vremea noastră. Sau, mă rog, pe vremea mea, spuse cu un zâmbet amar.

Era o diferenţă de vârstă considerabilă între el şi Martin.

— Cred că acelaşi lucru se poate spune şi despre vremea mea, spuse Martin. Chiar dacă noi am învăţat să calculăm cu calculatorul, nu cu biluţele.

— Ha, ha, ce amuzant.

— Era tare simplu pe-atunci. Te jucai în curtea şcolii cu bilele sau cu mingea de fotbal. Acum am impresia că toţi se grăbesc să se maturizeze. Trebuie să fumeze, să facă sex şi să bea înainte de liceu.

— Da, spuse Patrik şi simţi cum i se strânge pieptul.

Maja avea să înceapă îndată şcoala. Ştia că Martin are dreptate. Nu mai era ca pe vremea lor. Voia ca fetiţa să rămână mică atât cât era posibil şi să stea acasă, dacă se putea, până la patruzeci de ani.

— Dar, oricum, nu cred că se întâmplă prea des să găsească cocaină, spuse, mai mult ca să se liniştească.

— Nu, au avut mare ghinion. Bine că au scăpat teferi. Putea să iasă rău de tot.

Patrik dădu din cap.

— Nu vrei să mergem acolo? spuse Martin când Patrik luă curba spre oraş, în loc să iasă pe E6.

— Presupun că Paula şi Gösta se descurcă şi singuri. O să-i dau un ţâr Paulei să verific, dar aş prefera să stau de vorbă cu chiriaşul lui Mats şi cu ceilalţi vecini, dacă tot suntem aici. N-are rost să ne întoarcem tocmai acum.

Martin ascultă încordat cum Patrik o sună pe Paula, care răspunse, în sfârşit. Patrik termină de vorbit în câteva minute.

— Totul e sub control, aşa că putem să facem ce ne-am propus. Putem să ne oprim la spital în drum spre casă, dacă o să mai fie acolo.

— Bine. A aflat unde au găsit chestia aia?

— Într-un coş de hârtii din faţa blocului lui Mats Sverin.

Martin nu spuse nimic preţ de câteva secunde.

— Crezi că are vreo legătură cu cazul?

— Cine ştie, ridică din umeri Patrik. Ştim prea bine că în blocul ăla stau destui care ar fi putut să plaseze cocaina acolo. Dar te pune într-adevăr pe gânduri că a fost găsită tocmai în faţa blocului lui Mats.

Martin întinse gâtul şi citi numele străzii.

— Pe aici trebuie s-o iei. Erik Dahlbergsgatan. Ce număr era?

— Patruzeci şi opt.

Patrik frână brusc. O doamnă în vârstă traversa pe trecere, fără grabă. Patrik o aşteptă, nerăbdător, apoi demară zgomotos.

— Ia-o mai uşor.

Martin se lovise de portieră.

— Uite, aici, spuse Patrik fără să-l bage în seamă. Patruzeci şi opt.

— Sper că e cineva acasă. Poate ar fi trebuit să sunăm înainte.

— Sunăm şi vedem dacă avem noroc.

Cei doi coborâră din maşină şi se duseră la intrare. Era o clădire frumoasă din piatră, mai mult ca sigur cu apartamente cu stucaturi şi podele de lemn.

— Cum îl chema pe chiriaş? întrebă Martin.

Patrik scoase un bileţel din buzunar.

— Jonsson. Rasmus Jonsson. Şi apartamentul e la parter.

Martin dădu din cap şi apăsă pe butonul interfonului, în dreptul căruia era scris Sverin. Fu răsplătit aproape imediat cu un răspuns gâjâit:

— Da?

— Suntem de la poliţie. Am vrea să stăm de vorbă cu dumneavoastră. Sunteţi amabil să ne deschideţi?

Martin vorbi cât putu de clar în microfonul interfonului.

— De ce?

— Vă explicăm dacă ne lăsaţi să intrăm. Ne puteţi deschide, vă rugăm?

Se auzi un clic şi uşa începu să zumzăie.

Cei doi urcară o scară şi studiară numele de pe uşi.

— Aici.

Martin arătă spre uşa din stânga.

Sună. Când auziră pe cineva în spatele uşii, făcură un pas înapoi. Uşa se deschise, dar lanţul era pus. Un tânăr de cam douăzeci de ani îi privi bănuitor prin deschizătură.

— Dumneavoastră sunteţi Rasmus Jonsson? întrebă Patrik.

— Cine întreabă?

— Suntem de la poliţie, cum v-am spus. Vrem să vă punem nişte întrebări legate de Mats Sverin, cel care v-a închiriat apartamentul.

— Aşa?

Vocea era aproape obraznică şi lanţul rămase pe loc.

Patrik simţi că iritaţia îi dă târcoale şi se uită drept în ochii tânărului.

— Ori ne lăsaţi să intrăm ca să stăm omeneşte de vorbă, ori dau nişte telefoane, după care colegii mei o să vă percheziţioneze casa, timp în care o să staţi la secţie, poate toată ziua, poate şi o parte din ziua de mâine.

Martin se uită la colegul său. Nu îi stătea în fire să vină cu ameninţări fără obiect. Doar n-aveau niciun motiv să percheziţioneze apartamentul sau să-l reţină pe Jonsson.

Se făcu linişte timp de câteva secunde. Apoi uşa fu deblocată.

— Fascişti nenorociţi, spuse Rasmus Jonsson şi se retrase în hol.

— O decizie înţeleaptă, spuse Patrik.

Simţi mirosul greu de haşiş în toată casa şi înţelese de ce zăbovise tânărul atât. Când intră în camera de zi şi văzu teancul de cărţi anarhiste şi posterele cu acelaşi mesaj, înţelese şi mai bine. Era clar că se aflau pe teritoriul inamicului.

— Nu vă faceţi prea comozi. Învăţ pentru nişte examene şi n-am timp de chestii din astea.

Rasmus se aşează la un birou mic plin de cărţi şi de caiete.

— Ce studiaţi? întrebă Martin.

În Tanumshede nu existau prea mulţi anarhişti şi chiar era curios.

— Ştiinţe politice, spuse Rasmus. Ca să înţeleg mai bine cum am ajuns în căcatul ăsta şi cum am putea schimba societatea în care trăim.

Părea că ţine o prezentare pentru nişte elevi de clasa întâi; Patrik îl privi amuzat. Se întreba cum aveau să-i afecteze anii şi realitatea idealurile.

— Apartamentul îl închiriaţi de la Mats Sverin?

— Adică? spuse Rasmus.

Soarele pătrunse prin fereastra camerei de zi şi Patrik îşi dădu seama că era prima persoană pe care o întâlnise cu păr la fel de roşcat ca al lui Martin. Dar Rasmus îşi lăsase barbă, ceea ce-i conferea un aspect mai ieşit din comun.

— Repet: închiriaţi apartamentul de la Mats Sverin?

Tonul lui Patrik era calm, dar simţea că-şi pierde răbdarea.

— Da, e adevărat, spuse Rasmus fără chef.

— Îmi pare rău să vă anunţ că Mats Sverin e mort. A fost omorât.

Rasmus se holbă la ei.

— Omorât? Ce dracu’ vreţi să spuneţi? Şi ce legătură are asta cu mine?

— Sper că niciuna, dar încercăm să aflăm mai multe despre Mats şi viaţa lui.

— Nu-l cunosc, aşa că nu vă pot ajuta.

— Lăsaţi-ne pe noi să decidem, spuse Patrik. Aţi închiriat apartamentul mobilat?

— Da, toate lucrurile astea-s ale lui.

— N-a luat nimic cu el?

Rasmus ridică din umeri.

— Nu cred. A împachetat tot ce era personal, fotografii şi din astea, dar le-a dus la staţia de deşeuri. A zis că vrea să scape de vechituri.

Patrik aruncă o privire în jur. Nici aici nu păreau a fi mai multe lucruri personale decât în apartamentul din Fjällbacka. De ce, nu ştia, dar ceva îl obliga pe Mats Sverin s-o tot ia de la capăt. Se întoarse din nou spre Rasmus.

— Cum aţi găsit apartamentul?

— Printr-un anunţ. Voia să scape de el repede. Fusese bătut sau ceva şi voia să dispară din oraş.

— V-a zis ceva despre asta? interveni Martin.

— Despre ce?

— Despre bătaie, spuse Martin, răbdător.

Substanţa care împrăştiase mirosul acela dulceag prin tot apartamentul nu-l făcea tocmai alert pe tânărul student.

— Mnu, nu cred.

Rasmus tărăgăna cuvintele. Patrik simţi ceva în vocea lui.

— Dar?

— Dar ce?

Rasmus începu să se rotească, brusc, cu scaunul de birou.

— Dacă ştiţi ceva despre seara aia, v-am fi recunoscători dacă ne-aţi povesti.

— Nu colaborez cu copoii.

Ochii i se îngustară.

Patrik trase aer în piept de câteva ori, ca să se calmeze. Tipul ăsta chiar îl călca pe nervi.

— Oferta rămâne valabilă. O discuţie liniştită cu noi, sau aduc toată gaşca să vă scurme pe-aici şi dumneavoastră faceţi o vizită cu noi la secţie.

Rasmus tăcea. Apoi oftă.

— Eu n-am văzut nimic, aşa că n-aveţi de ce să vă legaţi de mine. Dar vorbiţi cu moşul de sus, Pettersson. Se pare c-a văzut destul.

— Şi atunci de ce nu le-a spus nimic poliţiştilor?

— Ei, întrebaţi-l. Eu ştiu doar ce-am auzit de la vecini. Că bătrânul ştie ceva.

Rasmus îşi încleştă gura şi cei doi înţeleseră că nu aveau să mai afle nimic de la el.

— Mulţumim pentru ajutor, spuse Patrik. Uitaţi cartea mea de

vizită dacă vă mai amintiţi ceva.

Rasmus se uită la cartea de vizită întinsă de Patrik, o luă şi o ţinu între degetul mare şi cel arătător, de parcă nu i-ar fi plăcut cum miroase. Apoi o aruncă demonstrativ în coşul de gunoi.

Patrik şi Martin ieşiră uşuraţi în casa scărilor şi lăsară în urmă fumul gros de haşiş.

— Al dracu', ce papagal, spuse Martin scuturând din cap.

— Lasă c-o să-i vină şi lui rândul, spuse Patrik, sperând că nu devenise la fel de cinic cum sunase.

Urcară un etaj şi sunară la uşa pe care scria F. Pettersson. Le deschise un om mai în vârstă.

— Ce vreţi?

Părea la fel de irascibil ca Rasmus, vecinul de la parter. Patrik se întrebă dacă nu cumva era ceva în apă care influenţa dispoziţia celor din bloc. Toţi păreau să se fi trezit cu faţa la cearşaf.

— Suntem de la poliţie şi am vrea să vă punem câteva întrebări referitoare la un fost chiriaş, Mats Sverin, care a stat în apartamentul de sub dumneavoastră.

Patrik simţea că răbdarea lui cu moşi îmbufnaţi şi anarhişti furioşi ajunsese la limită şi fu nevoit să se străduiască să îşi păstreze calmul.

— Mats, da, o scumpete de băiat, spuse bărbatul fără a schiţa vreun gest care să dea de înţeles că ar vrea să-i lase să intre.

— A fost bătut aici, în faţa blocului, înainte să se mute.

— Da, poliţia a mai fost aici şi ne-a întrebat dacă am văzut ceva.

Bărbatul bătu cu bastonul în podea. Dar în clipa următoare păru că ezită. Patrik făcu un pas înainte.

— Avem motive să credem că ştiţi mai multe decât le-aţi povestit colegilor noştri.

Pettersson coborî privirea şi arătă cu capul spre interiorul apartamentului.

— Intraţi, spuse şi o luă înainte şchiopătând.

Apartamentul acesta era mai luminos decât cel de sub el, dar şi mai frumos decorat, cu mobilier clasic şi tablouri pe pereţi.

— Staţi jos, spuse bătrânul şi arătă cu bastonul spre o canapea din camera de zi.

Patrik şi Martin se conformară, apoi se prezentară. Aflară că F-ul de pe uşă venea de la Folke.

— N-am cu ce să vă servesc, spuse Folke, de data asta pe un ton mult mai puţin arţăgos.

— Nu face nimic, oricum ne grăbim, spuse Martin.

— Deci, cum spuneam, îşi drese vocea Patrik. Din câte am înţeles, dumneavoastră ştiţi ce s-a întâmplat când l-au maltratat pe Mats Sverin.

— Mm, nu ştiu, spuse Folke.

— E important să ne spuneţi adevărul. Mats Sverin a fost omorât.

Patrik se simţi oarecum satisfăcut văzând chipul tulburat al bărbatului.

— Nu se poate!

— Mă tem că da, şi dacă ne puteţi povesti ceva despre bătaia aceea, v-aş fi foarte recunoscător.

— Dar ştiţi cum e, oamenii nu vor să se bage în asemenea chestii. Nu se ştie de ce-s în stare de-alde ăia, spuse Folke şi aşează bastonul pe podea, în faţa lui.

Îşi împreună mâinile pe genunchi şi dintr-odată păru foarte bătrân şi ramolit.

— Ce vreţi să spuneţi cu „de-alde ăia”? Chiar Mats le-a spus poliţiştilor că a fost o gaşcă de tineri.

— Tineri, auzi, pufni Folke. N-aş zice. Nu, au fost nişte indivizi cu care-i mai bine să nu te încurci. Nu ştiu cum a putut nimeri într-o bandă ca aia un băiat simpatic ca Mats.

— Bandă? La ce vă referiţi? spuse Patrik pe un ton politicos.

— Ştiţi, din ăia, cu motociclete.

— Din ăia cu motociclete?

Martin îl privi nedumerit pe Patrik.

— Din ăia despre care scrie în ziare. Hells Angels şi Bandiţii şi cum s-or mai numi, dracu’ să-i pieptene.

— Bandidos, îl corectă Patrik automat, în timp ce mintea îi lucra la maximum. Deci, dacă am înţeles corect, n-au fost nişte adolescenţi, ci o gaşcă de motociclişti?

— Da, nu asta am zis? N-auzi bine, băiete?

— De ce i-aţi minţit pe colegii mei şi le-aţi spus că n-aţi văzut nimic? Am auzit că nu există niciun martor, că nici un locatar n-a văzut nimic.

Patrik se simţi frustrat. Doamne, de-ar fi ştiut asta de la început.

— Nu-i bine să te încurci cu de-alde ăştia, insistă Folke. Eu n-

am treabă cu ei şi nici nu vreau să-mi bag nasul în treaba altora.

— Şi de asta aţi spus că n-aţi văzut nimic?

Patrik nu reuşi să îşi ascundă dispreţul din ton. Era unul dintre lucrurile care îl deranjau cel mai mult: oamenii care stăteau şi se uitau, apoi ridicau din umeri, spunând că nu e treaba lor.

— Nu-i bine să te încurci cu de-alde ăştia, repetă Folke, dar fără să-i privească în ochi.

— Aţi văzut ceva anume? Ceva din care să ne dăm seama cine sunt? spuse Martin.

— Aveau un vultur pe spate. Un vultur mare, galben.

— Mersi, spuse Martin şi se ridică să dea mâna cu el.

După un moment de ezitare, Patrik făcu la fel.

Câteva minute mai târziu, cei doi erau în drum spre Uddevalla. Amândoi adânciţi în gânduri.

Erica nu mai putea aştepta. Imediat ce îşi recăpătase cumpătul, o sunase pe Kristina şi, auzind portiera trântindu-se afară, îşi aruncase repede haina pe ea, o zbughise afară şi condusese până la Falkeliden. Apoi zăbovise în maşină mult timp. Poate ar fi fost mai bine să stea deoparte un timp şi să-i lase în pace. Mesajul scurt al Annei nu spunea multe. Poate că îl interpretase greşit.

Erica strânse tare volanul, rămasă acolo, cu motorul oprit. Nu voia să dea cu bâta-n baltă, s-o grăbească pe sora ei. Anna o acuzase de câteva ori că nu e destul de atentă şi că se bagă prea mult în viaţa ei. Şi, de multe ori, aşa şi era. În copilărie, Erica încercase să compenseze ceea ce credea că era lipsă de afecţiune din partea mamei lor. Acum ştia că nu fusese asta, şi Anna ştia şi ea la rându-i. Elsy le iubise, dar nu ştiuse să-şi exprime sentimentele. Erica şi Anna deveniseră mai apropiate în ultimii ani, mai ales după povestea cu Lucas.

Dar de data asta era nesigură. Anna avea familie. Îi avea pe Dan şi pe copii. Poate voiau să fie singuri. Dintr-o dată, zări silueta Annei la geamul bucătăriei. Trecu repede prin faţa lui, ca o fantomă, se întoarse şi privi spre maşina Ericăi. Ridică o mână şi-i făcu semn să intre.

Erica deschise brusc portiera şi urcă cu paşi repezi pe scări. Dan îi deschise uşa înainte să fi apucat să sune.

— Hai înăuntru, spuse şi Erica ghici nenumărate emoţii contradictorii pe chipul său.

— Mulţumesc.

Păşi cu grijă peste prag, îşi agăţă haina în cuier şi intră în bucătărie cu o senzaţie ciudată, de dragoste respectuoasă.

Anna stătea pe un scaun, la masa din bucătărie. Nu zăcuse tot timpul în pat, aşa că Erica o mai văzuse prin casă. Dar după accident nu păruse deloc prezentă. Altfel decât acum.

— Am ascultat mesajul tău, spuse Erica şi se aşează pe scaunul din faţa Annei.

Dan turnă cafea în două ceşti şi apoi ieşi discret la năzdrăvanii din camera de zi, ca surorile să poată discuta în tihnă.

Mâna Annei tremura încet când duse ceaşca la gură. Părea transparentă. Fragilă. Dar privirea-i era neşovăielnică.

— Mi-a fost aşa de frică, spuse Erica şi simţi cum o podidesc lacrimile.

— Ştiu. Şi mie. Ca să mă întorc.

— De ce? Adică, da, ştiu, înţeleg…

Se chinui să găsească formularea potrivită. Cum ar fi putut descrie durerea Annei, când adevărul era că nu înţelegea şi nu ştia nimic?

— Era întuneric. Şi era mai puţin dureros să rămân în întuneric decât să fiu aici, cu voi.

— Dar acum, spuse Erica şi vocea îi tremura, acum eşti aici?

Anna dădu încet din cap şi sorbi din cafea.

— Unde sunt gemenii?

Erica nu ştia ce să-i răspundă, dar Anna părea că înţelege. Zâmbi.

— Sunt curioasă să-i văd. Cu cine seamănă? Seamănă unul cu celălalt?

Erica o privi precaută, în continuare. Nu ştia la ce să se aştepte.

— Să ştii că nu prea. Nici măcar la temperament. Noel e mai scandalagiu, ştie când vrea ceva şi e foarte hotărât. Şi încăpăţânat ca un catâr. Anton e exact opusul. Nu se enervează niciodată şi lasă impresia că viaţa, în general, e super. E genul mulţumit, ştii. Dar nu ştiu cu cine seamănă.

Zâmbetul Annei deveni mai luminos.

— Glumeşti, sau cum? Tocmai te-ai descris pe tine şi pe

Patrik. Şi nu tu eşti cea mulţumită, dacă-mi permiţi.

— Ei, dar… începu Erica, însă tăcu dându-şi seama că Anna avea dreptate.

Se descrisese pe sine şi pe Patrik, deşi ştia că soţul ei nu era întotdeauna la fel de liniştit la serviciu ca acasă.

— Aş vrea să-i văd, spuse Anna din nou şi o fixă pe Erica. Ştii şi tu bine că nu există nicio legătură între ce ni s-a întâmplat. Băieţii voştri n-au supravieţuit fiindcă a murit copilul meu.

De data asta, Erica nu mai putu să-şi reţină lacrimile. Sentimentul de vinovăţie care o apăsase în ultimele luni începea să dispară încet. Se îndoia în continuare de spusele Annei. Avea să-i ia mult timp să se lase convinsă.

— Pot să trec cu ei pe la voi, dacă vrei. De îndată ce te simţi în stare.

— Nu poţi să-i aduci acum? Dacă nu e prea complicat? spuse Anna.

Obrajii ei prinseseră culoare.

— Pot s-o sun pe Kristina, s-o întreb dacă nu vrea să-i aducă ea cu maşina.

Anna dădu din cap şi, câteva minute mai târziu, Erica vorbi cu soacra ei să vină acolo cu băieţii.

— E încă greu, spuse Anna. Zonele alea negre sunt încă aici, pe-aproape.

— În orice caz, acum eşti aici.

Erica îşi lăsă palma pe braţul ei.

— Am venit pe la voi când stăteai sus, în pat. A fost înfiorător. Aveam impresia că e doar un înveliş gol care zace acolo. Nu tu.

— Şi cred că aşa şi era. Aproape că intru în panică şi acum când îmi dau seama că, într-un fel, e tot aşa. Mă simt ca un recipient gol şi nu ştiu cum să mă umplu. E aşa de gol. Aici.

Îşi puse mâna pe pântece şi îl mângâie încetişor.

— Îţi mai aminteşti ceva de la înmormântare?

— Nu, spuse Anna şi scutură din cap. Ştiu că voiam o înmormântare pe bune. Mi s-a părut necesar. Dar nu-mi amintesc nimic din ceremonia propriu-zisă.

— A fost frumoasă, spuse Erica şi se ridică pentru a umple ceştile.

— Dan mi-a spus că tu ai venit cu ideea să faceţi cu schimbul. Să vă întindeţi în patul meu, vreau să spun.

— Nuu, nu e chiar aşa.

Erica se aşează din nou şi îi povesti surorii sale despre Vivianne.

— Salut-o şi mulţumeşte-i din partea mea. Altfel, cred c-aş fi rămas în întuneric şi poate m-aş fi înfundat şi mai rău. Atât de tare încât n-aş fi reuşit să mă întorc prin propriile puteri.

— O să-i spun.

Se auzi soneria. Erica se lăsă pe spate şi întinse gâtul ca să vadă până în hol.

— Cred că-i Kristina cu gemenii.

Şi aşa şi era, Dan tocmai îi deschidea uşa. Erica se ridică şi vru s-o ajute. Constată cu bucurie că amândoi băieţii erau treji.

— Au fost ca nişte îngeraşi, spuse Kristina şi aruncă priviri piezişe spre bucătărie.

— Nu vrei să intri? întrebă Dan, dar Kristina scutură din cap.

— Nu, cred că mai bine mă retrag în bârlogul meu. Să staţi şi voi liniştiţi.

— Mulţumesc, spuse Erica şi o îmbrăţişă pe Kristina.

Chiar dacă ajunsese s-o placă mult pe soacra ei, ştia că tactul nu era printre punctele ei forte.

— N-aveţi pentru ce. Ştii că vă ajut cu plăcere.

Kristina plecă grăbită. Erica luă câte un coş în fiecare mână şi duse gemenii în bucătărie.

— Ea e mătuşa Anna, spuse şi îi aşeză cu grijă pe podea, lângă scaunul Annei. Şi ei sunt Noel şi Anton.

— Nu încape îndoială cine e tatăl copiilor, spuse Anna aşezându-se pe jos lângă ei; Erica îi urmă exemplul.

— Sunt frumoşi, spuse Anna.

Vocea îi tremura şi Erica, brusc, se pierdu. Nu era sigură că procedase corect aducându-i aici. Poate era prea devreme, poate ar fi trebuit s-o refuze pe sora ei.

— E în regulă, spuse Anna de parcă ar fi citit gândurile Ericăi. Pot să-i ţin în braţe?

— Sigur că da, spuse Erica.

Simţi prezenţa lui Dan, fără să-l vadă. Probabil că-şi ţinea respiraţia la fel ca ea, nefiind sigur dacă era bine sau nu ce făceau.

— Atunci o iau pe micuţa Erica mai întâi, spuse Anna zâmbind şi îl ridică pe Noel. Şi tu eşti încăpăţânat ca maică-ta? Înseamnă c-o să îi dai mult de furcă.

Îl lipi de ea, adulmecându-l în porţiunea dintre bărbie şi gât.

Apoi îl culcă la loc, îl ridică pe Anton şi repetă aceeaşi procedură. Dar pe el nu-l mai puse jos.

— Sunt superbi, Erica, spuse Anna şi îşi privi sora peste capul golaş al lui Anton. Absolut superbi.

— Mulţumesc, spuse Erica. Mulţumesc.

— Aţi mai aflat ceva?

Patrik părea nerăbdător. Intrase cu Martin în sala de aşteptare a spitalului.

— Păi, ţi-am zis cam tot la telefon, spuse Paula. Băieţii au găsit o pungă cu praf alb în coşul de hârtii din faţa blocului care dă spre Tetra Pak.

— OK, şi punga-i la noi? întrebă Patrik şi se aşează.

— Da, e acolo, spuse Paula şi-i arătă o pungă de hârtie maro aflată pe masă. Şi înainte să mă întrebi: da, am avut grijă. Dar, din păcate, a trecut prin mai multe mâini înainte să ajungă la noi. Ale copiilor, ale profesorilor şi ale personalului medical.

— O să punem totul pe hârtie. Vezi să ajungă la SKL, ca să le luăm amprentele celor care au intrat în contact cu ea. Începe prin a obţine aprobarea părinţilor. Va trebui să le luăm amprente şi băieţilor.

— Sigur, dădu din cap Gösta.

— Cum se simt puştii? întrebă Martin.

— Medicii spun c-au avut un noroc chior. Putea să se termine cât se poate de rău, dar, din fericire, n-au apucat să consume o cantitate prea mare. Au gustat doar. Altfel nu ne-am fi întâlnit aici, ci la morgă.

Se lăsă o tăcere lungă. Era un gând oribil.

Patrik aruncă o privire piezişă spre pungă.

— Trebuie să vedem dacă nu cumva găsim şi vreo amprentă de-a lui Mats Sverin.

— Crezi că uciderea lui are vreo legătură cu drogurile?

Paula îşi încreţi fruntea şi se lăsă pe spate în canapeaua incomodă. Nu reuşi să găsească nicio poziţie comodă, aşa că fu nevoită să se aplece iarăşi în faţă.

— Aţi găsit ceva la Göteborg care să indice asta?

— Nu, n-aş zice. Avem alte indicii pe care trebuie să le verificăm în amănunt, dar mă gândeam că putem să discutăm

despre asta la şedinţă, la secţie.

Patrik se ridică.

— Eu şi Martin o ştergem la Fjällbacka şi încercăm să dăm de vreun profesor de la şcoala băieţilor. Te ocupi tu de punga aia, Paula? Zi-le că e urgent.

Paula zâmbi.

— O să presupună asta oricum, ştiind că-i de la tine.

Annie se simţea un pic neliniştită de când o vizitaseră Patrik şi Erica. Poate era cazul să cheme medicul până acolo? Sam nu scosese o vorbă de când veniseră pe insulă. Dar, în acelaşi timp, simţea că instinctul ei n-o minţea. Copilul n-avea nevoie de nimic, în afară de timp. Timp să-şi vindece sufletul, nu corpul, singurul care putea fi examinat de un medic.

Nu era în stare să se gândească la noaptea aceea. Creierul ei se bloca imediat ce-şi amintea de frica şi de teroarea de atunci. Aşadar cum ar fi putut să ceară sufleţelului lui să facă faţă situaţiei? Trecuseră prin aceeaşi oroare, ea şi Sam. Şi se întreba dacă le era la fel de frică de viitor, de faptul că amintirile aveau să îi ajungă din urmă şi acolo, pe insulă. Încercase să-l liniştească prin vorbe dulci, să-i spună că erau în siguranţă. Că oamenii răi n-aveau să-i găsească. Dar nu ştia dacă tonul ei transmitea acelaşi mesaj precum cuvintele. Pentru că nici ea nu credea ce spunea.

Măcar dacă Matte… Mâna îi tremură când se gândi la el. El i-ar fi putut apăra. Nu voise să-i povestească totul în seara şi noaptea pe care le petrecuseră împreună. Îi spusese câte ceva, suficient ca el să înţeleagă că nu mai era aceeaşi persoană. Ştia că până la urmă i-ar fi povestit şi restul. Dacă ar fi petrecut mai mult timp împreună, ar fi putut să aibă iarăşi încredere în el.

O podidi plânsul; respiră adânc, încercând să se stăpânească. Nu voia ca Sam să-i observe dezamăgirea. Copilul avea nevoie de siguranţă. Era singurul lucru care putea şterge zgomotul împuşcăturii din mintea lui, imaginea sângelui, sângele tatălui lui, şi era sarcina ei să-l peticească la loc. Matte nu-l mai putea ajuta.

Le luă ceva timp ca să adune toate amprentele de care aveau nevoie. Dar le lipseau încă două. Personalul ambulanţei era pe teren şi avea să mai dureze puţin înainte să se întoarcă. Paula avea totuşi senzaţia că pierdeau vremea cu strânsul atâtor amprente. Ceva îi spunea că mai important era să afle dacă amprentele lui Mats se aflau pe punga aceea, şi mai ştia că aveau nevoie de un răspuns rapid.

Paula bătu uşor la uşă.

— Intră.

Când păşi înăuntru, Torbjörn ridică privirea.

— Bună ziua, sunt Paula Morales, de la poliţia din Tanum. Ne-am mai întâlnit de câteva ori.

Se simţi dintr-odată încurcată. Doar ştia care erau etapele unei anchete şi totuşi voia să îl roage să ignore toate regulile şi protocolul. Nu era stilul ei. Regulile existau ca să fie respectate, dar uneori era nevoie de o anumită flexibilitate. Ca, de pildă, acum.

— Da, îmi amintesc că ne-am întâlnit.

Torbjörn îi făcu semn să se aşeze.

— Cum vă mai merge? Aţi mai auzit ceva de la Pedersen?

— Nu, a zis că ne trimite raportul miercuri. Altfel, n-am prea avut după ce să ne luăm şi n-am avansat cât am fi vrut…

Paula tăcu, îşi trase sufletul şi se gândi cum să pună întrebarea.

— Dar azi s-a întâmplat ceva şi încă nu ştim dacă are sau nu de-a face cu crima, spuse ea într-un final şi puse punga de hârtie pe masă.

— Ce-i aia? spuse Torbjörn şi întinse mâna după pungă.

— Cocainǎ, spuse Paula.

— Unde aţi găsit-o?

Paula povesti la iuţeală ce se întâmplase în ziua aceea şi ce-i spuseseră copiii.

— De obicei nu mi se pune o pungă cu cocainǎ pe masă, spuse Torbjörn şi o privi.

— Da, ştiu, spuse ea şi simţi cum se înroşeşte. Dar ştiţi cum e, dacă o trimitem la analiză, o să aşteptăm rezultatele mult şi bine. Şi simt că e ceva important aici, aşa că mă gândeam c-am putea fi un pic mai flexibili. Dacă m-aţi ajuta să-mi dau seama de un lucru, o să mă ocup eu de formalităţi după. Şi sigur că-mi asum toată răspunderea.

Torbjörn tăcu preţ de câteva secunde.

— Ce vreţi să fac? spuse apoi, dar nu părea convins că era bine.

Paula îi spuse ce voia şi Torbjörn încuviinţă solemn din cap.

— Treacă de la mine, de data asta. Dar dacă se întâmplă ceva, vă asumaţi toată răspunderea, exact cum aţi spus. Vreau să aveţi grijă să arate OK.

— Promit, spuse Paula şi simţi cum se încordează de nerăbdare. Avea dreptate şi ştia asta. Acum îi rămânea doar să dovedească.

— Bun, atunci veniţi cu mine, spuse Torbjörn şi se ridică.

Paula se grăbi să-l urmeze. Avea să-i rămână datoare vândută.

— Sper că nu mi-ai luat-o în nume de rău, spuse Erling.

Nu îndrăznea s-o privească în ochi.

Vivianne râcâi prin mâncare fără un cuvânt. De fiecare dată când se făcea de ruşine, se simţea rău fizic. N-ar fi trebuit să repete comentariile lui Bertil, îşi spuse Erling. Habar n-avea ce-o fi fost în capul lui. Vivianne ştia ce face şi nu era cazul să se amestece în treburile ei.

— Iubito, sper că nu eşti supărată pe mine, rosti mângâindu-i mâna.

Nu primi niciun răspuns; nu ştia ce să facă. De obicei reuşea s-o binedispună gudurându-se pe lângă ea, dar de data asta Vivianne părea extrem de furioasă.

— Apropo, se pare că sunt o grămadă care au confirmat că vin la petrecerea de inaugurare de sâmbătă. Toată crema Göteborgului. Vedete adevărate, nu de mâna a doua, ca Robinson-Martin. În plus, am reuşit să-i conving şi pe cei de la Arvingarna.

Vivianne se încruntă.

— Credeam c-o să cânte cei de la Garage.

— O să fie formaţia de deschidere sau ceva de genul ăsta. Nu pot să-i refuz pe Arvingarna, îţi dai seama. O să atragă o mulţime de public.

Începea să îşi uite indispoziţia de mai înainte. Proiectul Balneo avea de obicei efectul acesta.

— Banii îi primim abia săptămâna viitoare, miercuri. Sper că

eşti de acord.

Vivianne ridică privirea din farfurie. Părea mai destinsă.

Încântat, Erling continuă în aceeaşi notă.

— Nu-i nicio problemă. Deocamdată primăria ne ajută şi majoritatea furnizorilor au fost de acord să aştepte cu facturarea, pentru că ne-au acceptat ca garant. Aşa că nu trebuie să-ţi baţi capul cu asta.

— Mă bucur să aud. Dar Anders e cel care se ocupă de astea, deci bănuiesc că e informat.

Acum chiar avea o urmă de zâmbet pe buze. Erling simţi fluturi în stomac. După prânz, după episodul ăla penibil, începuse să-şi formuleze în cap un plan. Nu-i venea să creadă că nu se gândise la asta până atunci. Dar, din fericire, era un om care tăcea şi făcea, şi ştia cum să obţină anumite lucruri fără prea multe pregătiri prealabile.

— Draga mea, spuse.

— Mmm, făcu Vivianne şi mai luă o gură din tocăniţa vegetariană gătită de ea.

— Voiam să te întreb ceva…

Vivianne se opri din mestecat şi ridică ochii, lent, spre el. Preţ de o clipă, Erling avu impresia că distinge un soi de frică acolo, dar frica dispăru repede. Erling se gândi că poate îşi imaginase. De la nervi.

Se lăsă ceremonios în genunchi lângă scaunul ei şi scoase o cutiuţă din buzunarul interior al hainei. Pe capac scria „Nordholms Ur och Gold”[16] şi nu era nevoie de prea multă fantezie ca să ghiceşti ce se ascundea în ea.

Erling îşi drese vocea. Era un moment important. Cuprinse mâna lui Vivianne şi spuse, pe ton oficial:

— Aş vrea să te întreb dacă n-ai vrea să-mi faci onoarea de-a fi soţia mea.

Ceea ce sunase atât de elegant în gândurile lui, acum părea doar ridicol. Încercă din nou:

— Ei bine, da, mă gândeam că da, să ne căsătorim.

Nu era cu mult mai bine. Erling îşi auzi inima bătând în piept cât aşteptă răspunsul ei. De fapt, nu se îndoia de ce avea să urmeze, dar nu se ştia niciodată. Femeile puteau fi capricioase.

Vivianne tăcu, cam mult, şi Erling simţi că încep să-l doară genunchii. Cutiuţa îi tremura în mână şi începea să-l sâcâie şi

[16] Ceasuri şi (bijuterii din) aur. (N.t.)

spatele.

În cele din urmă, Vivianne trase aer în piept.

— Bineînţeles c-o să ne căsătorim, Erling.

Bărbatul scoase inelul din cutie, uşurat, şi i-l puse pe deget. Nu fusese foarte scump, dar Vivianne nu se dădea în vânt după lucruri materiale, aşa că de ce să irosească mulţi bani pentru un inel? Îi dăduseră un preţ bun, îşi spuse mulţumit. Şi în seara asta spera să fie recompensat. Trecuse neliniştitor de mult timp, dar acum aveau să sărbătorească.

Spatele îi pocni când se ridică. Se aşeză pe scaun şi ridică paharul spre Vivianne, cu o expresie triumfătoare, iar femeia ciocni cu el. Preţ de o secundă avu impresia că îi citeşte în ochi aceeaşi frică inexplicabilă, dar îşi alungă gândul şi luă o înghiţitură de vin. În seara aceea chiar n-avea să doarmă.

— Suntem toţi? spuse Patrik.

Era o întrebare retorică. Nu erau atât de mulţi ca să nu-i poată număra. Patrik încerca să potolească zarva din bucătărie.

— Da, suntem toţi, spuse Annika.

— Atunci avem ceva de discutat.

Patrik scoase caietul cel mare, în care treceau notiţele la toate şedinţele informative.

— În primul rând: băieţii sunt bine şi se pare că nu s-au ales cu sechele.

— Slavă Domnului!

Annika părea uşurată.

— Mă gândeam să lăsăm povestea cu cocaina deoparte, pentru moment, şi să trecem în revistă ce s-a întâmplat azi. Ce-aţi găsit în servietă?

— Deocamdată nu ştim nimic concret, spuse Paula repede. Dar sperăm să aflăm mai multe în curând.

— Am găsit o grămadă de calcule, explică Gösta aruncând o privire spre Paula. Noi nu ne pricepem la chestii din astea, aşa că i le-am dat lui Lennart, bărbatul Annikăi. A zis că aruncă o privire înainte să le trimitem mai departe, dacă e cazul.

— Bine, spuse Patrik. Când crezi că termină?

— Poimâine, spuse Paula. În ceea ce priveşte telefonul mobil, n-am găsit nimic demn de interes. Laptopul l-am trimis la băieţii

de la calculatoare, dar Dumnezeu ştie când o să fie gata.

— Al dracului de frustrant, dar nu putem să facem nimic, spuse Patrik cu braţele încrucişate pe piept.

„Lennart, miercuri”, scrise cu litere mari în caiet.

— Şi vechea pasiune a lui Mats? V-a spus ceva? zise Mellberg.

Tresăriră cu toţii şi Patrik îl privi mirat. N-ar fi crezut că Mellberg ştie cu ce se mănâncă ancheta aia.

— Mats a fost la ea vineri seara, dar a plecat cândva în timpul nopţii, spuse şi îşi notă asta în caiet. Asta restrânge perioada în care a fost comisă crima. Adică nu se putea întâmpla mai devreme de sâmbătă noaptea, ceea ce se potriveşte cu povestea vecinului care a auzit bubuitura. Sper c-o să primim şi datele alea de la Pedersen, ca să stabilim ora exactă.

— Părea dubioasă sau?... Nu s-a plâns de vremurile apuse? continuă Mellberg.

Ernst reacţionă la vocea stăpânului şi înălţă curios capul, pe care îl lăsase pe picioarele lui.

— N-aş folosi cuvântul „dubios” ca s-o descriu pe Annie. Poate un pic distantă. Stă pe insulă cu fiul ei. Se pare că ea şi Mats n-au mai avut contact de mulţi ani. Lucru confirmat şi de părinţii lui, de altfel. Probabil că în seara aceea au retrăit vremurile bune.

— De ce a plecat la miezul nopţii? spuse Annika şi se întoarse automat spre Martin, care îi susţinu privirea, ofensat. Între timp devenise un tată devotat, dar înainte de asta avusese o viaţă amoroasă activă, unde obiectul pasiunii sale era diferit de la săptămână la săptămână, lucru pentru care trebuia să suporte şi acum glumele celorlalţi. Dar de când o cunoscuse pe Pia, întorsese spatele vieţii aceleia şi nu regretase niciodată.

Nu îşi amintea cu plăcere de vremurile apuse.

— Şi ce vi se pare atât de ciudat? Uneori n-ai chef de trăncăneala aia de dimineaţă, după ce ţi-ai făcut treaba.

Toţi îl priviră amuzaţi.

— Ce-i? Bărbaţi-s bărbaţi.

Se îmbujoră şi pistruii începură să-i strălucească în roşu-aprins.

Patrik nu se putu abţine să nu zâmbească, dar se strădui imediat să afişele o expresie serioasă.

— Mă rog, indiferent ce motiv ar fi avut, ştim c-a plecat acasă în noaptea de vineri spre sâmbătă. Întrebarea e: unde a dispărut

barca lui? Doar n-avea cum să ajungă acasă altfel.

— V-aţi uitat pe Blocket?

Gösta se întinse după o prăjitură pe care o înmuie în cafea.

— M-am uitat pe câteva site-uri de mică publicitate ieri, dar deocamdată n-am văzut nimic, spuse Patrik. Am raportat-o ca fiind furată şi am vorbit şi cu salvamarii. Sunt cu ochii-n patru şi ei.

— Mi se pare o coincidenţă ciudată că barca a dispărut chiar acum.

— Da, dar cu maşina lui cum a rămas? Am percheziţionat-o? întrebă Paula îndreptându-se de spate şi uitându-se la Patrik.

Acesta dădu din cap a încuviinţare.

— Torbjörn şi oamenii lui au verificat-o în amănunt. Era parcată în faţa blocului lui Mats. Dar de găsit n-au găsit nimic.

— Aha, spuse Paula şi se lăsă iarăşi pe bancheta canapelei.

Crezuse că le-a scăpat ceva, dar se pare că Patrik avea situaţia sub control.

— Ce-aţi aflat în Göteborg? spuse Mellberg şi-i strecură o prăjitură lui Ernst.

Patrik şi Martin se priviră.

— Da, s-a dovedit a fi un drum cu folos. Martin? Vrei să le povesteşti puţin despre întâlnirea de la serviciile sociale?

Decizia de a-i da mână liberă celui mai tânăr coleg al lui fu primită cu entuziasm imediat. Martin se lumină la faţă. Relată clar şi răspicat ce le spuseseră Sven Barkman şi cei de la Fristad şi cum colaborau. După ce îi aruncă o privire întrebătoare lui Patrik, continuă cu vizita lor la sediul organizaţiei Fristad.

— Deocamdată nu ştim dacă au existat ameninţări la adresa lui Mats din cauza muncii lui. Şefa organizaţiei susţine că n-a auzit nimic de genul ăsta, dar ne-a permis să verificăm documentaţia privitoare la femeile ajutate de ei în ultimul an în care Sverin a lucrat acolo. Sunt vreo douăzeci de cazuri, ceva de genul ăsta.

Patrik aprobă din cap. Martin continuă:

— Din lipsă de indicii, e imposibil de ştiut dacă merită să cercetăm vreun caz. Am luat notiţe şi am trecut pe caiet numele tuturor femeilor pentru care Mats a fost persoană de contact. Şi-o să continuăm pe linia asta. Dar dac-aţi şti ce deprimant e să stai acolo şi să citeşti despre toate cazurile alea… Majoritatea femeilor au avut o viaţă de coşmar. Nici nu vă puteţi imagina…

Ei, în orice caz, e greu de descris.

Martin tăcu încurcat, dar Patrik înţelesese perfect la ce se referea. Fusese la fel de impresionat de soarta acelor femei cu care făcuseră cunoştinţă prin dosarele de la Fristad.

— Ne gândim dacă ar fi bine să stăm de vorbă şi cu ceilalţi angajaţi. Şi poate şi cu câteva femei care au primit ajutor de la Fristad în perioada în care Mats a lucrat la ei. Dar poate n-o să fie nevoie. Am primit câteva informaţii de la un martor şi asta ne ajută să mergem mai departe.

Făcu o pauză de efect şi observă că toţi îl urmăreau cu maximă atenţie.

— Mie mi s-a părut tot timpul dubioasă povestea aia cu bătaia. Aşa că am zis, cu Martin, să riscăm. Ne-am deplasat până la blocul în care a stat Mats la Göteborg. După cum ştiţi, a fost agresat chiar în faţa intrării şi a fost de ajuns să stăm de vorbă cu un vecin ca să aflăm că n-a fost vorba de nişte adolescenţi, aşa cum declarase Mats. Conform vecinului care a fost martor la tot incidentul, era o gaşcă mult mai… matură. „Din ăia cu motociclete”, ca să-l citez.

— Ce naiba, spuse Gösta. Dar de ce o fi minţit Sverin? Şi vecinul ăla de ce n-a spus nimic înainte?

— Cu vecinul e, cum ştim, vechea poveste. Nu voia să se amestece, i-a fost frică. Lipsă de spirit civic, cu alte cuvinte.

— Şi Sverin? El de ce a minţit? insistă Gösta.

Patrik scutură din cap.

— Nu ştiu. Poate i-a fost frică şi lui, pur şi simplu. Dar tipii ăia nu atacă oamenii pe stradă de obicei, aşa că sigur au avut un motiv.

— Şi se pot identifica? întrebă Paula.

— Un vultur, spuse Martin. Vecinul spunea că aveau un vultur pe spate. Aşa că n-ar trebui să fie o problemă să aflăm despre ce bandă e vorba.

— Vorbeşte cu colegii noştri de la Göteborg. Sigur ne pot ajuta, spuse Mellberg. Doar am zis-o tot timpul. E un dubios, Sverin ăsta. Dacă s-a încurcat cu ăştia, nu-i de mirare că acum e la morgă cu un glonţ în cap.

— Nu m-aş aventura până acolo, spuse Patrik. Nu ştim ce treabă avea cu ei Mats, asta dacă avea vreo treabă, şi deocamdată nimic nu arată c-ar fi fost implicat în ceva ilegal. Mă gândeam să începem cu Fristad şi să-i întrebăm dacă ştiu ceva

de gaşca asta.. Şi, cum spunea şi Bertil, ar trebui să discutăm cu colegii de la Göteborg şi să vedem ce ştiu ei. Da, Paula?

Paula flutură din mână.

— Eh, făcu, şovăielnică. Chestia e că v-am luat-o puţin înainte azi. N-am trimis punga aia la analiză, am preferat s-o duc la Torbjörn Ruud. Ştiţi şi voi cât le ia să ne trimită rezultatele şi dacă mai nimeresc şi pe fundul teancului…

— Da, ştim. Continuă, spuse Patrik.,

— Am stat de vorbă puţin cu Torbjörn şi aş putea spune că l-am rugat să-mi facă o favoare.

Paula se foi fâstâcită pe scaun, neştiind dacă iniţiativa ei va fi aprobată sau nu de colegi.

— Da, în final, l-am rugat, pur şi simplu, să facă o comparaţie rapidă între amprentele de pe pungă şi cele pe care i le-am luat lui Mats, spuse şi trase aer adânc în piept.

— Da, zi mai departe, spuse Patrik.

— S-au potrivit. Amprentele lui Mats se regăsesc şi pe punga cu cocaină.

— Ştiam eu, zise Mellberg şi schiţă un gest triumfător în aer. Narcotice şi apartenenţă la o bandă de infractori. Am simţit eu că pute de la un kilometru.

— Şi totuşi eu zic să ne calmăm un pic, spuse Patrik, dar părea să fi căzut pe gânduri.

I se învârteau tot soiul de gânduri în minte şi încerca să găsească o logică în ele. Într-un fel, trebuia să-i dea dreptate lui Mellberg, dar mai ales voia să protesteze faţă de acuzaţiile pe care acesta i le adusese lui Mats Sverin. Nu era imaginea pe care şi-o făcuse despre el după ce vorbise cu Annie, sau cu părinţii şi colegii lui. Chiar dacă tot timpul i se păruse că ceva nu era în regulă, nu putea să fie de acord cu noua imagine a lui Mats.

— Torbjörn era sută la sută sigur?

— Da, sută la sută. Sigur că materialul poate fi trimis mai departe şi trebuie verificat şi formal. Dar Torbjörn zicea că garantează că Mats Sverin a pus mâna pe punga aia.

— Asta schimbă puţin lucrurile. Va trebui să luăm legătura cu drogaţii pe care-i cunoaştem. Să vedem dacă au avut de-a face cu Mats. Dar vreau să spun că treaba asta sună… se poticni Patrik şi scutură din cap.

— Prostii, pufni Mellberg. Sunt convins că, dacă despicăm firul

în patru, o să dăm în scurt timp de făptaş. N-ar trebui să fie prea greu de rezolvat. Se pare că l-a lăsat pe vreunul fără bani.

— Mmm… zise Patrik. Dar de ce să fi aruncat punga în faţa blocului lui? În orice caz, trebuie să vedem ce înseamnă asta. Paula, Martin, puteţi să staţi un pic, mâine, de vorbă cu „clienţii fideli”?

Paula dădu din cap. Patrik îşi notă ceva în caiet. Ştia că Annika îşi lua întotdeauna notiţe la şedinţe, dar îi plăcea să aibă o perspectivă cuprinzătoare.

— Gösta, eu şi cu tine o să vorbim cu colegii lui Mats şi o să le punem câteva întrebări mai precise de data asta.

— Mai precise?

— Da, dacă au auzit sau observat ceva care să ne poată explica de ce deţinea Mats o pungă cu cocaină.

— Vrei să-i întrebăm dacă ştiau că ia droguri?

Gösta nu părea încântat de sarcină.

— Asta nu ştim încă, spuse Patrik. Raportul lui Pedersen ne parvine abia poimâine şi până atunci nu ştim ce substanţe erau în organismul lui Mats.

— Şi părinţii? întrebă Paula.

Patrik înghiţi în sec. Nu-i venea deloc să facă asta, dar ştia că Paula are dreptate.

— Da, va trebui să discutăm şi cu ei. Mă ocup eu cu Gösta.

— Şi eu ce fac? întrebă Mellberg.

— M-aş bucura dacă te-ai ocupa de frontul de aici, de acasă, în calitatea ta de şef, spuse Patrik.

— Da, cred că-i mai bine.

Mellberg se ridică, vizibil uşurat, şi Ernst îl urmă îndeaproape.

— Gata, noi doi ne ducem să ne facem somnul de frumuseţe. O să avem multă treabă mâine, dar n-o să mai dureze mult. Simt c-o să rezolvăm cazul cât de curând.

Mellberg îşi frecă mâinile, dar nu primi niciun răspuns de la subalternii săi.

— Aţi auzit ce-a zis Bertil. Ne ducem acasă şi ne culcăm, şi mâine o luăm de la capăt cu puteri noi.

— Cu indiciul de la Göteborg ce facem? întrebă Martin.

— Deocamdată începem din capătul ăsta. Şi apoi decidem împreună, când o să ştim mai multe. Dar chiar dacă nu mâine, miercuri sigur dăm o tură până acolo.

Şedinţa se termină. Patrik intră în maşină. Conduse tot drumul

spre casă adâncit în gânduri.

Fjällbacka, 1871

I se permisese să părăsească Gråskär abia la începutul toamnei. Călătoria cu barca fu la fel de tulburătoare ca drumul spre insulă, dar de data aceasta nu intră în panică. Trăise aproape de mare şi îi învăţase schimbările şi vuietul, şi dacă n-ar fi fost ţinută prizonieră de ea pe insulă, probabil că s-ar fi împăcat cu capriciile sale. Acum marea o purta înspre port.

Suprafaţa mării era netedă ca oglinda şi Emelie nu rezistă tentaţiei de-a trasa linii cu mâna prin apă. Se sprijini de balustradă, ca să ajungă până jos, şi cealaltă mână o ţinu pe burtă, protejând-o. Karl era la cârmă. Părea atât de schimbat dintr-odată, de când părăsiseră insula şi umbra farului. Nu se mai gândise la asta de mult. Răutatea din privirea lui îl urâţise. Dar dacă îl privea acum, stând acolo cu privirea aţintită înainte, îşi aducea aminte ce o atrăsese cândva la el. Poate că insula îl schimbase, îşi spuse Emelie. Poate era ceva acolo care scotea la iveală tot răul din el. Dar îşi alungă imediat gândul. Ce proastă era! Însă avertismentul lui Edith îi răsuna în continuare în urechi.

Oricum, azi aveau să fie departe de insulă, chiar dacă doar pentru câteva ore. Îi aştepta întâlnirea cu alţi oameni, apoi vizita la doctor. Nu era neliniştită. Ştia că totul este în regulă cu copilul, care o lovea de zor cu picioruşele în burtă. Dar ar fi fost o binecuvântare să i se confirme asta.

Închise ochii şi zâmbi. Vântul o mângâia plăcut pe piele.

— Stai ca lumea, spuse Karl şi Emelie tresări.

Îşi aduse din nou aminte de prima călătorie cu barca. Căsătorită de curând şi plină de aşteptări. Karl se purta încă frumos cu ea.

— Iartă-mă, spuse şi coborî privirea.

Nici ea nu ştia de ce îşi cere scuze.

— Nu mai trăncăni atâta.

Vocea îi era rece. Era din nou acelaşi Karl de pe insulă. Cel urât, cu ochii haini.

— Da, Karl.

Îşi ţinu privirea aţintită spre podea. Copilul o izbi puternic, făcând-o să simtă că i se taie răsuflarea.

Julian se ridică brusc de pe locul din faţa ei şi se aşează lângă ea. Prea aproape. O strânse tare de braţ.

— Ai auzit ce-a zis Karl. Taci din gură. Să nu te prind că zici ceva despre ce se întâmplă pe insulă. Asta ne priveşte doar pe noi.

— Nu, spuse şi îi dădură lacrimile de durere.

— Stai liniştită aici în barcă. Să ştii că poţi să cazi uşor peste bord, spuse Julian cu vocea joasă, apoi îi dădu drumul şi se ridică. Se aşează din nou pe locul din faţă, privind Fjällbacka, care apăruse la orizont.

Tremurând, Emelie îşi puse mâinile pe burtă. Simţea că le duce dorul celor pe care îi lăsase pe insulă. Cei care rămăseseră acolo şi nu puteau să plece niciodată. Îşi promise că o să se roage pentru ei. Poate Dumnezeu o s-o audă, îşi zise, şi o să fie milostiv cu sufletele lor rătăcite.

Când acostară lângă cheiul din piaţa centrală, Emelie clipi ca să-şi înlăture lacrimile şi simţi că începe să zâmbească. Se afla din nou printre oameni. Încă putea să părăsească insula.

Mellberg fluiera în drum spre serviciu. Simţea că aceasta avea să fie o zi bună. Dăduse câteva telefoane în seara precedentă şi acum avea o jumătate de oră ca să se pregătească.

— Annika, strigă imediat ce ajunse la recepţie.

— Sunt aici, nu-i nevoie să ţipi.

— Fii drăguţă şi pregăteşte sala de conferinţe.

— Sala de conferinţe? Nu ştiam că avem aşa ceva aici.

Femeia îşi scoase ochelarii protectori şi îi lăsă să se legene pe şiretul de la gât.

— Da, da, ştii tu la care mă refer. Singura încăpere în care putem băga mai multe scaune.

— Scaune?

Annika simţi că i se strânge stomacul. Faptul că Mellberg venise la serviciu atât de devreme şi că părea atât de bine dispus nu anunţa nimic bun.

— Da, câteva rânduri. Pentru presă.

— Pentru presă? întrebă Annika şi simţi că stomacul i se strânge şi mai mult.

Oare ce i-o fi dat prin cap?

— Da, presa. Mamă, dar greu se mai mişcă lumea pe aici azi. O să organizez o conferinţă de presă aici şi atunci o să am nevoie de nişte scaune, tu ce zici?

Vorbea răspicat, de parcă i-ar fi predicat unui copil.

— Patrik ştie de chestia asta?

Annika aruncă o privire piezişă spre telefon.

— Hedström o să afle când o să ne onoreze cu prezenţa la serviciu. E opt şi două minute, spuse Mellberg şi ignoră faptul că el însuşi nu ajungea aproape niciodată înainte de zece. Deci, cum spuneam, conferinţă de presă la opt şi jumătate. Şi avem nevoie de un spaţiu.

Annika aruncă din nou o privire spre telefon, dar îşi dădu seama că Mellberg n-o să se dea bătut până când nu-şi ridica

fundul de pe scaun şi nu pregătea singura cameră adecvată. Spera că după asta avea să intre în biroul lui, ca să-l sune pe Patrik şi să-l avertizeze de ce se petrecea acolo.

— Ce se întâmplă aici?

Vocea lui Gösta se auzi dinspre uşă în timp ce Annika aşeza scaunele.

— Se pare că Mellberg vrea să ţină o conferinţă de presă.

Gösta se scărpină la ceafă şi privi în jur.

— Şi Hedström ştie?

— Asta l-am întrebat şi eu pe Bertil. Nu, se pare că nu. E una dintre ideile lui grozave şi deocamdată n-am putut să dau de Patrik ca să-l previn.

— Să mă previi?

Capul lui Patrik apăru în spatele lui Gösta.

— Ce faci?

— O să avem conferinţă de presă peste… spuse Annika şi se uită la ceas, zece minute.

— Glumeşti, nu? întrebă Patrik, dar expresia de pe faţa Annikăi indica exact opusul.

— Afurisitul…

Patrik făcu stânga-mprejur şi mărşălui spre biroul lui Mellberg. Apoi se auzi o uşă deschizându-se, urmată de câteva voci revoltate şi o uşă trântită.

— Aolică, spuse Gösta şi se scarpină din nou la ceafă. Cred că o să intru în bârlogul meu.

Se retrase atât de repede, că Annika se întrebă dacă într-adevăr fusese acolo sau i se păruse doar.

Continuă să aranjeze scaunele mârâind, dar ar fi dat orice să fie o muscă pe peretele biroului lui Mellberg. Auzi voci ridicând şi coborând tonul, dar nu reuşi să distingă niciun cuvânt. Apoi cineva sună la uşă şi Annika fu nevoită să iasă şi să deschidă.

Peste un sfert de oră, un grup de jurnalişti se prezentau la faţa locului. În sală se auzea un zumzet înfundat. Unii se cunoşteau: erau reporteri de la *Bohusläningen, Strömstads Tidning* şi de la celelalte ziare locale. Şi postul de radio local era prezent. Nu puteau lipsi nici reprezentanţii presei de scandal, „presa naţională”, oaspete rar în comună. Annika îşi muşcă buza de nervi. Mellberg şi Patrik nu apăruseră încă şi nu ştia dacă trebuia să zică ceva sau să aştepte. Optă pentru ultima variantă, dar privind tot timpul pe furiş spre uşa lui Mellberg.

Până la urmă, uşa se deschise şi Mellberg se năpusti afară, cu faţa stacojie şi părul ciufulit. Patrik rămase în cadrul uşii, cu mâinile în şolduri, şi Annika citi iritarea din privirea lui, chiar dacă era departe. În timp ce Mellberg înainta spre ea, Patrik intră în biroul lui şi trânti uşa, zgâlţâind toate tablourile de pe coridor.

— Mucosul, bâigui Mellberg făcându-şi loc pe lângă Annika. Auzi, să-mi zică el cum să-mi fac treaba.

Se opri, trase aer în piept şi îşi aranjă părul. Apoi intră în sală.

— Suntem toţi? spuse cu un zâmbet larg şi primi un „da” mormăit.

— Bine, atunci îi dăm drumul. Cum v-am spus şi ieri, ancheta privind uciderea lui Mats Sverin a luat o nouă turnură.

Făcu o pauză, dar nimeni nu păru să aibă vreo întrebare deocamdată.

— Voi, cei de la presa locală, aţi aflat deja, sigur, că ieri a avut loc un incident. Patru băieţi de clasa întâi au ajuns la urgenţă la spitalul din Uddevalla.

Câţiva jurnalişti dădură din cap.

— Puştii găsiseră o pungă cu pudră albă. Au crezut că e ceva dulce şi au gustat din ea. Dar s-a dovedit a fi cocaină, aşa că li s-a făcut rău şi a trebuit să fie duşi la spital cu ambulanţa.

Făcu din nou o pauză şi îşi dezmorţi membrele. Acum era în elementul lui. Adora conferinţele de presă.

Reporterul de la *Bohusläningen* ridică mâna. Mellberg dădu din cap, cu o expresie gravă.

— Unde au găsit băieţii punga?

— În Fjällbacka, într-un coş de hârtii din faţa blocului de lângă Tetra Pak.

— Şi care au fost urmările?

Pusese întrebarea, fără să-şi aştepte rândul, un jurnalist de la un ziar de scandal.

— Medicii spun că o să-şi revină complet. Din fericire, n-au apucat să înghită prea multă.

— Credeţi că e vreun dependent de droguri cunoscut care a pierdut punga? Sau are de-a face cu omorul? Aţi spus ceva de genul ăsta la început, interveni reporterul de la *Strömstads Tidning.*

Lui Mellberg îi făcea plăcere să vadă că atmosfera se încinge. Vedeau că are ceva important de spus şi voia să profite la

maximum de momentul acela. După o pauză mai lungă, spuse:

— Punga se afla într-un coş de hârtii din faţa blocului lui Mats Sverin, spuse el şi îşi plimbă privirea, cu încetineală, peste cei prezenţi.

Toate privirile erau aţintite asupra lui.

— Şi am găsit amprentele lui pe pungă.

În încăpere se făcu rumoare.

— Ce chestie, spuse tipul de la *Bohuslänningen*, şi câteva mâini se ridicară în aer.

— Credeţi că e vorba de o afacere cu droguri care s-a terminat prost?

Jurnalistul de la GT[17] îşi lua de zor notiţe, în timp ce fotograful făcea poză după poză. Mellberg îşi aminti să-şi sugă burta.

— Deocamdată nu vrem să dăm prea multe declaraţii, dar e o ipoteză, da.

Îi făcea plăcere să-şi audă propria voce. Dacă ar fi ales o altă carieră, i-ar fi plăcut să fie purtătorul de cuvânt al Poliţiei Capitalei, sau aşa ceva. Ar fi apărut la televizor când fusese omorâtă Anna Lindh, ar fi stat pe canapeaua emisiunilor matinale şi ar fi dezbătut cazul Palme.

— Mai e ceva care indică c-ar fi vorba de droguri? întrebă reporterul de la *GT.*

— Nu pot să spun, zise Mellberg.

Era important să nu le arunce mai mult de câteva oase. Nu prea multe şi nici prea puţine.

— Aţi cercetat antecedentele lui Mats? Aţi găsit ceva legat de droguri?

De data asta reporterul de la *Bohusläningen* era cel care reuşise să intervină cu o întrebare.

— Aş prefera să mă abţin de la declaraţii.

— Şi autopsia? E gata? continuă reporterul de la *GT* şi fu răsplătit cu priviri iritate de către colegii lui mai politicoşi.

— Nu, rezultatele ne parvin în cursul săptămânii.

— Aveţi vreun suspect?

Tipul de la *Göteborgs-Posten* reuşise să răzbată şi el.

— Deocamdată nu. Da, ei bine, nu cred că avem mai multe informaţii. Aţi primit toate informaţiile pe care le deţinem şi noi şi o să vă ţinem la curent cu ce mai aflăm pe parcursul investigaţiei. Dar cred că vom avea de-a face cu o descoperire

[17] Göteborgs Tidning. (N.t.)

spectaculoasă.

Remarca lui fu întâmpinată cu o avalanşă de întrebări, dar Mellberg scutură doar din cap. N-aveau decât să se mulţumească cu osul pe care li-l azvârlise. Mândru de prestaţia sa fantastică, ieşi din sală cu paşi apăsaţi şi semeţi. Uşa lui Patrik era închisă. Bosumflatul, îşi spuse Mellberg şi se încruntă. Hedström ar fi trebuit să-şi dea seama cine comanda acolo la secţie şi cine avea mai multă experienţă în chestiunile astea. Şi dacă nu-i convenea, n-avea decât să-şi caute de lucru altundeva.

Mellberg se aşeză pe scaunul lui de birou, îşi puse picioarele pe masă şi îşi cuprinse ceafa în palme. Merita un pui de somn.

— Cu cine vrei să începem? întrebă Martin şi coborî din maşină în parcarea din faţa blocului.

— Ce zici de Rolle?

Martin dădu din cap.

— Da, n-am mai stat de vorbă cu el de mult. Nu strică să-l mai băgăm în seamă din când în când.

— Sper doar că e în stare să vorbească.

Cei doi urcară scările, iar când ajunseră în faţa apartamentului lui Rolle, Paula sună la uşă. Nu le deschise nimeni. Paula apăsă din nou butonul soneriei. Se auzi un lătrat de câine.

— În mă-sa. E ciobănescul lui german. Am uitat de el.

Martin scutură din cap, iritat. Nu-i plăceau câinii de talie mare, iar câinii narcomanilor i se păreau şi mai imprevizibili.

— Nu e periculos. L-am văzut de câteva ori, spuse Paula şi apăsă din nou soneria. De această dată se auziră paşi. Uşa se deschise încet.

— Da?

Rolle părea bănuitor şi Paula făcu un pas în spate, ca s-o poată vedea mai bine. Câinele lătra tare între picioarele bărbatului şi voia să sară prin deschizătură. Martin urcă pe prima scară a palierului următor, fără a putea motiva de ce s-ar fi simţit mai sigur acolo.

— Sunt Paula, de la Poliţia din Tanum. Ne-am mai întâlnit de câteva ori.

— Da, te-am recunoscut, spuse el, fără să arate că ar vrea să înlăture lanţul.

— Am dori să intrăm puţin. Să stăm de vorbă.

— Să staţi de vorbă? Asta am mai auzit-o, spuse Rolle fără să se clintească din loc.

— Da, serios. N-am venit să te săltăm.

Paula vorbise pe un ton calm.

Martin se holbă la ciobănescul german pe care Rolle îl ţinea de zgardă.

— Salut, căţel.

Paula se lăsă pe vine şi începu să-l scarpine pe după ureche. Câinele tăcu şi se lăsă mângâiat.

— Ce fată bună, da, acolo, acolo îţi place.

Continuă s-o scarpine pe după urechile mari. Căţeaua părea complet dezarmată.

— E fată bună Nikki, spuse Rolle şi dădu drumul zgărzii.

— Haide, Martin.

Paula îi făcu semn să se apropie. Martin coborî neconvins de pe treaptă şi se apropie de Paula şi de Nikki.

— Las-o să te salute. E foarte drăguţă.

Martin se lăsă înduplecat, dar cu şovăială. Începu să scarpine ciobănescul german şi fu răsplătit cu o limbă pe mână.

— Vezi, îi place de tine, rânji Paula.

— Mmm, spuse Martin şi i se făcu puţin ruşine.

De aproape, câinele nu părea chiar atât de periculos.

— Acum trebuie să stăm puţin de vorbă cu stăpânul tău, spuse Paula şi se ridică.

Nikki îşi înclină rugătoare capul, apoi se strecură în casă.

— Îmi place cum ai decorat pe-aici, spuse Paula şi se uită în jur.

Rolle închiria o garsonieră mică şi era clar că ambientul plăcut nu era o prioritate pentru el. Mobilierul consta dintr-un pat mic de lemn, cu lenjerie de pat desperecheată, un televizor imens şi vechi care fusese plasat pe jos, în mijlocul camerei, o canapea maro jerpelită şi o măsuţă de cafea instabilă. Totul părea pescuit dintr-un container şi probabil că aşa şi era.

— Mai bine ne ducem în bucătărie, spuse Rolle şi le-o luă înainte.

Martin ştia din dosarul lui că are treizeci şi unu de ani, dar arăta mai în vârstă cu cel puţin zece. Înalt, un pic cocoşat, cu

părul rar care se revărsa peste gulerul cămăşii spălăcite, în carouri. Jeanşii erau plini de pete uscate şi tăieturi care n-aveau nimic de-a face cu moda.

— N-am cu ce să vă servesc, spuse Rolle pe un ton sarcastic şi pocni din degete spre Nikki, făcându-i semn să se întindă lângă el.

— Nu e nevoie, spuse Paula.

Judecând după mormanul de vase din chiuvetă şi de pe blatul de lucru, sigur n-ar fi găsit o ceaşcă curată dacă ar fi vrut să-i servească cu cafea.

— Deci? Ce vreţi de la mine? spuse Rolle oftând adânc şi începu să-şi roadă concentrat unghia de la degetul mare.

La câteva degete avea răni de la atâta ros.

— Ce ştii despre tipul de la scara cealaltă?

Paula îi aruncă o privire hotărâtă.

— Care tip?

— Care crezi? spuse Martin.

Se surprinse că-i face semn lui Nikki să se întindă lângă el.

— Tipul care a fost împuşcat în cap, presupun?

Rolle susţinu, calm, privirea Paulei.

— Ai ghicit. Deci?

— Ce? Doar nu credeţi că ştiu ceva? V-am spus-o deja, când aţi fost aici data trecută.

Paula îi aruncă o privire întrebătoare lui Martin care dădu din cap. Vorbise cu Rolle când bătuseră la uşi, imediat după ce îl găsiseră pe Mats.

— Da, dar de atunci au mai apărut câteva chestii.

Tonul Paulei devenise dintr-o dată aspru. Martin îşi spuse că n-ar vrea să fie în pielea cuiva care o supăra. Era mică de stat, dar mai dură decât majoritatea bărbaţilor pe care îi cunoştea.

— Aşa?

Tonul părea nonşalant, dar Martin văzu că Rolle ciulise urechile.

— Ai auzit că nişte băieţi au găsit o pungă de cocaină aici, în faţa intrării? spuse Paula.

Rolle se opri din rosul unghiilor.

— Cocaină? Unde?

— În coşul de hârtii din faţa blocului, spuse ea şi arătă cu bărbia spre coşul verde care se vedea de la geamul bucătăriei.

— Cocaină la gunoi? repetă Rolle, cu o privire lacomă.

E visul suprem al fiecărui narcoman, se gândi Martin. Să găsească o pungă într-un coş de gunoi. E ca şi când ai câştiga la loto fără să fi dat bani pe loz.

— Da, şi puştii au gustat din ea. După care au aterizat la urgenţă şi ar fi putut s-o păţească rău de tot, spuse Paula.

Rolle îşi trecu mâna prin părul rar.

— Sună ca naiba. Copiii n-au voie să pună mâna pe aşa ceva.

— Au şapte ani. Au crezut că sunt dulciuri.

— Dar ziceai că n-au păţit nimic grav.

— Nu, n-au păţit nimic. Şi sper că n-o să se mai apropie de căcatul ăla. Cu care te ocupi tu.

— Eu n-aş vinde în veci puştilor. Doar mă cunoaşteţi, ce mă-sa. N-aş da niciodată aşa ceva unui copil.

— Ştim, nici noi nu credem c-ai face-o. Au găsit-o la gunoi, cum spuneam, zise Paula pe un ton puţin mai blând. Dar există o legătură între tipul care a fost omorât şi punga cu cocaină.

— Ce legătură?

— Nu contează, spuse Paula dând din mână. Ce ne-ar interesa e dacă aţi avut vreun contact, dacă ştii ceva. Şi, nu, n-o să te trimitem la zdup dacă da, continuă înainte ca Rolle să apuce să spună ceva. Anchetăm o crimă şi asta e mult mai important. Dar poate fi în avantajul tău pe viitor dacă ne ajuţi acum cu ceva.

— Îmi pare rău. L-am văzut de câteva ori în treacăt, dar n-am vorbit niciodată cu el. Nu era genul cu care aş fi avut ceva de discutat. Dar dacă e adevărat ce spuneţi, înseamnă c-am avut mai multe în comun decât aş fi crezut, spuse Rolle râzând.

— Şi n-ai auzit nimic despre el de la contactele tale? interveni Martin.

Nikki se mutase lângă el şi Martin o scărpină pe gât.

— Nu, spuse fără chef Rolle.

Ar fi vrut să profite de ocazie ca să câştige câteva puncte de avantaj, dar era clar că nu ştia nimic.

— Dacă auzi ceva, ne suni?

Paula îşi scoase cartea de vizită şi i-o înmână lui Rolle, care ridică din nou din umeri şi o strecură în buzunarul din spate al jeanşilor murdari.

— Sigur. Nu vă conduc, spuse rânjind şi se întinse după cutia de tutun de mestecat de pe masă. Cămaşa i se ridică şi cei doi văzură urmele de înţepături de pe încheietură. Rolle prefera heroina, nu cocaina.

Nikki îi conduse la uşă în locul stăpânului său şi Martin o mângâie pe îndelete înainte de a închide uşa după ei.

— De unul am scăpat. Ne-au mai rămas trei, spuse Paula şi începu să coboare scările.

— E grozav să ştii c-o să-ţi petreci toată ziua în cartierul cu drogaţi, spuse Martin şi o urmă.

— Dacă ai baftă, poate te mai întâlneşti cu câţiva câini. În viaţa mea n-am mai văzut pe cineva care să se îndrăgostească de un câine aşa de repede după ce-au tremurat chiloţii pe el de frică.

— Dar chiar era drăguţă, bâigui Martin. Oricum, mie ăştia de talie mare tot mi se par înfricoşători.

Erica se simţea de parcă i s-ar fi ridicat o greutate de pe umeri. În sinea ei, era conştientă că mai avea de aşteptat şi că Anna ar fi putut aluneca din nou în locul acela întunecat. Nimic nu era bătut în cuie. Dar, în acelaşi timp, ştia că Anna e o luptătoare. Se mai ridicase şi altă dată de la pământ, iar Erica era convinsă că o va face din nou.

Patrik se bucurase şi el când, cu o seară înainte, îi povestise despre progresele Annei. Plecase la serviciu fluierând în dimineaţa aceea. Erica spera c-o să fie bine dispus toată ziua. Îi supraveghea dispoziţia îndeaproape, încă de când fusese internat la spital. Gândul că i s-ar putea întâmpla ceva o paraliza. Patrik era prietenul ei, iubitul ei şi tatăl celor trei copii minunaţi ai lor. N-avea voie să rişte totul stresându-se de moarte. Nu i-ar fi iertat-o niciodată.

— Salut, am venit iar.

Intră cu căruciorul în bibliotecă.

— Salut, spuse veselă May. Da, ieri n-ai apucat să termini.

— Nu, vreau să mă uit la câte ceva din bibliografie. Mă gândeam să profit de ocazie, acum că băieţii au adormit.

— Ştii unde mă găseşti dacă ai nevoie de ajutor.

— Mersi, spuse Erica şi se aşeză la o masă.

Era greu să găsească ce căuta. Îşi notă cu hărnicie toate referinţele care apăreau în carte. În cele mai multe cazuri nu găsi nimic, doar o grămadă de informaţii despre alte insule şi regiuni. Dar de câteva ori dădu peste câteva indicii preţioase,

care o ajutară să avanseze. Ca de obicei când făcea *research.*

Se aplecă înainte şi aruncă o privire spre cărucior. Gemenii dormeau liniştiţi. Îşi dezmorţi puţin picioarele şi continuă să citească. Descoperi că-i plăceau poveştile cu fantome. Nu mai citise aşa ceva de mult. Copil fiind, citise cele mai înfricoşătoare poveşti pe care le putuse găsi, începând de la Edgar Allan Poe până la poveştile populare nordice. Poate de asta începuse să scrie romane poliţiste la maturitate, ca o prelungire a povestirilor de groază din copilărie.

— Poţi să tragi la xerox ce ţi se pare util, spuse May cu amabilitate.

Erica dădu din cap şi se ridică. Găsise câteva pagini pe care voia să le citească mai pe îndelete acasă. Simţi furnicătura aceea bine cunoscută în stomac. Adora să cotrobăie, să sape şi să rezolve misterul piesă cu piesă. Mai ales după atâtea luni în care nu avusese în cap decât bebeluşi; se bucura şi mai tare, acum, de o activitate de om matur. Editurii îi spusese c-o să se apuce de următoarea carte abia peste o jumătate de an şi era o decizie pe care voia s-o respecte. Dar avea nevoie să-şi ocupe până atunci mintea cu ceva, şi asta i se părea o avanpremieră bună.

Merse domol până acasă, cu un teanc de copii în geanta pentru bebeluşi. Băieţii dormeau în continuare. Viaţa părea frumoasă.

— Să-mi bag picioarele în el de…

De obicei, vocabularul lui Patrik nu era atât de colorat, dar Gösta îl înţelegea foarte bine. De data asta, Mellberg se depăşise pe sine.

Patrik izbi atât de tare tabloul de bord încât Gösta tresări, speriat.

— Gândeşte-te la inimă…

— Da, da, spuse cu lehamite Patrik, dar se convinse să tragă aer în piept de câteva ori şi să se liniştească.

— Uite, acolo, rosti Gösta şi arătă spre un loc de parcare liber. Cum abordăm chestia asta?

— N-avem niciun motiv să cosmetizăm lucrurile, spuse Patrik. Oricum o să se afle din ziare.

— Da, ştiu. Dar acum trebuie să ne concentrăm pe cum o să procedăm aici, chiar dacă Mellberg a dat cu bâta-n baltă.

Patrik îl privi pe Gösta, uimit şi oarecum ruşinat.

— Ai dreptate. Ce-i făcut e bun făcut şi trebuie să ne continuăm treaba. Aş zice să începem cu Erling şi după aia putem să stăm de vorbă şi cu ceilalţi colegi ai lui Mats. Să aflăm dacă au auzit ceva ce-ar putea sugera că Mats a avut de-a face cu droguri sau că era dependent.

— Ca de pildă, ce?

Gösta spera că întrebarea lui nu sunase prostesc, dar chiar nu pricepuse la ce se referea Patrik.

— Da, dacă s-a comportat vreodată ciudat sau anormal. E drept că părea foarte normal, dar poate îşi amintesc ceva ce se abate de la normă.

Patrik coborî din maşină şi Gösta îl urmă. Nu sunaseră în prealabil şi nu ştiau cine e la birou, dar recepţionera le spuse că au noroc. Toţi erau prezenţi la serviciu.

— Ne poate primi Erling?

Patrik reuşi să pună întrebarea astfel încât să sune mai degrabă ca un ordin.

Fata de la recepţie făcu un semn aprobator, speriată.

— N-are nicio întâlnire acum, spuse şi arătă spre direcţia în care Gösta ştia că are Erling biroul.

— Bună ziua, spuse Patrik din cadrul uşii.

— Hai salut!

Erling se ridică şi le ieşi în întâmpinare.

— Intraţi, intraţi. Cum mai merge? Aţi progresat cu ceva? Apropo, am auzit de copiii ăia ieri. Doamne fereşte, încotro ne îndreptăm?

Se aşeză din nou.

Patrik şi Gösta făcură schimb de priviri, apoi Patrik luă cuvântul.

— Chestia e că pare să fie o legătură, spuse şi îşi drese vocea, neştiind cum să continue. Avem motive să credem că Sverin are de-a face cu cocaina găsită de puşti.

În cameră se făcu linişte completă. Erling se holbă la ei şi cei doi aşteptară calmi să-şi revină. Uimirea lui nu părea trucată.

— Da… dar… cum… bâigui el scuturând din cap.

— N-ai bănuit niciodată nimic? întrebă Gösta ca să-l încurajeze.

— Nu, deloc. Aşa ceva n-aş fi… nici n-aş fi putut bănui.

Îi dispăruse obişnuita fluenţă verbală.

— N-aţi văzut nimic din care să reiasă că ceva nu era în regulă cu Mats? Schimbări de dispoziţie bruşte, întârzieri de la serviciu, dacă era punctual, ori altceva ieşit din comun?

Patrik îl privi atent, dar Erling părea cu adevărat nedumerit.

— Nu, Mats era seriozitatea întruchipată, cum v-am mai spus. Puţin cam discret la anumite lucruri, dar atâta tot, spuse Erling şi tresări. Să fi fost din cauza asta? Crezi că poate avea de-a face cu drogurile? Atunci nu-i aşa de ciudat că nu vrei să povesteşti despre viaţa ta privată.

— Asta n-o ştim. Dar s-ar putea să fi fost din cauza asta.

— Dar e cumplit. Ar fi catastrofal dacă se află că am avut un angajat dependent de droguri.

— Cred că trebuie să te avertizăm, spuse Patrik şi înjură iar în gând. Chestia e că Bertil Mellberg a ţinut o conferinţă de presă azi-dimineaţă şi vestea o să se răspândească sigur.

Şi, de parcă ar fi fost un moment regizat, recepţionera apăru în cadrul uşii, cu obrajii îmbujoraţi şi privirea chinuită.

— Nu ştiu ce se întâmplă, Erling, dar telefonul sună necontenit. Te caută de la o grămadă de ziare. Şi *Aftonbladet,* şi *GT* vor să dea de tine acum.

— Dumnezeule, spuse Erling şi-şi trecu mâna peste fruntea plină de broboane de sudoare.

— Nu te pot sfătui decât să fii cât se poate de discret, spuse Patrik. Îmi pare rău că presa a fost amestecată atât de devreme, dar din păcate n-am putut să fac nimic.

Vorbise pe un ton sarcastic, dar Erling părea preocupat exclusiv de criza pe care trebuia s-o rezolve.

— Bineînţeles c-o să vorbesc cu ei, spuse şi se suci nedumerit pe scaun. Trebuie să rezolvăm situaţia asta, dar un drogat în primărie… cum naiba să explic aşa ceva?

Patrik şi Gösta îşi dădură seama că n-o să mai poată scoate de la el o frază coerentă, aşa că se ridicară.

— Am vrea să stăm de vorbă şi cu ceilalţi, spuse Patrik.

Erling ridică privirea, dar nu se putea concentra cu adevărat.

— Da, sigur. Puteţi să vorbiţi cu cine vreţi. Pe mine mă scuzaţi, dar chiar trebuie să dau telefonul ăla.

Îşi şterse chelia cu o batistă.

Cei doi se strecurară afară şi bătură la uşa de alături.

— Intră, ciripi Gunilla, fără a şti ce se întâmplă în afara biroului ei.

— Putem să stăm un pic de vorbă? spuse Patrik.

Gunilla încuviinţă, veselă. Apoi se întunecă la faţă.

— Aoleu, uitaţi-vă la mine cum râd şi mă prostesc. Dar bănuiesc că vreţi să vorbim despre Mats, nu-i aşa? Aţi mai aflat ceva?

Patrik şi Gösta făcură din nou schimb de priviri, neştiind cum să abordeze subiectul. Se aşezară.

— Am mai avea nişte întrebări legate de Mats, spuse Gösta bâţâind nervos din picior. Ştiau prea puţin, de fapt, ca să poată pune întrebări decente.

— Da, poftim, întrebaţi-mă, spuse Gunilla şi zâmbi din nou.

E genul de om mereu optimist şi vesel, ceea ce poate fi greu de suportat, îşi spuse Gösta. Genul pe care nu vrei să-l vezi în preajma ta la şapte dimineaţa, înainte să-ţi fi băut cafeaua. Proasta lui dispoziţie de dimineaţă fusese împărtăşită, din fericire, de draga lui soţie răposată, aşa că amândoi îşi luaseră zilnic porţia de indispoziţie.

— Ieri, nişte elevi au ajuns la urgenţă pentru că au pus gura pe nişte cocaină găsită, spuse Patrik. Poate aţi auzit?

— Da, îngrozitor. Dar am aflat că s-a terminat cu bine.

— Da, puştii o să-şi revină. În schimb, se pare că există nişte legături cu ancheta noastră.

— Ce legături? întrebă Gunilla, plimbându-şi privirea agilă de veveriţă de la Patrik la Gösta.

— Ei bine, se pare că există o legătură între Mats Sverin şi cocaina aia.

Se auzea vorbind, ştia că adoptase un ton cam formal, dar aşa făcea mereu când nu se simţea în largul lui. Şi chestia asta nu suna deloc bine. Dar era mai bine să le-o spună el foştilor colegi ai lui Mats decât să-i lase să citească în ziare.

— N-am înţeles.

— Da, credem că Mats a fost în posesia cocainei ăleia, într-un fel sau altul.

Gösta plecă ochii în pământ.

— Cine, Mats? spuse Gunilla şi vocea i se tăie. Nu, doar nu vreţi să spuneţi că Mats…

— Deocamdată nu ştim nimic sigur despre împrejurări, îi explică Patrik. De asta suntem aici. Ca să vă întrebăm dacă aţi

văzut ceva ciudat, orice vă aduceţi aminte.

— Ceva ciudat? repetă Gunilla, şi Patrik observă că femeia începea să se înfurie. Mats era cel mai drăguţ om pe care l-am cunoscut vreodată şi nu pot să-mi imaginez nicidecum că... nu, pur şi simplu nu pot.

— N-aţi observat nimic neobişnuit în comportamentul lui? Nimic care să vă fi pus pe gânduri?

Patrik avea impresia că încearcă să găsească acul într-un car cu fân.

— Mats a fost un om incredibil de cumsecade. Nu-mi pot imagina să fi pus mâna vreodată pe vreun drog, spuse Gunilla bătând cu palma în birou după fiecare silabă, ca să-şi accentueze cuvintele.

— Îmi pare rău, dar suntem nevoiţi să vă punem astfel de întrebări, se apără Gösta. Patrik se ridică, înclinând capul. Gunilla se uită după ei nervoasă. O oră mai târziu plecară de la sediul primăriei. Vorbiseră cu majoritatea colegilor lui Mats şi reacţiile fuseseră aceleaşi. Nimeni nu-şi putea măcar închipui că Mats Sverin ar fi putut fi implicat în vreo afacere cu droguri.

— Asta confirmă ce simt şi eu. Şi nici măcar nu l-am cunoscut pe bietul om, spuse Patrik când se urcară în maşină.

— Da, şi ăsta a fost doar începutul.

— Ştiu, spuse Patrik şi o porni spre Fjällbacka.

Îi găsise. Ştia asta la fel de bine pe cât ştia şi că de data asta chiar n-aveau unde să mai fugă. Epuizase orice soluţie, orice posibilitate de-a evada. Ce simplu se destrămase totul! O carte poştală, fără text, fără numele expeditorului, cu timbru suedez, fusese de ajuns ca să-i spulbere toate visele legate de viitor.

Mâna lui Madeleine tremură întorcând cartea poştală. O studiase pe verso, unde erau trecute doar numele şi adresa ei nouă. Nu era nevoie de niciun cuvânt, desenul de pe cartea poştală spunea totul. Mesaj mai clar de atât nu se putea.

Madeleine se apropie cu lentoare de fereastră. În curte, Kevin şi Vilda se jucau neştiind că viaţa lor avea să se schimbe din nou. Strânse tare cartea poştală. Cartonul se umezi de la degetele ei transpirate. Madeleine încercă să-şi adune gândurile şi să tragă o oarecare concluzie. Copiii păreau fericiţi. Se jucau

împreună cu ceilalţi. Disperarea din ochii lor începuse să dispară încet-încet, cu toate că aveau să fie însoţiţi mereu de un soi de frică perpetuă. Văzuseră prea multe, ceva ce nu mai putea să le ia înapoi, indiferent cât i-ar fi iubit. Şi acum totul era distrus. Locul acela i se păruse singurul ei adăpost, singura şansă la o viaţă obişnuită. Plecarea din Suedia, faptul că-l părăsise pe el şi tot restul. Cum să le mai ofere siguranţă acum, când i se luase şi ultimul colac de salvare?

Madeleine îşi lipi fruntea de geam. Era rece. Îl văzu pe Kevin, care îşi ajută sora să urce scările toboganului. Îşi băgă mâinile sub fundul Vildei, sprijinind-o şi făcându-i vânt totodată. Poate greşise când îl lăsase să preia rolul de „bărbat al familiei”. Doar n-avea decât opt ani. Dar Kevin intrase atât de uşor în rolul acela şi se îngrijise de fetele lui, cum le spunea, plin de mândrie. Simţul responsabilităţii îl maturizase şi-i dăduse siguranţă. Kevin ridică mâna şi-şi îndepărtă părul din ochi. Fizic, semăna mult cu tatăl lui, dar moştenise inima ei. Slăbiciunea ei, cum obişnuia să zică *el* când o bătea.

Se dădu uşor cu capul de geam. Disperarea îi umplea fiecare por. Din viitorul pe care-l plănuise nu mai rămăsese nimic. Se izbi din ce în ce mai tare, simţind că durerea aceea bine cunoscută îi conferă un soi de linişte stranie. Lăsă cartea poştală să cadă pe jos. Imaginea vulturului cu aripi desfăcute ateriză pe podea. Afară, Vilda aluneca pe tobogan cu un zâmbet încântat.

Fjällbacka, 1871

— Cum vă merge pe insulă?

Dagmar îi cercetă pe Karl şi pe Emelie, care stăteau ţepeni pe canapeaua de două persoane din faţa ei. Ceşcuţa fragilă nu se potrivea în mâna aspră a lui Karl, dar Emelie o ţinea frumos pe a ei şi îşi umezi buzele în băutura fierbinte.

— E cum e, răspunse Karl fără a se uita la Emelie. Toate farurile sunt izolate. Dar ne descurcăm. Nu că n-aţi şti.

Lui Emelie îi era ruşine. După părerea ei, Karl vorbise prea grosolan cu Dagmar care era totuşi mătuşa lui. Emelie fusese educată să îi trateze cu respect pe cei în vârstă şi, încă din clipa în care se salutaseră, simţise instinctiv că o plăcea pe Dagmar. Dacă era cineva care ar fi putut-o înţelege, acea persoană era Dagmar, care fusese la rândul ei nevasta unui paznic de far. Bărbatul ei, unchiul lui Karl, lucrase mulţi ani pe un asemenea post. Fiindcă rudele se aşteptau ca tatăl lui Karl să administreze ferma familiei, mezinul putuse să aleagă mai liber pe ce cale voia s-o apuce. El fusese eroul lui Karl şi el îl făcuse să adopte viaţa pe mare şi farurile. Karl îi povestise asta când încă mai vorbea cu ea. Între timp unchiul lui, Allan, murise şi Dagmar locuia singură într-o casă micuţă de lângă Brandparken, în Fjällbacka.

— Da, cred că ştiu cum e, spuse Dagmar. Ştiai în ce te bagi după ce-ai auzit poveştile lui Allan. Mă întreb dacă acelaşi lucru e valabil şi pentru Emelie.

— Emelie e nevasta mea şi trebuie să se adapteze.

Lui Emelie îi era din nou ruşine pentru comportamentul bărbatului ei şi simţi că-i dau lacrimile. Dar Dagmar ridică doar sprânceana.

— Preotul mi-a zis că te ocupi bine de casă, spuse întorcându-se spre Emelie.

— Mulţumesc, mă bucur să aud asta, spuse Emelie pe un ton

scăzut şi înclină capul ca să nu se vadă că se îmbujorase. Sorbi din cafea şi savură gustul. Nu se întâmpla des să bea cafea adevărată. Karl şi Julian se zgârceau întotdeauna când făceau cumpărăturile în Fjällbacka. Probabil că preferau să-şi cheltuie banii la Abela, gândi ea cu amărăciune.

— Cum merge cu băiatul ăla care vă ajută? E un flăcău de treabă? Muncitor? Noi am avut parte de destule surprize, eu şi cu Allan. Unii dintre ei nu erau buni de nimic.

— Da, e foarte harnic, spuse Karl şi trânti ceaşca pe farfurioară. Nu-i aşa, Emelie?

— Ba da, bâigui ea, dar nu îndrăzni să se uite la Dagmar.

— Cum l-ai găsit, Karl? Prin recomandări, sper. Că în anunţurile alea nu poţi să ai încredere.

— Julian avea recomandări excelente şi s-a dovedit imediat că se ridică la nivelul lor. Emelie îl privi surprinsă. Karl şi Julian lucraseră împreună mulţi ani pe vaporul-far. Îi auzise chiar ea vorbind despre asta. De ce nu menţiona Karl nimic? Îşi aminti de ochii negri ai lui Julian, de ura lui tot mai puternică, şi începu să tremure. Şi imediat simţi că Dagmar o măsoară din priviri.

— Nu-i aşa că eşti programată la doctorul Albrektson azi? o întrebă ea.

Emelie dădu din cap aprobator.

— Trebuie să fiu la el peste vreo oră sau aşa. Vreau să vadă dacă e totul în regulă cu ăla micu'. Sau cu aia mică.

— Mie mi se pare că e băiat, după formă, spuse Dagmar şi privirea ei caldă zăbovi pe burta lui Emelie.

— Dumneavoastră aveţi copii? Karl nu mi-a spus nimic, spuse Emelie.

Nu era obişnuită să o răsfeţe nimeni acordându-i prea multă atenţie şi ardea de nerăbdare să vorbească cu cineva care trecuse prin aceeaşi experienţă cu minunea din corpul ei. Dar primi imediat un cot în coaste.

— Nu mai fi atât de băgăreaţă, şuieră Karl.

Dagmar flutură din mâini. Dar i se putea citi tristeţea în ochi când răspunse.

— De trei ori am purtat acelaşi noroc ca tine. Dar Domnul s-a împotrivit de tot atâtea ori. Micuţii mei sunt acolo, sus.

Ridică privirea şi, în ciuda durerii, părea că nu se îndoieşte de motivele Celui de Sus.

— Iertaţi-mă, eu...

Emelie nu ştia ce să spună. O necăjea că nu bănuise nimic.

— Nu face nimic, draga mea, spuse Dagmar. Se înclină şi puse palma, din impuls, pe cea a lui Emelie.

Fusese prima atingere prietenoasă după mult timp. Emelie mai avea puţin şi izbucnea în plâns. Dar dispreţul evident al lui Karl o făcu să se stăpânească. Rămaseră tăcuţi un timp şi Emelie simţi că privirea bătrânei doamne se înfige în carnea ei, ca şi când i-ar fi depistat haosul şi întunericul din suflet. Mâna i se odihnea în continuare peste a ei, îngustă şi vânoasă după atâţia ani de lucru. Dar era o mână frumoasă, îşi spuse Emelie, la fel de frumoasă ca faţa îngustă, ale cărei încreţituri şi riduri marcau o viaţă trăită bine, cu dragoste. Părul grizonant era prins într-un coc şi Emelie ghici că era încă des atunci când îl lăsa să-i curgă liber pe spate.

— Nu prea cunoşti locurile pe-aci, aşa că mă gândeam să te însoţesc la doctor, spuse Dagmar într-un final şi îşi ridică palma de pe cea a lui Emelie.

Karl începu imediat să protesteze.

— Asta pot s-o fac şi eu. Găsesc eu drumul, mătuşa nu trebuie să se deranjeze.

— Dar nu e niciun deranj.

Dagmar susţinu cu dârzenie privirea lui Karl. Emelie îşi dădu seama că între ei se dădea un soi de luptă teritorială, şi până la urmă Karl fu nevoit să se dea bătut.

— Bine, dacă mătuşa vrea, n-o să insist, spuse şi puse jos ceşcuţa de porţelan. Atunci o să profit ca să rezolv nişte treburi mai importante.

— Da, sigur, spuse Dagmar şi continuă să-l privească fix. O să lipsim cam o oră, aşa că vă puteţi întâlni aici. Că bănuiesc că nu vrei să faci cumpărături fără nevastă-ta?

O formulase ca pe o întrebare, dar Karl o interpretă ca pe un ordin şi clătină încet din cap.

— Păi, bine, spuse Dagmar şi se ridică făcându-i semn lui Emelie s-o urmeze. Atunci noi plecăm, ca să nu întârziem. Şi Karl n-are decât să-şi facă treaba.

Emelie nu îndrăzni să se uite spre soţul ei. Acesta pierduse şi ea ştia c-o să plătească pentru asta, mai târziu. Dar îşi alungă gândurile negre şi o urmă pe Dagmar spre piaţa centrală. Avea de gând să se bucure de clipa aceea, oricât de scump ar fi plătit pentru ea. Se împiedică de o piatră cubică şi Dagmar o prinse

imediat de braţ. Emelie se agăţă de ea şi se simţi în deplină siguranţă.

— Ai auzit ceva de Patrik şi Gösta?

Paula se opri lângă uşa Annikăi.

— Nu, încă nu, spuse Annika.

Încercă să mai zică ceva, dar Paula o apucase deja spre bucătărie, tânjind să bea o cafea dintr-o ceaşcă curată, după ce petrecuse câteva ore în cartierul murdar al drogaţilor. Ca să fie sigură, intră la toaletă şi se spălă îndelung pe mâini. Când se întoarse, văzu că Martin stătea la coadă.

— Gând la gând cu bucurie, spuse el râzând.

Paula se şterse pe mâini şi-i făcu loc.

— Să-ţi fac şi ţie o cafea? îi spuse peste umăr în drum spre bucătărie.

— Da, mulţumesc, îi strigă el încercând să acopere susurul apei.

Vasul era gol, dar butonul roşu lumina. Paula înjură, opri cafetiera şi se apucă să cureţe stratul negru depus pe fundul vasului.

— Miroase a ars, spuse Martin când intră în bucătărie.

— Vreun idiot a golit vasul şi a uitat să stingă cafetiera. Dar aşteaptă două minute că se face acuşi.

— Aş vrea şi eu o cană, spuse Annika din spatele lor. Se duse la masa de bucătărie şi se aşeză.

— Ce mai zici? spuse Martin şi se aşeză lângă ea, cuprinzând-o cu braţul.

— Deci n-aţi auzit, bănuiesc?

— Ce să auzim? spuse Paula şi măsură cafeaua în filtru.

— A fost un circ total aici azi-dimineaţă.

Paula se întoarse şi o privi curioasă.

— Ce s-a întâmplat?

— Mellberg a ţinut o conferinţă de presă.

Martin şi Paula se priviră de parcă ar fi vrut să se asigure că auziseră bine.

— Conferinţă de presă? întrebă Martin şi se lăsă pe speteaza scaunului. Glumeşti, nu?

— Nu, se pare că i-a venit o idee genială ieri-seară şi i-a sunat pe toţi de la ziare şi radio. Şi ăştia au înghiţit momeala. A fost plin aici, au venit până şi *GT* şi *Aftonbladet.*

Paula trânti pe masă suportul pentru filtru.

— Nu-i normal la cap sau ce? Ce dracu' are în capul lui?

Simţi cum îi creşte pulsul şi se forţă să tragă aer în piept.

— Şi Patrik ştie?

— Da, da, ştie. S-au închis în biroul lui Mellberg şi-au stat acolo destul de mult. Eu nu prea am auzit nimic, dar ştiu că nu s-au cenzurat deloc.

— Şi pe bună dreptate, spuse Martin. De ce dracu' o fi făcut Mellberg asta tocmai acum? Că bănuiesc că le-a zis de indiciul ăla cu cocaina?

Annika dădu din cap.

— Da, e prea devreme, clar. Doar nu ştim, încă, nimic, spuse Paula cu o uşoară disperare în voce.

— Sunt sigură că Patrik a încercat şi el să-l lămurească, spuse Annika.

— Şi cum a fost conferinţa de presă?

Paula reuşi, în sfârşit, să apese pe butonul cafetierei şi apoi se aşează în timp ce cafeaua se scurgea în vas.

— Ehei, bufonul de Mellberg, nu-l ştii? Nu m-aş mira dacă ziarele de mâine ar scrie toate despre asta.

— La dracu', spuse Martin.

Cei trei tăcură preţ de câteva secunde.

— Şi voi ce-aţi făcut? întrebă Annika încercând să schimbe subiectul.

Avea zile când era incredibil de sătulă de manevrele lui Bertil Mellberg.

— Nu mare lucru, spuse Paula şi se ridică să toarne cafeaua în cele trei căni. Am stat de vorbă cu câţiva traficanţi de droguri din zonă, dar n-au nicio legătură cu Mats.

— Nu cred că-i genul care o lălăie cu Rolle şi tovarăşii lui, spuse Martin şi luă cana cu cafea fără zahăr de la Paula, vizibil recunoscător.

— Nu, nici eu nu-mi pot imagina, spuse ea. Dar a meritat să încercăm. Mă rog, aici oricum nu circulă prea multă cocaină, în general. Mai mult heroină şi amfetamine.

— Şi Lennart? Nu ţi-a zis încă nimic? întrebă Martin.

Annika scutură din cap.

— Nu, dar vă anunţ imediat ce mă sună. Ştiu c-a stat cu nasul în hârtii câteva ore aseară, aşa că, în mod normal, ar fi trebuit să avanseze destul de mult până acum. Şi, oricum, zicea de miercuri.

— Bine, spuse Paula şi gustă din cafea.

— Când ziceai că se întorc ăştia doi? Patrik şi Gösta? întrebă Martin.

— Nu ştiu, spuse Annika. Ziceau că se duc la primărie mai întâi şi după aceea acasă la părinţii lui Mats, în Fjällbacka. Aşa că le poate lua ceva timp.

— Sper că ajung la părinţi înainte să fie sunaţi de ziare, spuse Paula.

— Eu nu m-aş baza pe asta, spuse Martin şi se încruntă.

— Al dracu' Mellberg, spuse Annika.

— Da, al dracu' Mellberg, mormăi Paula.

Cei trei rămaseră pe locurile lor, cu privirile aţintite asupra mesei.

După câteva ore de citit şi căutat pe internet, Erica simţi că trebuie să facă puţină mişcare. Dar fuseseră ore petrecute cu folos. Găsise câte ceva despre Gråskär, despre istoria insulei şi oamenii care locuiseră acolo. Şi despre cei care, conform bârfelor, nu mai scăpaseră de pe insulă. Faptul că nu credea deloc în istorii cu fantome n-avea nicio importanţă. Poveştile o fascinau şi, într-o anumită măsură, ar fi vrut să creadă în ele.

— Nu-i aşa că avem nevoie de un pic de aer curat? Ce ziceţi? le spuse gemenilor, care stăteau întinşi unul lângă altul pe o pătură pusă pe jos.

Era un adevărat tur de forţă să-i îmbrace pe amândoi şi să se pregătească şi ea în acelaşi timp, dar se făcuse mai uşor de când nu mai avea nevoie de atâtea rânduri de haine. Uneori mai bătea vântul, aşa că preferă să evite răul şi le puse câte o căciuliţă. Şi după ceva timp ieşiră. Abia aştepta să scape de căruciorul ăla dublu, greoi. Era greu de manevrat, chiar dacă prin asta mai făcea şi ea mişcare, lucru de care avea mare nevoie. Ştia că era penibil că îşi făcea griji pentru kilogramele în

plus din timpul gravidității, dar nu învățase să fie mulțumită de corpul ei. Se dispreţuia pentru superficialitatea asta, pentru faptul că era atât de previzibil de „feminină”, dar vocea din capul ei care îi şoptea că nu era suficient de bună părea mai greu de eliminat decât orice altceva.

Grăbi pasul şi simţi că începe să transpire. Nu prea era lume pe afară şi Erica îi salută pe toţi, ba chiar schimbă câteva cuvinte cu unul şi altul. Mulţi o întrebau de Anna, dar Erica le răspunse destul de laconic. I se părea un subiect prea intim starea de sănătate a surorii ei. Încă nu voia să împărtăşească senzaţia aceea de fierbinţeală ce-i încălzea pieptul. Totul i se părea, încă, prea fragil.

După ce trecu de şirul roşu al căsuţelor de pescari, se opri şi ridică ochii spre centrul spa. Ar fi vrut să schimbe câteva vorbe cu Vivianne şi să-i mulţumească pentru sfatul legat de Anna, dar scările acelea i se păreau inabordabile. Se gândi puţin şi îşi dădu seama c-ar putea s-o ia spre a doua intrare. Oricum, era mai uşor decât pe trepte. Întoarse căruciorul greu cu un gest hotărât şi se îndreptă spre cealaltă stradă. Când în sfârşit ajunse în capătul pantei abrupte, răsufla de parcă mai avea puţin şi îşi scuipa plămânii. Dar ajunsese până sus şi avea să intre în centru pe poarta de aici.

— Alo?

Făcu câţiva paşi prin interior. Gemenii rămăseseră în cărucior, pe care-l parcase chiar în faţa intrării. N-avea rost să-i scoată înainte de-a se asigura că Vivianne era acolo.

— Salut!

Vivianne apăru de după colţ şi se lumină la faţă când o văzu pe Erica.

— Erai în trecere?

— Sper că nu te deranjăm. Că, dacă da, să-mi spui. Nu, am ieşit puţin să mă plimb cu băieţii.

— Nu mă deranjaţi deloc. Intraţi, fac cinste cu o cafea.

Vivianne privi în jur, nerăbdătoare, şi Erica arătă spre cărucior.

— I-am lăsat în cărucior. Nu eram sigură că eşti aici.

— Am impresia că, mai nou, sunt aici non-stop, râse Vivianne.

Te descurci singură cu ei până când pregătesc cafeaua?

— Sigur că da. Oricum, n-am de ales, spuse Erica zâmbind şi ieşi ca să-şi recupereze băieţii.

Era ceva la Vivianne care o făcea să se simtă bine. Nu ştia exact ce, dar se simţea puternică în prezenţa ei.

Puse coşul lui Anton şi al lui Noel pe masă şi se aşeză.

— M-am gândit că n-am şanse să te păcălesc cu nişte ceai verde, aşa că ţi-am adus nişte otravă pentru vulpi.

Vivianne clipi şi puse o ceaşcă în faţa Ericăi, care primi recunoscătoare lichidul negru ca smoala şi cercetă cu scepticism băutura incoloră din cana lui Vivianne.

— Te obişnuieşti, crede-mă, spuse Vivianne şi luă o gură de ceai. Conţine o grămadă de antioxidanţi. Ajută la prevenirea cancerului, printre altele.

— Aha, spuse Erica şi sorbi din cafeaua ei.

Putea fi oricât de sănătos, ea una nu putea să trăiască fără doza zilnică de cofeină.

— Cum se mai simte sora ta? întrebă Vivianne şi îl mângâie pe Noel pe obraz.

— Mai bine, mulţumesc, spuse Erica zâmbind. De asta am şi trecut pe la tine. Voiam să-ţi mulţumesc pentru sfat. Cred c-a ajutat.

— Da, există o grămadă de studii care vorbesc despre efectul terapeutic al contactului fizic.

Noel începu să se smiorcăie şi, după ce-i aruncă o privire întrebătoare Ericăi, Vivianne îl luă în braţe, fericită.

— Îi place de tine, spuse Erica văzând că fiul ei tăcuse imediat. Nu-i place în braţe la oricine.

— Sunt chiar superbi, spuse Vivianne şi îşi lipi nasul de cel al lui Noel, care încercă s-o apuce de păr cu pumnişorii graşi. Şi acum, sigur, te întrebi de ce nu am şi eu copii?

Erica dădu din cap, jenată.

— N-a fost să fie, spuse Vivianne şi îl mângâie pe spate pe Noel.

Ceva îi luci la deget şi privirea Ericăi se opri asupra mâinii ei.

— Nu se poate, v-aţi logodit? Ce fain! Felicitări!

— Mulţumesc, da. E fain.

Vivianne zâmbi fără veselie şi îşi feri privirea.

— Scuze că zic, dar nu pari foarte entuziasmată.

— Sunt doar obosită, spuse femeia şi-şi lăsă coada împletită

pe umăr ca s-o poată prinde Noel. Ne dăm peste cap aici, zi şi noapte, aşa că mi-e greu să mă entuziasmez pentru ceva în clipa asta. Dar sigur că mă bucur.

— Poate?…

Erica îl privi cu înţeles pe Noel şi simţi că exagera. Dar nu putea să se abţină. După cum se uita la gemeni, Vivianne părea că tânjeşte după copii.

— Vom vedea, spuse Vivianne. Nu poţi să-mi povesteşti puţin despre planurile tale? Ştiu că eşti în concediu de maternitate şi eşti ocupată până peste cap, dar n-ai niciun proiect nou?

— Încă nu. Deocamdată mă amuz cu nişte documentări, asta aşa, doar pentru mine. Ca să mă menţin în formă, să n-aud numai gângureli în cap.

— Şi ce studiezi?

Vivianne îl legăna cu grijă pe Noel, aşezat pe genunchi. Părea că bebeluşului îi place ritmul din mişcări. Erica îi povesti despre drumul lor până la Gråskär, despre Annie şi numele insulei în folclorul local.

— Gastholmen, spuse Vivianne gânditoare. În poveştile astea vechi există, de obicei, un sâmbure de adevăr.

— Hm, nu ştiu ce să zic. Nu prea cred în poveştile cu strigoi şi năluci, râse Erica, dar Vivianne o privi serioasă.

— Sunt o grămadă de lucruri pe care nu le vedem, dar asta nu înseamnă că nu există.

— Adică vrei să spui că tu crezi în fantome?

— Fantomă e un cuvânt nepotrivit, aş zice. Dar, după atâţia ani în domeniul sănătăţii şi al recreerii, pot să spun din proprie experienţă că mai există ceva în afara corpului fizic, vizibil. Omul e compus din nenumărate energii, şi energia nu dispare, doar se transformă.

— Ai observat ceva de genul ăsta? Ceva care seamănă cu o fantomă sau, mă rog, ce-o fi?

Vivianne înclină creştetul, aprobator.

— De mai multe ori. E o parte firească a prezenţei noastre pe Pământ. Aşa că, dacă oamenii vorbesc despre Gråskär, poţi fi sigură că se iau după ceva ce există. Ar trebui să vorbeşti cu Annie. Sunt sigură că a văzut una-alta. Mă rog, dacă e receptivă.

— Cum adică?

Subiectul o fascina pe Erica, care sorbea fiecare vorbă a lui Vivianne.

— Ei bine, unii oameni sunt mai receptivi la spirite, la ceea ce nu putem să percepem cu simţurile noastre obişnuite. E la fel ca atunci când observi că unii aud mai bine decât alţii. Unii sunt, pur şi simplu, mai receptivi. Dar toţi îşi pot antrena capacitatea asta, pornind de la anumite premise.

— Eu una sunt sceptică. Dar nu m-ar deranja dacă cineva mi-ar demonstra contrariul.

— Du-te până la Gråskär, spuse Vivianne şi-i făcu cu ochiul. Sunt destui acolo, pare-se.

— Da, pe mine m-a fascinat mai ales istoria insulei. Aş vrea să stau de vorbă cu Annie, să văd dacă ştie ceva despre asta. Dacă nu alta, poate îi trezesc şi ei interesul. Nu mă deranjează s-o implic.

— Concediul ăsta de maternitate nu-i deloc pentru tine, spuse Vivianne şi zâmbi.

Erica nu putea decât s-o aprobe. Nu încăpea îndoială că nu era punctul ei forte. Se aplecă după Anton. Annie avea să se bucure, cu siguranţă, să afle mai multe despre insulă şi istoria ei. Şi despre strigoi.

Gunnar îşi privi telefonul, care suna. Era un model vechi, cu disc şi un receptor greu, stabil. Matte încercase să-i convingă să-şi cumpere unul nou, portabil. Ba chiar le făcuse cadou un asemenea aparat de Crăciun, cu câţiva ani în urmă, dar încă nu-l scoseseră din cutie. Era pe undeva prin pivniţă şi acum. Le plăcea telefonul cel vechi, şi lui, şi lui Signe. Dar acum nu le mai păsa de el.

Gunnar continuă să se holbeze la telefon. Creierul îi dicta, lent, că semnalul ţiuitor însemna că trebuie să ridice receptorul şi să răspundă.

— Alo? spuse şi se concentră pe ce-i spunea vocea de la capătul firului. N-are cum să fie adevărat. Ce-s idioţeniile astea? Cum vă permiteţi să sunaţi aici şi să…

Nu se simţi în stare să termine discuţia şi trânti receptorul.

În clipa următoare cineva sună la uşă. Tremurând după discuţia recentă, Gunnar ieşi pe hol şi deschise. Un bliţ scăpără şi o cascadă de întrebări se revărsă către el. Gunnar trânti iute uşa, întoarse cheia în broască şi se sprijini cu spatele de uşă. Ce

naiba se întâmpla? Privi spre scări. Signe se odihnea în dormitor. Gunnar se întrebă dacă nu se trezise din cauza gălăgiei şi, în caz că da, ce să-i spună. Nici el nu ştia ce se întâmplă. Părea atât de ridicol totul.

Cineva sună din nou la uşă. Gunnar închise ochii şi simţi suprafaţa rugoasă a lemnului din spatele lui. Afară avea loc un schimb de replici, dar Gunnar nu reuşi să distingă cuvintele, doar tonul ridicat şi iritat. Apoi se auzi o voce cunoscută.

— Gunnar, noi suntem, Patrik şi Gösta de la poliţie. Ne laşi să intrăm?

Gunnar îl văzu pe Matte înaintea lui. Mai întâi viu, apoi întins pe podea în hol, într-o baltă de sânge, cu ceafa găurită. Deschise ochii din nou, se întoarse şi descuie uşa. Patrik şi Gösta se strecurară înăuntru.

— Ce se întâmplă? întrebă Gunnar.

Vocea lui părea străină şi îndepărtată.

— Putem să ne aşezăm undeva?

Patrik porni spre bucătărie fără să aştepte răspunsul.

Se auzi din nou soneria şi telefonul începu să zbârnâie iar. Cele două semnale erau la fel de stridente. Patrik ridică receptorul, îl trânti la loc, apoi îl ridică din nou ca să întrerupă semnalul.

— Soneria n-am cum s-o decuplez, spuse Gunnar, confuz.

Gösta şi Patrik făcură schimb de priviri deasupra capului lui, apoi Gösta se duse la uşă. O deschise şi o închise repede la loc după el. Gunnar auzi din nou vocile iritate, ciorovăindu-se. Gösta intră la loc după câteva secunde.

— Probabil c-o să se liniştească un timp, spuse şi-l mână grijuliu pe Gunnar spre bucătărie.

— Am vrea să stăm de vorbă şi cu Signe, spuse Patrik.

Nemulţumirea i se citea clar pe faţă. Gunnar deveni de-a dreptul neliniştit. Numai de-ar şti ce se întâmplă!

— Mă duc s-o chem, spuse Gunnar şi se răsuci.

— Sunt aici, spuse Signe coborând treptele, cu figură adormită.

Era înfăşurată strâns într-un halat de baie şi părul îi stătea vâlvoi.

— Cine tot sună la uşă? Şi voi ce faceţi aici? Aţi aflat ceva? întrebă şi se uită la Patrik şi Gösta.

— Haideţi, staţi jos, spuse Patrik.

Signe îi privi, la fel de neliniştită ca Gunnar.

— Ce s-a întâmplat? întrebă şi coborî ultima treaptă, apoi intră după ei în bucătărie.

— Staţi jos, repetă Patrik.

Gösta trase un scaun pentru Signe înainte de-a se aşeza. Patrik îşi drese vocea. Lui Gunnar îi veni să-şi astupe urechile. Nu se simţea în stare să audă mai multe despre ce insinuase şi-l întrebase omul ăla la telefon. Nu voia să audă, dar Patrik începu să vorbească totuşi. Gunnar plecă ochii. Erau minciuni, minciuni sfruntate. Dar pricepea foarte bine ce urma să se întâmple. Minciunile acelea aveau să vadă lumina zilei, negru pe alb, şi aveau să se transforme în adevăr. Se uită la Signe şi văzu că nici ea nu înţelege. Cu cât vorbea mai mult poliţistul, cu atât mai goală părea privirea ei. Nu mai văzuse pe nimeni murind în faţa lui. Şi nu putea să facă nimic. La fel cum nu putuse să-l apere nici pe Matte. Gunnar, înmărmurit, îşi privi cu tristeţe soţia, care se retrăgea tot mai mult în lumea ei.

Îi vâjâia capul. Un huruit îi umplu urechile şi lui Gunnar i se păru ciudat că nimeni nu reacţiona. Sunetul deveni din ce în ce mai strident, până când nu mai auzi nimic din ce spuneau poliţiştii şi văzu doar gurile lor mişcându-se. Simţi că gura lui se mişca şi ea, formând propoziţii, spunând că trebuia să meargă la toaletă, simţi că picioarele îl purtau spre hol. Era ca şi când cineva ar fi preluat comanda asupra corpului său şi el se supunea ca să scape de cuvintele pe care nu voia să le audă şi de pustiul din privirea lui Signe.

În spatele lui, poliţiştii continuară să vorbească şi Gunnar îşi târî picioarele pe hol, trecu prin faţa toaletei şi se apropie de uşa cea mai apropiată de cea de la intrare.

Mâna îi fu ridicată ca de o putere exterioară, mânerul coborî şi uşa se deschise. Puţin îi lipsi să nu cadă pe scări, dar îşi recăpătă echilibrul şi coborî pas cu pas.

Pivniţa era scufundată în întuneric, însă Gunnar n-avea de gând să aprindă lumina. Întunericul se potrivea cu huruitul şi asta îl îndemnă să meargă mai departe. Deschise cu gesturi nesigure dulapul de lângă centrală. Nu era încuiat. Dar n-avea nicio importanţă. Dacă ar fi fost, ar fi spart zăvorul.

Patul armei i se păru cunoscut, după atâtea partide de vânătoare. Vânase elani mulţi ani. Gunnar scoase un cartuş din cutie, cu gesturi mecanice. N-avea nevoie decât de unu, n-avea

niciun motiv să facă risipă şi să bage mai multe. Strecură cartuşul în încărcător, auzi clicul care pătrunse, în mod ciudat, prin huruitul ce se făcea tot mai puternic.

După aceea se aşeză pe scaunul de lângă masa de tâmplărie. Nu avea de ce să ezite. Degetul îi ajungea până jos, la trăgaci. Tresări când simţi cum oţelul îi zgârie gingia, apoi nu mai rămase decât gândul că proceda corect. Că era necesar.

Gunnar apăsă trăgaciul. Huruitul amuţi.

Mellberg simţea o presiune necunoscută în coşul pieptului. Nu semăna cu nicio senzaţie pe care o avusese până atunci, dar apăruse imediat după ce Patrik îl sunase din Fjällbacka. O apăsare neplăcută care nu voia să dispară.

Ernst începu să scheaune în coşul lui. Era receptiv, ca toţi câinii, la indispoziţia stăpânului său şi se ridică, îşi scutură un pic corpul masiv şi păşi spre Mellberg, apoi se întinse greoi pe picioarele lui. Asta îl ajută puţin, dar senzaţia neplăcută nu dispăruse. De unde să fi ştiut c-o să se întâmple una ca asta, că individul avea să coboare în pivniţă, avea să-şi vâre ţeava armei de vânătoare în gură şi să-şi împrăştie creierii pe pereţi? Chiar nu era omeneşte să-i ceară cineva să prevadă una ca asta.

Dar oricât i s-ar fi învârtit prin cap gândurile acestea liniştitoare, tot nu reuşea să se calmeze. Mellberg se ridică brusc şi Ernst tresări când perna dispăru de sub capul lui.

— Hai, bătrâne, să mergem acasă.

Smulse lesa din cârligul din perete şi o fixă de zgarda lui Ernst.

Coridorul era înspăimântător de pustiu. Toţi stăteau în spatele uşilor închise, însă Mellberg avea impresia că acuzaţiile pătrundeau prin pereţi. Le văzuse şi-n ochii lor. Şi, poate pentru prima oară în viaţa lui, fu cuprins de remuşcări. O voce interioară îi spunea că s-ar putea să fi greşit.

Ernst trase de lesă şi Mellberg se grăbi afară, la aer curat. Încercă să alunge imaginea lui Gunnar întins pe un prici rece, aşezat în camera frigorifică în aşteptarea autopsiei. Încercă să alunge şi imaginea nevestei, sau a văduvei, pentru că asta era acum. Hedström îi spusese că părea complet absentă şi că nu scosese niciun cuvânt când auzise împuşcătura din pivniţă.

Patrik şi Gösta alergaseră imediat până jos şi, când urcaseră iar, văzuseră că femeia nu se clintise din loc. O duseseră la spital, ca să fie ţinută sub observaţie, însă ceva din privirea ei îi sugerase lui Hedström că n-avea să mai fie niciodată om întreg. Fusese martor la astfel de transformări de câteva ori de-a lungul carierei sale. Oamenii aceia păreau că trăiesc, se mişcă şi respiră ca şi ceilalţi, dar erau complet goi pe dinăuntru.

Mellberg îşi trase sufletul înainte de-a deschide uşa apartamentului. Panica părea că stă la pândă şi Mellberg îşi dori să scape odată de apăsarea aceea din piept şi ca lucrurile să intre din nou pe făgaşul lor firesc. Nu mai voia să se gândească la ce făcuse sau nu făcuse. Nu se pricepea deloc să-şi asume răspunderea pentru faptele lui şi nici nu-şi prea făcuse griji, vreodată, când ceva o luase razna. Cel puţin până atunci.

— Alo, e cineva? spuse, tânjind disperat după vocea Ritei şi după calmul ei, care-l făcea întotdeauna să se simtă atât de bine.

— Bună, dragule. Sunt în bucătărie!

Mellberg scoase lesa lui Ernst, îşi aruncă pantofii şi se luă după câine, care se năpustise dând din coadă spre bucătărie. Căţeaua Ritei, Senorita, îl întâmpină pe Ernst dând din coadă la rândul ei şi cei doi se adulmecară bucuroşi.

— Mâncarea e gata într-o oră, spuse Rita, cu spatele la el.

Mirosea bine dinspre aragaz. Bertil se strecură pe lângă câini, care păreau să ocupe întotdeauna un spaţiu prea mare, se duse la Rita şi o luă în braţe. Corpul ei plinuţ îl încălzea şi-l umplea de o senzaţie plăcută. Mellberg o îmbrăţişa tare.

— Vai de mine, dar ce-i cu atacul ăsta? râse Rita şi se întoarse ca să-şi treacă braţele pe după gâtul lui.

Bertil închise ochii, îşi dădea seama cât e de norocos şi cât de rar se gândea la asta în mod conştient. Femeia din braţele lui era tot ce-şi putea dori şi nu înţelegea cum şi-a putut imagina cândva că viaţa de burlac era cea mai frumoasă din lume.

— Dar ce-i cu tine? spuse ea şi se eliberă din strânsoarea lui, ca să-l poată privi mai bine. Hai, spune-mi, ce s-a întâmplat?

Bărbatul se aşeză la masa de bucătărie şi-i povesti totul dintr-o răsuflare. Nu îndrăznea să o privească în ochi.

— Dar, Bertil, spuse Rita, treaba asta n-a fost prea chibzuită.

În mod ciudat, îi părea bine că Rita nu încerca să-l consoleze cu tot felul de banalităţi. Doar avea dreptate. Nu era deloc

chibzuit să ia legătura cu presa. Dar nu şi-ar fi putut închipui niciodată una ca asta.

— Ce vezi la mine? spuse după un timp.

O privi drept în ochi, de parcă ar fi vrut să vadă, nu doar să-i audă răspunsul. Era neplăcut şi neobişnuit pentru el să facă un pas înapoi şi să se privească din afară. Să se privească prin ochii celorlalţi. Până atunci făcuse tot ce-i stătuse în putinţă să evite acest lucru, dar acum nu se mai putea. Şi nici nu-şi dorea asta. Voia să fie un om mai bun, un bărbat mai bun, de dragul Ritei.

Privirile lor se întâlniră şi, preţ de câteva secunde, cei doi nu scoaseră nicio vorbă. Apoi femeia îl mângâie pe obraz.

— Văd pe cineva care mă priveşte de parcă aş fi cea de-a opta minune a lumii. Cineva care e atât de iubitor, că ar face orice pentru mine. Văd pe cineva care a fost prezent la naşterea nepotului meu, care a fost prezent când am avut nevoie de el. Cineva care şi-ar da viaţa pentru un băieţel pentru care bunicul Bertil e cel mai grozav om din lume. Cineva care are mai multe prejudecăţi decât oricine, dar care e gata să uite de ele când realitatea îi dovedeşte că s-a înşelat. Şi mai văd pe cineva care are greşelile şi lipsurile lui, şi care poate se crede mai deştept decât restul, dar care acum se căieşte ştiind că a făcut ceva foarte prostesc.

Îi apucă mâna şi i-o strânse.

— Oricum, tu eşti cel lângă care vreau să mă trezesc în fiecare dimineaţă şi, pentru mine, eşti cât se poate de perfect.

Mâncarea dădea în foc pe aragaz, dar Rita nu se mişcă. Mellberg simţi că presiunea slăbeşte. Şi se simţi nespus de recunoscător.

Dorinţa era în continuare acolo. Femeia se întrebă dacă avea să scape vreodată de senzaţia aceea supărătoare, ştiind că tânjea după ceva ce n-avea să mai poată atinge niciodată. Annie se zvârcoli în pat. Era seara devreme, nu sosise încă ora culcării, dar Sam dormea din nou şi Annie încercase să se întindă în pat şi să citească puţin. Dar după o jumătate de oră îşi dăduse seama că nu face altceva decât să dea foile, fără a şti, aproape, ce carte ţine în mână.

Lui Fredrik nu-i plăcea să o vadă citind. Zicea că era pierdere de timp şi, de câte ori o prindea cu nasul în carte, i-o smulgea

din mână şi o azvârlea cât colo. Dar ea îşi dădea seama ce se întâmplă de fapt. Lui Fredrik nu-i plăcea să se simtă inferior şi needucat. Nu pusese în viaţa lui mâna pe o carte şi nu suporta ideea că ea ştia mai multe şi că avea acces la alte lumi, spre deosebire de el. Doar el era cel care trebuia să fie mai deştept şi mai rafinat. Ea trebuia să arate doar bine şi să-şi ţină gura, să nu pună întrebări şi să nu vină cu nicio părere. La o cină cu prietenii, făcuse greşeala să intervină în discuţiile bărbaţilor despre politica externă a Statelor Unite. Şi când punctul ei de vedere fusese apreciat ca fiind relevant şi bine argumentat, Fredrik nu mai rezistase. Păstrase aparenţele până când musafirii plecaseră. Însă după aceea plătise scump. Era gravidă în luna a treia.

Îi confiscase multe, nu doar cititul. Încet, dar sigur, îi luase în stăpânire gândurile, corpul, încrederea ei în sine. Nu ar fi putut să-l lase să i-l ia şi pe Sam. El însemna totul pentru ea. Fără el, viaţa ei n-avea niciun rost.

Aşează cartea pe plapumă şi se întoarse cu faţa la perete. Imediat simţi că cineva se aşează pe pat şi-şi lăsă o mână pe umărul ei. Annie zâmbi şi închise ochii. Cineva îngână un cântec de leagăn şi vocea era frumoasă, dar slabă şi aproape în şoaptă. Se auzi râsetul unui copil. Un copil se juca la picioarele mamei lui şi asculta cântecul împreună cu Annie. Ar fi vrut să rămână lângă ei pentru totdeauna. Aici erau la adăpost, ea şi Sam. Mâna de pe umărul ei era moale şi îi dădea o senzaţie de siguranţă. Vocea continuă să cânte şi Annie vru să se întoarcă, să se uite la copil. Dar pleoapele i se îngreunară.

Ultimul lucru pe care-l văzu la graniţa dintre vis şi realitate fu sângele de pe mâinile ei.

— Erling te-a lăsat să pleci de bunăvoie?

Anders o sărută pe obraz când intră pe uşă.

— E criză la birou, spuse Vivianne şi luă bucuroasă paharul cu vin întins de fratele ei. Şi ştie că am o grămadă de lucru înainte de premieră.

— Nu vrei să discutăm despre asta mai întâi? întrebă Anders şi se aşează la masa din bucătărie, acoperită de hârtii.

— Uneori mi se pare aşa de ridicol, spuse Vivianne şi se aşează

în faţa lui.

— Dar ştii de ce facem asta.

— Ştiu, spuse ea fixând paharul.

Privirea lui Anders se opri asupra inelarului ei.

— Aia ce-i?

— Erling m-a cerut de nevastă, spuse Vivianne, apoi ridică paharul şi luă o înghiţitură zdravănă.

— I-auzi.

— Da, spuse ea. Ce putea să mai zică?

— Am stabilit cum facem cu invitaţii?

Anders înţelesese că trebuie să schimbe subiectul. Scoase din teanc câteva foi capsate, pline cu nume.

— Da, vineri a fost ultima zi în care ne puteau da un răspuns.

— Bine, atunci partea asta e sub control. Şi mâncarea?

— Am cumpărat tot, bucătarul pare priceput şi avem suficienţi chelneri.

— Ţie chestia asta nu ţi se pare un pic absurdă? spuse dintr-odată Anders şi puse la loc lista cu invitaţi.

— De ce? întrebă Vivianne cu un zâmbet în colţul gurii. Nu strică să ne şi distrăm din când în când.

— Da, ştiu, dar e al naibii de mult de lucru, spuse Anders arătându-i teancul de hârtii.

— Drept care vom avea o seară fantastică. O *grande finale.*

Vivianne ridică paharul şi sorbi din vin. Dar gustul şi mirosul îi făcură imediat greaţă. Imaginile de pe retină erau clare şi uşor de distins. Chiar dacă trecuseră prin multe de atunci.

— Te-ai gândit la ce ţi-am zis? o întrebă Anders cercetând-o cu privirea.

— La ce anume? se prefăcu ea că nu înţelege.

— În legătură cu Olof.

— Ţi-am spus că nu vreau să discut despre el.

— Nu putem să continuăm aşa.

Vocea lui era stăruitoare şi Vivianne nu prea înţelegea de ce. Ce voia, de fapt? Doar nu ştiau altceva. Ea şi el. Decât să meargă mai departe, indiferent ce s-ar fi întâmplat. Aşa trăiau de când scăpaseră de el, de mirosul înţepător de vin roşu, fum de ţigară şi izul ciudat al bărbaţilor. Făceau totul împreună. Acum nu înţelegea de ce zice că nu puteau continua aşa.

— Ai ascultat ştirile?

— Da.

Anders se ridică şi dădu să aştearnă faţa de masă pentru cină. Adunase toate hârtiile într-un teanc frumos şi le pusese pe un scaun de bucătărie.

— Şi ce crezi?

— Nu cred nimic, spuse el şi puse câte o farfurie în faţa amândurora.

— Am fost la tine în seara aia, vineri, când Mats a fost la hotel. Erling dormea şi trebuia să vorbesc ceva cu tine. Dar nu erai acasă.

Gata, o spusese, scăpase de gândul care o chinuia. Îl privi pe Anders şi se rugă să aibă o reacţie, ceva care să o liniştească. Dar el nu era în stare să se uite în ochii ei. Înmărmurise cu privirea aţintită asupra unui punct de pe tăblia mesei.

— Nu-mi prea amintesc. Poate am făcut o plimbare de seară.

— Asta se întâmpla după miezul nopţii. Cine se plimbă la miezul nopţii?

— Tu, de pildă.

Vivianne simţi că încep s-o usture ochii. Faţă de ea, Anders nu avusese niciodată secrete. Până atunci. Şi asta o speria mai tare decât orice.

Patrik îşi îngropă faţa în părul ei; cei doi rămaseră multă vreme în hol, nemişcaţi.

— Am auzit, spuse Erica.

— Telefoanele au început să sune în Fjällbacka imediat ce s-a scurs informaţia şi, până să ajungem la ei, au aflat toţi. Gunnar Sverin a coborât în pivniţă şi s-a împuşcat.

— Dragul meu.

Îl simţea că respiră întretăiat şi, când se eliberă din strânsoarea lui, văzu că-i dăduseră lacrimile.

— Ce s-a întâmplat?

Îl luă de mână şi-l conduse în bucătărie. Copiii dormeau şi nu se auzea decât zumzetul înfundat al televizorului din camera de zi. Îl ajută să se aşeze pe un scaun şi începu să-i pregătească sendvişul preferat: pâine crocantă cu unt, caşcaval şi caviar, pe care o înmuia în ciocolată caldă.

— Nu pot să mănânc, spuse Patrik cu voce gâtuită.

— Ba da, ceva trebuie să mănânci, spuse ea pe tonul cu care

vorbea cu copiii şi continuă să trebăluiască.

— Al dracu' Mellberg. De la el a plecat totul, spuse într-un final şi se şterse la ochi cu mâneca.

— Am auzit azi la ştiri. Mellberg a fost cel care?...

— Da.

— De data asta s-a depăşit pe el însuşi, spuse Erica şi amestecă praful instant de ciocolată în castronul cu lapte, adăugând şi o linguriţă de zahăr.

— Ne-am dat seama imediat când am auzit bubuitura de jos. Şi Gösta, şi eu. Zicea că se duce la toaletă, nu ne-am dus după el. Puteam să ne...

I se puse un nod în gât şi fu nevoit să se şteargă din nou pe la ochi cu mâneca.

— Poftim, spuse Erica şi-i întinse o bucată din prosopul de hârtie.

Nu se întâmpla prea des să-l vadă plângând pe Patrik. O durea să-l vadă aşa. Voia să facă tot ce-i stătea în putinţă ca să-l înveselească din nou. Îi făcu două sendvişuri şi îi turnă ciocolata fierbinte într-o cană mare.

— Uite aici, spuse şi puse mâncarea în faţa lui, cu un gest hotărât.

Patrik ştia că n-avea rost să o contrazică pe soţia lui. Vârî fără chef un sendviş în ciocolata caldă, până când pâinea crocantă începu să se înmoaie, şi mestecă apoi o bucată mare, sorbind din ciocolată.

— Signe cum se simte? îl întrebă Erica şi se aşeză lângă el.

— Îmi făceam griji pentru ea şi înainte, spuse Patrik şi înghiţi o îmbucătură mare. Dar acum... nu ştiu. I s-au administrat calmante şi e ţinută sub observaţie la spital. Eu nu cred c-o să-şi mai revină vreodată. Nu i-a mai rămas nimic.

Lacrimile începură să-i curgă din nou şi Erica se ridică, rupse o altă bucată de prosop de hârtie şi i-o întinse.

— Şi acum ce faceţi?

— Ei, continuăm ancheta. Mâine mă duc cu Gösta la Göteborg. Avem un indiciu pe care trebuie să-l verificăm. Tot mâine primim şi rezultatele autopsiei de la Pedersen. Trebuie să muncim ca de obicei. Sau, mai bine zis, trebuie să tragem mai tare decât de obicei.

— Şi ziarele?

— Nu le putem împiedica să scrie ce vor. Dar promit că

nimeni n-o să stea de vorbă cu cei din secţie. Nici Mellberg. Dacă deschide gura, o să iau legătura cu şefii noştri de la Göteborg. Şi ar mai fi multe de făcut.

— Da, aşa e, spuse Erica. Vrei să mai stai puţin sau ne ducem să ne culcăm?

— Ne ducem la culcare. Vreau să te ţin în braţe. Cât mai strâns. Se poate?

— Sigur că da.

Fjällbacka, 1871

I se părea ciudat să se lase examinată de un doctor. Nu fusese bolnavă în viaţa ei şi nu era obişnuită cu atingerea unui bărbat străin. Dar prezenţa lui Dagmar o linişti. După ce termină, medicul le asigură că totul era în regulă şi că Emelie avea să nască, aproape sigur, un copil sănătos.

Când ieşiră din cabinetul medicului, se simţea nespus de bucuroasă.

— Crezi c-o să fie fetiţă sau băieţel? o întrebă Dagmar.

Se opriră ca să-şi tragă puţin sufletul şi Dagmar îşi lipi palma de burta lui Emelie cu un gest afectuos.

— Băiat, spuse Emelie.

Şi era la fel de sigură cum părea. Nu putea explica de ce, dar era convinsă că cel care o lovea pe dinăuntru era un băieţel.

— Un băieţel. Da, şi eu zic că arată ca o burtă de băiat.

— Sper doar că nu...

Emelie se opri la mijlocul propoziţiei.

— Speri că n-o să semene cu tatăl lui.

— Da, şopti Emelie şi simţi că bucuria i se evaporase.

Doar gândul c-avea să urce în barcă cu Karl şi Julian şi să ajungă din nou pe insulă o făcea să-i vină să o ia la sănătoasa.

— Karl n-a avut viaţă uşoară. Taică-său l-a ţinut din scurt.

Emelie vru s-o întrebe la ce se referă, dar nu izbuti. Începură să-i curgă lacrimi. Emelie le şterse repede cu mâneca, ruşinată. Dagmar o privi cu o expresie gravă.

— N-a fost deloc bine la doctor, spuse.

Emelie ridică ochii, zăpăcită.

— Dar nu zicea că totul pare în regulă?

— Nu, nu arăta deloc bine. Ba dimpotrivă, era atât de rău, încât ţi-a zis să nu te dai jos din pat şi să te ţii aproape de un doctor, ca să te poată ajuta în caz de nevoie. De o călătorie cu barca nici nu poate fi vorba.

— Da, aveţi dreptate.

Emelie începea să înţeleagă ce i se zice, dar nu îndrăznea să creadă cu adevărat.

— Nu, nu arăta deloc bine. Dar unde să mă?...

— Eu am o cameră pe care n-o folosesc. Doctorul a zis c-ar fi o idee bună dacă te-ai muta la mine, ca să ai pe cineva care să te ţină sub observaţie.

— Da, spuse Emelie şi îi dădură din nou lacrimile. Dar nu e prea mare deranj? N-o să vă putem plăti.

— Nu e nevoie. Oricum, sunt o babă care stă singură într-o ditamai casa şi mă bucur când am companie. Şi dacă pot să te ajut să-l naşti pe micuţ, m-aş bucura tare mult.

— Deci n-a mers prea bine la doctor, repetă Emelie cu precauţie când începură să se apropie de piaţa centrală.

— Nu, n-a mers bine deloc. Direct în pat, ăsta a fost ordinul medicului. Altfel s-ar putea să iasă rău de tot.

— Da, aşa a spus, zise Emelie, dar simţi că inima începe să-i zvâcnească tare în piept când îl zări pe Karl.

Acesta le văzu şi el şi se repezi spre ele cu o mină nerăbdătoare.

— Da' mult v-a mai luat. Avem o grămadă de treabă şi imediat tre' să plecăm.

De obicei nu te grăbeşti atât, se gândi Emelie. Când aterizau la cârciumă, făceau tot posibilul să se întoarcă acasă cât mai târziu. Dintr-odată apăru şi Julian în spatele lui şi, preţ de o secundă, Emelie fu cuprinsă de o panică îngrozitoare. I se părea c-o să moară pe loc. Apoi simţi cum un braţ îl susţine pe al ei.

— Nici nu se pune problema, spuse Dagmar pe un ton calm şi ferm. Doctorul i-a recomandat odihnă la pat micuţei Emelie. Şi nu glumea deloc.

Karl păru complet neajutorat. O privi pe Emelie şi femeia îşi imagină cum i se învârteau gândurile în cap ca nişte şobolani. Ştia că nu-şi făcea griji pentru sănătatea ei, ci că încearcă să-şi dea seama de consecinţele spuselor mătuşii sale. Emelie tăcu. Îşi dezmorţi un pic tălpile, pentru că după plimbare o dureau şi picioarele, şi mijlocul.

— Dar nu se poate, spuse până la urmă Karl şi Emelie văzu că şobolanii continuau să alerge de colo-colo. Cine se ocupă de casă?

— Hai, lasă că vă descurcaţi voi şi singuri, spuse Dagmar. De fiert nişte cartofi şi de prăjit nişte hering puteţi şi voi. Sigur n-o

să muriţi de foame.

— Dar unde vrei, mătuşă, să stea Emelie? Noi trebuie să ne ocupăm de far, nu putem să venim în oraş. Şi nu ne permitem să-i închiriem o cameră aici. De unde să avem bani?

Se făcuse stacojiu la faţă. Julian se holba la el, prosteşte.

— Emelie poate să stea la mine. Mă bucur de companie şi în nici un caz nu vreau să mă plătiţi. Şi sunt sigură că taică-tău ar zice c-am făcut un aranjament excelent, dar pot să vorbesc cu el dacă vrei.

Karl o privi preţ de câteva secunde. Apoi lăsă privirea în pământ.

— Nu, sigur o să fie bine, bâigui. Mulţumesc, drăguţ din partea dumitale, mătuşă.

— Îmi face cu adevărat plăcere. Sunt sigură c-o să vă descurcaţi singuri pe insulă, o să vedeţi voi.

Emelie nici nu îndrăzni să arunce o privire spre bărbatul ei. Nu putea să-şi ascundă zâmbetul. Slavă Domnului, nu trebuia să se întoarcă pe insulă.

— Nici tu n-ai dormit astă-noapte?

— Aşa e.

Gösta se uită la cearcănele de sub ochii lui Patrik. Erau la fel de mari ca ale lui.

— Nu, spuse Patrik.

— În curând o să înveţi drumul ăsta pe de rost.

Privi spre Torp în timp ce se îndreptau încă o dată spre Göteborg.

Gösta pricepu aluzia şi se aplecă să pornească radioul. După aproximativ o oră şi prea multă muzică pop fără noimă, ajunseră la destinaţie.

— Părea dornic să colaboreze când ai sunat? întrebă Gösta.

Ştia din experienţă că în cadrul poliţiei colaborarea depindea în mare măsură de persoana cu care intrai în legătură. Dacă aveai ghinionul să dai de un nesimţit, nu puteai să obţii aproape nicio informaţie.

— Părea de treabă.

Patrik se duse la recepţie.

— Patrik Hedström şi Gösta Flygare. Avem întâlnire cu Ulf Karlgren.

— Eu sunt Karlgren.

Se auzi o voce tunătoare din spatele lor şi un bărbat bine făcut, cu geacă neagră de piele şi cizme de cowboy le ieşi în întâmpinare.

— Mă gândeam că ar fi mai bine să stăm de vorbă la cafenea. Biroul ăla al meu e al naibii de mic şi cafeaua e mai bună aici.

— Sigur, spuse Patrik.

Nu putu să se abţină să nu-l măsoare din cap până în picioare pe personajul acela neverosimil. Ulf Karlgren părea să nu dea doi bani pe uniformă, îşi spuse când geaca de piele se desfăcu şi dezvălui un tricou spălăcit, cu trupa AC/DC.

— Pe aici.

Ulf o porni cu paşi mari spre cafenea, iar Patrik şi Gösta încercară să ţină pasul cât de bine puteau. Din spate văzură că părul, rar pe creştet, îşi lua revanşa printr-o coadă lungă. Şi în buzunarul din spate se vedea conturul clar al cutiei de tutun.

— Salutare, fetelor! Mai frumoase ca oricând, spuse Ulf şi le făcu cu ochiul femeilor de după tejghea, care chicotiră vesele. Cu ce mă puteţi servi azi? Nu de alta, dar dumnealui de-aici trebuie întreţinut!

Ulf se bătu peste burta imensă de sub tricou şi Patrik se gândi automat la Mellberg. Dar alte asemănări nu mai găsi. Ulf era un personaj mult mai simpatic.

— Câte o „prăjitura prinţesei”[18], spuse Ulf şi arătă spre imensele creaţii verzi.

Patrik începu să protesteze, dar Ulf dădu doar din mână.

— Nu strică nişte carne pe oasele alea, spuse şi puse prăjiturile pe tavă.

— Şi trei cafele şi gata, suntem mulţumiţi.

— Nu trebuie să… dădu să zică Patrik când Ulf scoase o carte de credit dintr-un portofel negru, uzat.

— Ei, de data asta fac eu cinste. Haideţi să ne aşezăm.

Cei doi îl urmară şi luară loc la o masă. Expresia până atunci veselă de pe chipul lui Ulf deveni dintr-odată serioasă.

— Am înţeles că vreţi să ştiţi câte ceva despre bandele de motociclişti.

Patrik dădu din cap. Îi explică pe scurt ce se întâmplase şi ce aflaseră până atunci. Că un martor îl văzuse pe Mats Sverin bătut de nişte motociclişti, cu un vultur pe spatele gecilor.

Ulf dădu din cap.

— Pare verosimil. S-ar putea să fie de la IE.

— IE?

Gösta apucase să-şi termine deja prăjitura. Patrik nu înţelegea ce se întâmplă cu tot ce bagă în el. Rămânea slab ca un ţâr.

— Illegal Eagles.

Ulf îşi puse patru cuburi de zahăr în ceaşcă şi mestecă încet.

— Sunt numărul unu dintre toate bandele pe care le avem aici, în regiune. Sunt mai răi, mai urâţi şi mai nemiloşi decât tot restul.

---

[18] *Prinsessbakelse* sau *princesstårta* (în sued.) – prăjitură tradiţională suedeză, acoperită cu un strat de marţipan verde. (N.t.)

— Oh, la dracu’.

— Dacă au vreo legătură cu ce-mi ziceţi, e bine să vă mişcaţi cât puteţi de atent. Noi am avut câteva confruntări mai nereuşite cu ei.

— Cu ce se ocupă? întrebă Patrik.

— Cu de toate. Droguri, prostituţie, protecţie plătită, şantaj. Mi-ar fi mai uşor să vă zic cu ce nu se ocupă.

— Cocainã?

— Da, clar. Dar şi heroină, amfetamine şi anabolizante, într-o anumită măsură.

— Aţi reuşit să verificaţi dacă Mats Sverin figurează în registrele dumneavoastră? întrebă Patrik.

— Numele nu ne e cunoscut, spuse Ulf scuturând din cap. Dar asta nu înseamnă neapărat că nu-i implicat în vreun fel, ci doar că n-am avut noi de-a face cu el.

— Mă rog, nu prea se încadrează în profil. Cel de membru într-o bandă de motociclişti, vreau să zic, spuse Gösta şi se lăsă pe spate, sătul şi mulţumit.

— Baza sunt tipii cu motociclete, dar în jurul lor poţi să găseşti tot felul de indivizi, mai ales când e vorba de narcotice. Câteva anchete ne-au dus departe de tot, până la „crema societăţii”.

— Se poate lua legătura cu ei? spuse Patrik şi bău şi ultimul strop de cafea.

Ulf se ridică imediat ca să-i umple din nou ceaşca.

— Poţi să iei de câte ori vrei, spuse revenind pe locul lui. Ziceam că nu vă recomand deloc contactul direct cu domnii ăştia. Noi am păţit-o cu ei de câteva ori. Mai bine apelaţi la o altă variantă, poate reuşiţi să staţi de vorbă cu persoane din anturajul lui Sverin. Eu asta vă sfătuiesc.

— Am înţeles, spuse Patrik. Cum îl cheamă pe bossul de la IE?

— Stefan Ljungberg. Lup bătrân, fondatorul IE cu zece ani în urmă. A stat la zdup de câteva ori, încă de când a împlinit optsprezece ani. Şi înainte de asta a fost pe la şcoala de corecţie. Mă rog, cunoşti genul.

Patrik dădu din cap, dar trebuia să recunoască că nu era prea obişnuit cu astfel de tipi. Problemele de acasă păreau ridicole în comparaţie cu ce era aici.

— Ce putea să facă, să se ducă până la Fjällbacka şi să tragă un glonţ în capul cuiva? întrebă Gösta şi se uită atent la Ulf.

— Pot exista o mulţime de scenarii diferite. Când cineva vrea

să iasă din gaşcă se alege aproape inevitabil cu o gaură în cap. Dar nu pare să fie cazul aici, aşa că putem să ne închipuim orice altceva. Că au fost lăsaţi cu buza umflată după o afacere cu droguri sau că le e frică să nu ciripească cineva. În cazul ăsta, bătaia e primul avertisment. Dar e imposibil de ghicit. În general, vă recomand, cum spuneam, să-i întrebaţi pe cei din anturajul victimei, de obicei ştiu mai multe decât cred chiar ei.

Patrik părea că ezită. Tocmai asta era marea problemă în ceea ce privea ancheta. Nimeni nu părea să ştie mare lucru despre Mats Sverin.

— Mulţumim pentru ajutor, spuse şi se ridică.

Ulf îi strânse mâna întinsă şi zâmbi.

— N-aveţi pentru ce. Ne bucurăm că vă putem ajuta. Sunaţi-ne dacă mai aveţi întrebări.

— Da, o să vă sunăm sigur, spuse Patrik.

Totul părea atât de logic cu pista asta. Şi totuşi existau prea multe detalii care-i dădeau senzaţia că ceva nu e în regulă. Cazul ăsta îl lăsa perplex, pur şi simplu. Nu-şi dădea seama cine fusese cu adevărat Mats. În cap îi răsuna şi acum împuşcătura de ieri.

— Şi acum ce să mai inventăm?

Martin stătea în faţa uşii Paulei.

— Nu ştiu.

Se simţea la fel de lipsit de chef ca Martin.

Evenimentele zilei precedente îi afectaseră pe toţi. Pe Mellberg nici nu îl văzuseră. Se încuiase în biroul lui şi poate că era mai bine c-o făcuse. La cum se simţeau acum, le-ar fi fost greu să nu-şi arate dispreţul. Din fericire, Paula nu se întâlnise cu el nici acasă. Când se întorsese în seara precedentă, Mellberg dormea deja şi dimineaţa, când plecase, nu se trezise încă. Rita încercase să discute cu ea la micul dejun despre ce s-a întâmplat, dar îi dăduse de înţeles că n-are chef. Şi Johanna nici măcar nu-şi bătuse capul. Se întorsese doar pe partea cealaltă când Paula se lungise în pat. Zidul devenea tot mai înalt. Paula simţi că i se usucă gura, ca într-un atac de panică, şi o clăti cu puţină apă din paharul de pe masa de scris. Nu era în stare să se gândească la Johanna acum.

— Nu putem să facem nimic cât sunt plecaţi?

Martin intră şi se aşează.

— Lennart zicea că o să ne sune azi, spuse Paula.

Dormise prost şi, oricât de mult ar fi aprobat nerăbdarea lui Martin, de data asta era prea obosită pentru iniţiative. Acum simţea doar că-i vâjâie capul. Dar Martin îi aruncă o privire insistentă.

— Vrei să-l sunăm, să vedem dacă a terminat? o întrebă scoţând mobilul din buzunar.

— Nu, nu, ne sună el de îndată ce-a apucat să se uite peste hârtiile alea. Sunt sută la sută sigură.

— OK, spuse Martin şi strecură telefonul în buzunar. Dar atunci ce să facem? Patrik nu ne-a zis nimic înainte să plece. Doar n-o să stăm aici cu mâinile în sân?

— Nu ştiu.

Paula simţi că devine din ce în ce mai iritată. De ce trebuia să dea ea ordinele? Era cam de aceeaşi vârstă ca şi Martin şi, în plus, el lucra acolo de mai mulţi ani decât ea, chiar dacă ea avea experienţa de la Stockholm. Trase aer în piept. N-avea dreptul să-şi verse nervii pe Martin.

— Pedersen urma să ne trimită azi raportul de la autopsie. Eu zic să începem cu asta. O să-l sun, să văd dacă există ceva ce ne poate împărtăşi.

— Da, poate ne dă ceva cu care să putem lucra mai departe.

Martin arăta ca un căţeluş fericit care a fost mângâiat pe cap. Paula nu se putu abţine să nu schiţeze un zâmbet. Nu puteai ţine supărare pe el.

— Sun acum.

Martin o privi încordat cât formă numărul. Probabil că Pedersen stătea chiar lângă telefon, pentru că răspunse după primul apel.

— Bună ziua, sunt Paula Morales din Tanumshede. Aţi terminat? Ce bine, spuse şi ridică degetul mare spre Martin. Sigur, trimiteţi-l prin fax, dar nu ne puteţi spune ceva pe scurt? Dădu din cap şi îşi notă câteva cuvinte într-un caiet de pe birou.

Martin întinse gâtul, încercând să citească ce scria, dar renunţă îndată.

— Hm… aha… OK.

Asculta şi scria. Apoi puse încet receptorul în furcă. Martin se holba la ea.

— Ce-a zis? Ceva ce ne poate fi de folos?

— Ăă, nu prea. A confirmat doar ce ştiam deja, spuse şi îşi privi notiţele. Că Mats Sverin a fost împuşcat în ceafă cu un pistol de nouă milimetri. O singură dată. Moartea a survenit imediat.

— Şi ora?

— Veşti bune. A putut să constate că Mats a murit cândva în noaptea dintre vineri şi sâmbătă.

— Ce bine. Şi altceva?

— Nu există urme de substanţe narcotice în sânge.

— Nimic?

Paula scutură din cap.

— Nu, nici măcar de nicotină.

— Ceea ce nu înseamnă că n-a pus mâna pe ele.

— Bineînţeles, dar tot te pune pe gânduri… spuse şi se uită la notiţe. Cel mai interesant, acum, e să vedem dacă găsim glonţul în registru. Dacă există vreo legătură cu o altă infracţiune, ne-ar fi mult mai uşor să găsim arma folosită. Şi criminalul, să sperăm.

Annika apăru deodată în cadrul uşii.

— Au sunat de la Salvamari. Au găsit barca.

Paula şi Martin se priviră. Nu era nevoie să întrebe despre care barcă vorbea Annika.

Împachetaseră totul. În clipa în care primise cartea poştală, ştiuse ce trebuie să facă. Nu mai putea să fugă nicăieri. Era conştientă de pericolele care o pândeau, dar ar fi fost la fel de periculos să rămână. Probabil că ar fi fost mai bine şi pentru ea, şi pentru copii dacă s-ar fi întors de bunăvoie.

Madeleine se aşeză pe geamantan, ca să-l închidă. Nu putea să ia mai mult de o geantă cu ea. În geanta aceea trebuia să încapă o viaţă întreagă. Şi totuşi se arătase plină de speranţă la urcarea în trenul spre Copenhaga, cu copiii. Era tristă şi îndurerată pentru ce lăsa în urmă, dar şi bucuroasă de ce o aştepta.

Se uită în jur, prin garsoniera micuţă. Era jerpelită, cu un singur pat unde se înghesuiseră copiii şi o saltea pe jos, unde dormise ea. Garsoniera nu era cine ştie ce, dar, pentru un scurt timp, fusese paradisul. Era a lor şi asta însemna că se puteau

simţi în siguranţă. Acum se transformase într-o capcană. Nu mai puteau rămâne acolo. Mette o împrumutase cu bani pentru bilete, fără s-o întrebe nimic. Probabil că-şi cumpăra un bilet spre iad, dar ce altceva ar fi putut să facă?

Se ridică, luă cartea poştală de pe jos şi o strecură în poşetă. Cu toate c-ar fi vrut s-o rupă în mii de bucăţi, s-o arunce în toaletă şi să tragă apa după ea, ştia că avea nevoie de ea ca să-şi amintească. Ca să nu se răzgândească.

Copiii erau la Mette. Alergaseră înăuntru după o joacă prin curte. Madeleine se bucură că poate sta un pic singură, înainte de-a fi nevoită să-i anunţe că trebuiau să plece acasă. Pentru ei, cuvântul acela n-avea un înţeles pozitiv. Nu se aleseseră decât cu cicatrice, interne şi externe, de la ceea ce se numea casă. Spera că ştiau că-i iubeşte şi că n-ar fi făcut niciodată ceva care să-i pună în pericol, dar n-avea de ales. Dacă îi găsea în exil, prinşi în vizuina asta de iepure, nu i-ar fi cruţat pe nici unul. Singura şansă a iepurilor era să se întoarcă la vulpe, fără a se lăsa rugaţi de două ori.

Se ridică, simţindu-şi membrele amorţite. Trebuia să plece imediat. Nu mai putea să amâne inevitabilul. Încercă să se convingă că micuţii ei aveau să înţeleagă. Numai că şi-ar fi dorit să aibă şi ea încredere în ce făcea.

— Am auzit de Gunnar, spuse Anna.

Arăta în continuare ca o pasăre mică şi fragilă. Erica încercă să zâmbească.

— Nu trebuie să te gândeşti la aşa ceva acum. Ai destule pe cap.

Anna se încruntă.

— Nu ştiu. În mod ciudat, uneori îmi face mai bine să plâng de milă altcuiva decât mie însămi.

— Da. Trebuie să fie cumplit pentru Signe. A rămas singură de tot.

— Şi Patrik cum a reacţionat?

Anna îşi trase picioarele pe canapea. Copiii erau la şcoală şi la grădiniţă, iar gemenii dormeau înainte de masă în cărucior, în faţa uşii de la intrare.

— Ieri era terminat, spuse Erica şi se întinse după un melc cu

scorţişoară.

Erau făcuţi de Belinda, fiica cea mare a lui Dan. Începuse în perioada în care era împreună cu un tip căruia îi plăcea genul casnic. Între timp, acesta dispăruse din peisaj, dar Belinda rămăsese cu pasiunea pentru făcut prăjituri şi nu puteau să nu constate că era extrem de talentată.

— Mamă, ce bunătăţuri, spuse Erica dându-şi ochii peste cap.

— Da, Belinda e tare de tot. Şi s-a comportat super cu ăia mici, din câte mi-a zis Dan.

— Da, v-a ajutat când aţi avut nevoie cel mai mult.

Sigur că Belinda arăta cam înspăimântător: părul vopsit negru, unghiile date cu ojă neagră şi machiaj ţipător. Dar când Anna dispăruse, Belinda îi ocrotise pe cei mici, inclusiv pe Emma şi pe Adrian.

— Dar n-a fost vina lui Patrik, spuse Anna.

— Ştiu, am încercat să-i zic. Mai degrabă Mellberg e cel care ar trebui să-şi ia nişte castane, dar în mod ciudat Patrik ia tot timpul responsabilitatea asupra sa. Erau acasă la Gunnar când s-a împuşcat, el şi Gösta, şi zice c-ar fi trebuit să observe ceva.

— Cum să observe? pufni Anna. N-o să-ţi zică nimeni în prealabil că are de gând să se omoare. Eu m-am gândit de multe ori că… spuse, dar se opri şi se uită la Erica.

— N-ai face-o niciodată, Anna, spuse Erica aplecându-se şi privind-o în ochi pe sora ei. Ai trecut prin atâtea, prin mai multe decât majoritatea oamenilor, şi, dacă era s-o faci, o făceai deja. Tu nu eşti genul ăla.

— De unde ştii?

— Ştiu, pentru că nu te-ai dus în pivniţă şi nu ţi-ai băgat o ţeavă de puşcă în gură. Şi n-ai apăsat trăgaciul.

— Noi n-avem arme, spuse Anna.

— Nu te prosti. Ştii bine la ce mă refer. Nu te-ai aruncat înaintea unei maşini, nu ţi-ai tăiat venele, n-ai înghiţit somnifere şi aşa mai departe. Nu ai făcut nimic de genul ăsta pentru că eşti mai puternică de-atât.

— Nu ştiu dacă de putere este vorba, bâigui Anna. Am impresia că e nevoie de mult curaj să apeşi pe trăgaciul ăla.

— Nu-i chiar aşa. Nu-i nevoie decât de o secundă de curaj. Şi după aia, gata, s-a terminat şi cei din jurul tău trebuie să adune resturile de pe jos, scuză-mi exprimarea. Pentru mine, ăsta nu-i curaj. E laşitate. Gunnar nu s-a gândit la Signe în clipa aia. Altfel

n-ar fi făcut-o, dimpotrivă, ar fi avut curajul să rămână lângă ea şi s-ar fi ajutat reciproc. Orice altceva e laşitate şi tu n-ai ales calea asta.

— Conform tipei ăleia, ai rezolvat totul dacă te-apuci de yoga, devii vegetariană şi faci exerciţii de respiraţie cinci minute pe zi.

Anna arătă spre televizor, unde un guru al sănătăţii entuziast le explica singura cale spre fericire şi bunăstare.

— Cum să găseşti fericirea fără carne? întrebă Erica.

Anna nu se putu abţine să nu râdă.

— Eşti proastă la cap, spuse şi o împunse cu cotul pe Erica.

— Zise ea, care arată de parcă ar fi fugit de la balamuc.

— Asta a fost sub centură, spuse Anna şi aruncă cu perna în ea.

— Orice, numai să te văd râzând, spuse cu voce slabă Erica.

— A fost doar o chestiune de timp, constată Petra Janssen.

Greaţa i se urca şi-i cobora în gâtlej, dar ca mamă a cinci copii apucase să obţină, de-a lungul anilor, o anumită toleranţă faţă de mirosurile neplăcute.

— Da, n-a fost o surpriză prea mare, spuse Konrad Spetz, vechiul coleg al Petrei, care părea că se descurcă mai greu cu senzaţia de vomă.

— Colegii de la Narcotice trebuie să ajungă dintr-o clipă în alta.

Cei doi părăsiră dormitorul. Mirosul îi urmări, dar în camera de zi de la parter se putea respira mai uşor. O femeie de cam cincizeci de ani stătea pe un scaun şi plângea în hohote, în timp ce un coleg mai tânăr încerca s-o consoleze.

— Ea l-a găsit? întrebă Petra dând din cap către femeie.

— Da, e menajera familiei Wester. De obicei face curat o dată pe săptămână, dar fiind plecaţi, n-a trebuit să vină decât o dată la două săptămâni. Şi când a venit azi, a găsit… mă rog… spuse Konrad şi-şi drese vocea.

— Soţia şi copiii i-am găsit?

Petra ajunsese ultima la faţa locului. De fapt, era liberă azi şi se afla la Grönan[19] cu familia când o sunaseră ca să se prezinte

[19] Gröna Lund, numit şi Grönan — parc de distracţii din Stockholm. (N.t.)

la serviciu.

— Nu. Se pare că au plecat în Italia, conform menajerei. Cică lipsesc toată vara.

— Va trebui să verificăm zborurile. Dacă avem noroc, în clipa asta sunt pe plajă şi se bronzează, spuse Petra, dar chipul ei se întunecă. Ştia cine era bărbatul întins pe patul de la etaj. Şi ştia şi cum arătau cei din anturajul lui. Şansa ca nevasta şi copiii lui să se fi bucurat de soare era mult mai mică decât să-i fi găsit undeva într-un şanţ dintr-o pădure. Sau pe fundul mării, în Nybroviken.

— Am pus deja câţiva colegi să se uite.

Petra dădu mulţumită din cap. Ea şi Konrad lucrau împreună de mai mult de cincisprezece ani şi relaţia lor funcţiona mai bine decât mariajul multora. Dar văzuţi din afară, erau un cuplu cât se poate de ciudat. Cu un metru şi optzeci ai ei şi constituţia robustă formată de toate sarcinile acelea, Petra se înălţa ca un turn deasupra lui Konrad care, pe lângă că era scund, mai era şi slab ca un ţâr. Şi stilul lui straniu, asexuat, o făcea să se întrebe dacă ştia cum se fac copiii. Tot timpul, cât lucraseră în echipă, nu îi povestise nimic despre viaţa lui amoroasă, ori dacă prefera femeile sau bărbaţii. Şi nici ea nu-l întrebase. Ceea ce aveau însă în comun erau inteligenţa ascuţită, umorul negru şi un angajament profund faţă de profesia lor, la care ţineau în ciuda restructurărilor, şefilor tâmpiţi puşi acolo pe criterii politice şi deciziilor poliţieneşti idioate.

— O să-i punem sub urmărire şi o să vorbim şi cu băieţii de la Narcotice, adăugă el.

— Cu băieţii şi fetele, îl corectă Petra.

Konrad oftă.

— Da, Petra, cu băieţii *şi* fetele.

Toţi cei cinci copii ai Petrei erau fete şi drepturile femeilor erau un subiect sensibil pentru ea. Ştia că, în opinia Petrei, femeile erau superioare şi ar fi fost prostesc s-o întrebe dacă asta nu era tot o discriminare. Dar era mai deştept de atât şi îşi ţinea ideile pentru el.

— Ce mizerie-i acolo sus, spuse Petra scuturând din cap.

— Se pare că s-a tras de mai multe ori. Patul e ciuruit de gloanţe şi Wester la fel.

— Oare ce-i face să creadă că merită?

Petra îşi plimbă privirea peste camera de zi frumoasă şi

luminoasă, apoi scuturăiarăşi din cap.

— Sigur, casa e printre cele mai luxoase pe care le-am văzut, şi sigur au trăit pe picior mare. Dar genul ăsta ştie că la un moment dat lucrurile o vor lua razna. Şi după aia zac aici, în propriul dormitor, pe aşternuturi de mătase, şi putrezesc plini de gloanţe.

— Muritorii de rând ca tine sau ca mine n-au cum să înţeleagă aşa ceva, spuse Konrad şi se ridică de pe canapeaua albă, joasă, unde se aşezase, după care ieşi pe hol. Cred că a ajuns gaşca de la Narcotice.

— Bine, spuse Petra. Să vedem ce ne zic băieţii.

— Şi fetele, spuse Konrad fără să-şi poată ascunde zâmbetul.

— Şi acum ce facem? întrebă deznădăjduit Gösta. Se pare că nu-i o idee bună să stăm de vorbă cu tipii ăia.

— Nu, recunoscu Patrik. Doar dacă n-o să avem altă soluţie.

— Dar ce să mai inventăm acum? Suntem aproape siguri că IE e responsabilă pentru vătămarea şi, poate, şi pentru uciderea lui Mats, dar nu îndrăznim să stăm de vorbă cu ei. Ce poliţişti grozavi, n-am ce zice, scutură din cap Gösta.

— Ne întoarcem la locul de muncă al lui Mats. Deocamdată n-am discutat decât cu Leila, dar aş vrea să aud ce-au de zis şi ceilalţi. E singura modalitate de-a avansa, cel puţin în momentul de faţă.

Patrik porni maşina şi o luă spre Hisingen.

Fură lăsaţi să intre imediat, dar Leila avea o expresie obosită pe faţă când îi conduse în biroul ei.

— Bineînţeles că vrem să vă ajutăm, dar nu ştiu ce credeţi c-o să obţineţi dacă veniţi aici în fiecare zi, spuse ridicând din umeri. V-am dat tot materialul pe care-l avem aici şi v-am răspuns la toate întrebările. Nu ştim mai multe, asta e.

— Aş vrea să stau de vorbă cu angajaţii dumneavoastră. Nu ziceaţi că mai aveţi doi colegi?

Vocea lui era blândă, dar hotărâtă. Patrik îşi dădea seama că pentru ei era deranjant să-i vadă acolo tot timpul, dar în acelaşi timp, Fristad era singurul loc de unde mai putea obţine vreo informaţie. Mats era ca o foaie goală deocamdată, şi organizaţia pentru care muncise cu atâta pasiune ar fi putut umple

lacunele.

— OK, vă puteţi aşeza în sala de protocol, spuse Leila oftând şi arătă spre o uşă din dreapta. Îl trimit pe Thomas şi îi zic s-o cheme pe Marie când aţi terminat, spuse şi-şi dădu părul pe după urechi. Dar după aceea v-aş fi recunoscătoare dacă ne-aţi lăsa să lucrăm în linişte. Înţelegem perfect că poliţia trebuie să ancheteze crima asta şi suntem alături de părinţii lui Mats. Dar activitatea pe care o desfăşurăm aici e importantă şi nu prea mai avem altceva de adăugat. Matte a lucrat aici patru ani, dar nici măcar noi n-am ştiut prea multe despre viaţa lui privată şi nimeni de aici nu are habar cine l-ar fi putut omorî. Şi-n plus, s-a întâmplat după ce şi-a dat demisia şi a plecat din oraş.

Patrik dădu din cap.

— Am înţeles. Dacă ne lăsaţi să vorbim cu angajaţii dumneavoastră, o să încercăm să ne ţinem departe.

— Vă mulţumesc mult şi nu vreau să par nepoliticoasă.

Femeia plecă. Patrik se instală în sala de protocol, împreună cu Gösta.

Imediat după aceea intră un bărbat înalt, cu părul negru, în jur de treizeci şi cinci de ani. Patrik îl văzuse trecând iute pe lângă ei şi-l şi salutase cu ocazia vizitelor lui de dinainte, dar nu schimbaseră mai mult de două vorbe.

— Aţi fost coleg cu Mats?

Patrik se aplecă în faţă, cu mâinile împreunate şi coatele pe genunchi.

— Da, m-am angajat la scurt timp după Matte, aşa că am lucrat aproape patru ani împreună.

— Vă întâlneaţi vreodată şi în afara serviciului? întrebă Patrik.

Thomas scutură din cap. Ochii săi căprui erau calmi şi bărbatul răspunse fără a sta prea mult pe gânduri.

— Nu, Matte era genul foarte discret. De fapt, nici nu ştiu dacă ieşea cu cineva. În afară de nepotul Leilei. Dar se pare c-au pierdut contactul de atunci.

Patrik oftă în sinea lui. Toţi oamenii din anturajul lui Mats îi spuneau acelaşi lucru.

— Ştiţi cumva dacă avea vreo problemă? Privată sau legată de serviciu? interveni Gösta.

— Nu, nimic de genul ăsta, răspunse imediat Thomas. Matte era, cum să zic… Matte. Incredibil de liniştit şi de stabil. Nu se enerva niciodată. Aş fi observat dacă ceva era în neregulă,

spuse susţinând privirea lui Patrik fără a clipi.

— Cum se descurca cu situaţia de aici?

— Toţi cei care lucrează aici sunt adânc mişcaţi de sorţile oamenilor cu care intră în contact. În acelaşi timp, e important să menţinem o anumită distanţă, altfel n-am reuşi să facem faţă. Din punctul ăsta de vedere, Matte se descurca de minune. Era cald şi empatic, fără a fi prea angajat.

— Cum a ajuns aici? Am înţeles că Fristad e singura organizaţie pentru ajutorarea femeilor care are angajaţi bărbaţi şi Leila a subliniat că sunteţi aleşi pe sprânceană, spuse Patrik.

— Da, Leila a înghiţit multe din cauza mea şi a lui Matte. Matte a ajuns aici prin nepotul Leilei, poate aţi auzit. Mama mea e prietena cea mai bună a Leilei; o cunosc de când eram mic. Când m-am întors în Suedia, după un voluntariat în Tanzania, m-a întrebat dacă n-aş vrea să lucrez pentru ei. Şi n-am regretat nicio secundă. Dar e o responsabilitate imensă. Dacă greşesc, le dau apă la moară celor care sunt împotriva ideii de bărbaţi angajaţi în astfel de organizaţii.

— A avut vreun contact special Matte?

Patrik studie chipul lui Thomas, ca să vadă dacă nu-i ascunde ceva. Dar bărbatul din faţa lui îşi păstră calmul.

— Nu, aşa ceva e strict interzis, din motivele pe care vi le-am enumerat. Trebuie să dezvoltăm o relaţie profesională cu femeile şi cu familiile lor. Asta e regula numărul unu.

— Şi Mats o respecta? întrebă Gösta.

— Ca noi toţi, spuse Thomas cu o expresie uşor revoltată. O astfel de organizaţie nu poate exista fără o reputaţie bună. Cel mai mic pas greşit poate fi fatal şi poate duce la întreruperea colaborării cu serviciile sociale. Ceea ce, până la urmă, îi afectează pe cei pe care vrem să-i ajutăm. Şi, cum vă spuneam, ca bărbaţi, avem o responsabilitate şi mai mare, le spuse pe un ton mai ridicat.

— Suntem nevoiţi să vă întrebăm, spuse Patrik împăciuitor.

Thomas dădu din cap.

— Da, ştiu. Mă scuzaţi dacă par revoltat. Doar că e foarte important să nu atragem niciun fel de bănuială şi ştiu că Leila se teme de efectul pe care cazul acesta îl poate avea asupra activităţii noastre. Mai devreme sau mai târziu, oamenii o să ajungă la concluzia că nu iese fum fără foc şi totul o să se ducă pe apa sâmbetei. Leila a riscat mult pentru Fristad şi ca să

administreze organizaţia într-un mod revoluţionar.

— Vă înţelegem perfect. Dar, în acelaşi timp, suntem obligaţi să vă punem tot felul de întrebări neplăcute. Ca, de pildă, dacă aţi observat vreun semn că Mats ar fi consumat sau făcut trafic cu droguri?

— Droguri? se holbă la el Thomas. Da, am citit ziarele azi-dimineaţă. Am fost profund revoltaţi de toate mizeriile alea. E o nebunie totală. Numai când mă gândesc că Matte ar fi putut fi implicat în aşa ceva… nu, e absurd.

— Aţi auzit de IE?

Patrik se forţă să continue, deşi avea tot mai mult impresia că râcâie o rană deschisă.

— Vă referiţi la Illegal Eagles? Da, din păcate, îi cunosc foarte bine.

— Avem un martor care spune că Mats a ajuns la spital din cauza lor. Nu din cauza unei găşti de tineri, cum a susţinut Mats.

— Şi ziceţi că au fost cei de la IE?

— Astea sunt informaţiile pe care le avem, spuse Gösta. Aţi avut vreo altercaţie cu ei?

Thomas ridică din umeri.

— S-a întâmplat să ajutăm nişte femei de-ale lor. Dar n-am avut mai multe probleme cu ei decât cu majoritatea partenerilor sau soţilor idioţi.

— Şi Mats nu era persoană de contact pentru vreuna din femeile astea?

— Nu, din câte ştiu eu. Probabil c-a fost un incident neprovocat. S-o fi nimerit în locul nepotrivit la momentul nepotrivit.

— Da, asta a fost şi versiunea lui. În locul nepotrivit la momentul nepotrivit.

Patrik se auzi cât de sceptic suna. Thomas ar fi trebuit să ştie că astfel de bande nu se încurcau cu oamenii de pe stradă aşa, la nimereală. De ce voia să-i convingă că lucrurile stăteau altfel?

— Păi, cam asta a fost, pentru moment. Aveţi un număr la care să vă putem suna în caz că avem mai multe întrebări? Ca să nu ne tot plimbăm pe aici, spuse Patrik cu un zâmbet şters.

— Sigur că da.

Thomas notă repede un număr de telefon pe o foaie şi le-o întinse.

— Vreţi să staţi de vorbă şi cu Marie?

— Da, mulţumim.

Cei trei făcură schimb de politeţuri în timp ce aşteptară. Gösta părea că înghiţise tot ce turnase Thomas şi-l considera demn de încredere, dar Patrik se îndoia. E drept că părea cinstit şi direct şi le răspunsese la întrebări fără să-i tremure vocea. Însă, cu toate astea, Patrik detectase un soi de nesiguranţă la el, dar se baza mai mult pe intuiţie decât pe o observaţie concretă.

— Bună ziua.

O femeie sau mai degrabă o fată intră în sala de protocol şi dădu mâna cu ei. Palmele ei erau puţin reci şi transpirate, iar pe gât avea pete roşii. Era vizibil agitată, spre deosebire de Thomas.

— De cât timp lucraţi aici? începu Patrik.

Marie se jucă cu fusta. Era drăguţă ca o păpuşă. Cu nas mic şi cârn, păr lung şi blond care îi cădea tot timpul pe faţă, o faţă în formă de inimă şi ochi albaştri. Patrik estimă că n-avea mai mult de douăzeci şi cinci de ani, dar nu putea şti cu siguranţă. Cu anii, îi era din ce în ce mai greu să ghicească vârsta celor mai tineri decât el. Poate era un soi de vanitate faptul că îşi imagina în continuare că el însuşi are douăzeci şi cinci de ani.

— M-am angajat acum un an, aproximativ, spuse ea.

Petele de pe gât deveniseră mai roşii şi Patrik observă că înghiţise de mai multe ori în sec în timp ce vorbea.

— Vă place aici?

Voia s-o facă să se relaxeze, să nu fie atât de circumspectă. Gösta părea că îl lăsase la cârmă; se lăsase pe spate şi-i asculta.

— Da, foarte mult. E foarte însufleţitor să lucrezi aici sau, mă rog, e şi dur uneori, dar într-un mod înălţător, dacă mă înţelegeţi.

Se încurca în propriile-i cuvinte şi părea că nu reuşeşte să-şi formuleze gândurile exact.

— Ce părere aveaţi despre Mats? Ca tovarăş de lucru?

— Matte era foarte drăguţ. Toţi îl plăceam. Şi noi, colegii, şi femeile. Se simţeau în siguranţă în prezenţa lui.

— S-a implicat mai mult în vreun caz?

— Nu, nu, asta e regula numărul unu. Să nu ne implicăm personal.

Marie scutură atât de tare din cap că părul îi zbură în toate direcţiile.

Patrik se uită pe furiş la Gösta, ca să vadă dacă îşi dăduse

seama că era un subiect fierbinte. Dar Gösta înmărmurise complet, dintr-odată. Ce naiba se întâmpla. cu el?

— Auzi… trebuie să… Putem să stăm de vorbă puţin? Între patru ochi? spuse şi-l trase de mânecă pe Patrik.

— Sigur, vrei să?… întrebă acesta şi arătă spre uşă.

Gösta dădu din cap că da.

— Ne scuzaţi două secunde, spuse Patrik, iar Marie păru uşurată de întreruperea aceea.

— Ce-i cu tine? Tocmai când am atins un punct sensibil, şuieră Patrik când ieşiră pe coridor.

Gösta părea că-şi studiază pantofii. Îşi drese glasul de câteva ori, apoi îl privi pe Patrik vizibil speriat.

— Cred c-am făcut o prostie mare.

Fjällbacka, 1871

Trăise cea mai frumoasă perioadă din viaţa ei. Îşi dăduse seama ce făcuse din ea viaţa pe insulă abia când Karl şi Julian părăsiseră Fjällbacka, întorcându-se pe Gråskär. Era ca şi când ar fi tras aer în piept pentru prima oară după mult timp.

Dagmar o răsfăţase. Emelie se simţea jenată uneori de cât de mult se ocupase de ea şi de faptul că nu trebuise să facă aproape nimic. Încercase s-o ajute la făcut curat, spălat vasele sau gătit pentru că voia să se facă utilă şi să nu fie o povară. Dar Dagmar o alunga de lângă ea şi-i ordona să se odihnească, aşa că până la urmă fu nevoită să se lase înduplecată de o voinţă mai puternică decât a ei. Şi chiar era plăcut să se odihnească. Nu putea s-o contrazică. O săgeta spatele, o dureau membrele şi fătul o lovea tot timpul în burtă cu picioarele. Şi cel mai rău era cu oboseala. Era în stare să doarmă douăsprezece ore noaptea şi apoi să mai moţăie puţin şi după-masă, fără ca după aceea să se simtă prea odihnită.

Era grozav să aibă pe cineva care s-o îngrijească. Dagmar făcea ceaiuri şi decocturi ciudate care, zicea ea, or s-o întremeze, şi o obliga să mănânce cele mai ciudate lucruri ca să-i întărească organismul. N-o ajuta prea mult, oboseala nu dispărea, însă vedea că lui Dagmar îi făcea bine să se simtă utilă. Aşa că Emelie mâncă şi bău tot ce i se puse în faţă.

Cel mai mult îi plăceau serile. Atunci se aşezau în camera de zi şi discutau, în timp ce croşetau, brodau şi coseau hăinuţe copilului. Emelie nu era prea talentată la lucru manual înainte să ajungă la Dagmar. O servitoare la o fermă trebuia să se priceapă la altele. Dagmar, în schimb, mânuia bine acul şi aţa şi o învăţă pe Emelie tot ce ştia. Grămezile de hăinuţe pentru bebeluş creşteau neîncetat. Croşetaseră căciuliţe, bluziţe, ciorăpei, tot ce îi trebuia unui copil în primele luni de viaţă. Cea mai frumoasă era cuvertura matlasată, căreia îi dedicau câte o

oră, două în fiecare seară. Brodau fiecare pătrat cu ce le trecea prin cap. Pătratele favorite ale lui Emelie erau cele cu nalbe. Când le privea, i se strângea un pic inima. Pentru că, oricât de ciudat ar fi părut, câteodată i se făcea dor de Gråskär. Nu de Karl sau de Julian, nici pentru o secundă, dar insula devenise, într-un fel, parte din ea.

Într-o seară încercă să stea de vorbă cu Dagmar despre insulă, despre ciudăţeniile care existau acolo şi despre motivul pentru care nu se simţea niciodată singură. Dar fu singura dată când nu izbutise să discute cu ea ca lumea. Dagmar îşi strânse buzele şi îşi feri privirea într-un fel care îi dădu de înţeles că nu voia să audă. Poate că nu era prea surprinzător. Şi ei i se părea straniu când încerca să-i explice ce şi cum, cu toate că atunci când era pe insulă nu o mai mira deloc. Când se afla în preajma lor.

Mai era un subiect pe care nu îl abordaseră deloc. Emelie încercase să pună câteva întrebări despre Karl, despre tatăl lui şi copilăria lui. Dar văzuse aceeaşi expresie pe chipul lui Dagmar. Îi spuse doar că tatăl lui Karl avea pretenţii mari de la fiii lui, iar Karl îl dezamăgise. Nu cunoştea detaliile, îi zise, şi nu voia să discute despre lucruri de care habar n-avea.

Aşa că Emelie o lăsă în pace. Se mulţumea cu liniştea care o înconjura în casa lui Dagmar şi se bucura să împletească ciorăpei, în fiecare seară, pentru copilul a cărui naştere se apropia. Gråskär şi Karl trebuiau să aştepte. Ei aparţineau unei alte lumi, unui alt timp. Acum nu existau decât clinchetul acelor de croşetat şi strălucirea aţei albe la lumina lămpii cu petrol. Viaţa pe insulă avea să se întoarcă nu peste mult timp. Perioada asta era doar un vis scurt.

— Cum aţi găsit-o?

Paula strânse mâna întinsă a lui Peter şi urcă în barca salvamarilor.

— Am primit un telefon. Ne-au spus că au văzut o barcă eşuată într-un golf.

— Şi cum se poate că n-aţi găsit-o mai devreme? Doar aţi ieşit în larg şi aţi căutat-o peste tot, sau nu? întrebă Martin şi privi încântat în jur.

Ştia că şalupa ajungea până la o viteză de treizeci de noduri. Poate reuşea să-l convingă pe Peter să accelereze puţin când ajungeau în larg.

— Păi, în arhipelagul ăsta există vreo mie de golfuri, spuse Peter şi cârmui ambarcaţiunea spre larg cu mişcări experte. Ai mare noroc dacă găseşti ceva.

— Şi sunteţi siguri că e barca noastră?

— Cunosc barca lui Gunnar.

— Şi cum o ducem acasă?

Paula se uită pe geam. Fusese prea rar cu barca pe mare. Era incredibil de frumos. Se întoarse şi se uită spre Fjällbacka, care se afla în spatele lor şi se făcea tot mai mică.

— O remorcăm. Aveam de gând s-o iau cu mine din prima, când am găsit-o, pentru c-am recunoscut-o. Dar m-am gândit că poate vreţi s-o verificaţi pe loc.

— Probabil că n-o să găsim mare lucru, spuse Martin. Dar nu mă deranjează să dau o tură pe mare din când în când.

Se uită pe furiş spre schimbătorul de viteze, dar nu îndrăzni să întrebe. Începuseră să apară câteva ambarcaţiuni şi poate că nu era cazul să accelereze chiar acum, chiar dacă ar fi vrut.

— Puteţi să veniţi cu mine într-o zi ca să-i testaţi caii-putere, spuse Peter zâmbind amuzat, de parcă ar fi ghicit gândurile lui Martin.

— Cu mare plăcere!

Chipul palid al lui Martin se lumină şi Paula scutură din cap. Băieţii ăştia, cu jucăriile lor.

— Uitaţi, aici, spuse Peter şi viră brusc.

Avusese dreptate. Într-un golfuleţ se zărea o barcă de lemn legată la mal. Arăta intactă, dar părea blocată.

— E barca lui Gunnar, sunt absolut convins, spuse Peter. Cine vrea să coboare pe ţărm?

Martin se uită la Paula, care se prefăcea că n-a înţeles întrebarea. Era un copil crescut printre betoane, în Stockholm. Se simţea mai mult decât dispusă să-l lase pe Martin să ţopăie pe nişte pietre alunecoase. Acesta se târî până la proră, prinse parâma şi aşteptă clipa exactă. Peter opri motorul şi apoi o ajută pe Paula să coboare. Cât pe ce să alunece pe câteva alge verzi, dar reuşi să-şi recapete echilibrul. Martin ar fi râs de ea o veşnicie dacă ar fi aterizat în apă.

Înaintară cu grijă până la barca de lemn. Aceasta părea în condiţie perfectă şi văzută de aproape.

— Cum naiba a ajuns aici? întrebă Martin scărpinându-se în cap.

— Se pare că a adus-o apa, spuse Peter.

— Credeţi c-a putut să plutească până aici din port? întrebă Paula, dar judecând după expresia de pe chipul lui Peter, îşi dădu seama că pusese o întrebare stupidă.

— Nu, spuse acesta scurt.

— E din Stockholm, îi explică Martin şi Paula se holbă la el.

— Şi Stockholmul are arhipelag.

Martin şi Peter ridicară amândoi sprâncenele.

— Aia-i o pădure inundată, declarară simultan.

— Ete, na.

Paula dădu ocol bărcii. Uneori cei de pe coasta de vest erau nespus de înguşti în opinii. Dacă îi mai auzea o dată spunând „aaa, tu care vii de unde se agaţă harta-n cui”, avea să moară pe loc.

Peter sări din nou în MinLouis, Martin legă barca de lemn de şalupă. Apoi îi făcu semn Paulei să se apropie.

— Vino aici şi împinge, spuse şi încercă să scoată barca din crăpătură.

Paula se căţără încet pe stâncile alunecoase ca să-l ajute. După câteva încercări, reuşiseră să desprindă barca şi aceasta alunecă elegant pe suprafaţa apei.

— Aşa, spuse Paula şi o luă spre barca salvamarilor. Dintr-odată simţi că picioarele îi cedează şi nu mai văzu decât apă. Mama mă-sii! Colegii ei aveau să râdă de ea un an întreg.

De un timp încoace n-o mai părăseau. Asta-i dădea un soi de siguranţă, chiar dacă de cele mai multe ori nu-i zărea decât cu coada ochiului. Uneori avea impresia că băieţelul semăna puţin cu Sam, cu părul ondulat şi privirea aceea năzdrăvană. Dar el era blond şi Sam, brunet. Şi nici el n-o scăpa pe mama lui din ochi.

Annie o simţea mai degrabă decât o vedea. Şi-i auzea foşnetul fustei pe podea, micile admonestări adresate băiatului, avertismentele când vedea ceva ce putea fi periculos. Era o mamă excesiv de protectoare, ca şi ea. Femeia încercase să-i vorbească de câteva ori. Voia să-i spună ceva, dar Annie nu intenţiona s-o asculte.

Băieţelului îi plăcea să stea în camera lui Sam. Uneori părea că Sam îi răspunde, că vorbeşte, dar Annie nu era sigură. Nu îndrăznea să se ducă la uşă, să asculte, pentru că nu voia să-l deranjeze dacă era aşa. Asta o făcea, întru câtva, să spere. Sam avea să vorbească şi cu ea la timpul potrivit. Chiar dacă prezenţa ei îl liniştea, Annie ştia că Sam o asocia cu nenorocirile la care fusese martor.

Dintr-odată i se făcu frig, deşi în casă era cald. Şi dacă, cumva, nu erau în siguranţă acolo? Poate că într-o zi aveau să zărească o barcă la orizont, exact de ce se temea cel mai mult. O barcă plină de răutatea pe care încercaseră s-o lase în urma lor.

Da, avusese dreptate, din camera lui Sam chiar se auzeau voci. Frica îi dispăru la fel de repede cum apăruse. Băieţelul vorbea cu Sam şi se pare că Sam îi răspundea. Inima îi tresări în piept de bucurie. Era greu de ştiut ce era bine şi ce nu. Nu putea decât să-şi urmeze instinctul, cel care se baza pe dragostea pentru Sam şi care îi spunea în continuare să-l mai lase. Să-l lase să îşi revină în linişte.

N-o să vină nicio barcă. Repetă asta, în sinea ei, de mai multe ori, ca pe o mantră, stând la masa din bucătărie şi uitându-se pe fereastră. N-o să vină nicio barcă. Sam vorbea şi asta însemna,

mai mult ca sigur, că se întorcea la ea. Vocea băieţelului se auzi din nou. Annie zâmbi. Se bucura că Sam îşi făcuse un prieten.

Patrik îl privi lung pe Gösta, care începuse să se caute prin buzunare.

— Eşti drăguţ să-mi spui şi mie ce naiba se întâmplă?

După câteva secunde de scormonit, Gösta păru să găsească ce căutase şi îi întinse obiectul lui Patrik.

— Ce-i asta? Sau, mai bine zis, cine e asta?

Patrik privi fotografia din mână.

— Nu ştiu. Dar am găsit-o acasă la Sverin.

— Unde?

Gösta înghiţi în sec.

— În dormitorul lui.

— Şi poţi să-mi explici ce caută în buzunarul hainei tale?

— Am zis c-ar putea fi de interes, aşa că am luat-o cu mine. Dar am uitat de ea, spuse Gösta pe un ton umil.

— Ai uitat? se stropşi Patrik, care vedea negru în faţa ochilor de furie. Cum ai putut să uiţi? Păi, numai despre asta am vorbit. Cât de puţin ştim despre Mats şi cât de greu a fost să aflăm cu cine îşi petrecea timpul.

Colegul lui se făcu mic.

— Da, dar ţi-o arăt acum, nu vezi? Mai bine mai târziu decât niciodată, sau nu? spuse el încercând să schiţeze un zâmbet.

— Şi habar n-ai cine e? îl întrebă Patrik privind pentru prima oară mai îndeaproape fotografia.

— N-am nici cea mai vagă idee. Dar trebuie să fie cineva important pentru Sverin şi mi-a venit o idee… mi-am dat seama când eram… spuse şi dădu din cap spre încăperea unde Marie stătea şi îi aştepta.

— Merită să încercăm. Dar n-am terminat discuţia, să ştii.

— Am înţeles.

Gösta plecă ochii în pământ, dar păru uşurat că fusese cruţat pentru moment.

Cei doi intrară din nou în sala de protocol. Marie părea la fel de speriată ca atunci când ieşiseră.

Patrik trecu direct la subiect.

— Cine e? spuse aşezând fotografia pe masă, în faţa lui Marie.

Aceasta făcu ochii mari.

— Madeleine, zise fata şi îşi acoperi gura speriată.

— Cine e Madeleine?

Patrik bătu cu degetul în fotografie, ca s-o forţeze pe Marie să nu-şi ia privirea de la ea. Femeia nu răspunse, ci doar se foi pe scaun.

— Aici anchetăm un caz de omor, şi informaţiile pe care ni le puteţi oferi ne-ar putea ajuta să-l găsim pe ucigaşul lui Mats. Bănuim că asta vreţi şi dumneavoastră.

Marie îi aruncă o privire nefericită. Mâinile şi vocea îi tremurau când le povesti. Despre Madeleine.

După ce inspectorii judiciari sosiră ca să cerceteze barca, Paula şi Martin se întoarseră la secţie. Paula împrumută o pereche de pantaloni din material impermeabil şi o bluză portocalie din lână, pe care salvamarii le aveau prin birou, şi se holbă nervoasă la toţi cei care ar fi avut de gând s-o ia peste picior. Porni încălzirea în maşină, furioasă. Apa fusese rece ca gheaţa şi dârdâia în continuare.

Radioul era dat la maximum. Martin abia îşi auzi mobilul. Dădu muzica mai încet şi răspunse.

— Foarte amabil! Putem să ne ducem acolo direct? Am plecat deja, aşa că putem să ne oprim în drum.

Termină convorbirea şi se întoarse spre Paula.

— Era Annika. Lennart a verificat documentele şi a zis că putem să trecem pe la el dacă vrem.

— Perfect, spuse Paula ceva mai voioasă.

Un sfert de oră mai târziu, cei doi se opriră în faţa sediului ExtraFilm. Lennart mânca la masa de scris când intrară, dar lăsă imediat sendvişul la o parte şi-şi şterse mâinile cu un şerveţel. O privi cam nedumerit pe Paula, îmbrăcată în hainele acelea ciudate, dar fu destul de deştept să nu comenteze.

— Bine că aţi putut să veniţi, spuse.

Lennart transmitea la fel de multă căldură ca soţia lui. Paula îşi spuse că fiica lor adoptivă habar n-avea cât de norocoasă era că ajunsese tocmai la ei.

— Ce drăguţă e, spuse ea şi arătă spre fotografia cu fetiţa, pe care Lennart o lipise pe panoul pentru notiţe.

— Da, este.

Lennart zâmbi larg şi făcu un gest spre cele două scaune libere din faţa mesei.

— Nici nu ştiu dacă e bine să vă rog să vă aşezaţi. M-am uitat cât am putut de atent la tot ce mi-aţi adus, dar mare lucru n-am ce să vă spun. Finanţele par a fi în ordine şi n-am găsit nimic care să-mi sară în ochi. Dar nici nu ştiu ce să caut, de altfel. Primăria a cheltuit o grămadă pe proiectul ăsta, asta pot s-o constat şi eu, şi au negociat nişte perioade de facturare foarte lungi. Dar nu mi se pare nimic ciudat aici, spuse Lennart şi se bătu pe burtă.

Martin dădu să spună ceva, însă Lennart continuă.

— Fraţii Berkelin au investit o parte din bani şi restul banilor, majoritatea, o să le intre în cont lunea asta, conform documentelor. Îmi pare rău dacă nu v-am ajutat cine ştie ce.

— Ba da, cum să nu. E bine de ştiut că primăria a investit banii noştri cu simţul răspunderii, spuse Martin şi se ridică.

— Da, deocamdată arată bine. Dar totul depinde acum dacă o să poată ademeni şi nişte clienţi. Altfel o să fie o afacere scumpă pentru noi, cei care plătim taxe.

— Nouă ne-a plăcut, în orice caz.

— Da, am auzit de la Annika, zicea c-a fost o seară reuşită. Şi Mellberg a fost tratat regeşte, bănuiesc.

Paula şi Martin izbucniră în râs.

— Pe asta am fi vrut s-o vedem şi noi. O pasăre ne-a ciripit ceva despre gomaj cu stridii. Dar trebuie să ne mulţumim cu imaginea lui Mellberg acoperit cu cochilii, spuse Paula.

— Aici aveţi tot materialul, spuse Lennart şi le înmână teancul de hârtii. Cum spuneam, îmi pare rău că n-am putut să vă ajut mai mult.

— Nu e vina ta. O să pornim pe altă pistă, spuse Paula, dar era vizibil indispusă. Bucuria că găsiseră barca durase prea puţin şi nu era probabil că asta avea să le ofere vreun indiciu.

— Te las pe tine şi mă duc acasă să mă schimb, spuse ea când ajunseră în apropierea secţiei, aruncându-i o privire de avertizare lui Martin.

Acesta dădu doar din cap, dar Paula ştia că, de îndată ce intra pe uşă Martin avea să înceapă cu înfloriturile şi avea să facă un capăt de ţară din povestea cu căzătura ei.

Parcă maşina în faţa blocului şi urcă scările în pas alergător. Încă îi era frig, de parcă apa aceea rece i-ar fi intrat şi în oase.

Degetele îi tremurară uşor când vru să strecoare cheia în broască, dar până la urmă reuşi să deschidă.

— Alo? strigă ea şi se aşteptă să audă vocea veselă a mamei sale din bucătărie.

— Bună, se auzi din dormitor.

Paula intră în cameră surprinsă. La ora asta, Johanna era de obicei la serviciu.

— Bună, spuse Paula şi i se strânse stomacul.

I se pregătea ceva, ceva ce o făcuse să stea trează cu nopţile şi să asculte respiraţia Johannei. Chiar dacă ştia că era trează şi ea, nu îndrăznise să îi vorbească, pentru că nu era sigură că vrea să ştie ce o deranja. Acum Johanna stătea pe patul lor, cu disperare în ochi, şi Paulei îi veni să se întoarcă şi să fugă. Capul îi vâjâia de atâtea gânduri. Îşi imagină toate scenariile posibile, şi nici unul dintre ele nu-i convenea. Dar acum erau aici, faţă-n faţă într-un apartament gol şi scufundat în linişte, fără a se putea ascunde după gălăgia şi agitaţia celorlalţi. Niciun câine nu alerga pe acolo. Nici Rita nu cânta cu voce tare în bucătărie şi nu se juca cu Leo. Nici Mellberg nu înjura televizorul. Era linişte şi erau doar ele două.

— Ce naiba ai pe tine? spuse într-un final Johanna şi o cercetă pe Paula din cap până în picioare.

— Am căzut în apă, spuse Paula şi se uită la bluza urâtă care-i ajungea aproape la genunchi. Am venit acasă doar să mă schimb.

— Bine, schimbă-te mai întâi. Dar trebuie să vorbim. Şi nu pot să port o discuţie serioasă cu tine când arăţi aşa.

Schiţă un zâmbet, iar Paula simţi din nou că i se strânge stomacul. Adora zâmbetul Johannei, dar nu-l văzuse prea des în ultimul timp.

— Nu vrei să faci nişte ceai până mă îmbrac şi după aceea să ne ducem în bucătărie?

Johanna încuviinţă cu o mişcare din cap şi o lăsă singură pe Paula în dormitor. Cu degetele înţepenite de frig şi de frică, Paula se schimbă într-o pereche de jeanşi şi un tricou alb. Apoi trase adânc aer în piept şi se duse în bucătărie. N-avea chef de discuţia asta, dar nu prea avea încotro. Nu-i rămânea decât să închidă ochii şi să sară de pe marginea prăpastiei.

Ura s-o mintă. Ea însemnase totul pentru el şi îl speria că, pentru prima oară, era gata să sacrifice legătura dintre ei. Anders răsufla greu din cauza efortului. Panta spre Mörhult era abruptă şi îngustă. Fusese nevoit să iasă puţin, să plece de lângă Vivianne. Trebuia să admită că voia să scape de ea un timp.

Uneori trecutul era incredibil de aproape. Uneori avea tot cinci ani şi se lungea sub pat lângă Vivianne, astupându-şi urechile cu palmele, cu braţul liniştitor al surorii sale pe spate. Învăţaseră multe despre supravieţuire sub patul acela. Dar nu mai voia doar să supravieţuiască, voia să trăiască, şi nu ştia dacă Vivianne îl ajută sau îl împiedică s-o facă.

O maşină trecu în viteză pe lângă el şi fu nevoit să sară într-o parte, spre marginea trotuarului. Centrul balnear se afla în spatele lui. Marele lor proiect, singura modalitate de-a scăpa de toate. Erling fusese cel care le împlinise visul. Prostovanul ăla care o ceruse de nevastă pe Vivianne.

Erling îl sunase şi-l invitase la cină ca să sărbătorească logodna. Dar Anders se îndoia că Vivianne avusese vreo legătură cu planul lui. Mai ales că-i invitase şi pe comisarul acela mic şi îndesat şi pe prietena lui. Găsise o scuză cam străvezie pentru a refuza invitaţia. Combinaţia Erling-Mellberg nu i se părea o reţetă pentru o seară reuşită. Şi, având în vedere situaţia, i s-ar fi părut oricum ciudat să sărbătorească.

Începuse să coboare. De fapt, nu ştia încotro merge, voia doar să se plimbe pe undeva. Anders lovi o piatră cu piciorul şi aceasta se rostogoli pe pantă, apoi dispăru într-un şanţ. Aşa se simţea şi el în clipa aceea. Se rostogolea din ce în ce mai repede pe pantă în jos şi se întreba în ce şanţ o să nimerească. Povestea asta nu putea să se sfârşească decât rău, pentru că nu exista o soluţie bună. Stătuse treaz toată noaptea şi se gândise la o soluţie, un compromis. Dar nu exista niciunul. La fel ca atunci când stăteau sub patul ăla şi simţeau scândurile cu creştetul.

Se opri pe cheiul de dinaintea podeţului de piatră de peste apă. Lebedele nu se vedeau. Aflase că de obicei îşi făceau cuib chiar în dreapta podului şi, în fiecare an, puii creşteau periculos de aproape de drum. Auzise că masculul şi femela rămân împreună toată viaţa. Aşa voia să trăiască şi el. Dar deocamdată nu avusese pe nimeni în afară de sora lui. Nu avuseseră relaţii

amoroase, bineînţeles, dar ea fusese partenera, cea cu care ar fi vrut să-şi petreacă tot restul vieţii.

Acum totul era schimbat. Trebuia să ia o decizie, dar nu ştia dacă avea să fie în stare. Nu şi când simţea scândurile patului apăsându-i creştetul şi braţul lui Vivianne protejându-i corpul. Nu şi când ştia că ea fusese tot timpul protectoarea lui şi prietena lui cea mai bună.

Fuseseră atât de aproape de moarte. Alcoolul şi mirosurile erau prezente şi cât trăise mama lor. Dar pe vremea aceea existaseră şi mici insule de iubire, momente de care se agăţau. Când alesese să scape şi Olof o găsise în dormitor, cu o cutie goală de medicamente alături, dispăruseră şi ultimele reziduuri ale copilăriei lor. El îi acuzase pe ei şi fuseseră aspru pedepsiţi. De fiecare dată când veneau doamnele alea de la serviciile sociale, le fermeca cu ochii lui albaştri, le arăta casa şi pe Vivianne şi Anders, care îşi priveau tăcuţi picioarele în timp ce femeile se gudurau pe lângă el. Ciudat lucru, dar afla mereu când urmau să vină, drept care apartamentul lor era curat şi aranjat cu ocazia vizitelor spontane. De ce nu îi abandonase dacă tot îi ura atât de tare? Vivianne şi el visau ore în şir despre părinţii noi pe care i-ar fi putut căpăta dacă Olof i-ar fi lăsat, în sfârşit, în pace.

Dar probabil că voia să-i ţină lângă el, să-i vadă cum se chinuie. Numai că, până la urmă, îşi spuse, l-au învins. Chiar dacă era mort de ani buni, el rămânea forţa lor motrice, cel căruia voiau să-i arate succesele lor. Şi succesul era tangibil. Nu puteau să se dea bătuţi şi să-l lase pe Olof să aibă dreptate în ceea ce le spusese mereu: că nu erau buni de nimic şi că n-avea să se aleagă nimic de ei.

Văzu familia de lebede apropiindu-se. Puii se legănau în urma părinţilor lor maiestuoşi. Erau drăgălaşi cu puful acela cenuşiu, arătau complet diferit faţă de cum aveau să fie când aveau să crească. Oare el şi Vivianne crescuseră şi deveniseră nişte lebede frumoase sau erau în continuare nişte pui mici şi gri care îşi doreau să devină altceva?

Se întoarse şi coborî agale panta. Orice decizie urma să ia, trebuia s-o facă cât de curând.

— Ştim de Madeleine, spuse Patrik şi se aşeză în faţa Leilei, fără a aştepta să fie invitat.

— Pardon?

— Am aflat de Madeleine, repetă calm Patrik. Gösta se aşezase în scaunul de alături, dar ţinea privirea aţintită asupra podelei.

— Aşa, şi ce… spuse Leila şi gura începu să îi tremure.

— Aţi susţinut că vreţi să colaboraţi cu noi şi că ne-aţi spus tot ce ştiţi. Dar între timp am auzit că nu-i chiar aşa şi v-am fi recunoscători dacă ne-aţi explica de ce, spuse pe un ton cât se poate de oficial. Asta avu efect.

— N-am crezut… făcu Leila înghiţind în sec. N-am crezut că-i relevant.

— Nu vă cred, asta o dată, şi doi, nu e treaba dumneavoastră să decideţi dacă ceva e relevant sau nu, spuse Patrik şi făcu o scurtă pauză. Ce ne puteţi spune despre Madeleine?

Leila tăcu preţ de câteva secunde. Apoi, deodată, se ridică şi se duse către un raft cu cărţi. Vârî mâna în spatele unui rând de volume şi pescui de acolo o cheie. Apoi se aplecă lângă biroul ei şi descuie sertarul cel mai de jos.

— Uitaţi, aici, spuse încrâncenată şi puse un dosar în faţa lor.

— Ce-i asta? întrebă Patrik.

Gösta se aplecă şi el, curios.

— E dosarul lui Madeleine. Ea e una dintre femeile care au avut nevoie de ajutor special.

— Ceea ce înseamnă… ce? Patrik începu să frunzărească dosarul.

— Înseamnă că i-am oferit ajutor ilegal.

Leila îi privi încruntată. Nervozitatea de mai devreme dispăruse şi femeia, acum, arăta ca şi când ar fi vrut să-i provoace.

— O parte dintre femeile care apelează la noi au încercat totul. Şi noi încercăm totul. Dar ele şi copiii lor, sunt ameninţaţi de bărbaţi care par să ignore legile societăţii şi atunci n-avem cum să-i contracarăm. Nu avem posibilitatea de a le proteja pe femeile astea, aşa că le ajutăm să fugă. Peste graniţă.

— Şi ce relaţie era între Madeleine şi Mats?

— Pe atunci nu ştiam, dar am aflat mai târziu că au fost împreună. Am muncit mult încercând să rezolvăm situaţia pentru Madeleine şi copiii ei. În răstimpul acesta probabil că s-

au îndrăgostit, ceea ce, bineînţeles, e interzis. Dar, cum spuneam, pe atunci nu ştiam nimic… spuse ridicând mâinile. Când am aflat, am rămas foarte dezamăgită. Matte ştia cât de importantă era implicarea bărbaţilor în astfel de activităţi. Şi ştia şi că privirile tuturor erau îndreptate asupra noastră, cei de la Fristad, şi că mulţi îşi doreau să eşuăm. N-am reuşit să pricep cum a putut să dezamăgească Fristad în halul ăla.

— Şi ce s-a întâmplat? întrebă Gösta şi luă dosarul de la Patrik.

Leila părea să fi rămas fără aer.

— Era din ce în ce mai rău. Bărbatul lui Madeleine îi găsea tot timpul, pe ea şi pe copii. Luasem legătura şi cu poliţia, dar fără folos. Până la urmă, Madeleine n-a mai putut şi ne-am dat seama că situaţia devenise imposibilă. Dacă voiau să rămână în viaţă, trebuiau să plece din Suedia. Să-şi părăsească familia, casa, prietenii, tot.

— Când aţi hotărât asta? întrebă Patrik.

— Madeleine a venit la mine imediat ce Matte a fost atacat şi bătut şi m-a rugat s-o ajutăm. Şi, oricum, şi noi ajunseserăm cam la aceeaşi concluzie.

— Dar ce părere avea Mats?

Leila îşi coborî privirea spre tăblia mesei.

— Păi, nu i-am cerut părerea. Totul s-a întâmplat cât era internat. Când s-a întors, ei dispăruseră deja.

— Atunci aţi aflat c-au fost împreună? întrebă Gösta şi puse mapa pe birou.

— Da, Matte era de neconsolat. S-a milogit de mine să-i spun unde s-au dus. Dar n-am putut şi nici n-aveam voie să-i spun. Asta i-ar fi expus pe copii şi pe ea la un pericol prea mare dacă cineva afla unde sunt.

— Şi n-aţi bănuit c-ar fi o legătură între incidentul cu Mats şi chestia asta?

Patrik deschise mapa şi îi arătă un nume scris pe una dintre hârtii.

Leila îşi făcu un pic de lucru cu o agrafă de birou înainte de a-i răspunde.

— Bineînţeles că ne-am gândit. Ar fi fost ciudat să nu ne fi gândit. Dar Matte susţinea că nu era nicio legătură. Şi atunci nu prea aveam ce să facem.

— Am vrea să stăm de vorbă cu ea.

— Asta nu se poate, spuse Leila repede şi scutură tare din cap. Ar fi prea periculos.

— Suntem gata să luăm toate măsurile de precauţie necesare. Dar trebuie să vorbim cu ea.

— V-am spus că-i imposibil.

— Am înţeles că vreţi s-o protejaţi pe Madeleine şi promit că n-o să facem nimic care s-o pună în pericol. Am sperat c-o să putem rezolva problema cumva, discret, ca să nu facem publică povestea asta, spuse arătând spre dosar. Altfel o să fim nevoiţi să apelăm la alte instanţe.

Maxilarul Leilei se încordă, dar ştia că n-are încotro. Patrik şi Gösta puteau să distrugă toată activitatea organizaţiei Fristad cu un singur telefon.

— Să văd ce pot să fac. Cred c-o să-mi ia ceva timp. Poate până mâine.

— Nu contează. Daţi-ne un semn când aţi aflat ceva.

— Da, cu condiţia să rezolvăm totul conform regulilor mele. E vorba despre soarta mai multor oameni, nu doar despre a lui Madeleine şi a copiilor.

— Am înţeles, spuse Patrik. Ce doi se ridicară şi ieşiră ca să parcurgă din nou drumul spre Fjällbacka.

— Bine aţi venit, bine aţi venit!

Erling stătea în uşă, zâmbind larg. Se bucura că Bertil Mellberg şi Rita, partenera lui, putuseră să vină şi să sărbătorească cu ei, mai ales că-i plăcea mult de Mellberg. Aveau aceeaşi atitudine pragmatică faţă de viaţă şi, în plus, se gândea că îi putea fi de folos să se asocieze cu el.

Scutură cu entuziasm mâna lui Mellberg şi o pupă pe obraz pe Rita de două ori, ca să fie sigur. Nu prea ştia care erau obiceiurile în ţările de sud, dar mai bine de două ori decât niciodată, se gândi el. Vivianne ieşi şi ea în hol ca să-i salute şi-i ajută să-şi agaţe hainele în cuier. Cei doi îi întinseră o sticlă de vin şi un buchet de flori. Vivianne le mulţumi de o mie de ori, conform etichetei, apoi duse buchetul în bucătărie.

— Intraţi, spuse Erling şi flutură din mână.

Ca de fiecare dată, abia aştepta să le arate casa musafirilor. Se străduise din greu să păstreze casa după divorţ, dar

meritase.

— Ce frumos e la voi, spuse Rita aruncând o privire în jur.

— Da, văd că te descurci, spuse Mellberg şi-l bătu pe spate pe Erling.

— N-am de ce să mă plâng, spuse Erling şi le întinse câte un pahar cu vin.

— Şi ce avem la cină? întrebă Mellberg.

Încă îşi amintea de prânzul de la centrul spa, şi, dacă şi în seara aceea aveau să mănânce seminţe şi nuci, atunci era nevoit să se oprească în drum spre casă la chioşcul de hotdog.

— Nu-ţi face griji, Bertil, spuse Vivianne şi-i făcu cu ochiul Ritei. În seara asta am făcut excepţie de la regulă şi am gătit nişte mâncare cu multe calorii, doar de dragul tău. Dar s-ar putea să fi strecurat şi câte o legumă pe ici, pe colo.

— Păi, asta e, o să încerc că supravieţuiesc, spuse Bertil şi râse cu poftă, exagerat.

— Nu vreţi să ne aşezăm la masă?

Erling o cuprinse cu braţul pe Rita şi o conduse spre sufrageria cea mare şi luminoasă. Nu putea să nege, fosta lui nevastă avusese gusturi rafinate în privinţa decorării casei. Pe de altă parte, el plătise pentru toată distracţia, aşa că putea spune că era opera lui, ceea ce şi făcea, cât putea de des.

Trecură rapid peste aperitive şi Mellberg se lumină la faţă când văzu că urmează o porţie zdravănă de lasagna. Vivianne începu să fluture mâna stângă, demonstrativ, abia după desert şi după câteva înghionteli pe sub masă de la Erling.

— Ei, nu se poate, e ceea ce cred? exclamă Rita.

Mellberg îşi miji ochii ca să vadă ce provocase agitaţia şi descoperi ceva strălucitor la inelarul stâng al lui Vivianne.

— Ce, v-aţi logodit?

Mellberg apucă mâna lui Vivianne şi cercetă atent inelul.

— Erling, glumeţule, văd că nu te-ai zgârcit.

— Obrazul subţire cu cheltuială se ţine. Dar nu, că merită fata!

— Ce frumos e, spuse Rita şi zâmbi cald. Sincere felicitări.

— Da, aşa ceva trebuie sărbătorit. Nu ne serveşti cu o tărie, ceva? Mellberg se uită dezgustat la paharul de Baileys cu care îi servise Erling după desert.

— Mmm, ba da, cred că nişte whisky se găseşte pe undeva pe-aci, spuse Erling. Se ridică şi deschise uşa mare a barului.

Puse două sticle pe masă şi aduse şi patru pahare de whisky.

— Ăsta e o adevărată comoară, spuse Erling şi arătă una dintre sticle. Macallan, are douăzeci şi cinci de ani. Costă ceva, cum poate aţi ghicit.

Turnă băutura în două pahare pe care le aşeză în faţa lui şi a lui Vivianne. Puse apoi dopul, luă sticla cu lichid scump şi o puse la păstrare la loc în bar.

Mellberg îl urmări, mirat, cu privirea.

— Şi noi? îi scăpă.

Rita păru c-ar fi vrut să zică acelaşi lucru, chiar dacă nu cu voce tare.

Erling se întoarse din nou la masă şi deschise cea de-a doua sticlă fără a se sinchisi. Era un whisky Johnnie Walker Red Label, despre care Mellberg ştia că se vinde la preţul de două sute patruzeci şi nouă de coroane la Systemet.

— Ar fi o risipă să vă servesc cu whiskyul ăla scump. Sunt sigur că nu l-aţi aprecia cum trebuie.

Erling umplu paharul lui Mellberg şi al Ritei, zâmbind voios. Cei doi priviră tăcuţi Johnnie Walkerul din paharele lor, apoi conţinutul paharelor gazdelor, care avea o cu totul altă culoare. Vivianne părea că mai are puţin şi intră în pământ de ruşine.

— Păi, atunci, noroc! Şi să trăim, iubito!

Erling ridică paharul. Mellberg şi Rita îi urmară exemplul, în continuare muţi de uimire.

Peste puţin timp se scuzară şi plecară acasă. Ce zgârie-brânză, îşi spuse Mellberg când se urcau în taxi. Era o lovitură dură dată unei prietenii promiţătoare.

Peronul era pustiu când coborâră din tren. Nimeni nu ştia că erau pe drum. Mama ei avea să rămână şocată dacă apăreau, dar nu putea s-o anunţe. Pentru ea era, oricum, periculos dacă Madeleine o ruga s-o lase să doarmă acolo. Şi-ar fi dorit să-i cruţe de toate astea, dar nu aveau unde să se ducă. Existau oameni cărora, la un moment dat, trebuia să le dea nişte explicaţii. Madeleine se jură că îi va returna banii pentru bilete lui Mette. Nu suporta să ştie că are datorii, dar era singura cale de-a pleca acasă cu copiii. Restul trebuia să aştepte.

La ce avea să se întâmple nu îndrăznea să se gândească. În

acelaşi timp, inevitabilul o făcea, în mod bizar, să se liniştească. Se simţea în siguranţă aşa, pusă la colţ, fără posibilitatea de a fugi undeva. Se dăduse bătută şi, într-un fel, se simţea mai bine. Fuga şi lupta asta permanentă o storceau de puteri şi nu se mai temea pentru viaţa ei. Copiii erau singurul motiv pentru care mai ezita, dar avea să facă totul ca ei s-o înţeleagă şi s-o ierte. El nu ridicase niciodată mâna asupra copiilor şi asta însemna că aveau să fie bine, indiferent ce se întâmpla. Oricum, trebuia să se convingă pe ea însăşi că aşa stăteau lucrurile. Altfel ar fi înnebunit.

Urcară în tramvaiul numărul trei, spre Drottningtorget. Totul părea cunoscut. Copiii picoteau de oboseală, dar stăteau totuşi cu nasurile lipite de geam şi se uitau afară curioşi.

— Uitaţi, acolo e închisoarea. Nu-i aşa, mami, că aia-i închisoarea? o întrebă Kevin.

Madeleine dădu din cap. Da, trecuseră pe lângă Penitenciarul Härlanda. Apoi îşi enumeră în minte toate staţiile care urmau: Solrosgatan, Sanatoriegatan, şi ultima, unde trebuiau să coboare, Kålltorp. Şi totuşi mai să rămână în tramvai, pentru că uitase să apese pe buton. Îşi aminti în ultima secundă. Tramvaiul încetini şi opri ca să-i lase să coboare. Era o seară de vară şi nu se întunecase încă, dar lămpile stradale erau deja aprinse. La cele mai multe ferestre se vedea lumină şi, când se uită, văzu că aşa era şi la părinţii ei. Inima îi bătea din ce în ce mai tare. Avea să-i vadă din nou pe amândoi. Grăbi paşii şi copiii o urmară curajoşi, împiedicându-se la tot pasul, nerăbdători să-şi vadă bunicii pe care nu-i mai întâlniseră de atâta timp.

Ajunseră, în cele din urmă, în faţa uşii lor. Mâna lui Madeleine tremură când îşi lipi degetul de butonul soneriei.

Fjällbacka, 1871

Era un copil frumos foc şi naşterea se desfăşurase surprinzător de bine. Aşa-i spusese şi moaşa când îl culcase pe pieptul ei, înfăşurat într-o păturică. Se simţea la fel de fericită, şi după o săptămână era ca şi când sentimentul acela s-ar fi întărit cu fiecare minut care trecea.

Dagmar era la fel de fericită. Dacă Emelie avea nevoie de ceva, Dagmar apărea imediat şi-l schimba pe băiat de scutece, cu aceeaşi expresie de veneraţie pe care o afişa şi la biserică. Era un miracol pe care-l împărţeau amândouă.

Copilul dormea într-un coş mic, lângă patul lui Emelie. Era în stare să se uite la el ore în şir cum doarme şi respiră cu pumnişorul strâns lângă obraz. Când i se mişcau buzele, Emelie îşi imagina că zâmbeşte, că îşi exprimă bucuria de a trăi.

Hăinuţele şi păturile cărora le dedicase, împreună cu Dagmar, atâtea ore de lucru îi erau de mare folos acum. Trebuia să le schimbe de mai multe ori pe zi. Băieţelul era tot timpul curat şi sătul. Emelie avea impresia că Dagmar, copilul şi ea trăiau în micul lor univers, fără griji sau neajunsuri. Avea să-l cheme Gustav, ca pe tatăl ei. Nici măcar nu se gândise să-i ceară părerea lui Karl. Gustav era fiul ei, doar al ei.

Karl n-o vizitase nici măcar o dată de când locuia la Dagmar. Dar ştia că trecuse prin Fjällbacka, că venise, ca de obicei, cu Julian. Şi chiar dacă se bucura că nu trebuie să-l vadă, o durea un pic că nu-i pasă de ea nici atâtica.

Încercase să discute despre asta cu Dagmar, dar femeia se închidea în ea, ca de fiecare dată când venea vorba de Karl. Îngăima ceva despre copilăria lui grea şi că nu vrea să se amestece în problemele familiei. Şi Emelie, până la urmă, se resemnă. N-avea să-şi înţeleagă niciodată soţul, şi, oricum ar fi fost, trebuia să îndure. Până când moartea ne va despărţi, aşa spusese preotul şi aşa avea să fie. Dar acum mai avea pe cineva

în afara celor care îi alinaseră singurătatea pe insulă. Pe cineva adevărat.

La trei săptămâni după naşterea lui Gustav, Karl veni ca să-i ducă pe insulă. Abia dacă se uită la fiul lui. Bătu doar nerăbdător pasul pe loc, în verandă, şi îi spuse să-şi facă bagajele, pentru că imediat ce termina cumpărăturile cu Julian trebuiau să plece. Şi ea trebuia să-i urmeze.

— Mătuşa n-a auzit nimic de la tata? N-a zis nimic de băiat? I-am scris, dar n-am primit încă răspuns, spuse Karl şi se uită la Dagmar.

Părea speriat şi, în acelaşi timp, nerăbdător, ca un elev ce se voia lăudat de profesor. Inima lui Emelie se înmuie văzându-l atât de nesigur pe sine şi şi-ar fi dorit să ştie mai multe şi să înţeleagă ce se întâmpla cu el.

— Da, a primit scrisoarea ta şi a zis că se bucură şi că e mulţumit, spuse Dagmar ezitând. Şi-a făcut griji, să ştii.

Cei doi schimbară priviri. Emelie stătea cu Gustav în braţe, lângă ei, dar nu reuşea să-şi dea seama ce e în sufletele lor.

— Tata n-are de ce să-şi facă griji, se răsti Karl. Să-i spuneţi asta.

— O să-i spun. Dar atunci trebuie să-mi promiţi c-o să ai grijă de familie.

Karl plecă ochii în pământ

— Sigur că o să am, spuse şi întoarse spatele. Să fii gata de plecare într-o oră, îi aruncă peste umăr lui Emelie.

Aceasta încuviinţă, simţind însă că i se pune un nod în gât. În curând avea să fie din nou pe Gråskär. Îl strânse pe Gustav tare la piept.

— A reuşit să dea de ea? întrebă Gösta. Părea încă ameţit.

— Nu mi-a zis. Ne-a rugat doar să venim la birou cât putem de repede.

Patrik înjură. Traficul era aglomerat şi era nevoit să facă slalom printre maşini. Ajuns la sediul Fristad de pe Hisingen, coborî din maşină şi îşi ridică un pic cămaşa. Era leoarcă de transpiraţie.

— Intră, spuse cu voce joasă Leila, întâmpinându-i. Haideţi să stăm mai bine aici, e mai comod decât în biroul meu. Am făcut nişte cafea şi sendvişuri, dacă n-aţi luat micul dejun.

Niciunul din ei nu apucase, aşa că întinseră recunoscători mâna după câte o chiflă şi luară loc în sala de protocol.

— Sper că Marie n-o să aibă probleme, începu Patrik.

Uitase de asta în timpul discuţiei de ieri, dar la culcare se gândise îndelung la fata aceea, biata de ea. Îi era teamă ca nu cumva să fie concediată din cauză că le povestise despre Madeleine.

— Nu, în niciun caz. Îmi asum toată responsabilitatea. Ar fi trebuit să vă spun eu, dar mă temeam pentru siguranţa lui Madeleine.

— Am înţeles, spuse Patrik.

Încă îl deranja că pierduseră atâta timp, dar înţelegea comportamentul Leilei. Şi nu era genul ranchiunos.

— Aţi reuşit să daţi de ea? întrebă şi băgă în gură ultima bucăţică de sendviş.

Leila înghiţi în sec.

— Din păcate, se pare c-am pierdut-o.

— Aţi pierdut-o?

— Da, ştiţi c-am ajutat-o să fugă în străinătate. Poate nu e nevoie să intru în detalii, vreau doar să spun că tot procesul ăsta se desfăşoară într-un fel care garantează securitatea victimei. În orice caz, am instalat-o cu copiii într-un apartament.

Şi acum… se pare că au plecat şi de acolo.

— Au plecat? repetă Patrik.

— Da, apartamentul e gol, conform spuselor colaboratorului nostru. Vecina spune că Madeleine şi copiii l-au părăsit ieri. Şi se pare că n-au de gând să se întoarcă.

— Şi unde credeţi că se puteau duce?

— Eu aş zice că s-au întors aici.

— De ce? întrebă Gösta şi se mai întinse după un sendviş.

— A împrumutat bani de la vecină pentru nişte bilete de tren. Şi n-are unde să meargă altundeva.

— Dar de ce să se întoarcă aici ştiind ce-o aşteaptă?

Gösta vorbise cu gura plină şi o ploaie de firimituri îi căzuse pe genunchi.

— N-am idee, spuse Leila clătinând din cap. Cei doi citiră disperarea din ochii ei. Părea foarte îngrijorată.

— Trebuie să înţelegeţi că e vorba de un model psihologic extrem de complex. Mulţi se întreabă de ce femeile nu pleacă după prima palmă. Dar e mai complicat de atât. Se formează un soi de relaţie de dependenţă între persoana care loveşte şi cea care e lovită, şi uneori femeile agresate nu reacţionează deloc raţional.

— Credeţi că s-a întors la bărbatul ei? întrebă Patrik bănuitor.

— Nu ştiu. Poate că nu mai făcea faţă izolării şi îi era dor de familia ei. Nici măcar noi, care am avut de-a face atâţia ani cu problemele astea, nici măcar noi nu ştim tot timpul cum gândesc. Şi femeile decid singure asupra vieţii lor. Sunt libere să aleagă ce vor.

— Şi cum facem ca s-o găsim?

Patrik se simţea nespus de frustrat. Mereu i se trânteau uşi în faţă. Trebuia să stea de vorbă cu Madeleine. Ea era cheia la toate.

Leila nu scoase nicio vorbă preţ de câteva secunde.

— Eu aş începe cu părinţii ei, spuse ea apoi. Stau în Kålltorp. S-ar putea să se fi adăpostit la ei.

— Aveţi adresa lor? întrebă Gösta.

— Da. Dar… ezită ea. Aveţi de-a face cu nişte indivizi extrem de periculoşi şi-i puteţi pune în pericol nu doar pe Madeleine şi pe părinţii ei, ci şi pe voi înşivă.

Patrik dădu din cap.

— O să fim discreţi.

— Aveţi de gând să staţi de vorbă şi cu el? întrebă Leila.

— Da, e inevitabil. Dar mai întâi aş vrea să le cer părerea colegilor din Göteborg. Aş vrea să ştiu ce ne sfătuiesc.

— Fiţi atenţi, spuse femeia şi le întinse o bucată de hârtie cu o adresă.

— Da, o să fim, zise Patrik, dar nu se simţea atât de sigur pe el pe cât voia să pară. Se aflau acum pe un teritoriu necunoscut şi singura soluţie era să încerce să-l cerceteze cât puteau de bine.

— Nicio veste de la aeroport, zici, constată Konrad.

— Nu, spuse Petra. N-au părăsit ţara. Mă rog, în orice caz, nu cu numele lor.

— Da, n-aş zice că le lipsesc banii pentru un paşaport fals şi o identitate nouă.

— Şi atunci o să dureze ceva până când dăm de ei. Trebuie să cercetăm, până atunci, toate celelalte variante. Ca să nu vorbim de cel mai posibil scenariu.

Petra se uită în ochii lui Konrad, care stătea la biroul din faţa ei. Niciunul dintre ei nu trebuia să intre în detalii, imaginile care le circulau prin cap erau oricum destul de clare.

— E destul de dur dacă au omorât un copil de cinci ani, spuse Konrad.

Însă ştia că în cercurile în care se mişcau tipii ăştia o viaţă de om nu valora nimic. Poate unii dintre ei n-ar fi putut ucide un copil, dar sigur se găseau câţiva cărora nu le păsa câtuşi de puţin. Banii şi drogurile puteau să transforme oamenii în animale.

— Am stat de vorbă cu câteva amice de-ale ei. Prea multe nu avea, din câte am înţeles, şi niciuna dintre ele nu pare să-i fi fost prietenă pe bune. Dar toate spun acelaşi lucru. Că Annie şi Fredrik urmau să plece cu fiul lor la casa din Toscana şi să stea acolo toată vara. Niciuna dintre ele nu avea vreun motiv să creadă că n-au plecat deloc.

Petra luă o gură de apă din sticla pe care o ţinea tot timpul pe biroul ei.

— De unde e ea? întrebă Konrad. Are pe cineva, vreun membru de familie, rude, la care să se refugieze? Se poate să fi

intervenit ceva, poate de asta n-a putut să plece cu băiatul în Italia. Probleme în căsnicie. Sau poate că ea a fost cea care l-a împuşcat.

— Câteva din amicele ei au încercat să-mi dea de înţeles că n-a fost o relaţie prea fericită, dar în stadiul ăsta nu cred că ne putem lansa în astfel de supoziţii. Ştii cumva dacă gloanţele au plecat la criminalistică? spuse şi mai luă o gură de apă.

— Da, asta e prioritatea noastră numărul unu. Oamenii de la Narcotice îl aveau de mult în vizor pe tipul ăsta şi toată organizaţia din spatele lui, aşa că dosarul lui a ajuns în vârful teancului.

— Bine, spuse Petra şi se ridică. Atunci văd ce pot să aflu despre familia lui Annie şi tu îi baţi la cap pe cei de la Tehnic şi-mi dai raportul de îndată ce găseşti ceva care să ne poată fi de folos.

— Mmm… spuse amuzat Konrad.

Se obişnuise de mult cu tonul Petrei, care se comporta de parcă ea ar fi fost şefa, cu toate că aveau acelaşi grad. Şi fiindcă nu avea orgolii, o lăsa să-şi facă de cap.

Ştia că ascultă de el şi îi respectă părerile când trebuia s-o facă, şi asta era cel mai important. Ridică receptorul cu gândul să-i sune pe cei de la departamentul tehnic.

— Eşti sigur că asta-i adresa corectă?

Gösta aruncă o privire către Patrik.

— Da, e adevărat. Şi am auzit mişcare de dinăuntru.

— Atunci bănuiesc că e aici, şopti Gösta. Altfel ar deschide.

Patrik făcu din cap că da.

— Întrebarea e ce să facem acum. Trebuie să-i convingem cu binişorul să ne lase să intrăm.

Se gândi puţin, apoi scoase un carneţel şi un stilou. Scrise câteva rânduri şi rupse foaia. Apoi se aplecă şi o împinse pe sub uşă, împreună cu cartea lui de vizită.

— Ce-ai scris?

— Am sugerat un loc unde ne putem întâlni. Sper că înghite momeala, spuse Patrik şi începu să coboare pe scări.

— Şi dacă o şterge? spuse Gösta, aproape alergând după el.

— Nu cred. Am scris că e vorba de Mats.

— Sper să ai dreptate, spuse Gösta când se aşezară în

maşină. Şi acum încotro?

— Spre Delsjön, spuse Patrik şi demară.

Parcară maşina şi porniră pe o potecă, prin pădure, spre o zonă de agrement. Apoi se puseră pe aşteptat. Era o schimbare plăcută să se afle în natură şi nici că-şi puteau dori o zi mai frumoasă ca aceasta, o zi perfectă de început de vară. Nu era nici cald, nici frig, soarele strălucea pe cerul senin, păsările ciripeau şi frunzele copacilor foşneau încet.

După douăzeci de minute apăru o femeie firavă. Se uită în jur neliniştită, cu umerii încordaţi.

— S-a întâmplat ceva cu Matte? zise cu o voce ca de fetiţă, şovăind.

— Nu vreţi să ne aşezăm? spuse Patrik arătându-i banca de alături.

— Spuneţi-mi ce s-a întâmplat, spuse ea, dar se aşeză totuşi. Patrik luă loc lângă ea. Gösta se dădu un pic mai încolo şi îl lăsă pe Patrik să vorbească.

— Suntem de la poliţia din Tanumshede, spuse Patrik.

Expresia de pe chipul lui Madeleine îi provocă un gol în stomac. Se simţea ca un idiot pentru că nu se gândise deloc la ce avea de făcut. Trebuia s-o anunţe că pierduse pe cineva drag. Că cineva care însemnase mult pentru ea nu mai era în viaţă.

— Tanumshede? De ce? spuse femeia şi îşi împreună mâinile pe genunchi privindu-l rugătoare. Ştiu că Matte e de pe-acolo, dar ce…

— Mats s-a mutat la părinţii lui din Fjällbacka după ce-aţi dispărut. A primit o slujbă acolo şi şi-a închiriat un apartament. Dar a… ezită Patrik, apoi spuse totul dintr-o suflare. A fost împuşcat de aproape două săptămâni. Îmi pare rău, dar Mats a murit.

Madeleine rămase cu gura căscată, icnind. Ochii mari şi albaştri i se umplură de lacrimi.

— Am crezut c-o să-l lase în pace, spuse ea ascunzându-şi faţa în palme şi începu să plângă deznădăjduită.

Patrik, încurcat, puse o mână pe umărul ei.

— Ştiaţi că a fost bătut de fostul dumneavoastră soţ şi de prietenii lui?

— Bineînţeles c-am ştiut. N-am crezut nicio secundă în povestea aia tâmpită cu gaşca de adolescenţi.

— Şi de asta aţi plecat? o întrebă Patrik pe un ton cald.

— Credeam c-o să-l lase în pace dacă plecăm. Şi înainte de asta am sperat să se rezolve cumva. Că ne putem ascunde undeva pe aici, în Suedia. Dar când l-am văzut pe Matte la spital… Mi-am dat seama că n-o să fim în siguranţă niciunul dacă rămâneam. A trebuit să dispărem.

— De ce v-aţi întors? Ce s-a întâmplat?

Madeleine îşi încleştă gura. Patrik îşi dădu seama, după expresia de pe chipul ei, că n-o să-i răspundă.

— N-are rost să fug. Şi Matte a murit… Asta nu arată decât că am dreptate, spuse şi se ridică.

— Vă putem ajuta cu ceva? întrebă Patrik şi se ridică şi el.

Madeleine se întoarse spre el. Ochii îi erau plini şi acum de lacrimi, dar privirea ei era goală.

— Nu, nu puteţi să mă ajutaţi cu nimic. Cu nimic.

— Cât timp aţi fost împreună?

— Depinde cum numărăm, spuse ea cu voce tremurândă. Aproximativ un an. Nu aveam voie, aşa că ne feream. Şi trebuia să avem grijă şi din cauza…

Nu termină fraza, dar Patrik înţelese.

— Matte nu semăna deloc cu bărbaţii cu care eram obişnuită. Era atât de blând şi de cald! N-ar fi fost capabil să facă rău cuiva. Şi asta… era ceva nou pentru mine, spuse ea râzând amar.

— Ar mai fi ceva, spuse Patrik, abia reuşind s-o privească în ochi. Ştiţi cumva dacă Mats era implicat în vreo afacere cu droguri? Cocaină?

Madeleine se holbă la el.

— Asta de unde aţi scos-o?

— Cineva a găsit o pungă cu cocaină într-un coş de gunoi din faţa blocului lui Mats din Fjällbacka. Cu amprentele lui.

— E o greşeală, sigur. Matte n-ar fi fost în stare să pună mâna pe aşa ceva. În schimb, ştiţi la fel de bine ca mine cine e cel care avea acces la droguri, spuse Madeleine cu voce slabă, iar lacrimile începură să-i curgă. Îmi cer scuze, dar chiar trebuie să mă întorc la copii.

— Păstraţi cartea mea de vizită şi sunaţi-mă dacă vă pot ajuta cu ceva, orice.

— OK, spuse ea, deşi le era clar amândurora că n-avea s-o facă. Ce puteţi face e să-l închideţi pe cel care l-a omorât pe

Matte. N-ar fi trebuit să… spuse şi plecă val vârtej, cu lacrimile şiroind.

Patrik şi Gösta se uitară după ea până când dispăru din vedere.

— Nu i-ai pus prea multe întrebări, spuse Gösta.

— Era destul de clar că ştia cine l-a omorât pe Mats.

— Şi n-am deloc chef de ceea ce trebuie să facem acum.

— Ştiu, spuse Patrik şi scoase telefonul mobil din buzunar. Dar cel mai bine ar fi să-l sunăm direct pe Ulf. O să avem nevoie de ajutor.

— Asta e puţin spus, mormăi Gösta.

În timp ce asculta semnalul, Patrik simţi că îl coprinde o nelinişte sâcâitoare. Preţ de o fracţiune de secundă văzu în faţa ochilor imaginea Ericăi şi a copiilor. Apoi îi răspunse Ulf.

— V-aţi distrat ieri? întrebă Paula.

Era o situaţie neobişnuită: ea şi Johanna se aflau amândouă acasă la prânz. Şi fiindcă şi Bertil venise şi el ca să mănânce mâncare gătită, se adunaseră cu toţii la masa din bucătărie.

— Da, depinde cum o priveşti, spuse Rita şi zâmbi. Gropiţele se distingeau clar în obrajii ei rotunzi. În ciuda orelor de dans, era la fel de rotundă şi Paula se gândea de multe ori cât de bine era aşa. Pentru că mama ei era nespus de frumoasă. N-ar fi vrut s-o schimbe pentru nimic în lume şi, din câte vedea, Bertil gândea la fel.

— Nemernicul ăla zgârcit ne-a servit cu whisky ieftin, mormăi Mellberg.

În mod normal îi plăcea Johnnie Walker şi nici prin cap nu i-ar fi trecut să cheltuie mai mulţi bani pentru un whisky. Dar dacă făceai cinste, nu te zgârceai.

— Aoleu, spuse Johanna. Păi aşa ceva poate scoate din sărite pe oricine.

— Erling şi-a turnat doar lui şi logodnicei sale din ăla scump şi nouă ne-a dat din ăla ieftin, clarifică Rita.

— Ce zgârcit, spuse Paula uimită. N-aş fi crezut că Vivianne e aşa o poamă.

— Şi probabil că nici nu e. Mie mi s-a părut foarte cumsecade şi aveam impresia că moare de ruşine. Dar se pare că Erling a

vrăjit-o cumva pentru că, spre surprinderea noastră, ne-au anunţat că s-au logodit. Ne-au spus la desert, cum era de aşteptat.

— Aoleu!

Paula încercă zadarnic să şi-i imagineze pe Erling şi Vivianne împreună. Greu de găsit un cuplu mai ciudat, în afară, poate, de mama ei şi Bertil. Care, ciudat, începuse să i se pară combinaţia perfectă. N-o mai văzuse niciodată aşa de fericită pe mama ei şi asta era tot ce conta. Tocmai de aceea îi era mai greu să-i anunţe ce hotărâse cu Johanna.

— Ce bine îmi pare că sunteţi amândoi acasă, spuse Rita şi îi servi cu supă fierbinte dintr-o oală mare, care trona în mijlocul mesei.

— Da, mi s-a părut mie că eraţi cam întoarse pe dos în ultima vreme.

Mellberg scoase limba la Leo, care începu să sughiţe de râs.

— Ai grijă, poate se îneacă, spuse Rita, ceea ce îl convinse pe Mellberg să se oprească imediat.

Era îngrozit că aşa ceva i s-ar fi putut întâmpla odorului lui.

— Mestecă frumos pentru bunicul Bertil, spuse el.

Paula nu se putu abţine să nu zâmbească. Chiar dacă Bertil era cel mai exasperant om pe care-l cunoştea, îi ierta tot când vedea cum îl priveşte fiul ei. Aşa că îşi drese glasul, conştientă că ce urma avea să fie ca o bombă pentru ei.

— Da, cum ştiţi, am avut nişte probleme în ultimul timp. Dar ieri am stat de vorbă pe îndelete şi…

— Sper că nu vă despărţiţi, spuse Mellberg. E imposibil să vă găsiţi pe altcineva. În comuna noastră nu prea sunt lesbiene şi două n-o să găsiţi în veci.

Paula ridică ochii în tavan şi se rugă pentru răbdare. Numără în minte de la zece la unu şi încercă din nou:

— N-o să ne despărţim. Dar… zise şi aruncă o privire spre Johanna.

— Nu putem să rămânem aici, completă Johanna.

— Nu puteţi să rămâneţi aici? zise Rita şi se uită la Leo cu ochii în lacrimi. Dar unde vreţi să vă mutaţi? Cum o să… Păi, şi băiatul?

Vocea i se tăie. Vorbele nu voiau să iasă în ordinea potrivită.

— Da, doar n-o să vă mutaţi la Stockholm. Sper că nici măcar nu v-aţi gândit la asta, spuse Mellberg. Leo nu poate să crească

într-un oraş mare, vă daţi seama, nu? O să fie un golan şi un drogat şi tot ce vreţi.

Paula se abţinu să-i aducă aminte că şi ea, şi Johanna crescuseră acolo fără să fi păţit nimic. Uneori n-avea niciun rost să te cerţi.

— Nu, nu vrem să ne mutăm înapoi la Stockholm, spuse Johanna repede. Ne place aici. În schimb, cred că o să ne fie greu să găsim ceva de închiriat, aşa că o să căutăm şi în Grebbestad şi Fjällbacka. Cel mai bine ar fi să găsim ceva aproape de voi, bineînţeles. Dar, în acelaşi timp…

— În acelaşi timp e absolut necesar să ne mutăm, spuse Paula. Ne-aţi ajutat incredibil de mult şi pentru Leo a fost super să vă aibă alături, dar ne trebuie ceva doar al nostru, spuse ea, strângând mâna Johannei pe sub masă. Şi atunci trebuie să luăm ce găsim.

— Dar băiatul trebuie să se întâlnească cu bunicii lui în fiecare zi. E obişnuit cu asta.

Mellberg părea că vrea să-l smulgă pe băiat din scaunul pentru copii, să-l ţină aproape de el şi să nu-i dea drumul niciodată.

— O să facem tot posibilul, dar o să ne mutăm cât putem de repede. Şi vedem noi ce se mai întâmplă.

Se făcu linişte la masă şi doar Leo era la fel de vesel ca de obicei. Rita şi Mellberg îşi aruncau priviri disperate. Fetele urmau să se mute şi să-l ia pe băiat cu ele. Poate că nu era sfârşitul lumii, dar lor aşa li se părea.

Nu reuşea să uite sângele. Culoarea roşie, atât de stridentă pe mătasea albă. Nu i se făcuse niciodată atât de frică. Şi totuşi, anii petrecuţi cu Fredrik însemnaseră atâtea ore de frică, ore la care nu voia să se gândească şi pe care fusese nevoită să le depoziteze undeva într-un cotlon întunecat al creierului. A ales să se concentreze pe Sam şi pe dragostea lui.

În noaptea aceea stătuse înţepenită de frig şi se holbase la sânge. Apoi se pusese în mişcare cu o încrâncenare de care nu se credea în stare. Bagajele erau deja făcute. Purta doar o cămaşă de noapte şi, în ciuda sperieturii, avu grijă să tragă pe ea o pereche de jeanşi şi un tricou. Pe Sam, rămas în pijama, îl duse în braţe la maşină abia la urmă, după ce împachetase

totul. Nu dormea, dar nu scotea nici un cuvânt.

Fusese, în general, linişte. Se auzea doar şuierul discret al traficului de noapte. Nu îndrăznea să-şi închipuie ce văzuse Sam, cum îl afectase asta şi ce însemna tăcerea lui. El, care sporovăia tot timpul, nu mai scosese de atunci niciun cuvânt. Niciunul.

Annie, pe ponton, îşi trase genunchii până la gură şi îi cuprinse cu braţele. Se mira că nu se plictisise deloc în cele două săptămâni pe insulă. Deocamdată nu fusese în stare să decidă ce urma să facă şi cum va arăta viitorul ei şi al lui Sam. Nici măcar nu ştia dacă aveau vreun viitor. Nu ştia în ce măsură erau importanţi pentru anturajul lui Fredrik sau cât timp putea să se ascundă acolo. Cel mai mult ar fi vrut să se retragă, să rămână pe Gråskär toată viaţa. Vara era simplu, dar la iarnă n-ar mai fi putut să stea acolo. Iar Sam avea nevoie de prieteni şi de alţi oameni în jurul lui. Oameni adevăraţi.

Dar Sam trebuia să-şi revină înainte să ia vreo decizie. Acum soarele strălucea şi vuietul valurilor lovindu-se de rocile pustii îi adormeau în fiecare noapte. Erau la adăpost în umbra farului. Restul trebuia să aştepte. Şi, cu timpul, amintirea sângelui avea să pălească şi ea.

— Cum te simţi, iubito?

Simţi braţele lui Dan cuprinzându-o din spate şi se strădui din răsputeri să nu se retragă din îmbrăţişare. Chiar dacă scăpase de locul acela întunecat şi era din nou în stare să-i vadă pe copii, să fie prezentă şi să-i iubească, era complet moartă pe dinăuntru când Dan o atingea şi îi arunca priviri imploratoare.

— Sunt OK, spuse ea şi se desprinse din braţele lui. Sunt puţin obosită, dar o să încerc să nu mă culc încă. Trebuie să-mi antrenez puţin muşchii.

— Care muşchi?

Anna încercă să zâmbească la gluma lui, cum făcea de fiecare dată când o lua peste picior. Dar nu reuşi să schiţeze decât o grimasă.

— Poţi să te duci tu după copii? întrebă ea şi se chinui să se aplece şi să ridice o maşinuţă care fusese aruncată pe jos, în mijlocul bucătăriei.

— O iau eu, spuse Dan şi ridică repede jucăria.

— Mă descurc, se răsti ea, dar îşi regretă imediat tonul când văzu expresia rănită de pe chipul lui. Ce naiba se întâmpla cu ea? De ce nu mai avea decât un gol în piept, în locul sentimentelor ei pentru Dan?

— Nu vreau să te forţezi, atâta doar.

Dan îi mângâie obrazul. I se păru că are mâna rece şi se strădui din răsputeri să nu i-o smulgă de acolo. De ce simţea atâta aversiune faţă de Dan, pe care ştia că-l iubea atât de mult şi care era tatăl copilului de care se bucurase atât de tare? Oare sentimentele ei dispăruseră odată cu fiul lor?

Dintr-odată se simţi biruită de oboseală. Nu era în stare să se gândească la asta acum. Voia doar să fie lăsată în pace şi să se odihnească până se întorceau copiii şi inima i se umplea din nou de dragostea pentru ei, o dragoste care supravieţuise.

— Te duci după ei? bâigui ea. Dan încuviinţă din cap şi Anna nu îndrăzni să îl privească în ochi, pentru că ştia că erau plini de durere.

— Atunci mă întind puţin şi mă odihnesc câteva minute, spuse şi şchiopătă până la scara ce dădea spre etaj.

— Te iubesc, Anna, strigă după ea Dan, dar cu voce slabă.

Anna nu răspunse.

— Alo? strigă Madeleine când intră pe uşă.

În apartament domnea o linişte stranie. Să fi adormit copiii? Nu ar fi fost deloc de mirare. Ajunseseră târziu ieri-seară, totuşi se treziseră devreme, plini de nerăbdare şi bucurie că erau acasă la bunici.

— Mamă? Tată? coborî tonul Madeleine.

Îşi scoase pantofii şi-şi agăţă în cuier haina subţire. Preţ de o clipă se opri în faţa oglinzii din hol. Nu voia să se observe c-a plâns. Ai ei erau destul de neliniştiţi oricum. În acelaşi timp, se bucurase tare mult să-i revadă. Îi deschiseseră uşa un pic buimaci şi în pijamale, dar expresiile precaute de pe feţe li se schimbaseră repede cu nişte zâmbete largi. Ce grozav să fii din nou acasă, îşi zisese, chiar dacă ştia că senzaţia de siguranţă era atât falsă, cât şi provizorie.

Acum era iarăşi haos. Matte murise. Madeleine îşi dădea seama că, în sinea ei, nu încetase să spere nicio clipă că la un

moment dat puteau fi din nou împreună.

Rămase în faţa oglinzii, îşi aranjă părul după urechi şi încercă să se privească prin ochii lui Matte. El îi spusese că e frumoasă. Ea nu înţelesese de ce, dar ştia că o spune din suflet. Se vedea în ochii lui de câte ori o privea. Avusese cu el atâtea planuri de viitor! Cu toate că ea fusese cea care hotărâse să fugă, nu încetase să creadă că planurile acelea se vor îndeplini cândva. Văzu că lacrimile o năpădesc din nou şi-şi îndreptă privirea în sus, ca să nu le lase să curgă. Clipi de câteva ori, forţându-se, şi trase adânc aer în piept. Trebuia să îşi vină în fire, de dragul copiilor, şi să facă ce trebuia. Avea destul timp să-l plângă pe Mats după aceea.

Se îndreptă spre bucătărie. Era încăperea în care îşi petreceau cel mai mult timp părinţii săi: mama ei croşeta, iar tatăl rezolva cuvinte încrucişate sau sudoku, la care trecuse în ultimii ani.

— Mami, spuse şi păşi peste prag. Apoi înlemni.

— Bună, iubito.

Vocea aceea blândă, dar ameninţătoare. N-avea să scape niciodată de ea.

Maică-sa o privea terifiată. Stătea cu faţa spre Madeleine, cu ţeava pistolului lipită de tâmpla dreaptă. Acele de croşetat îi zăceau în poală. Tatăl ei stătea pe scaunul lui obişnuit de lângă geam, unde un braţ musculos îl obliga să nu se clintească din loc.

— Am depănat amintiri vechi, eu şi cu socrii, spuse Stefan liniştit, şi Madeleine văzu cum apasă şi mai tare pistolul în tâmpla mamei ei. Mă bucur să te văd, a trecut prea mult timp.

— Copiii? dădu să întrebe Madeleine, dar scoase doar un soi de cârâit.

Gura i se uscase de tot.

— Sunt în siguranţă. Săracii copii! Trebuie să fi fost traumatizant pentru ei să fie pe mâna unei psihopate şi să nu fie lăsaţi să se întâlnească cu tatăl lor. Dar o să recuperăm timpul pierdut, spuse rânjind şi dinţii îi sclipiră printre buze.

— Unde sunt?

Aproape uitase cât de mult îl ura. Şi cât se temea de el.

— În siguranţă, am zis.

Împunse din nou cu pistolul şi mama ei se strâmbă de durere.

— Aveam de gând să mă întorc la tine. De asta am venit

acasă.

Era conştientă de tonul ei implorator.

— Mi-am dat seama că am greşit. Aşa că m-am întors să îndrept lucrurile.

— Ai primit cartea poştală?

Era ca şi când n-ar fi auzit-o. Nu-i venea să creadă că pe vremuri i se păruse că arată bine. Era îndrăgostită lulea şi avea impresia că Stefan arată ca o vedetă de cinema cu părul lui blond, ochii albaştri şi trăsăturile bine definite. Se simţise măgulită c-o alesese pe ea, când putea să aibă pe cine voia. Ea n-avea atunci mai mult de şaptesprezece ani şi nu ştia nimic despre viaţă. Stefan îi făcuse curte şi o scăldase în complimente. Restul venise mai încolo, gelozia şi nevoia de a o controla, şi atunci era deja prea târziu. Era însărcinată cu Kevin şi încrederea ei în sine depindea atât de mult de aprecierea şi de atenţia lui Stefan încât nu izbutise să evadeze.

— Da, am primit-o, spuse ea şi se linişti imediat.

Nu mai avea şaptesprezece ani şi de data asta ştia că fusese iubită. Îşi imagină chipul lui Matte şi-şi dădu seama că trebuie să fie puternică pentru el.

— Vin cu tine. Lasă-i în pace pe mama şi pe tata, spuse şi scutură din cap spre tatăl ei, care încerca să se ridice. Trebuie să rezolv treaba asta. N-ar fi trebuit să plec, a fost o greşeală. Gata, acum o să fim ca o familie.

Stefan făcu un pas spre ea şi o lovi peste faţă cu pistolul. Madeleine simţi oţelul pe obraz şi se prăbuşi în genunchi. Din colţul ochiului, văzu cum tatăl ei fu aşezat pe scaun, cu forţa, de gorila lui Stefan şi îşi dori din toată inima să-i fi putut cruţa de chinul ăsta.

— Vedem noi, curvo.

Stefan o prinse de păr şi începu s-o târască după el. Madeleine încercă să se ridice în picioare. O durea cumplit şi avea impresia că o să-i smulgă scalpul. Cu părul ei în mână, Stefan se întoarse şi îndreptă pistolul spre bucătărie.

— Nu scoateţi niciun cuvânt despre asta. Nu faceţi nimic, aţi auzit? Pentru că, dacă da, e ultima oară când o vedeţi pe Madeleine. Aţi înţeles?

Lipi pistolul de tâmpla lui Madeleine şi îşi plimbă privirea între părinţii ei.

Cei doi aprobară din cap fără a scoate vreo vorbă. Madeleine

nu îndrăzni să se uite la ei. Dacă o făcea, avea să-şi piardă tot curajul, avea să uite chipul lui Matte, care o îndemna să fie puternică orice s-ar întâmpla. Fixă un punct de pe podea şi simţi că o ustură rădăcinile părului. Pistolul era rece pe piele şi preţ de o secundă se întrebă cum ar fi fost moartea dacă ar fi apucat să simtă glonţul înfigându-i-se în creier sau dacă doar s-ar fi stins lumina.

— Copiii au nevoie de mine. Au nevoie de noi. Putem să fim iar o familie, spuse ea, încercând să-şi controleze vocea.

— Vedem noi, spuse Stefan iarăşi şi tonul lui o sperie mai tare decât strânsoarea din jurul părului, mai mult decât pistolul lipit de cap. Vedem noi.

Apoi o târî spre uşa de la intrare.

— E clar că Stefan Ljungberg şi gaşca lui sunt implicaţi, spuse Patrik.

— Deci prietena lui s-a întors în oraş? întrebă Ulf.

— Da, şi copiii.

— Asta nu sună deloc bine. Ar fi trebuit să stea cât mai departe de el.

— N-a vrut să ne zică de ce s-a întors.

— Poate fi vorba de o mie de motive. Am mai avut de-a face cu genul ăsta de multe ori. Dorul de casă, de familie şi prieteni, viaţa de fugar nu e cum şi-au închipuit. Sau sunt găsite şi ameninţate şi decid că e totuna dacă rămân sau dacă se întorc.

— Deci ştiaţi că uneori organizaţiile de genul Fristad oferă ajutor ilegal femeilor ăstora? întrebă Gösta.

— Da, dar preferăm să ne facem că plouă. Sau, mai bine zis, preferăm să nu risipim prea multe resurse pe aşa ceva. Pentru că adevărul este că ei le ajută atunci când societatea le întoarce spatele. Noi nu putem să-i apărăm pe copiii şi pe femeile astea aşa cum ar trebui, şi atunci... da, ce-am putea face? spuse şi ridică mâinile. Dar crede că fostul ei soţ poate fi tras la răspundere pentru omorul pe care îl investigaţi?

— Da, aşa mi s-a părut, spuse Patrik. Şi avem destule indicii care ne spun acelaşi lucru. Destule cât să vrem să stăm de vorbă cu el.

— Cum spuneam şi data trecută, să ştiţi că n-o să fie deloc

uşor. Pe de o parte, nu vrem să riscăm să ne amestecăm în anchete legate de IE şi de activitatea lor. Pe de altă parte, e vorba de nişte băieţi pe care-i mai bine să-i evităm.

— Sunt conştient de asta, spuse Patrik. Dar având în vedere că toate indiciile duc spre Stefan Ljungberg, ar fi lipsă de profesionalism să nu vorbim cu el.

— Mă temeam c-o să zici asta, oftă Ulf. Uite cum facem. Vin cu unul dintre cei mai tari colegi de-ai mei şi mergem toţi patru să discutăm cu Stefan. Fără interogatorii, fără chestii provocatoare sau agresive. Doar stăm puţin de vorbă. O luăm încet şi vedem ce iese. Ce ziceţi?

— Ei, se pare că n-avem de ales.

— Bine. Dar mai repede de mâine-dimineaţă nu am cum. Aveţi pe cineva la care să puteţi înnopta?

— Probabil că la socrul meu, spuse Patrik şi aruncă o privire spre Gösta care dădu din cap. Apoi scoase telefonul şi-l sună pe Göran.

Erica se supără puţin când auzi că Patrik n-avea să ajungă acasă decât în ziua următoare. Dar n-avea ce să comenteze. Era cu totul altfel pe vremea când Maja era la fel de mică precum gemenii. Atunci se panica la gândul că trebuia să rămână singură cu ea peste noapte. Nici acum nu-i plăcea să doarmă fără Patrik, dar n-o neliniştea deloc gândul că trebuia să aibă grijă singură de trei copii. Toate păreau să se fi aranjat între timp şi era fericită că de data asta putea să se bucure de bebeluşii ei altfel decât pe vremea Majei. Asta nu însemna că nu o iubea la fel de tare pe Maja, ba dimpotrivă. Doar că era mai liniştită, mai sigură pe ea cu gemenii.

— Tata se întoarce mâine, îi spuse Majei, fără a primi vreun răspuns.

Când era Bolibompa la televizor, Majei nu i-ar fi păsat nici dacă ar fi plouat cu grenade. Gemenii mâncaseră bine, aveau scutecele schimbate şi adormiseră mulţumiţi în pătuţul pe care-l împărţeau. În plus, parterul era destul de curat de data asta, pentru că îi venise ideea strălucită să facă ordine până când se întorseseră ei de la grădiniţă. Aproape că se simţea liniştită.

Erica se duse în bucătărie, îşi făcu un ceai şi dezgheţă câteva chifle în cuptorul cu microunde. Se gândi puţin, apoi aduse teancul de hârtii despre Gråskär şi se aşeză lângă Maja cu ceaiul, chiflele şi poveştile despre fantome. În scurt timp era

complet cufundată în lumea stafiilor. Trebuia să-i arate neapărat lui Annie poveştile astea.

— N-ar trebui să pleci acasă, la fete?

Konrad îi aruncă o privire severă. Lămpile tocmai se aprinseseră în faţa biroului lor din secţia de poliţie de pe Kungsholmen.

— Pelle e de serviciu în seara asta. A muncit atât de mult peste program în ultimul timp că sigur o să-i prindă bine puţină activitate casnică.

Bărbatul Petrei avea o cafenea în Söder. Petra şi cu el se străduiau din răsputeri să organizeze o zi obişnuită, care să funcţioneze pentru toţi. Uneori, Konrad se întreba cum de reuşiseră să facă cinci copii, la cât de rar se întâlneau.

— Şi ţie cum ţi-a mers? spuse şi se întinse ca să se dezmorţească.

Fusese o zi lungă de muncă şi începea să-l doară spatele.

— Părinţii sunt decedaţi şi fraţi nu are. Mai caut, dar se pare că tipa nu-i combinată cu nimeni.

— Începi să te întrebi cum naiba s-a încurcat cu unul ca ăsta, spuse Konrad. Îşi aplecă capul ritmic, în stânga şi-n dreapta, ca să-şi relaxeze şi muşchii cervicali.

— Nu-i greu să ghiceşti ce gen e, spuse Petra dezgustată. E genul de pipiţă care trăieşte de pe urma frumuseţii ei, care nu vrea altceva de la viaţă decât s-o întreţină cineva. Căreia nu-i pasă de unde vin banii şi care îşi petrece toată ziua la shopping şi la cosmetică şi se odihneşte luând prânzuri lungi cu prietenele sau stă pe Sturehof şi bea vin alb.

— Aoleu, spuse Konrad. Cred că cineva are nişte prejudecăţi.

— Eu cu mâna mea le strâng de gât pe ale mele dacă se fac fufe din astea. După părerea mea, tipele astea n-au decât să se învinovăţească pe sine dacă închid ochii la tot pentru că, nu-i aşa, banii n-au miros.

— Nu uita că e implicat şi un copil mic, îi aminti Konrad şi văzu că expresia de pe chipul Petrei se înmuie imediat.

Era o dură, dar în acelaşi timp se topea imediat când venea vorba de copii care au de suferit.

— Da, ştiu, spuse încruntându-se. De asta stau aici, deşi e

zece seara, în timp ce Pelle se uită acasă la o versiune *live* a „Răscoalei de pe Bounty”. În niciun caz pentru fufa răsfăţată a unui bogătan.

Continuă să bată la tastatură un timp, apoi închise computerul.

— Gata, mergem. Am trimis nişte întrebări şi nu cred că diseară o să mai avansăm. Ne întâlnim cu cei de la Narcotice mâine-dimineaţă la opt şi o să trecem în revistă totul, împreună. Mai bine dormim câteva ore, să fim proaspeţi mâine.

— Eşti la fel de înţeleaptă ca de obicei, spuse Konrad şi se ridică. Sperăm că o să aflăm mai multe mâine.

— Da, altfel trebuie să recurgem la presă, spuse Petra dezgustată.

— Miros ei ceva oricum, o să vezi.

Konrad încetase de mult să se enerveze din cauza influenţei presei de scandal asupra muncii lor. Şi nici nu i se părea totul alb-negru, ca Petrei. Uneori îi ajutau, alteori le puneau beţe în roate. Oricum, n-aveau să dispară prea curând şi nu avea rost să lupte cu morile de vânt.

— Noapte bună, Konrad, spuse Petra şi ieşi pe coridor cu paşi mari.

— Noapte bună, spuse el şi stinse lumina.

Fjällbacka, 1873

Viaţa de pe insulă se schimbase, cu toate că multe rămâneau la fel. Karl şi Julian aveau aceeaşi licărire maliţioasă în ochi când o priveau şi uneori îi mai aruncau câte un comentariu jignitor. Dar nu-i păsa, pentru că acum îl avea pe Gustav. Era complet îndrăgostită de fiul ei fantastic şi, atâta timp cât îl avea pe el, putea să înghită orice. Putea să stea pe Gråskär până la moarte, atâta timp cât Gustav era lângă ea. Nimic altceva n-avea importanţă.

Siguranţa asta o liniştea. La fel şi credinţa în Dumnezeu. Vocea Domnului devenea tot mai clară cu fiecare zi petrecută pe insula pustie. Îşi dedică tot timpul liber Bibliei şi mesajul îi umplea sufletul, astfel că reuşi să ignore tot restul.

Spre mâhnirea lui Emelie, Dagmar se prăpădise la doar două luni după întoarcerea ei pe insulă. Se întâmplase într-un mod atât de cumplit, încât Emelie abia îndrăznea să se gândească la asta. Cineva pătrunse într-o noapte în casa ei, cu gândul să-i fure puţina agoniseală pe care o ţinea acolo. O găsise o prietenă în dimineaţa următoare, omorâtă în bătaie. Lui Emelie i se umezeau acum ochii imediat ce se gândea la Dagmar şi la soarta ei crudă. Uneori nu se simţea în stare nici măcar să se gândească la asta. Cine putea fi în halul ăla de nemilos şi de hain încât să curme viaţa unei bătrâne care nu deranjase pe nimeni?

Noaptea, morţii şopteau un nume. Ei ştiau cine fusese făptaşul şi voiau s-o facă să îi asculte. Dar Emelie nu voia să ştie, nu voia să audă. Îi ducea dorul lui Dagmar din tot sufletul, atâta tot. S-ar fi simţit mai în siguranţă ştiind-o acolo, în Fjällbacka, cu toate că nici acum nu i se permitea să-i însoţească pe bărbaţi şi nu izbutise să se mai întâlnească cu ea. Şi acum ea murise, iar Emelie şi Gustav erau singuri din nou.

Dar nu de tot. Când revenise cu Gustav în braţe, o

aşteptaseră pe stânci. Îi uraseră bun venit pe insulă. Acum, de la un timp, îi vedea fără niciun efort. Gustav avea un an şi jumătate şi, chiar dacă nu fusese sigură la început, îşi dăduse seama că şi el îi vede. Uneori zâmbea cu gura până la urechi şi făcea semne cu mâna. Prezenţa lor îl bucura şi fericirea lui era singurul lucru care conta în lumea lui Emelie.

Viaţa putea fi monotonă pe insulă. Toate zilele erau la fel şi, cu toate acestea, Emelie se simţea mai fericită decât oricând. Preotul venise iarăşi în vizită. Emelie avea senzaţia că îşi făcea griji şi că vrea să vadă cum o duceau. Dar nu era cazul să-şi facă griji. Izolarea care altădată îi dădea fiori reci acum n-o mai afecta deloc. Îi ajungea compania pe care o avea. Viaţa ei nu mai era lipsită de sens. Cine ar fi îndrăznit să ceară mai multe? Preotul plecase acasă liniştit. Văzuse expresia calmă de pe faţa ei, văzuse Biblia uzată de atâta citit, deschisă pe masa de bucătărie. Îl mângâiase pe Gustav pe obraz, îi strecurase o bombonică şi spusese că e un băiat chipeş. Emelie nu-şi mai încăpuse în piele de mândrie.

Karl, în schimb, îl ignora complet pe băiat. Era ca şi când fiul lui n-ar fi existat pentru el. Se mutase definitiv din dormitor şi se culca în camera de la parter. Julian trebuise să se mulţumească cu banca din bucătărie. Băiatul ţipa prea mult, afirmase Karl, dar Emelie bănuise că-i trebuise doar o scuză ca să nu mai trebuiască să împartă patul conjugal cu ea. Lui Emelie nu-i păsa câtuşi de puţin. Dormea cu Gustav, cu braţul lui dolofan în jurul gâtului şi cu guriţa lipită de obrazul ei. Şi asta era tot ce îi trebuia. Asta şi Dumnezeu.

Petrecuseră o seară plăcută la Göran. Erica şi Anna îşi trăiseră o mare parte din viaţă neştiind că aveau un frate, dar acesta devenise repede apropiat de surorile lui mai mici şi atât Patrik, cât şi Dan îl plăceau mult pe cumnatul lor. Märta, mama lui adoptivă, care luase cina cu ei în seara precedentă, era o minunată doamnă bătrână care fusese primită cu braţele deschise de întreaga familie.

— Sunteţi agitaţi? îi întrebă Ulf în parcarea din faţa secţiei de poliţie.

Fără a aştepta răspunsul, li-l prezentă pe colegul lui, Javier. Acesta era şi mai înalt decât Ulf şi într-o formă mult mai bună. Părea mai rezervat decât colegul lui. Dădu, tăcut, mâna cu Patrik şi Gösta.

— Veniţi după noi? zise Ulf şi se înghesui după volanul unei maşini de poliţie fără însemne.

— Sigur, numai să nu conduci prea repede. Nu prea ştiu drumul pe aici, spuse Patrik şi se duse cu Gösta spre maşina lui.

— O să conduc ca un instructor, strigă Ulf râzând.

Cei patru traversară oraşul şi ajunseră într-o zonă cu mai puţine clădiri. După douăzeci de minute, nu se mai vedea aproape niciuna.

— Zici că suntem la ţară, spuse Gösta şi privi în jur. Ăştia stau în pădure, sau ce?

— Poate că nu-i de mirare că preferă să stea mai izolaţi. Probabil că nu le plac vecinii băgăcioşi.

— Mai mult ca sigur.

Ulf încetini în faţa lor şi intră în curtea unei case mari. Nişte câini se apropiară de maşini, lătrând violent.

— Să-mi bag picioarele, ce urăsc câinii, spuse Gösta şi se holbă prin parbriz.

Tresări când un câine mare, un rottweiler, începu să latre chiar în faţa portierei lui.

— Cred că mai mult latră decât muşcă, spuse Patrik oprind motorul.

— Da, aşa zici tu, spuse Gösta, fără să arate că ar intenţiona să deschidă portiera.

— Ei, haide.

Patrik coborî din maşină, dar înlemni când se trezi înconjurat de trei câini care lătrau cu dinţii dezveliţi.

— Cheamă-ţi câinii, strigă Ulf şi după un minut un bărbat apăru în cadrul uşii.

— De ce? Doar îşi fac treaba. Ţin departe musafirii nepoftiţi, spuse acesta cu un zâmbet amuzat şi cu braţele încrucişate pe piept.

— Termină, Stefan. Vrem să stăm doar puţin de vorbă. Cheamă câinii ăia nenorociţi acum.

Stefan râse şi duse o mâna la gură. Vârî degetul arătător şi cel mare în gură şi fluieră zgomotos. Câinii amuţiră imediat. Alergară la stăpânul lor şi se culcară la picioarele lui.

— Gata, acum eşti mulţumit?

Patrik nu se putu abţine să nu remarce că şeful IE arăta foarte bine. Dacă n-ar fi fost răceala din ochii lui, ar fi putut fi considerat chiar arătos. Hainele contraziceau şi ele impresia: purta jeanşi rupţi, un tricou pătat şi o vestă neagră de motociclist. În picioare avea papuci cu talpă de lemn.

În jurul lui apărură mai mulţi bărbaţi. Cu aceeaşi privire ameninţătoare şi atentă.

— Ce vreţi? Sunteţi pe o proprietate privată, spuse Stefan, care părea că le urmăreşte şi cea mai mică mişcare.

— Voiam să discutăm puţin cu tine, repetă Ulf şi ridică mâinile în aer încercând să demonstreze că n-are intenţii rele. Nu vrem scandal. Vrem doar să stăm jos şi să vorbim.

Nimeni nu scoase o vorbă mult timp. Stefan păru că se gândeşte şi ceilalţi aşteptară fără să crâcnească.

— Bine, intraţi atunci, spuse până la urmă Stefan şi ridică din umeri, de parcă i-ar fi fost indiferent.

Făcu stânga-mprejur şi intră în casă.

Ulf, Javier şi Gösta îi urmară exemplul, iar Patrik se luă după ei, cu inima bubuind.

— Staţi jos.

Stefan arătă spre câteva fotolii aflate lângă o masă murdară cu blat de sticlă. El se aşează pe o canapea ţipătoare de piele şi

întinse braţele pe spătar. Masa era plină cu cutii de bere, ambalaje de pizza şi chiştoace, din care unele erau aruncate în scrumiere, altele direct pe masă.

— N-am apucat să fac curat, rânji Stefan, apoi deveni serios. Ce vreţi?

Ulf se uită la Patrik, care îşi drese glasul. Se simţea cât se poate de prost, ştiind că se află în cuibul unei bande de motociclişti. Dar acum nu mai era cale de întoarcere.

— Suntem de la poliţia din Tanumshede, spuse şi constată furios că vocea îi tremura. Nu mult, dar suficient ca ochii lui Stefan să licărească amuzaţi. Vrem să vă întrebăm câte ceva legat de un caz de vătămare corporală care a avut loc în februarie. Pe Erik Dahlbergsgatan. Victima se numeşte Mats Sverin.

Patrik se opri. Stefan îl privi, cu nedumerire jucată.

— Da, şi?

— Conform unui martor, se pare că a fost agresat de câţiva bărbaţi care purtau pe spate emblema voastră.

Stefan râse ironic şi se uită la oamenii lui, care rămăseseră pe fundal, în alertă. Hohotiră cu toţii.

— Aha, dar tipul ce zice? Cum îl chema… Max?

— Mats, spuse Patrik rezervat.

Li se servea un show, asta era clar, dar deocamdată nu avea destule informaţii ca să distrugă faţada de siguranţă a lui Stefan Ljungberg.

— Îmi cer scuze. Ce zice Mats? Ne-a identificat, sau ce?

Stefan întinse şi mai mult braţele. Părea că vrea să ocupe toată canapeaua. Un câine se apropie de el şi i se culcă la picioare.

— Nu, spuse Patrik fără chef. Nu a făcut-o.

— Ei, vezi, spuse Stefan şi rânji din nou.

— Mi se pare cam ciudat că nu te interesează cine e tipul ăsta de care ţi-am spus, spuse Ulf şi încercă să ademenească la el câinele.

Gösta îl privi de parcă ar fi fost nebun, dar câinele se ridică, se legănă până la Ulf şi se lăsă scărpinat după ureche.

— Lolita n-a învăţat să urască încă mirosul de poliţai, spuse Stefan. Dar o învăţ eu. Şi în ceea ce-l priveşte pe Mats ăsta, n-am cum să ţin un registru cu toţi oamenii din lume. Sunt om de afaceri şi intru în contact cu o grămadă de oameni.

— A lucrat pentru o organizaţie numită Fristad. Ţi se pare cunoscut numele? întrebă Patrik.

Cu cât stăteau mai mult acolo, cu atât simţea că-l dispreţuieşte mai tare pe bărbatul din faţa lui. Şi joaca asta era doar frustrantă. Era convins că Stefan ştia despre ce vorbeau şi ştia că el ştie. Cel mai mult şi-ar fi dorit ca Ulf să-l cheme la secţie, ca să poată fi identificat de martorul de pe Erik Dahlbergsgatan. Pentru că, deşi nu li se confirmase că Stefan fusese la faţa locului şi că îl bătuse pe Mats Sverin, Patrik era convins de acest lucru. Având în vedere cât de personală era treaba, părea puţin probabil ca Stefan să-şi fi lăsat vreuna dintre gorile să se ocupe de sarcină.

— Fristad? Nu, nu mi se pare cunoscut.

— Ce ciudat. Ei te cunosc pe tine. Chiar foarte bine.

Patrik simţea că fierbe.

— Aha, spuse Stefan şi se prefăcu nedumerit.

— Cum mai e cu Madeleine în ultimul timp? îl întrebă Ulf.

Lolita se culcase pe spate lăsându-se scărpinată pe burtă.

— Ei, ştii cum e cu muierile astea. Ne-am ciondănit puţin, dar… nimic grav.

— V-aţi ciondănit? spuse Patrik încleştându-şi fălcile, în vreme ce Ulf îi aruncă o privire de avertizare.

— E acasă? întrebă.

Javier nu scosese nicio vorbă până atunci. Simpla lui prezenţă emana putere fizică pură. Patrik îşi dădu seama de ce-l luase Ulf cu el.

— Chiar acum nu, spuse Stefan. Dar sigur o să-i pară rău că v-a ratat. Muierilor le plac musafirii.

Părea absolut calm. Patrik se abţinu cu greu să nu-i pocnească mutra surâzătoare.

Stefan se ridică. Lolita sări imediat în sus şi se întoarse cu coada între picioare la stăpânul ei. Se lipi de picioarele lui, de parcă ar fi vrut să-şi ceară scuze că plecase de lângă el, şi Stefan se aplecă să o mângâie.

— Dacă asta e tot… Mai am şi altceva de făcut.

Patrik simţi că ar mai fi avut o mie de întrebări. Despre cocaină, despre Madeleine, despre Fristad şi crimă. Dar Ulf îi mai aruncă o privire de avertizare şi făcu semn din cap către uşă. Patrik îşi înghiţi cuvintele. Trebuia să se mulţumească cu atât.

— Sper că şi-a revenit tipul. Ăla care a fost bătut, vreau să spun. Chestiile astea pot scăpa de sub control. Stefan se postă în cadrul uşii şi aşteptă ca musafirii să plece.

Patrik se holbă la el.

— E mort. A fost împuşcat, spuse cu faţa atât de aproape de cea a lui Stefan, încât îi simţi respiraţia, ce puţea a bere regurgitată şi a ţigări.

— Împuşcat?

Rânjetul dispăru de pe faţa lui şi, pentru o fracţiune de secundă, Patrik avu impresia că detectează uimire adevărată în ochii lui.

— Şi ai găsit casa pe loc, când te-ai întors ieri? zise Konrad uitându-se la Petra prin ochelarii săi cu lentile mici şi rotunde.

— Da, da, spuse Petra, dar părea absentă.

Era concentrată pe ceva de pe monitor. După un timp, trase scaunul şi se întoarse spre Konrad.

— Am găsit ceva în registru. Nevasta lui Wester deţine o proprietate în Bohuslän, în arhipelag, aproape de… se aplecă şi citi… Fjällbacka.

— E un loc frumos. Am fost în concediu acolo, în câteva veri.

Petra îl privi surprinsă pe Konrad. Nu ştia de ce, dar nu şi-l putea imagina făcând ceva în concediu. Se muşcă de limbă ca să nu-l întrebe cine îl însoţise.

— Unde e? întrebă. Aoleu, pare că deţine o insulă întreagă. Gråskär.

— Între Uddevalla şi Strömstad, spuse Konrad.

Verifică toate apelurile din telefonul lui Fredrik Wester. Apeluri date şi apeluri primite. Era o sarcină plictisitoare, dar trebuia făcută şi telefoanele puteau fi o mină de aur în privinţa anumitor anchete. Dar se îndoia că avea să găsească ceva. Tipii ăştia erau prea şmecheri ca să lase urme după ei. Toţi foloseau cartele pre-pay pe care la aruncau după fiecare apel mai dubios. Dar nu se ştia niciodată. Răbdarea era atuul lui principal. Dacă exista vreun indiciu interesant în lista aia interminabilă, sigur avea să-l găsească.

— Eu n-am găsit încă numărul ei de mobil, aşa că mai bine îi întrebăm pe colegii cei noi de acolo. Asta dacă există vreo

secţie. Că nu e chiar o metropolă. Ce zici, să sunăm mai bine la Göteborg?

— Nu, la Tanumshede, spuse Konrad şi continuă să introducă numere de telefon ca să le compare cu baza de date. Cea mai apropiată secţie de poliţie e la Tanumshede.

— Tanumshede? De ce mi se pare cunoscut?

— Presa de scandal a făcut mare tam-tam cu cazul ăla de omor, ceva cu droguri. Konrad îşi scoase ochelarii şi îşi masă rădăcina nasului cu degetul mare şi arătătorul, întotdeauna îl dureau ochii după atâta holbat la liste scrise mărunt pe monitor.

— Aşa e. Se pare că nu doar în oraşe mari ai de-a face cu grozăvii din astea.

— Nu, mai există şi alte locuri în afară de Stockholm. Poate sună ciudat, dar chiar aşa e, spuse Konrad. Ştia că Petra era din Stockholm şi că-şi petrecuse toată viaţa acolo. Nu călătorise decât arareori mai sus de Uppsala sau mai jos de Södertälje.

— Şi tu? Tu de unde eşti? îl întrebă Petra pe un ton ironic.

Îşi dădea seama însă cât de ciudat era să pună întrebarea asta cuiva cu care lucra de cincisprezece ani.

— Din Gnosjö, spuse Konrad cu privirea aţintită pe listele lui.

Petra se holbă la el.

— Din Småland? Dar n-ai accent deloc.

Konrad ridică din umeri. Petra deschise gura ca să-l mai întrebe ceva, dar se răzgândi. Aflase şi de unde e Konrad, şi unde îşi petrecea concediile. Era suficient pentru o zi.

— Gnosjö, repetă mirată, apoi ridică receptorul. Îi sun pe colegii din Tanumshede.

Konrad dădu din cap. Era complet pierdut în universul cifrelor.

— Arăţi cam obosit, dragul meu, spuse Erica şi-l sărută pe Patrik pe gură.

Îi ţinea pe ambii băieţi în braţe. Patrik îi pupă pe creştet.

— Da, mă simt un pic şifonat, dar tu? Cum ţi-a mers? spuse cu o expresie vinovată.

— N-a fost nicio problemă, să ştii.

Era chiar surprinsă de cât de sinceră păruse, dar chiar vorbea serios. Nu se întâmplase nimic rău, iar acum Maja era la grădiniţă; gemenii tocmai mâncaseră ceva de prânz şi erau

sătui şi fericiţi.

— A meritat să vă deplasaţi până acolo? Ce mai făceau Göran şi Märta? îl întrebă aşezându-i pe gemeni pe o pătură. E cafea făcută.

— Mersi, aş bea o ceaşcă, zise Patrik şi intră după ea în bucătărie. Nu pot să stau mult, trebuie să mă reped până la secţie.

— Stai jos câteva minute şi relaxează-te, spuse Erica şi aproape că-l trânti pe un scaun.

Puse o ceaşcă de cafea în faţa lui şi Patrik sorbi din ea plin de recunoştinţă.

— Uite, am făcut şi nişte chifle, spuse ea şi aşează pe masă o farfurie cu chifle calde.

— Ia te uită! Se pare că ai totuşi şanse să te faci gospodină, spuse Patrik, dar pricepu imediat că gluma nu fusese apreciată, după privirea urâtă a Ericăi.

— Hai, povesteşte-mi, spuse ea şi se aşează la masă.

Patrik îi povesti pe scurt ce se întâmplase la Göteborg. După voce, părea că se dăduse bătut.

— Şi Göran, şi Märta sunt bine. Vor să ne facă o vizită într-un weekend, cât de curând. Cică dacă avem chef.

Erica se lumină la faţă.

— Ar fi super! Îl sun pe Göran după-masă şi stabilim un weekend. Apoi deveni serioasă. Tocmai mi-am amintit ceva. Bănuiesc că nimeni nu i-a povestit lui Annie de Gunnar.

Patrik se uită la ea şi-şi dădu seama că are dreptate.

— Nu, nu cred. Dar poate c-a sunat ea la Signe.

— Signe e la spital. Se pare că e complet dusă.

Patrik dădu din cap.

— O sun mâine, cu prima ocazie.

— Bine, spuse Erica zâmbind. Apoi se ridică, îşi mută ceaşca de cafea mai încolo şi i se aşează călare pe genunchi, îi trecu degetele prin păr şi îl sărută blând.

— Mi-a fost dor de tine…

— Mmm, şi mie, spuse el şi o cuprinse de mijloc.

Din camera de zi se auzea gângureala fericită a gemenilor. Patrik zări o scânteie bine cunoscută în ochii Ericăi.

— Aveţi chef, doamnă dragă, să mă urmaţi la etaj pentru o clipă?

— Da, mulţumesc, domnul meu, cu cea mai mare plăcere.

— Păi, atunci ce aşteptăm? spuse Patrik şi se ridică iute, cât pe ce s-o răstoarne pe Erica. O luă de mână şi o conduse spre scări. Dar în clipa în care puse piciorul pe prima treaptă îi sună mobilul. Încercă să-l ignore şi să continue să urce, dar Erica se împotrivi.

— Trebuie să răspunzi, dragule. Poate fi de la secţie.

— Pot să aştepte, zise el. Pentru că, crede-mă, asta n-o să ne ia mult. O trase de mână, dar fără succes.

— Nu ştiu dacă mi-a plăcut argumentul ăsta, spuse ea zâmbind. Şi ştii şi tu că trebuie să răspunzi.

Patrik oftă. Ştia că are dreptate, oricât de deprimant ar fi fost.

— Altă dată? spuse şi se îndreptă spre hol, unde telefonul suna în buzunarul hainei sale.

— Cu plăcere, spuse Erica şi făcu o plecăciune.

Patrik râse şi scoase telefonul. Chiar că o iubea pe nevasta asta scrântită a lui.

Mellberg îşi făcea griji. Avea impresia că toată viaţa lui depinde de felul în care avea să rezolve problema asta.

Rita se plimba pe afară cu Leo şi fetele erau la serviciu. El se furişase afară din secţie ca să se uite puţin la canalele de sport. Dar, pentru prima dată, nu putu să se concentreze pe televizor, ci începu să se plimbe de colo-colo cu capul vâjâindu-i de atâtea griji.

Dintr-odată se opri. Ehei, cum naiba să nu poată să rezolve! Soluţia se aflase tot timpul în faţa lui. Ieşi repede pe uşă şi coborî la biroul de la parter. Alvar Nilsson stătea în spatele pupitrului său.

— Hai, salut, Mellberg!

— Salutare, răspunse Mellberg afişând cel mai larg zâmbet al lui.

— Ce zici? Îmi ţii de urât?

Alvar deschise sertarul de sus şi scoase o sticlă de whisky.

Mellberg se luptă cu sine, dar lupta se termină scurt, ca de obicei.

— Da, ce mama dracu’, spuse el şi luă loc.

Alvar îi întinse un pahar.

— Da, păi, aş avea ceva treabă de rezolvat. Cu tine.

Mellberg roti paharul cu whisky în mână şi savură momentul de dinainte de-a lua prima înghiţitură.

— Aha, şi cu ce te pot ajuta?

— Fetelor le-a venit ideea că vor să se mute.

Alvar păru amuzat. „Fetele” aveau peste treizeci de ani.

— Da, de obicei aşa evoluează lucrurile. Se lăsă pe spate şi-şi împreună degetele pe ceafă.

— Problema e că eu şi cu Rita nu vrem să se mute prea departe.

— Am înţeles. Dar în momentul de faţă e greu să găseşti un apartament în Tanumshede.

— Tocmai de asta mă gândeam că poate m-ai putea ajuta.

Mellberg se aplecă în faţă şi se uită drept în ochii lui Alvar.

— Eu? Doar ştii care-i mişcarea pe-aci. N-am niciun apartament liber. Nici măcar o cămăruţă.

— Ai un apartament superb, cu trei camere, chiar sub noi.

Alvar îl privi uimit.

— Singurul apartament cu trei camere e… apoi tăcu. Scutură din cap. Nu, în vecii vecilor. Nu, n-am cum. Bente n-o să fie de acord nici moartă.

Alvar întinse gâtul şi privi neliniştit spre camera de alături, unde lucra secretara şi amanta lui norvegiană.

— Asta deja nu-i problema mea. Dar ar putea fi a ta, spuse Mellberg coborând tonul. Nu cred că Kerstin ar aprecia… aranjamentul ăsta al tău.

Alvar se holbă la el şi, preţ de o clipă, Mellberg îşi făcu griji. Dacă se pripise, Alvar putea să-l dea afară din birou în şuturi. Îşi ţinu respiraţia. În secunda următoare Alvar începu să râdă în hohote.

— Ce mă-sa, Mellberg. Văd că te dai dur. Doar nu-ţi închipui c-o să las o muiere să strice prietenia noastră. Rezolvăm noi cumva. Fac eu nişte manevre şi îi găsesc altceva lui Bente. Fetele se mută peste o lună, ce zici? Dar n-am de gând să vă zugrăvesc sau alte prostii. De asta vă ocupaţi voi. Ne-am înţeles? spuse el şi-i întinse mâna.

Mellberg răsuflă uşurat şi strânse tare mâna lui Alvar.

— Ştiam eu că pot avea încredere în tine, spuse.

Îi tremura stomacul de bucurie. Băieţelul avea să se mute, dar numai cu un etaj mai jos. Trebuia doar să coboare scările şi putea să-l viziteze de câte ori voia.

— Atunci eu zic să sărbătorim cu o duşcă, spuse Alvar.

Mellberg împinse paharul spre el.

La centrul spa toată lumea muncea febril, dar lui Vivianne i se părea că totul se mişcă în *slow motion.* Erau atâtea lucruri care trebuiau aranjate şi era o miză atât de mare în joc! Dar, mai ales, nu se putea abţine să nu se gândească la răspunsul evaziv al lui Anders. Îi ascundea ceva şi asta crease o prăpastie între ei, atât de latã şi de adâncă, încât abia reuşea să desluşească partea cealaltă.

— Unde vrei să punem mesele pentru bufet?

O chelneriţă o privea, nedumerită. Vivianne fu nevoită să se adune.

— Uite, acolo, în stânga. Într-un şir lung, ca să fie accesibile de pe ambele părţi.

Totul trebuia organizat şi trebuia să iasă perfect. Mesele, mâncarea, spa-ul, tratamentele. Camerele trebuiau decorate cu flori şi coşuri cu fructe pentru invitaţii de onoare. Şi scena trebuia pregătită pentru formaţie. Nimic nu trebuia lăsat la voia întâmplării.

Vocea începu să i se taie în timp ce dădea indicaţii în stânga şi-n dreapta. Inelul îi strălucea pe deget; se forţă să nu-l smulgă de acolo şi să-l dea de pereţi. N-avea voie să-şi piardă controlul acum, nu când era atât de aproape de ţel şi viaţa ei avea să ia, în sfârşit, o turnură diferită.

— Bună, pot să te ajut cu ceva?

Anders arăta groaznic, de parcă n-ar fi dormit deloc toată noaptea. Avea părul ciufulit şi cearcăne negre.

— Am încercat să dau de tine toată dimineaţa. Unde ai fost? îl întrebă neliniştită. Gândurile negre nu-i dădeau deloc pace. N-ar fi crezut niciodată că Anders putea face aşa ceva, dar nu mai era sigură. De unde să ştie ce era în capul unui om?

— Aveam mobilul închis. Trebuia să dorm, spuse el fără a o privi în ochi.

— Dar… spuse ea şi se opri.

Nu avea niciun rost. În ciuda a tot ce împărtăşiseră înainte, Anders hotărâse acum s-o lase pe dinafară. Şi nici n-ar fi putut să-i explice cât de mult o rănea comportamentul lui.

— Vezi dacă avem destulă băutură, spuse ea. Şi pahare. Dacă faci asta, îţi rămân recunoscătoare.

— Sigur, fac totul pentru tine. Doar ştii, spuse Anders şi, preţ de o clipă, adoptă vechiul său ton. Apoi se întoarse şi plecă spre bucătărie.

Da, ştiu, îşi zise Vivianne. Lacrimile îi curgeau pe obraji. Vivianne le şterse cu mâneca bluzei şi o porni spre salonul spa. N-avea voie să cedeze acum. Avea timp pentru asta mai încolo. Acum trebuia să verifice dacă aveau destul ulei de masaj şi cremă de gomaj cu stridii.

— Am primit un telefon de la Departamentul de Combatere a Crimei Organizate din Stockholm. Vor să dea de Annie Wester.

Patrik văzu perplexitatea de pe feţele colegilor lui. Exact aşa trebuie să fi arătat şi el când răspunsese la telefon, cu mai puţin de o jumătate de oră în urmă. Fusese sunat de Annika.

— De ce? întrebă Gösta.

— L-au găsit mort pe bărbatul ei şi îşi făceau griji să nu cumva să zacă şi ea în vreun şanţ, cu fiul ei. Fredrik Wester era printre cei mai notorii traficanţi de droguri.

— Nu, pe bune? spuse Martin.

— Da, mi-a picat şi mie faţa când am auzit. Dar se pare că cei de la Narcotice îl aveau în vizor de mult timp şi alaltăieri a fost găsit mort, împuşcat în pat. Se pare că a stat acolo ceva timp. Câteva săptămâni, cică.

— Dar de ce nu l-au găsit mai devreme? întrebă Paula.

— Se pare că aveau bagajele făcute. Toată familia urma să plece în Italia, la casa lor de vacanţă, şi urma să stea acolo toată vara. Aşa că toţi s-au gândit că sunt plecaţi.

— Şi Annie? spuse Gösta.

— Cum spuneam, la început s-au temut ca nu cumva să zacă pe undeva, cu capul ciuruit prin vreo pădure. Dar acum, după ce le-am confirmat că sunt aici amândoi, ei zic că a fugit cu copilul de cei care l-au omorât pe bărbatul ei. Poate a fost chiar martoră la crimă, şi în cazul ăsta face bine că se ascunde. Nu este exclusă nici varianta cea mai rea, că poate fi ea cea care l-a omorât.

— Şi acum ce se întâmplă? întrebă Annika, puţin zăpăcită.

— Doi dintre cei care se ocupă de caz vor să vină aici mâine. Vor să vorbească cu ea cât de curând. Aşa că n-o să ne deplasăm nici noi până acolo înainte să vină ei.

— Dar dacă sunt în pericol? întrebă Martin.

— Deocamdată nu s-a întâmplat nimic şi mâine o să primim întăriri. Să sperăm că ei ştiu mai bine ce e de făcut.

— Da, probabil că e mai bine să-i lăsăm pe cei de la Stockholm să se ocupe, îl aprobă Paula. Dar oare sunt singura care crede că…

— Că poate exista o legătură între cazul lui Fredrik Wester şi cel al lui Mats Sverin? Da, mi-a trecut şi mie prin cap, spuse Patrik.

Începuse să creadă că ştia cine e vinovatul, dar noutăţile astea întorseseră totul pe dos.

— Şi cum a fost la Göteborg? întrebă Martin, de parcă ar fi ghicit gândul Paulei.

— Şi rău, şi bine.

Patrik le povesti ce se întâmplase în cele două zile cât lipsise cu Gösta. Când termină, niciunul nu scoase o vorbă, în afară de Mellberg, care se hlizea pe furiş de ceva ce-i trecea prin cap, pare-se, chiar atunci. Şi nu dădea deloc bine că mai mirosea şi a alcool.

— După atâta timp fără niciun indiciu, ne-am trezit cu două variante. Ambele foarte credibile, concluzionă Paula.

— Da, şi de aceea e foarte important să nu rămânem blocaţi pe aceeaşi placă şi să continuăm să lucrăm. Mâine o să vină şi colegii de la Stockholm şi atunci o să putem sta de vorbă cu Annie. Aştept un telefon şi de la Ulf, din Göteborg. Vreau să ştiu cum să procedăm mai departe cu cei de la IE. Şi-i mai avem şi pe băieţii de la Tehnic. Încă n-am identificat glonţul ăla? întrebă Patrik fără a şti cui adresase întrebarea.

Paula scutură din cap.

— S-ar putea să ne ia ceva timp. Au verificat şi barca, dar n-am auzit încă nimic de la ei.

— Şi punga de cocaină?

— Avem o amprentă neidentificată.

— Aşa e, m-am gândit la o chestie, apropo de barcă. Ar trebui să vorbim cu cineva care ştie cum e cu curenţii ăştia de aici, cum a plutit barca aia şi de unde, toate astea.

Patrik privi în jur şi se opri la Gösta.

— Mă ocup eu, spuse Gösta pe un ton uşor obosit. Ştiu cu cine să stau de vorbă.

— Bine.

Martin ridică mâna.

— Da? Patrik dădu din cap spre el.

— Paula şi eu am vorbit cu Lennart despre hârtiile din servieta lui Mats.

— Ah, da. Şi a aflat ceva?

— Din păcate, se pare că totul e în regulă. Sau, mă rog, din fericire. Depinde cum o priveşti, spuse Martin şi se îmbujoră.

— Lennart n-a descoperit nimic dubios, le explică Paula. Ceea ce nu înseamnă neapărat că nu există, dar conform documentelor de la Mats totul ar fi în regulă.

— OK. Şi de laptop ce ştiţi?

— Mai durează o săptămână, spuse Paula.

Patrik oftă.

— E de aşteptat o grămadă, se pare, dar trebuie să continuăm să lucrăm cu ce avem. Eu o să stau aici şi o să iau la puricat tot ce am aflat până acum, ca să-mi dau seama mai bine cam pe unde suntem şi dacă nu ne-a scăpat ceva. Gösta, tu te ocupi de chestia cu barca. Martin şi Paula… spuse şi se gândi puţin. Voi începeţi să săpaţi împreună şi încercaţi să aflaţi cât mai multe despre activitatea celor din IE şi despre Fredrik Wester. Colegii de la Göteborg şi cei de la Stockholm ne-au promis că vor colabora cu noi. O să primiţi datele lor de contact şi vă rog să le cereţi tot materialul de care dispun şi pe care îl pot difuza. Vedeţi voi cum vă împărţiţi sarcinile.

— OK, spuse Paula.

Martin dădu aprobator din cap şi ridică din nou mâna, timid.

— Ce se întâmplă cu Fristad? O să-i reclamaţi?

— Nu, spuse Patrik. Am hotărât să n-o facem. Din câte ne dăm seama, n-avem niciun motiv s-o facem.

Martin păru uşurat.

— Dar cum aţi descoperit-o pe tipa lui Sverin?

Patrik aruncă o privire spre Gösta, care plecă ochii în pământ.

— Prin muncă serioasă de poliţist. Şi puţin instinct, spuse el şi bătu din palme. Deci gata, la treabă.

Fjällbacka, 1875

Zilele se transformară în săptămâni şi lunile în ani. Emelie se liniştise şi se acomodase cu ritmul calm de pe Gråskär. Era ca şi când ar fi trăit în armonie cu insula însăşi. Ştia exact când înfloreau nalbele, când se făcea toamnă, când îngheţa marea şi când se dezgheţa. Insula era lumea ei şi în lumea asta Gustav era regele. Era un copil fericit. Emelie se mira în fiecare zi cât se bucura băiatul de existenta aceea limitată.

Karl şi Julian abia mai schimbau câte o vorbă cu ea. Trăiau vieţi paralele, cu toate că se înghesuiau în acelaşi loc îngust. Nu prea-i mai aruncau nici vorbe de ocară. Era ca şi când n-ar mai fi fost om, cineva care îi putea agasa prin prezenţă. În schimb, păreau acum s-o considere invizibilă. Se ocupa de tot ce trebuia, dar, în rest, nu era nevoie să-i dea importanţă. Până şi Gustav se adaptă ordinii aceleia stranii. Nu încerca să se apropie niciodată de Karl sau de Julian. Erau mai puţin reali pentru el decât morţii. Şi Karl nu-i spunea niciodată pe nume. „Băiete”, aşa îi zicea în puţinele ocazii când i se adresa.

Emelie ştia exact momentul când ura din ochii lui se transformase în indiferenţă. De curând, când Gustav împlinise doi ani, Karl tocmai se întorsese din Fjällbacka cu o expresie greu de interpretat. De data asta el şi Julian nu se opriseră la Abela, şi deja acest fapt în sine i se păruse neobişnuit. Trecuseră câteva ore fără să fi spus nimic şi Emelie încercă să ghicească ce i se pregătea. Până la urmă Karl pusese o scrisoare pe masa din bucătărie.

— Tata a murit, rostise.

Şi era ca şi când ceva s-ar fi eliberat înăuntrul lui în clipa aceea. De parcă ar fi ştiut că e liber. Emelie îşi dorea să fi aflat mai multe despre Karl şi tatăl lui de la Dagmar, dar acum era prea târziu. Nu mai avea ce să facă şi se bucura că soţul ei îi lăsa în pace, pe ea şi pe Gustav.

Odată cu trecerea anilor, devenise din ce în ce mai convinsă de prezenţa lui Dumnezeu în toate fiinţele şi lucrurile de pe Gråskär. Era recunoscătoare că ea şi Gustav trăiau acolo şi că puteau să simtă spiritul divin în unduirea apei, să-i audă vocea în susurul vântului. Fiecare zi era un dar şi Gustav era un băiat încântător. Ştia că se apropia de limita îngâmfării gândind astfel despre fiul ei, propria sa zămislire. Dar Biblia spunea că Dumnezeu îl crease după chipul Său şi Emelie spera că avea să i se ierte păcatul acesta. Pentru că era atât de frumos, cu părul blond şi cârlionţat, cu ochii albaştri umbriţi de gene lungi care i se lipeau de obraji când adormea lângă ea, în fiecare seară. Sporovăia neîncetat, cu ea şi cu morţii. Uneori se oprea şi îl asculta pe furiş, zâmbind. Scotea din el numai lucruri deştepte şi morţii aveau multă răbdare cu el.

— Am voie să ies, mamă?

O trase de fustă şi ridică ochii spre ea.

— Sigur că ai voie, zise Emelie, apoi se aplecă şi-l sărută pe obraz. Dar ai grijă să nu aluneci în apă.

Emelie îl privi cum dă buzna pe uşă. De fapt, nu-şi făcea griji. Ştia că nu era singur. Asupra lui vegheau şi morţii, şi Dumnezeu.

Sâmbăta sosi cu cea mai frumoasă vreme posibilă. Soare, cer azuriu şi o briză uşoară. Toată Fjällbacka părea în expectativă. Cei norocoşi, care primiseră o invitaţie la inaugurarea din seara aceea, dedicaseră o mare parte a săptămânii alegerii ţinutei şi coafurii potrivite. Toată elita comunei era invitată şi se zvonea că aveau să vină şi vedete din Göteborg.

Dar Erica avea altele pe cap. În dimineaţa aceea îi venise o idee. Era mai bine dacă Annie primea vestea despre Gunnar de la ea, şi nu prin telefon. Se gândea să ia barca până acolo şi să-i înmâneze lui Annie şi materialul pe care-l adunase despre istoria insulei, ca un fel de surpriză. Trebuia să profite, acum că avea cu cine să lase copiii.

— Sigur rezişti să stai cu ei atât? întrebă.

Kristina pufni pe nas.

— Cu îngeraşii ăştia? Nicio problemă.

O ţinea pe Maja în braţe, iar gemenii dormeau în coşurile lor.

— O să lipsesc destul de mult. Mai întâi trebuie să mă văd cu Anna şi după aceea plec spre Gråskär.

— Sper că eşti atentă cu barca aia, singură, spuse Kristina şi o lăsă jos pe Maja care voia să scape din strânsoarea ei.

Fetiţa se aplecă şi plasă doi pupici pe frăţiorii ei, apoi fugi la joacă.

— Da, sunt un cârmaci excelent, râse Erica. Spre deosebire de fiul tău.

— Aici ai dreptate, spuse Kristina, dar părea tot neliniştită. Apropo, eşti sigură că Anna e destul de puternică?

Erica se gândise la acelaşi lucru când o sunase Anna, rugând-o să o însoţească până la cimitir, dar îşi dăduse seama că trebuia s-o lase să hotărască singură.

— Da, cred că da, spuse părând mai sigură decât se simţea.

— Mie mi se pare cam devreme, spuse Kristina şi-l ridică în braţe pe Noel, care începuse să se smiorcăie. Dar sper că ai

dreptate.

Şi eu, se gândi Erica în timp ce se îndrepta spre maşină. Trebuia să plece la cimitir. Îi promisese surorii ei şi nu putea s-o lase baltă acum.

Anna o aştepta lângă poarta de fier cea mare de lângă staţia de pompieri. Părea tare mică. Părul scurt o făcea să pară şi mai delicată. Erica îşi reţinu impulsul de a o lua în braţe şi de a o legăna ca pe un copil.

— Crezi că poţi? o întrebă cu blândeţe. Putem să venim şi altă dată, dacă vrei.

Anna scutură din cap.

— Nu, sunt bine. Şi vreau să fac asta. Nici nu-mi amintesc înmormântarea, la cât eram de plecată cu sorcova. Dar trebuie să văd unde e îngropat.

— OK.

Erica o luă de braţ pe Anna şi porniră spre morminte pe poteca pietruită şi curăţată cu grebla.

Nici că şi-ar fi putut alege o zi mai frumoasă. De dincolo de gard se auzea şuierul îndepărtat al traficului, în rest era linişte. Soarele se reflecta în pietrele de mormânt. Majoritatea erau bine îngrijite, cu flori proaspete lăsate. Anna şovăi. Erica îi arătă cu bărbia în ce direcţie se afla mormântul.

— E îngropat lângă Jens.

Erica îi arătă o piatră rotundă din granit, pe care era săpat numele Jens Läckberg. Jens fusese un prieten bun al tatălui lor şi-şi aminteau de el foarte bine: un tip mereu vesel, sociabil şi glumeţ, cu o burtă de om căruia îi place să mănânce bine.

— Ce frumos e, spuse Anna.

Vorbise pe un ton plat, dar chipul ei trăda tristeţe adâncă. Aleseseră o piatră de mormânt asemănătoare cu cea de alături, una rotundă, din granit. Cu aceeaşi cifră pentru anul naşterii şi al decesului.

Erica simţi un nod în gât, dar se strădui să se abţină de la plâns. Trebuia să fie puternică, de dragul Annei. Sora ei mai mică se clătina uşor, uitându-se la piatră, singurul lucru rămas după copilul pe care şi-l dorise atât de mult. Apucă mâna surorii sale şi o strânse tare. Lacrimile îi curgeau încet. Apoi se întoarse spre Erica.

— Ce-o să se aleagă de noi? Ce-o să fie?

Erica o trase spre ea şi o îmbrăţişă puternic.

— Rita şi cu mine avem o mică propunere, spuse Mellberg şi o trase mai aproape pe Rita.

Paula şi Johanna îl priviră nedumerite.

— Da, nu ştim ce-o să ziceţi, zise Rita, ceva mai nesigură decât Mellberg. Aţi spus că aveţi nevoie de un apartament doar al vostru… Şi… mă rog, nu ştiu cât de „al vostru” o să fie.

— Ce tot vorbiţi acolo? întrebă Paula şi îşi privi mama.

— Ne întrebam dacă e în regulă să vă mutaţi doar cu un etaj mai jos, spuse Mellberg şi le aruncă o privire imploratoare.

— Dar parcă nu era niciun apartament liber în bloc, spuse Paula.

— Ba da. Peste o lună o să fie unul. Ala cu trei camere de sub noi se eliberează imediat. Nici n-o să se usuce bine cerneala de pe contract.

Rita le studie îndeaproape pe fete, încercând să ghicească ce le trecea prin cap. Îi venise să sară în sus de bucurie când Bertil îi povestise de apartament, dar nu ştia de câtă distanţă aveau nevoie fetele.

— Bineînţeles că n-o să dăm buzna peste voi aşa, tam-nesam, le asigură ea.

Mellberg o privi surprins. Ba normal că aveau să vină şi să plece când or vrea. Dar se abţinu. Cel mai important lucru era ca fetele să accepte oferta.

Paula şi Johanna se priviră. Apoi zâmbiră şi începură să vorbească amândouă în acelaşi timp.

— Apartamentul ăla e superb. E luminos şi are ferestre pe ambele părţi. Şi bucătăria e tare dichisită. Şi camera aia mică, pe care Bente o foloseşte ca garderobă, am putea-o transforma în cameră pentru copii, şi…

Cele două amuţiră brusc.

— Păi Bente unde o să plece? întrebă apoi Paula. N-am auzit nimic că ar avea de gând să se mute.

Mellberg ridică din umeri.

— Habar nu am. Bănuiesc că şi-a găsit altceva. Alvar nu mi-a spus nimic când am vorbit cu el. În schimb, mi-a zis că va trebui să zugrăvim singuri.

— Nici o problemă, spuse Johanna. Mie îmi face plăcere. Ne ocupăm noi, nu-i aşa, iubito?

Ochii îi străluceau. Paula se aplecă şi o sărută pe gură.

— Şi noi o să vă ajutăm cu Leo, interveni Rita. Cât aveţi nevoie, bineînţeles. N-o să ne lăsăm duşi de val.

— O să avem nevoie de ajutor cât cuprinde, spuse Paula încercând s-o liniştească. Şi ni se pare grozav că Leo poate fi atât de aproape de tine şi de bunicul Bertil. Voiam să avem apartamentul nostru, atâta tot.

Paula se întoarse spre Mellberg, care îl săltase pe Leo pe genunchi.

— Mulţumesc, Bertil, spuse.

Spre surprinderea sa, Mellberg se simţi un pic jenat.

— Ei, n-ai pentru ce.

Îşi vârî nasul în pliul dintre gâtul şi capul băieţelului, făcându-l pe Leo să râdă în hohote. Apoi ridică privirea şi se uită în jur. Bertil Mellberg se simţea, din nou, recunoscător pentru familia sa cea nouă.

Se plimba fără ţintă prin clădire. În jurul lui, oamenii alergau de colo-colo, încercând să rezolve şi ultimele detalii. Anders ştia c-ar fi trebuit să ajute şi el, dar pasul pe care urma să-l facă îl paralizase complet. Voia şi nu prea. Nu ştia dacă era suficient de curajos ca să-şi asume consecinţele faptelor sale. Nu era sigur, dar în curând n-avea să mai poată zăbovi. Trebuia să ia o decizie.

— Ai văzut-o pe Vivianne? îl întrebă o femeie trecând pe lângă el în fugă şi Anders arătă spre fundul încăperii. Mulţumesc. O să fie super diseară.

Toţi alergau, toţi se grăbeau. Numai el se simţea de parcă ar fi înaintat prin apă.

— Ah, aici erai, viitorul meu cumnat drag, spuse Erling punându-şi braţul pe după umerii lui, iar Anders se abţinu cu greu să nu îl respingă. O să iasă grozav. Vedetele ajung pe la patru şi le lăsăm să se instaleze în camere. La şase deschidem uşile.

— Da, toată comuna vorbeşte despre noi.

— Ar fi culmea să nu vorbească. E cel mai tare eveniment de la… spuse şi se opri, însă Anders îşi dădu seama ce voise să zică.

Auzise de Fucking Tanum şi de cât de dezastruos se terminase totul pentru Erling.

— Unde e turturica mea?

Erling întinse gâtul şi privi în jur.

Anders arătă în aceeaşi direcţie. Erling porni într-acolo cu paşi repezi. Vivianne era tare populară azi. Intră în bucătărie, se aşeză pe un scaun din colţ şi îşi masă tâmplele. Simţea că-l paşte o durere de cap pe cinste. Căută cutia cu medicamente şi înghiţi un Alvedon. În curând, îşi spuse, în curând avea să se decidă totul.

Plânsul îi apăsa şi acum pieptul. Erica cârmui barca spre larg. Pornise din prima şi Erica se bucură de sunetul bine-cunoscut. Barca fusese copilaşul lui Thore, tatăl ei, şi chiar dacă ea şi Patrik nu erau atât de conştiincioşi, încercaseră s-o întreţină. Anul ăsta, probabil, trebuiau să polizeze şi să lăcuiască fundul. Vopseaua începuse să se cureţe pe alocuri. Dacă Patrik se ocupa de copii, putea s-o facă singură. Îi plăcea mult, uneori, munca fizică, având în vedere că stătea mai tot timpul pe scaun din cauza profesiei. Şi era mai practică decât Patrik, ceea ce nu însemna mare lucru.

Se uită în dreapta, spre centrul balnear. Spera să poată ajunge şi la festivitatea de deschidere, dar deocamdată nu se hotărâseră. Patrik arătase obosit în dimineaţa aceea şi nu era sigur că pe Kristina ar fi ţinut-o nervii şi puterile să stea cu copiii până seara târziu.

În orice caz, se bucura de drumul spre Gråskär. Când se dusese acolo cu Patrik, se lăsase vrăjită de atmosfera de pe insulă. Acum insula i se părea şi mai fascinantă, mai ales după tot ce citise despre ea. Se uitase la o grămadă de fotografii cu arhipelagul şi farul de aici i se părea printre cele mai frumoase. Nu o mira că Annie se simţea bine acolo, deşi ea însăşi ar fi luat-o razna după câteva zile fără contact cu lumea exterioară. Se gândi la fiul lui Annie şi speră că se simţea mai bine. Probabil că aşa era, din moment ce mama lui nu-i mai sunase şi nu le ceruse ajutorul.

Peste puţin timp zări insula. Annie nu păruse prea entuziasmată când o sunase, dar, după câteva scuze, îi spusese

că poate veni. Erica era convinsă că avea să se bucure de materialul despre istoria insulei.

— Te descurci singură cu acostatul? strigă Annie de pe ponton.

— Fără probleme. Atâta timp cât nu te temi pentru pontonul ăla.

Zâmbi ca să arate că glumeşte şi ancoră elegant. Opri motorul şi îi aruncă parâma lui Annie, care fixă barca cu grijă.

— Bună, spuse ea după ce coborî din barcă.

— Bună.

Annie zâmbea precaut, dar nu se uita în ochii ei.

— Cum se simte Sam? zise Erica şi aruncă o privire furişă spre casă.

— Mai bine, spuse Annie.

Slăbise şi mai mult de când o văzuse ultima oară Erica şi oasele de la umeri i se vedeau prin tricou.

— Am adus chifle făcute în casă, spuse Erica şi scoase o pungă. Ah, aveai nevoie de cumpărături?

Se enervă că nu se gândise s-o întrebe. Annie, evident, nu mai voise s-o roage iarăşi. Doar nu se cunoşteau atât de bine.

— Nu, nu, e în regulă. Aţi adus atâtea data trecută… Şi oricum, pot să îi rog pe Gunnar şi Signe. Dar nu ştiu dacă au chef după…

Erica înghiţi în sec. Nu era în stare să-i dea cumplita veste. Trebuiau mai întâi să stea jos.

— Am pus masa în căsuţa de lângă ponton. E aşa de frumos afară!

— Da, nu e vreme de stat în casă.

Erica o urmă pe Annie până la micul debarcader acoperit, unde pe o masă bătută de ploaie şi vânt se vedeau nişte ceşti şi bănci pe laturi. Pe pereţi atârnau scule de pescuit, precum şi nişte globuri de sticlă albastre şi verzi, din cele folosite pe vremuri pe post de flotoare. Annie turnă cafea dintr-un termos în ambele ceşti.

— Cum poţi să trăieşti aşa de izolată? o întrebă Erica.

— Te obişnuieşti, spuse Annie cu voce înceată şi privi marea. Şi nu sunt chiar singură.

Erica tresări şi o privi nedumerită.

— Păi, îl am pe Sam, adăugă Annie.

Erica râse în sinea ei. Se implicase atât de mult în poveştile

alea cu fantome, încât începuse să creadă în ele.

— Deci nu e adevărat ce se zice despre Gastholmen?

— Nimeni nu crede în poveşti superstiţioase cu fantome, spuse Annie şi se uită din nou spre întinderea de ape.

— Dar măcar dau un aer interesant insulei.

Erica adunase tot ce găsise despre Gråskär într-o mapă, pe care acum o scoase şi o împinse spre Annie.

— E adevărat că e o insulă mică, dar are o istorie cât se poate de colorată. Şi, pe alocuri, foarte dramatică.

— Da, am auzit. Tata şi mama ştiau câte ceva, dar, din păcate, nu prea am aplecat urechea la poveştile lor.

Annie deschise mapa. Foile începură să fluture din cauza brizei uşoare.

— Le-am aranjat în ordine cronologică, spuse Erica arătându-i titlurile.

Apoi tăcu, în timp ce Annie începu să le frunzărească.

— Oh, ce de material ai adus, spuse Annie şi obrajii îi prinseră culoare.

— Mi-a făcut plăcere să le adun. Aveam nevoie de o ocupaţie, pe lângă schimbatul scutecelor şi hrănitul bebeluşilor plângăcioşi.

Îi arătă un articol fotocopiat la care se oprise Annie. E episodul cel mai misterios din istoria insulei. O familie întreagă a dispărut fără urmă de pe Gråskär. Şi nimeni nu ştie ce s-a întâmplat cu ea sau unde s-a dus. Casa arăta de parcă s-ar fi trezit cu toţii şi ar fi plecat de acolo. Au lăsat totul aşa cum era.

Ştia că dă impresia unui entuziasm excesiv, dar poveştile astea i se păreau incitante. Misterele o făceau să-şi imagineze tot felul de lucruri şi aici era vorba despre un mister decupat din realitate.

— Uite ce scrie, spuse pe un ton mai potolit. „Paznicul farului Karl Jacobsson şi nevasta lui Emelie, fiul lor Gustav şi ajutorul de far, Julian Sontag, locuiau pe insulă de mai mulţi ani. Apoi au dispărut, pur şi simplu, de parcă s-ar fi evaporat. Nu s-a găsit niciun cadavru, şi nici alte urme. Nu avem niciun motiv să credem că cei patru au dispărut voluntar.” Nu au găsit nimic. Nu ţi se pare ciudat?

Annie se uită la articol cu o expresie stranie pe chip.

— Ba da, spuse ea. Foarte ciudat.

— Nu i-ai văzut prin zonă? glumi Erica, dar Annie nu

reacţionă, ci continuă să se holbeze la articol. Mă întreb ce s-a întâmplat cu ei. Oare a acostat cineva pe insulă şi a omorât toată familia, după care s-a descotorosit de cadavre? Barca lor a fost găsită lângă ponton.

Annie bâigui ceva ca pentru sine, trecându-şi un deget peste hârtie. Spuse ceva despre un băieţel blond, dar Erica nu reuşise să distingă ce anume. Se uită către casă.

— Nu ţi-e teamă că se trezeşte şi se întreabă unde eşti?

— Sam a adormit exact înainte să vii. Şi de obicei doarme mult, spuse Annie absentă.

Se făcu linişte. Erica îşi aduse aminte, brusc, de cealaltă misiune a ei. Trase aer adânc în piept şi spuse:

— Trebuie să-ţi spun ceva, Annie.

Annie ridică privirea.

— Legat de Matte? Se ştie cine l-a…

— Nu, nu se ştie, dar există câţiva suspecţi. Dar da, într-un fel e legat de Matte.

— Ce? Hai, spune, insistă Annie.

Mâna i se odihnea pe foaie.

Erica trase din nou aer în piept şi îi povesti totul despre Gunnar. Faţa lui Annie se strâmbă.

— Nu, n-are cum. Nu poate fi adevărat, spuse ea lăsând impresia că nu are destul aer.

Erica îi povesti, cu inima grea, despre băieţii care găsiseră punga cu cocaină, despre amprentele lui Matte de pe pungă şi despre ce se întâmplase după conferinţa de presă.

Annie scutură tare din cap.

— Nu, nu, nu. Nu se poate, nu e adevărat. Nu e adevărat, spuse şi îşi feri privirea.

— Toţi spun acelaşi lucru şi ştiu că şi Patrik e sceptic. Dar totul indică în direcţia asta şi atunci nu-i de mirare de ce a fost omorât.

— Nu, spuse Annie. Matte ura drogurile, ura tot ce avea de-a face cu ele, spuse şi-şi încleşta gura. Săraca Signe.

— Da, e cumplit să-ţi pierzi şi fiul, şi soţul în decursul a două săptămâni, spuse Erica încet.

— Cum se simte?

Annie o privi cu ochi plini de empatie şi mâhnire.

— Nu prea ştiu. Ştiu doar că e internată şi că e destul de rău.

— Săraca Signe, repetă Annie. Ce soartă. Ce de tragedii,

spuse ea şi privi din nou articolul.

— Da. Aş putea să urc puţin în far? spuse, după o pauză, Erica.

— Da... sigur. Stai să aduc cheia, zise Annie şi o apucă spre casă, grăbită.

Erica se ridică şi înainta spre far. Se opri în faţa lui şi se uită în sus, cu capul dat pe spate. Vopseaua albă strălucea în razele soarelui. Câţiva pescăruşi se învârteau pe deasupra şi ţipau.

— Uite, aici, se apropie Annie răsuflând greu când ajunse lângă ea.

În mână ţinea o cheie mare, ruginită.

Fu nevoie de un oarecare efort ca să descuie şi să deschidă uşa cea grea. Scârţâia şi protesta în balamale. Erica intră şi începu să urce scările înguste şi întortocheate cu Annie pe urmele ei. Pe la jumătatea drumului deja gâfâia, dar, odată ajunsă sus, îşi dădu seama că meritase să facă efortul. Priveliştea era minunată.

— Oau, spuse.

Annie dădu din cap cu mândrie.

— Da, nu-i aşa că e fantastic?

— Imaginează-ţi că stăteau aici cu orele, în spaţiul ăsta îngust, spuse Erica şi privi în jur.

Annie veni alături de Erica, atât de aproape că umerii li se atinseră.

— Ce profesie singuratică. E ca şi când te-ai afla la capătul lumii, spuse Annie şi se cufundă în lumea ei.

Erica adulmecă aerul. Simţea un miros ciudat, străin, dar cu toate astea bine cunoscut. Ştia că-l mai simţise şi înainte, dar nu reuşea să-l identifice. Annie înaintase ca să privească pe geam, spre marea întinsă, şi Erica se postă în spatele ei.

— Da, sigur poţi s-o iei razna dintr-atât.

Creierul îi lucra febril ca să identifice mirosul. Apoi îşi dădu seama unde îl mai simţise. Gândurile o năpădiră. Încet-încet, piesele începeau să se potrivească.

— Vrei să aştepţi două minute până cobor la barcă după aparatul foto? Aş vrea să fac câteva poze.

— Sigur, spuse Annie fără chef şi se aşează pe patul micuţ.

— Super.

Erica coborî în grabă scările şi deluşorul pe care se afla farul. Dar în loc să se îndrepte spre ponton, alergă spre casă. Încerca

să se convingă că era vorba doar de o nouă trăsneală de-a ei. Dar, în acelaşi timp, simţea nevoia să afle.

Aruncă o privire peste umăr, spre far, şi apăsă clanţa.

Madeleine îi auzise de la etaj. Află că erau poliţişti abia când Stefan urcă şi-i povesti. Între două palme.

Îşi târî corpul plin de vânătăi la fereastră. Se ridică cu chiu, cu vai şi privi afară. Camera, mică, avea tavanul înclinat. Fereastra de mansardă era singurul loc prin care intra lumina. Afară se vedeau doar terenul arat şi pădurea.

Nu consideraseră necesar să o lege la ochi, aşa că ştia că se află la fermă. Încăperea aceea fusese camera copiilor cât locuise acolo. Acum singurul lucru care îi amintea de prezenţa copiilor era o maşinuţă uitată, aruncată într-un colţ.

Îşi lipi palma de perete şi pipăi textura tapetului. Era locul în care se aflase pătuţul Vildei. Patul lui Kevin fusese plasat de-a lungul peretelui. Parcă trecuse o veşnicie de atunci. Abia dacă îşi mai amintea că a locuit acolo. Fusese o viaţă trăită în teroare, dar totuşi atunci îi avea pe copii.

Se întrebă unde erau acum, unde îi dusese Stefan. Probabil la una dintre familiile acelea care nu locuiau la fermă. Una dintre femeile alea îi îngrijea acum pe copiii ei. Dorul de ei era mai rău decât durerea fizică. Îi vedea aievea: Vilda pe tobogan, în curte la Copenhaga, şi Kevin privindu-şi cu mândrie sora mai mică, cu bretonul tot timpul în ochi. Avea oare să-i mai vadă vreodată?

Se prăbuşi pe podea, plângând. Rămase acolo, ghemuită. Corpul ei era o singură vânătaie imensă. Stefan nu se abţinuse deloc. Greşise, greşise mult crezând că avea să fie în siguranţă aici, că putea să-şi ceară iertare. În clipa în care văzuse bucătăria din casa părintească îşi dăduse seama ce o aştepta. Nici vorbă de iertare. Fusese o proastă să creadă aşa ceva.

Săraca mama, săracul tata. Ştia ce griji îşi făceau, ştia că dezbăteau dacă să sune sau nu la poliţie. Tata voia, era convinsă. Cu siguranţă spunea că este unica soluţie. Dar mama protesta, îngrozită. Se gândea că asta ar fi însemnat sfârşitul, că după asta nu mai exista nicio speranţă. Tata avea dreptate, dar, ca de obicei, se dădea bătut în faţa mamei. Aşa că nimeni n-avea să vină s-o salveze.

Se ghemui şi mai tare încercând să-şi transforme corpul într-o minge micuţă. Dar o durea fiecare mişcare, aşa că se strădui să-şi relaxeze muşchii. Cheia se învârti în broască. Madeleine încercă să nu se mişte şi să-l ignore pe cel care avea să intre. O mână nemiloasă o apucă de braţ şi o ridică cu forţa.

— Sus cu tine, curvă proastă.

Avea impresia că o să-i smulgă braţul din loc, parcă ceva plesnise la încheietură.

— Unde sunt copiii? îl imploră. Pot să-i văd?

Stefan îi aruncă o privire dispreţuitoare.

— Ai vrea tu, nu-i aşa? Ca să mi-i iei şi să te cari iar. Nimeni, ai înţeles, nimeni n-are voie să ia copiii de la mine.

O târî pe uşă afară şi în jos pe scări.

— Iartă-mă. Iartă-mă, se smiorcăi ea. Faţa îi era murdară de sânge, praf şi lacrimi.

Oamenii lui Stefan stăteau şi-i aşteptau la parter. Cei din nucleul restrâns. Îi cunoştea pe toţi: pe Roger, Paul, Micuţu, Steven şi Joar. Acum stăteau cu toţii şi se uitau la ea în timp ce Stefan o târa după el prin cameră. Nu reuşea să se concentreze. Un ochi i se umflase într-atât încât părea aproape închis, peste celălalt se scurgea un firicel de sânge din rana de pe frunte. Şi totuşi vedea totul clar. În expresia de pe feţele bărbaţilor, în răceala unora şi simpatia celorlalţi. Joar, care se purtase cel mai frumos cu ea, coborî brusc privirea. Şi în clipa aceea înţelese. Se întrebă dacă mai merita să se împotrivească, să se lupte, să fugă. Dar încotro s-o apuce? N-avea nicio şansă şi asta n-ar fi făcut decât să-i prelungească chinul.

Merse împleticit în urma lui Stefan, care o strângea în continuare de braţ. Aproape că alergară prin spatele casei, către pădure. În capul ei se derulau imagini cu Kevin şi Vilda. Nou-născuţi şi lipicioşi, pe pieptul ei. Mari şi râzând afară, pe terenul de joacă din curte. De perioada de dinainte nu voia să-şi amintească. Perioada în care privirile lor se făceau tot mai goale, când păreau resemnaţi. N-avea voie să se gândească la asta. Eşuase. Ar fi trebuit să-i apere, dar şovăise şi se lăsase doborâtă. Acum urma să-şi primească pedeapsa şi ea o accepta fără a se împotrivi, atâta timp cât copiii erau cruţaţi.

Merseseră o bucată bună prin pădure. Păsările ciripeau şi razele soarelui se strecurau printre coroanele copacilor. Se împiedică într-o rădăcină, cât pe-aci să cadă, dar Stefan o smuci

de acolo şi Madeleine continuă să păşească, împleticindu-se. În depărtare se zărea o poieniţă şi, preţ de o secundă, văzu faţa lui Matte. Faţa lui frumoasă, prietenoasă. O iubise atât de mult, dar şi el îşi primise pedeapsa.

Când ajunseră în poieniţă, zări groapa. O groapă dreptunghiulară, adâncă de vreun metru şi jumătate. Lopata era înfiptă în pământ, alături.

— Apropie-te de margine, spuse Stefan şi-i eliberă braţul.

Madeleine se conformă. Nu mai avea voinţă proprie!

Se opri la marginea gropii, tremurând toată. Când privi în jos, văzu mai multe râme grase care se zvârcoleau la suprafaţă, încercând să se afunde din nou în pământul întunecat şi reavăn. Cu o ultimă sforţare se întoarse lent cu faţa la Stefan. Măcar să-l oblige s-o privească în ochi.

— Glonţul ăsta o să te nimerească exact între sprâncene.

Stefan îndreptă pistolul spre ea, cu braţul întins, şi Madeleine ştiu că nu glumeşte. Era un ţintaş remarcabil.

Un stol de păsări se ridică speriat din copaci când se auzi bubuitura. Dar în curând se aşezară iar pe crengi, ciripitul lor amestecându-se cu adierea vântului.

Era groaznic de plictisitor să stea şi să verifice fiecare document: raportul medico-legal, rezultatul audierilor vecinilor, notiţele luate pe parcursul anchetei. Se adunase un teanc destul de gros. Patrik îşi dădu seama, disperat, că nu apucase să citească decât jumătate. Se bucură când Annika îşi vârî capul pe uşă şi-l întrerupse.

— Au venit oamenii de la Stockholm. Vrei să-i trimit aici sau vă duceţi la bucătărie?

— La bucătărie, spuse Patrik şi se ridică.

Spatele îi pocni, amintindu-i că trebuia să-şi dezmorţească membrele din când în când. Doar un lumbago îi mai lipsea, după atâtea zile de concediu medical.

Îi întâmpină pe coridor şi le întinse mâna. Femeia înaltă şi blondă îi strânse mâna atât de tare, că avu impresia c-o să-i frângă oasele. Bărbatul scund şi firav, cu ochelari, avea o strânsoare mult mai moale.

— Petra şi Konrad, parcă, nu? Mă gândeam că ar fi mai bine

să ne aşezăm în bucătărie. Ne-aţi găsit repede?

Sporovăiră puţin înainte de-a se instala şi Patrik rămase uimit de cât de ciudaţi erau ca pereche. Cu toate astea, păreau foarte coordonaţi şi Patrik bănui că lucrau de mult împreună.

— Deci am vrea să stăm de vorbă cu Annie Wester, spuse Petra într-un final, lăsând impresia că se săturase de trăncăneală.

— Da, e aici, cum v-am spus. Pe insula ei. M-am întâlnit cu ea acum o săptămână.

— Dar n-a zis nimic de bărbatul ei?

Petra îl ţintuia cu privirea. Lui Patrik i se păru că e interogat.

— Nu, nimic. Noi ne-am dus acolo ca să vorbim cu ea despre un fost iubit. Găsit mort în Fjällbacka.

— Am citit despre caz, spuse Konrad şi-l chemă la el pe Ernst, care intrase în bucătărie. El e mascota secţiei?

— Da, am putea spune că da.

— E o coincidenţă cam bizară, îi întrerupse Petra. Noi avem un soţ împuşcat şi voi un fost iubit împuşcat.

— Da, m-am gândit şi eu la asta. Dar în cazul nostru există un suspect.

Le povesti pe scurt ce aflaseră despre Stefan Ljungberg şi Illegal Eagles. Petra şi Konrad rămaseră cu gura căscată când le spuse şi de cocaina din coşul de hârtii.

— Încă o coincidenţă, spuse Petra.

— Dar nu ştim decât că a avut punga în mână.

Petra dădu din mâini nerăbdătoare.

— În orice caz, ar trebui să aruncăm un ochi. Fredrik Wester se ocupa mai ales cu cocaina şi afacerile lui nu se limitau la clienţii din Stockholm. Poate c-au început să facă afaceri împreună, prin Annie.

Patrik se încruntă.

— Mă rog, n-aş zice că Mats Sverin era genul care…

— Din păcate nu există niciun gen, spuse Konrad pe un ton amabil. Am văzut tot ce se poate vedea: copii de bani gata, mame cu copii mici, da, până şi un preot.

— Aoleu, da, tipul ăla, râse Petra.

Dintr-odată arăta mai puţin intimidant.

— Da, înţeleg, spuse Patrik, simţindu-se ca un poliţai de la ţară.

Ştia că era novice în problema asta şi că se putea să n-aibă

dreptate. Probabil că aşa şi era. În cazul ăsta, trebuia să aibă încredere în experienţa colegilor de la Stockholm mai mult decât în instinctele sale.

— Puteţi să ne arătaţi ce aveţi în momentul de faţă? Şi apoi vă povestim şi noi? spuse Petra.

Patrik dădu din cap.

— Sigur că da. Cine vrea să înceapă?

— Începe tu, spuse Konrad şi luă o foaie şi un creion.

Ernst se culcă lângă el, dezamăgit.

Patrik se gândi câteva secunde şi încercă să-şi amintească tot ce aflaseră până atunci. În timp ce Konrad lua notiţe, Petra stătea cu braţele încrucişate şi asculta concentrată.

— Da, cam asta ar fi, în mare, concluzionă Patrik. Şi acum e rândul vostru.

Konrad puse creionul jos şi descrise cazul. Nu avuseseră la fel de mult timp la dispoziţie, dar ştiau deja de dinainte nişte lucruri despre Fredrik Wester şi organizaţia de traficanţi de droguri din spatele lui. Adăugă că le dăduse deja câteva informaţii şi ieri, când sunase un anumit Martin Molin. Patrik ştia, dar voia să audă totul din gura lor.

— Cum v-am zis, avem o colaborare strânsă cu colegii de la Narcotice în ceea ce priveşte cazul, rosti Konrad şi îşi împinse ochelarii mai sus pe nas.

— Da, sună bine, bâigui Patrik, care începea să-şi formeze o teorie. Aţi comparat glonţul cu ce avem în registru?

Konrad şi Petra scuturară din cap.

— Am vorbit cu cei de la laborator ieri, spuse Konrad. Tocmai se apucaseră de treabă.

— Nici noi n-am primit vreun raport, dar…

Petra şi Konrad îl priviră cu atenţie. Ochii Petrei licăriră.

— Dar dacă îi rugăm să compare glonţul vostru cu gloanţele noastre…

— Am putea să obţinem rezultatul mai repede, cu puţin noroc şi trişat, spuse Patrik.

— Îmi place cum gândeşti, spuse Petra şi-l privi încurajator pe Konrad. Suni tu? Că tu eşti cel cu pila. De mine s-au cam săturat de când cu…

Konrad ştia exact la ce se referea, pentru că o întrerupse şi scoase mobilul.

— Sun în clipa asta.

— Sună, eu până atunci vă aduc datele de care aveţi nevoie.

Patrik se repezi în biroul lui. Se întoarse îndată cu o foaie, pe care o aşează pe masă în faţa lui Konrad.

Konrad sporovăi un timp la telefon, apoi trecu la subiect. Ascultă, dădu din cap şi un zâmbet se întinse pe chipul lui.

— Eşti tare de tot. Îţi rămân dator cu o favoare. Una mare de tot. Mersi, mersi, zise şi termină convorbirea cu o expresie satisfăcută. Am discutat cu un tip de acolo, pe care-l cunosc. A zis că se duce la serviciu imediat şi le compară. Ne sună de îndată ce află ceva.

— Incredibil, spuse Patrik, impresionat.

Petra nu părea mişcată deloc. Era obişnuită cu micile miracole ale lui Konrad.

Anna se plimbase încet între casă şi cimitir. Erica se oferise s-o ducă acasă cu maşina, dar o refuzase. Falkeliden se afla la doar o aruncătură de băţ şi avea nevoie să-şi adune gândurile. Acasă o aştepta Dan. Se simţise jignit că alesese să viziteze mormântul cu Erica, şi nu cu el. Dar acum nu era în stare să ia în considerare sentimentele lui. N-avea putere decât să se gândească la ale ei.

Inscripţia de pe piatra funerară n-avea să piară niciodată din sufletul ei. Micuţul. Poate ar fi trebuit să se gândească la un nume adevărat. După. Dar nu i se părea în regulă. Doar aşa-i spuseseră tot timpul cât fusese în burta ei, Micuţul, tot timpul cât fusese iubit. Şi aşa avea să şi rămână. N-avea să crească niciodată, n-avea să fie mai mare decât ghemotocul acela pe care nici măcar nu apucase să-l strângă în braţe.

Zăcuse prea mult timp inconştientă, până ce se făcuse prea târziu. Dan apucase să-l ţină în braţe, înfăşurat într-o pătură. Reuşise să-l atingă şi să-şi ia rămas-bun şi, chiar dacă ştia că nu era vina lui, o durea că Dan trăise ceva ce ea nu mai apucase. În sinea ei, îi purta pică pentru că nu-i protejase, pe ea şi pe Micuţ. Ştia că era ridicol şi iraţional. Fusese alegerea ei să urce în maşină şi Dan nici măcar nu o însoţea în momentul accidentului. N-ar fi putut să facă nimic. Dar furia ei creştea la gândul că nici măcar el nu reuşise s-o apere de tot răul ăsta.

Poate că se păcălise pe sine. După toate prin câte trecuse, după toţi anii cu Lucas, se convinsese singură că s-a terminat.

Că viaţa alături de Dan avea să fie ca un drum drept, fără gropi şi curbe neprevăzute. Nu avusese planuri măreţe, nici vise greu de realizat. Îşi dorise doar o viaţă simplă într-o casă oarecare de pe Falkeliden, cu cine romantice în doi, antrenamentele de fotbal ale copiilor şi mormane eterne de pantofi în hol. Oare ceruse prea mult?

Într-un fel, îl considerase pe Dan un garant pentru stilul acela de viaţă. Degaja siguranţă şi stabilitate, era mereu calm şi capabil să vadă soluţia, nu problema. Se sprijinise de el, fără să încerce să stea pe propriile-i picioare. Dar el căzuse şi Anna nu ştia cum şi dacă avea să-i ierte vreodată asta.

Deschise uşa şi intră în hol. O durea tot corpul după plimbarea aceea şi îşi simţi braţele grele când le ridică să-şi dea jos şalul. Dan scoase capul din bucătărie şi rămase în cadrul uşii. Nu spuse nimic, o privi doar rugător. Dar Anna nu era în stare să se uite în ochii lui.

— Mă duc sus să mă culc, bâigui.

Împachetă totul fără grabă. Se simţise bine în apartamentul acela micuţ, pe care-l considera un cămin adevărat. Vivianne şi el nu avuseseră parte prea des de aşa ceva. Locuiseră în tot soiul de locuri şi, de fiecare dată când se acomodaseră şi-şi făcuseră prieteni, se văzuseră nevoiţi să se mute. Când apăreau nedumeririle, când vecinii şi profesorii începeau să se întrebe diverse şi doamnele de la serviciile sociale ajungeau să vadă prin faţada lui Olof, îşi făceau iar bagajele.

Procedaseră la fel şi ca adulţi. Era ca şi când el şi Vivianne ar fi purtat nesiguranţa în ei, de parcă s-ar fi mutat în corpul lor. Tot timpul pe fugă, părăsind oraş după oraş, exact ca şi cu Olof.

Cu toate că era mort de mult, încă trăiau în umbra lui. Se ascundeau şi acum, încercau să nu se arate şi să nu se facă auziţi. Povestea se repeta. Era diferit şi totuşi la fel.

Anders închise capacul geamantanului. Luase decizia să-şi asume răspunderea. În sinea lui deja tânjea, dar nu puteai să faci omletă fără să spargi ouă, vorba lui Vivianne. Chiar dacă avea dreptate, pentru omleta asta urmau să spargă multe ouă şi Anders nu era sigur că avea o perspectivă cuprinzătoare asupra urmărilor. Dar voia să povestească tot. Nu putea s-o ia de la

capăt fără să-şi asume răspunderea pentru ceea ce făcuse. Îi trebuiseră mai multe nopţi nedormite ca să ajungă la concluzia asta, dar hotărârea era luată.

Anders îşi plimbă privirea prin apartament. Se simţea în acelaşi timp uşurat şi îngrozit. Era nevoie de mult curaj ca să aleagă să rămână, în loc să fugă din nou. Şi, totodată, era calea cea mai simplă. Dădu jos geamantanul de pe pat şi îl puse pe podea. Nu mai avea timp de păreri de rău. Petrecerea trebuia să aibă loc. Şi trebuia să se asigure, împreună cu Vivianne, că avea să fie cel mai mare succes al secolului. Măcar atâta putea să facă pentru ea.

Timpul nu trecea chiar atât de încet cum se temuse Patrik. Vorbiseră, aşteptând, despre investigaţiile lor, şi Patrik simţise cum îl invadează adrenalina. Deşi atât Paula, cât şi Martin erau nişte agenţi de poliţie extrem de competenţi, îşi dădu seama că cei din Stockholm aveau un cu totul alt nerv. Şi era invidios, mai ales pe buna colaborare dintre Petra şi Konrad. Era din ce în ce mai clar că erau făcuţi unul pentru celălalt. Petra se aprindea repede, îi veneau tot timpul idei noi şi scuipa sugestie după sugestie. Konrad era mai rezervat, mai gânditor şi venea cu comentarii deştepte de câte ori Petra avea vreo ieşire mai necumpătată.

Când telefonul sună, săriră în sus toţi trei. Konrad răspunse.

— Da?… OK… Hm… Pe bune?

Petra şi Patrik se holbară la el. Oare voia să-i chinuie cu stilul ăsta laconic? Până la urmă, Konrad închise telefonul şi se lăsă pe spate în scaun. Cei doi continuară să se holbeze la el până când, în sfârşit, deschise gura.

— Se potrivesc. Gloanţele se potrivesc.

În cameră se făcu o linişte de mormânt.

— Sunt absolut siguri? întrebă Patrik după un timp.

— Sută la sută. Nu există niciun dubiu. Aceeaşi armă s-a folosit la ambele crime.

— Să-mi bag picioarele, zise Petra şi zâmbi larg.

— Ceea ce înseamnă că e şi mai important să stăm de vorbă cu văduva lui Wester. Trebuie să fi existat o legătură între cele două victime şi am o bănuială că-i vorba de cocaină. Iar dacă ne

gândim ce tipi pot fi implicaţi, eu unul nu m-aş simţi deloc în siguranţă în locul lui Annie.

— Vreţi să mergem? spuse Petra şi se ridică.

Patrik simţi că-i vâjâie capul. Abia auzea ce spunea Petra, atât de cufundat era în gânduri. Bănuielile acelea vagi începuseră să capete formă.

— Aş vrea să verific ceva, mai întâi. Puteţi să aşteptaţi o oră, două? Şi după aceea mergem.

— Da, se poate, zise Petra, dar se auzea că e nerăbdătoare să plece.

— Foarte bine. Puteţi să vă simţiţi ca acasă aici, sau, dacă vreţi, puteţi să vă plimbaţi prin zonă. Dacă vreţi să mâncaţi, vă recomand Hanul din Tanum.

Poliţiştii din Stockholm dădură din cap.

— Da, cred c-o să ne ducem să mâncăm. Dacă ne zici şi pe unde vine.

Patrik le arătă în ce direcţie s-o ia, apoi trase cu putere aer în piept şi se întoarse în biroul lui. N-avea voie să facă nimic pripit. Trebuia să dea câteva telefoane, şi începu cu Torbjörn. Îşi încercase doar norocul, dar îl nimeri. Torbjörn răspunse imediat, deşi era sâmbătă. Patrik îi povesti pe scurt ce aflase despre glonţ şi se întrebă dacă Torbjörn putea să compare amprenta neidentificată de pe punga cu cocaină şi cele luate de pe uşa lui Mats Sverin, pe dinafară şi pe dinăuntru. Şi-l anunţă că avea să-i trimită o amprentă nouă, pe care îl ruga s-o compare cu restul. Torbjörn începu să-i pună întrebări, dar Patrik îl întrerupse. Urma să-i explice totul mai încolo.

Un alt punct pe listă era să găsească raportul potrivit. Ştia că se află undeva în teanc şi răsfoi tot dosarul. Până la urmă îl găsi şi citi raportul, scurt şi oarecum straniu. Apoi se ridică şi intră la Martin.

— Am nevoie de ajutor cu o chestie, zise şi puse hârtia pe biroul lui Martin. Îţi aduci aminte de vreun amănunt legat de treaba asta?

Martin îl privi nedumerit, apoi scutură din cap.

— Nu, din păcate. Chiar dacă n-o să-l uit niciodată pe martorul ăla.

— Poţi să te repezi până acolo, să-i mai pui întrebări?

— Sigur.

Părea că mai are puţin şi explodează de curiozitate.

— Acum, spuse Patrik văzând că Martin nu schiţă niciun gest să se ridice.

— OK, OK, se ridică brusc Martin. Te sun cum am aflat ceva, spuse peste umăr, apoi se opri. Dar nu poţi să-mi spui de ce…

— Hai, du-te, îţi zic mai încolo.

Gata, bifase două lucruri. Mai avea unu. Se duse la o hartă maritimă ce se afla pe un perete de pe coridor. După câteva secunde de bâjbâială cu piunezele, îşi pierdu răbdarea şi o smulse de pe perete. Câteva colţuri rămaseră lipite pe perete. Apoi îl căută pe Gösta.

— Ai vorbit cu specialistul în arhipelagul din afara oraşului?

Gösta dădu din cap.

— Da, i-am dat toate detaliile şi urma să ne dea un răspuns cât mai curând. Nu e o ştiinţă exactă, dar poate ne oferă un indiciu.

— Sună-l şi dă-i şi coordonatele astea, spuse şi-i arătă pe harta maritimă la ce se referea.

Gösta ridică sprânceana.

— Arde rău?

— Da, sună-l acum şi zi-i să facă o estimare rapidă. Să-ţi zică dacă e posibil, atât. Sau probabil. Şi vino la mine când termini.

— Mă ocup, spuse Gösta şi se întinse după telefon.

Patrik intră în biroul lui şi se aşeză din nou la masa de scris. Era terminat de la atâta alergătură şi simţea că inima îi bate puternic în piept. Gândurile i se învălmăşeau în continuare în cap: mai multe detalii, mai multe semne de întrebare, mai multe zone neclare. În acelaşi timp, avea impresia că se află pe pista cea bună. Acum nu-i mai rămânea decât să aştepte. Ţiuitul mobilului îl făcu să tresară.

Răspunse şi ascultă atent.

— Mersi de telefon, Ulf. Să mă ţii la curent, spuse înainte de-a închide.

Inima îi bubuia din nou. De data asta, de furie. Nemernicul ăla îi găsise pe Madeleine şi pe copii. Tatăl ei îşi făcuse curaj, sunase la poliţie şi povestise că fostul soţ al fiicei sale pătrunsese în apartamentul lor şi-i luase cu forţa pe Madeleine şi pe copii. De atunci nu mai primiseseră niciun semn de la ei. Patrik îşi dădu seama că trebuie să fi dispărut înainte ca el, Ulf şi ceilalţi să ajungă la fermă. Oare să fi fost acolo pe undeva, închişi şi fără ajutor? Acum îşi frângea mâinile de neputinţă. Ulf

îl asigurase că avea să facă tot ce-i stătea în puteri ca s-o găsească pe Madeleine, dar după voce păruse resemnat.

O oră mai târziu, Konrad şi Petra intrară pe uşă.

— Suntem gata de plecare? întrebă imediat Petra.

— Mda, dar mai întâi trebuie să vă zic ceva.

Patrik nu ştia cum să-şi prezinte teoria. Nici el nu era absolut sigur.

— Ce anume? ridică Petra din sprânceană.

Era clar că nu mai voia să piardă timpul.

— Ne adunăm cu toţii în bucătărie.

Patrik se ridică, se duse să-i anunţe pe ceilalţi şi, după o scurtă ezitare, intră şi la Mellberg.

După ce-i prezentă pe Petra şi pe Konrad, începu să-şi explice meticulos teoria. Nu evită nici zonele neclare, dimpotrivă, avu grijă să le scoată în evidenţă. Când termină, se făcu linişte completă.

— Şi care ar fi motivul? spuse Konrad după un timp.

Părea încrezător, dar şi sceptic.

— Nu ştiu. Rămâne de văzut. Dar teoria mea ţine. Chiar dacă există multe găuri de astupat.

— Şi cum procedăm? întrebă Paula.

— Am vorbit cu Torbjörn şi i-am spus că o să-i trimitem cât de curând o nouă amprentă, ca s-o compare cu cea de pe pungă şi de pe uşă. Dacă se potrivesc, o să ne fie mai uşor mai târziu. Atunci înseamnă că am găsit veriga lipsă, în ceea ce priveşte crima.

— Crimele, spuse Petra.

Părea ezitantă, dar şi un pic impresionată.

— Cine vine cu noi?

Konrad se uită la cei prezenţi. Se ridicase pe jumătate şi părea că vrea să plece.

— Ajunge dacă mergem doar noi trei, spuse Patrik. Voi, restul, continuaţi să lucraţi cu noile informaţii.

În clipa în care ieşiră la soare, lui Patrik îi sună telefonul. Când văzu că e mama lui, se gândi să ignore apelul, dar până la urmă apăsă pe butonul verde. Ascultă nerăbdător litania neliniştită a maică-sii. Nu reuşea să dea de Erica, încercase s-o sune de mai multe ori pe mobil, dar nu-i răspunse. Când află unde plecase Erica, Patrik înmărmuri. Fără a-şi lua rămas-bun, încheie convorbirea şi se întoarse spre Konrad şi Petra.

— Trebuie să plecăm. Acum.

Uşa se deschise şi Erica aproape căzu pe spate. Era cât pe-aci să vomite şi îşi dădu seama că avusese dreptate. Mirosea a cadavru. O putoare sufocantă şi tulburătoare, pe care n-o puteai uita odată ce ai simţit-o. Intră şi îşi acoperi nasul şi gura cu braţul, încercând să stăvilească mirosul. Dar era imposibil. Pătrundea oricum până la ea şi avea impresia că-i intră în fiecare por, la fel cum se impregnase şi în hainele lui Annie.

Se uită în jur şi ochii i se umplură de lacrimi de la mirosul neplăcut. Avansă tot mai mult în casa micuţă. Totul era liniştit şi paşnic. Nu se auzeau decât valurile de afară. Îi venea să vomite tot timpul, dar se strădui să îşi învingă impulsul de a ieşi la aer curat.

De unde stătea, se vedea tot parterul. Nu exista nimic în afară de nişte obiecte banale, de uz cotidian. O bluză atârna pe un scaun de bucătărie, o ceaşcă de cafea stătea pe masă, cu o carte deschisă lângă ea. Nimic care să poată explica mirosul acela dezgustător şi groaznic care se întindea peste toate ca un voal.

Una dintre uşi era închisă. Ericăi îi era groază s-o deschidă, dar ştia că trebuie s-o facă. Doar ajunsese până acolo. Mâinile îi tremurau şi, dintr-odată, picioarele i se înmuiaseră de parcă ar fi fost din jeleu. Voia să facă stânga-mprejur, să se năpustească pe uşă afară, să alerge la barcă şi să se întoarcă la cuibul sigur de acasă, la mirosul de capete de bebeluşi. Dar, cu toate astea, înaintă.

Îşi văzu propria mână dreaptă, tremurândă, cum se întinde şi apucă de clanţă. Încă şovăia dacă s-o apese sau nu, fiindcă îi era teamă să se uite la ce se afla în spatele uşii.

Un suflu neaşteptat de curent în jurul picioarelor o făcu să se întoarcă. Dar era prea târziu şi, dintr-odată, totul se făcu negru.

Oaspeţii de onoare, veniţi de departe, coborâră sporovăind veseli din autocarele care sosiseră de la Göteborg. Li se servise deja vin spumant pe drumul spre Fjällbacka şi rezultatul nu se lăsase aşteptat. Toţi erau într-o dispoziţie excelentă.

— O să iasă super, spuse Anders şi cuprinse umerii surorii sale în timp ce aşteptau oaspeţii.

Vivianne zâmbi fără chef. Ăsta era începutul, dar şi sfârşitul. Şi nu putea să trăiască în prezent când nu conta decât viitorul. Un viitor care nu i se părea la fel de sigur ca altădată.

Privi profilul fratelui ei, care stătea în faţa uşilor deschise ale centrului. Părea oarecum schimbat. Altă dată l-ar fi putut citi ca pe o carte deschisă, dar de data asta se retrăsese într-un loc inaccesibil ei.

— Ce zi minunată, draga mea, spuse Erling şi o sărută pe buze.

Părea odihnit. Ieri îi administrase somniferul cam pe la şapte, aşa că dormise neîntrerupt mai mult de treisprezece ore. Acum părea aproape că ţopăie în costumul lui alb şi, după ce o mai sărută o dată, dispăru.

Musafirii începură să se îndrepte spre clădire.

— Bine aţi venit. Sper că o să vă simţiţi minunat aici, la hotelul nostru.

Vivianne le strânse mâinile, zâmbi şi repetă din nou şi din nou urările de bun venit. Arăta ca o zână în rochia ei albă ce ajungea până la pământ şi cu părul ei des, împletit ca de obicei într-o coadă lăsată pe spate.

Când intrară aproape toţi şi rămaseră singuri, zâmbetul ei dispăru. Vivianne se întoarse spre fratele său.

— Noi ne povestim tot, nu-i aşa? spuse cu voce slabă.

O durea cât de mult tânjea să primească răspunsul pe care-l aştepta de la el şi ea să-l poată crede. Dar Anders îşi feri privirea, fără a spune nimic.

Vivianne dădu să-l întrebe din nou, dar un oaspete întârziat se apropie de intrare şi ea îşi puse masca zâmbitoare. Pe dinăuntru se simţea rece ca gheaţa.

— Ce voia să facă soţia ta acolo? întrebă Petra.

Patrik conducea cât îndrăznea de repede spre Fjällbacka. Le explică cu ce se ocupa soţia lui şi că începuse să facă cercetări legate de Gråskär pentru propriul amuzament.

— Voia să-i arate lui Annie tot ce-a găsit.

— Nu avem niciun motiv să credem că se află în pericol,

spuse Konrad aplecându-se înainte de pe bancheta din spate.

— Da, ştiu, spuse Patrik, dar, în acelaşi timp, simţea că trebuie să ajungă cât poate de repede pe insulă.

Îl sunase pe Peter, care îi promisese că pregăteşte barca, pentru orice eventualitate.

— Eu tot nu ştiu care ar fi fost motivul, spuse Konrad.

— Să sperăm c-o să aflăm în curând, dacă are dreptate Patrik.

Petra tot nu părea convinsă.

— Ziceai că Mats Sverin s-a întors acasă cu o femeie în noaptea în care a fost împuşcat, conform spuselor unui martor. Cât de credibil e martorul cu pricina?

Konrad scoase cât putu de mult capul printre scaunele din faţă. În faţa geamurilor, parcelele treceau cu o viteză ameţitoare, dar nici Petra, nici Konrad nu păreau prea îngrijoraţi din cauza asta.

Patrik ezită, neştiind cât merita să le povestească. Adevărul era că moşul ăla, Grip, nu era cel mai credibil martor audiat vreodată în cadrul unei anchete. Susţinuse, de pildă, că nu el, ci pisica fusese cea care o văzuse pe femeie. Fusese primul lucru care-i trecuse prin cap lui Patrik auzind că gloanţele se potrivesc. În raportul lui Martin scria că pisica stătuse în geam şi scuipase la vederea maşinii, şi cu câteva rânduri mai sus: „Lui Marilyn nu-i plac femeile. Scuipă”. Martin nu văzuse nicio legătură şi nici el, când citise ulterior raportul. Dar, împreună cu celelalte informaţii noi, fusese suficient ca să-l trimită pe Martin să vorbească din nou cu Grip. De data asta Martin reuşise să scoată mai multe de la bătrân, care zisese că persoana care coborâse din maşină şi se oprise în faţa blocului în noaptea dintre vineri şi sâmbătă era o femeie. După câteva clipe de ezitare, confirmase şi faptul că era vorba despre maşina lui Sverin. Din păcate, Grip susţinea în continuare că nu el, ci pisica văzuse toate astea, dar Patrik prefera să sară deocamdată peste acest detaliu.

— Martorul e demn de încredere, spuse sperând că şi ceilalţi aveau să se mulţumească cu atât.

Cel mai important era să ajungă repede la Erica şi să discute cu Annie, restul putea să aştepte. În plus, mai era şi barca. Conform tipului cu care vorbise Gösta, nu doar că era posibil, ci şi foarte probabil ca barca lui Sverin să fi fost purtată de valuri spre golful unde eşuase, împinsă de curenţi dinspre Gråskär.

În capul lui Patrik se derula un întreg şir posibil de evenimente. Mats plecase la Annie şi aceasta îl urmase apoi la Fjällbacka cu barca, dintr-un motiv necunoscut. Cei doi se duseseră acasă la Mats, unde ea îl împuşcase. Se simţea în siguranţă cu Annie şi nu se temuse să-i întoarcă spatele. Apoi ea revenise în port, luase barca familiei Sverin până la Gråskär, după care o lăsase în apă, iar barca plutise liberă până la golful în care fusese găsită. Clar ca lacrima. Doar că habar n-avea ce o făcuse pe Annie să vrea să-l omoare pe Mats şi, eventual, pe soţul ei. Şi de ce plecaseră de pe Gråskär la Fjällbacka în creierii nopţii? Oare să fi fost ceva legat de cocaină? Oare Mats fusese implicat în afacerile cu cocaină ale soţului lui Annie? Oare amprentele acelea necunoscute de pe pungă erau ale ei?

Patrik apăsă şi mai tare pe acceleraţie. Trecură ca săgeata prin Fjällbacka şi Patrik încetini puţin după ce evită o coliziune cu un moşulică ce se pregătea să traverseze prin Piaţa Ingrid Bergmans.

Parcă în port, lângă barca salvamarilor şi sări în grabă din maşină. Constată, uşurat, că Peter îi aştepta deja cu motorul pornit. Konrad şi Petra alergară după el şi săriră în barcă.

— Nu-ţi face griji, repetă Konrad. Deocamdată nu sunt decât nişte indicii şi n-avem de ce să presupunem că soţia ta se află în pericol, chiar dacă ai dreptate.

Patrik îl privi ţinându-se de marginea şalupei, care părăsea portul cu o viteză nepermisă.

— Tu n-o cunoşti. Erica are un talent de-a se băga în treburile altora de până şi cei care n-au nimic de ascuns ajung să se enerveze că pune prea multe întrebări. Aş zice că e cam încăpăţânată şi agresivă.

— O femeie pe placul meu, spuse Petra şi privi fascinată arhipelagul prin care treceau.

— Şi nu răspunde nici la telefon, adăugă Patrik.

Restul drumului nu scoaseră un cuvânt. Văzură farul de departe şi Patrik simţea cum i se întoarce stomacul pe dos de frică cu cât se apropiau mai mult de insulă. Involuntar, se gândi la celălalt nume al insulei, la cel dat de gura satului, Gastholmen. Şi la motivul pentru care îl numiseră aşa.

Peter încetini şi ancoră la ponton, lângă barca Ericăi şi a lui Patrik. Pe insulă nu se vedea nicio mişcare. Nici de om, nici de strigoi.

Totul avea să fie bine. Erau împreună, ea şi Sam. Şi morţii vegheau asupra lor.

Annie stătea în apă, cu Sam în braţe, şi îngâna un cântec. Un cântec pe care i-l cântase mereu când era mic şi nu putea să adoarmă. Copilul stătea relaxat în braţele ei şi părea uşor, fiindcă apa o ajuta să-l ridice. Câţiva stropi nimeriră pe faţa lui şi Annie îi şterse cu grijă. Lui Sam nu-i plăcea să fie stropit pe faţă. Dar de îndată ce se făcea mai bine, de îndată ce-şi recăpăta puterile, avea să-l înveţe să înoate. Era destul de mare încât să înveţe să înoate sau să meargă cu bicicleta şi în curând avea să-şi piardă dinţii de lapte. O să fie ştirb şi drăgălaş ca toţi copiii care lăsau în urmă perioada aceea din copilărie în care erau doar nişte bebeluşi.

Fredrik fusese nerăbdător şi atât de pretenţios cu Sam. Îi zicea că-l cocoloşeşte prea mult, că vrea să rămână toată viaţa un bebeluş. Se înşela. Ea nu-şi dorea nimic mai mult decât să-l vadă matur, dar trebuia să-l lase să se dezvolte în ritmul lui.

Apoi vrusese să i-l ia pe Sam. Susţinuse, pe un ton superior, că Sam avea s-o ducă mai bine alături de o mămică nouă. Era o amintire prea dureroasă şi Annie începu să cânte mai tare ca s-o alunge. Dar vorbele cumplite pătrunseră în sufletul ei şi acoperiră cântecul. Cealaltă avea să fie mai bună, îi spusese el. Ea urma să fie noua mamă a lui Sam şi avea să plece cu ei în Italia. Annie nu mai avea voie să fie mamă. Trebuia să dispară şi atât.

Chipul lui păruse atât de calm, atât de satisfăcut, încât nu se îndoise nicio clipă că vorbea serios. Cum îl ura, Doamne. Furia începuse să clocotească undeva în interiorul ei şi îi cuprinsese tot corpul, astfel că nu mai putuse să se abţină. Fredrik primise ce merita. N-avea să le mai facă rău. Îi văzuse privirea îngheţată, sângele.

Acum ea şi Sam aveau să trăiască în pace aici, pe insulă. Se uită în jos, spre faţa lui. Sam stătea cu ochii închişi. Nimeni nu putea să i-l ia. Nimeni.

Patrik îl rugă pe Peter să aştepte în barcă şi apoi coborî

împreună cu Petra şi Konrad. Pe masă, în adăpostul pentru bărci, se vedeau resturile unei gustări şi, când trecură pe acolo, câţiva pescăruşi se înălţară speriaţi de pe farfuria cu chifle.

— Sunt în casă sigur, spuse Petra şi privi vigilentă în jur.

— Haideţi. Patrik nu mai avea răbdare, dar Konrad îl apucă de braţ.

— O luăm uşurel, bine?

Patrik îşi dădu seama că avea dreptate şi o porni spre căsuţă cu paşi liniştiţi, cu toate c-ar fi vrut s-o rupă la fugă. Ajuns la uşă, ciocăni. Văzând că nu le deschide nimeni, Petra se aplecă şi bătu mai tare.

— Alo? strigă ea.

Dinăuntru nu se auzea, nici acum, nimic. Patrik apăsă clanţa şi uşa se deschise uşor. Păşi înăuntru, dar fu cât pe-aci să-i dea jos pe Petra şi Konrad încercând să se retragă când îl izbi mirosul.

— Ce dracu', spuse şi-şi acoperi nasul şi gura cu palma.

Înghiţea necontenit în sec, ca să nu vomite.

— Ce dracu', repetă ca un ecou Konrad şi păru că se străduieşte să nu verse.

Doar Petra părea neimpresionată şi Patrik o privi mirat.

— Nu prea am simţul mirosului dezvoltat, spuse ea.

Patrik nu mai spuse nimic. Intră în casă şi privirea i se opri imediat asupra corpului întins pe podea.

— Erica?

Se năpusti spre ea şi se aruncă în genunchi. Cu inima în gât, o atinse, iar Erica se mişcă gemând.

Patrik o strigă de mai multe ori. Erica întoarse cu greu capul spre el. Abia atunci îi zări rana de pe frunte. Femeia îşi duse lent mâna la rană şi căscă ochii când văzu sângele de pe degete.

— Patrik? Annie a… se smiorcăi şi Patrik o mângâie pe obraz.

— Cum se simte? întrebă Petra.

Patrik dădu din mână. Ea şi Konrad urcară la etaj, ca să vadă ce se află acolo.

— Nu pare să fie nimeni, spuse Petra când coborâră. Ai verificat şi dincoace? întrebă ea şi arătă spre uşa lângă care zăcea Erica.

Patrik scutură din cap. Petra îi ocoli cu grijă şi deschise uşa.

— Vai de capul meu! Veniţi aici.

Le făcu semn, dar Patrik nu se clinti de lângă Erica şi-l lăsă pe

Konrad să se ducă după colega lui.

— Ce e? întrebă şi privi la rândul lui spre uşa întredeschisă, care îi bloca vederea spre cameră.

— Orice ar mirosi, vine din camera asta, spuse Konrad cu mâna la nas.

— Un cadavru?

Preţ de o clipă se gândi că e Annie, dar în clipa următoare păli.

— Băiatul? şopti.

Petra ieşi şi ea din cameră.

— Nu ştiu. Nu e nimeni acolo. Dar în pat e o mâzgă de-ţi vine să vomiţi şi pute ca dracu'. Până şi eu simt.

Konrad dădu din cap.

— Probabil că e băiatul. Doar aţi văzut-o pe Annie acum o săptămână şi cadavrul ăsta bănuiesc c-a zăcut aici de mai mult timp.

Erica se chinui să se ridice şi Patrik încercă s-o ajute cuprinzând-o pe după umeri.

— Trebuie să-i găsim, spuse el şi se uită la soţia lui. Ce s-a întâmplat?

— Eram în far. Am simţit mirosul din hainele lui Annie şi asta m-a pus pe gânduri. M-am furişat afară ca să verific. Cred că m-a lovit în cap…

Vocea i se stinse.

Patrik se uită la Konrad şi la Petra.

— Ce v-am zis? Nu se poate abţine să nu-şi bage nasul.

Zâmbi, dar privirea îi trăda neliniştea.

— Nu l-aţi văzut pe băiat? zise Petra şi se lăsă pe vine.

Erica scutură din cap şi se strâmbă de durere.

— Nu, n-am apucat să deschid uşa. Dar trebuie să-i găsiţi, repetă ea vorbele lui Patrik. Eu mă descurc. Căutaţi-i pe Annie şi pe Sam.

— O ducem la barcă, spuse Patrik.

Ignorând protestele Ericăi, cei trei o cărară împreună până la ponton şi o coborâră cu grijă în barca lui Peter.

— Sigur eşti bine?

Lui Patrik îi venea greu să se despartă de Erica, mai ales după ce îi văzuse faţa palidă şi rana însângerată de pe frunte.

Erica flutură din mâini.

— Şterge-o, ţi-am zis că n-am nimic.

Patrik o părăsi, împotriva voinţei lui.

— Unde s-or fi dus?

— Probabil că sunt pe partea cealaltă a insulei, zise Petra.

— Da, barca e aici, constată Konrad.

Cei trei se îndreptară spre stânci. Insula părea la fel de pustie ca atunci când sosiseră şi, în afara valurilor şi a ţipetelor pescăruşilor, nu se auzea niciun alt sunet.

— Poate sunt în far.

Patrik îşi dădu capul pe spate şi se uită cu ochii mijiţi spre vârful farului.

— Poate, dar cred c-ar fi mai bine să cercetăm mai întâi pe aici, pe insulă, zise Petra. Însă îşi duse palma la frunte şi încercă să desluşească ceva prin geamurile din susul farului.

— Veniţi? îi întrebă Konrad.

Cel mai înalt punct al insulei se afla puţin mai încolo şi cei trei se uitară prin toate părţile în timp ce înaintau în direcţia aceea. Dacă urcau acolo, puteau să vadă aproape toată insula. Dar erau precauţi. Nu ştiau în ce stare mintală era Annie, dar ştiau că are un pistol. Întrebarea era dacă era gata să-l folosească. Mirosul lipicios de cadavru rămăsese impregnat în nările lor. Toţi se gândeau la acelaşi lucru, dar nu spuneau nimic.

Urcară pe creastă.

Veniseră cu barca, exact cum se temea. Auzise voci dinspre ponton şi dinspre casă. Drumul de evadare de pe insulă era blocat şi n-avea cum să ajungă la barcă şi să fugă. Erau prizonieri, şi ea, şi Sam.

Când Erica, pe care o crezuse prietena ei, le invadase lumea, făcuse cele necesare. Îl protejase pe Sam, exact cum îi promisese când i-l puseseră în braţe, la spital. Îi făgăduise că n-o să păţească nimic rău. Fusese o laşă mult timp şi nu se ridicase la nivelul promisiunilor ei. Dar din noaptea aceea se arătase puternică. Îl salvase pe Sam.

Păşi încet în apa din ce în ce mai adâncă. Jeanşii grei se lipeau de picioarele ei şi-o trăgeau în jos, în adânc. Sam era foarte cuminte. Stătea în braţele ei complet nemişcat.

Cineva mergea pe lângă ea, avansa cu greu şi o urma spre larg. Annie aruncă o privire într-o parte. Femeia îşi ridicase fusta

groasă, dar după un timp o lăsă să plutească în apă, în jurul ei. Nu o scăpa din priviri pe Annie. Gura i se mişcă, dar Annie nu voia s-o asculte. Atunci n-ar mai fi putut să-l apere pe Sam. Închise ochii ca să scape de ea, dar când îi deschise din nou, nu se putu abţine să nu se uite iar într-o parte. Ceva o obliga, parcă, să se uite la femeie.

Aceasta îşi purta acum copilul în braţe. Annie era convinsă că nu-l văzuse înainte, dar acum şi el o privea cu ochi mari şi rugători. Vorbea cu Sam. Annie voia să-şi astupe urechile şi să ţipe ca să acopere vocea băiatului şi a femeii. Dar mâinile îi erau ocupate cu Sam şi ţipătul îi rămase în gât. Cămaşa i se udase şi Annie respiră sacadat când simţi apa rece ajungându-i până la burtă. Femeia păşea aproape de ea. Ea şi băiatul vorbeau în acelaşi timp, femeia cu Annie şi băiatul cu Sam. Şi, fără să vrea, Annie începu să-i asculte. Vocile ajungeau la ea la fel ca apa sărată care-i pătrundea în haine şi îi uda pielea.

Ajunseseră la capătul drumului, ea şi Sam. Oamenii ăia aveau să-i găsească dintr-o clipă în alta şi să-şi ducă misiunea la bun sfârşit. Amintirea sângelui care sărise pe pereţi şi murdărise faţa lui Fredrik îi apăru în minte preţ de o secundă. Annie scutură din cap ca să scape de aceste imagini. Erau vise, închipuiri sau realitate? Nu mai ştia. Îşi amintea doar acel sentiment rece al urii, al panicii şi al unei anxietăţi atât de mari încât o covârşise lăsând în urmă doar cele mai primitive şi mai distructive instincte.

Când apa îi ajunse la subsuori, simţi că Sam se făcuse şi mai uşor. Femeia şi copilul erau aproape. Vocile lor se auzeau chiar lângă urechile ei şi distingea cu uşurinţă ce spuneau. Annie închise ochii şi până la urmă se lăsă înduplecată. Aveau dreptate. Convingerea asta îi umplu tot trupul şi-i alungă neliniştea. Era atât de clar acum, când îi auzea pe femeie şi pe băieţel! Ştia că le voiau binele, ei şi lui Sam, şi rămase pe loc lăsându-se cuprinsă de calmul acela.

Undeva departe, în spatele ei, i se păru că aude nişte voci străine. Oameni care îi strigau numele, care voiau s-o convingă să-i asculte. Îi ignoră. Erau mai puţin reali decât vocile de lângă urechea ei, care-i vorbeau şi acum.

— Dă-i drumul, îi spuse femeia pe un ton blând.

— Vreau să mă joc cu el, zise băiatul.

Annie dădu din cap. Trebuia să-l elibereze. Asta îi spuseseră

tot timpul, asta încercaseră să-i explice. Acum le aparţinea, le aparţinea celorlalţi.

Îl eliberă încet din strânsoarea ei. Lăsă marea să-l fure, îl lăsă să dispară sub apă şi să fie purtat departe de curenţi. Apoi făcu un pas, şi încă unul. Vocile vorbeau în continuare. Le auzea şi pe cele din apropierea ei, şi pe cele din depărtare, dar hotărî să nu le asculte. Voia să-l urmeze pe Sam şi să devină una dintre ei. Ce altceva ar mai fi putut să facă?

Vocea femeii o implora, dar apa îi ajunsese până la urechi, sufocând toate sunetele şi înlocuindu-le cu vuietul sângelui care-i curgea prin vene. Păşi mai departe. Apa îi acoperi capul şi aerul fu scos afară din plămâni.

Dar ceva o smulse de acolo şi o ridică la suprafaţă. Femeia era surprinzător de puternică. O trăgea spre suprafaţă, şi Annie se înfurie din ce în ce mai tare. De ce n-o lăsau să-şi urmeze fiul? Se împotrivi, dar femeia refuza să-i dea drumul şi continuă s-o tragă înapoi spre tărâmul celor vii.

Alte perechi de mâini o apucară şi o săltară. Capul i se ridică la suprafaţă şi plămânii se umplură cu aer. Annie eliberă un strigăt spre cer. Voia să se scufunde din nou, dar simţi cum o trăgeau spre uscat.

Apoi femeia şi copilul dispărură. Şi dispăru şi Sam.

Annie simţi că o ridicau şi o duceau cu ei. Se dădu bătută. O găsiseră până la urmă.

Petrecerea continuase toată seara şi câteva ore din noapte. Mâncaseră bine, vinul cursese din belşug, oaspeţii de onoare şi localnicii conversaseră şi pe ringul de dans se legaseră noi prietenii. Cu alte cuvinte, fusese un eveniment extrem de reuşit.

Vivianne se duse la Anders care stătea sprijinit de balustradă şi privea perechile de pe ringul de dans.

— Trebuie să plecăm în curând.

Fratele ei dădu din cap şi ceva din privirea lui îi întări neliniştea.

— Haide, spuse ea, şi-l trase uşor de braţ.

Anders o urmă fără a o privi în ochi.

Îşi ascunsese geanta de voiaj într-o cameră nerezervată pentru invitaţi şi o cără până la uşă.

— Unde ţi-e bagajul? Trebuie să plecăm în zece minute, altfel riscăm să pierdem avionul.

Anders nu spuse nimic, se lăsă doar greu pe pat şi se holbă la podea.

— Anders? zise Vivianne apucând şi strângând tare mânerul genţii.

— Te iubesc, şopti Anders.

Dintr-odată, vorbele lui sunau înspăimântător.

— Trebuie să plecăm, spuse ea, dar în sinea ei ştia deja că n-avea s-o urmeze.

Muzica bubuia în depărtare.

— Nu pot, zise el şi-şi ridică privirea. Avea ochii plini de lacrimi.

— Ce-ai făcut?

Nu voia să audă răspunsul, nu voia să i se confirme cele mai cumplite temeri, dar întrebarea-i scăpase.

— Ce-am făcut? Dumnezeule, doar n-ai crezut că eu l-am?…

— Nu tu ai fost? zise şi se aşează lângă el pe pat.

Anders scutură din cap şi izbucni în râs, ştergându-şi în acelaşi timp lacrimile cu dosul palmei.

— Dumnezeule, Vivianne. Nu!

Femeia se simţi nespus de uşurată, dar în clipa următoare îşi dădu seama că nu mai înţelege chiar nimic.

— De ce?

Vivianne îşi puse braţele în jurul umerilor fratelui ei, iar Anders îşi sprijini capul de al său. Era un gest care evoca o mulţime de amintiri. De câte ori nu stătuseră aşa, cu capetele lipite?

— Ştii că te iubesc.

— Da, ştiu.

Şi dintr-odată înţelese. Se îndreptă de spate ca să-l poată privi cum trebuie. Îi cuprinse tandru faţa cu palmele.

— Iubitul meu frate. Te-ai îndrăgostit.

— Nu pot să merg cu tine, zise el şi ochii i se umplură iar de lacrimi. Ştiu că ne-am promis să rămânem împreună tot restul vieţii. Dar călătoria asta va trebui s-o faci fără mine.

— Dacă eşti fericit, şi eu sunt fericită. Mai simplu de atât nu se poate. O să-mi fie al naibii de dor de tine, dar nu-mi doresc nimic mai mult decât să ai o viaţă a ta, doar a ta, spuse zâmbind. Dar trebuie să-mi spui cine e norocoasa, altfel nu pot

să plec.

Anders îi spuse numele şi Vivianne văzu în faţa ochilor o femeie cu care avuseseră contact datorită Proiectului Balneo. Zâmbi din nou.

— Ai gusturi bune, zise. O să ai o grămadă de explicaţii de dat şi va trebui să-ţi asumi răspunderea pentru multe. Chiar vrei să te las singur? Să ştii că rămân dacă vrei.

Anders scutură din cap.

— Vreau să pleci. Să te bronzezi şi să te distrezi şi pentru mine. Probabil că n-o să văd lumina zilei prea repede, dar ea ştie tot şi mi-a promis c-o să mă aştepte.

— Şi banii?

— Sunt ai tăi, spuse el fără a ezita. Eu n-am nevoie de ei.

— Eşti sigur?

Îşi puse din nou mâinile pe faţa lui, de parcă ar fi vrut să-i memoreze fiecare trăsătură prin atingere.

Anders încuviinţă din cap şi îi luă mâinile de pe faţă.

— Sunt sigur şi trebuie să pleci. Acum. Avionul ăla n-o să aştepte.

Se ridică şi apucă geanta ei de voiaj. O duse la maşină fără să zică nimic şi o aşeză în portbagaj. Nu-i văzuse nimeni. Murmurul oaspeţilor se amestecase cu muzica şi toţi erau ocupaţi cu diferite alte lucruri.

Vivianne se urcă în maşină şi se aşeză la volan.

— Am dat lovitura, nu-i aşa? zise şi se uită spre centrul balnear, care strălucea în semiîntuneric.

— Ehei, şi încă cum!

Cei doi tăcură. După o clipă de ezitare, Vivianne îşi scoase inelul de pe deget şi i-l dădu lui Anders.

Acesta îl strecură în buzunarul pantalonilor.

— Am eu grijă să i-l dau înapoi.

Se priviră tăcuţi. Apoi Vivianne trânti portiera şi porni motorul. Anders o privi cum demarează. Apoi urcă agale treptele hotelului. Avea de gând să rămână ultimul la petrecere.

Erling simţi cum îl cuprinde o panică interioară. Vivianne dispăruse. Nimeni n-o mai văzuse de la petrecerea de sâmbătă şi maşina ei dispăruse şi ea. Sigur se întâmplase ceva grav.

Ridică receptorul şi sună la poliţie.

— Aveţi vreo noutate? spuse de îndată ce auzi vocea lui Mellberg.

Când auzi acelaşi răspuns negativ, nu se mai putu abţine.

— Dar ce dracu' faceţi ca s-o găsiţi pe logodnica mea? Sigur a păţit ceva, de asta sunt sută la sută sigur. Aţi căutat cu scafandrii în apa de lângă chei? Da, ştiu că a dispărut şi maşina, dar de unde ştiţi că cineva n-a spart parapetul, cu tot cu Vivianne?

Vocea începu să-i falseze. Şi-o imagină pe Vivianne în maşină, incapabilă să iasă, în timp ce apa urca tot mai mult.

— Vreau să folosiţi toate resursele pe care le deţineţi, numai să mi-o găsiţi.

Trânti receptorul. O bătaie discretă la uşă îl făcu să tresară. Gunilla îşi vârî capul înăuntru şi îl privi îngrozită.

— Da?

Ar fi vrut să-l lase în pace cu toţii. Ieşise şi o căutase toată duminica pe Vivianne; în dimineaţa aceea se dusese la birou doar fiindcă spera c-o să încerce să-l sune acolo.

— Au sunat de la bancă, spuse Gunilla şi păru mai speriată decât de obicei.

— N-am timp de aşa ceva acum, zise el fixând telefonul.

Vivianne putea să sune dintr-o clipă în alta.

— Ceva nu-i în regulă cu contul hotelului. Vor să-i suni.

— Ţi-am spus că n-am timp, se răsti el, dar spre surprinderea lui, Gunilla nu se clinti din loc.

— Vor să-i suni imediat, spuse şi se refugie în biroul ei.

Erling oftă şi ridică din nou receptorul, apoi îşi sună persoana

de contact de la bancă.

— Sunt Erling. Ziceaţi că e o problemă?

Încerca să pară eficient. Voia să termine convorbirea cât mai repede, ca să nu ţină telefonul ocupat. Îl ascultă distrat pe funcţionarul de la bancă, dar nu trecu mult şi se îndreptă de spate în scaun.

— Cum adică nu-s bani în cont? N-aveţi decât să verificaţi din nou. Am depus mai multe milioane, şi Vivianne şi Anders Berkelin urmează să depună şi ei o sumă frumuşică săptămâna asta. Ştiu că avem mulţi furnizori pe care ar fi trebuit să-i plătim, dar banii există, zise şi-l mai ascultă un pic pe funcţionar. Sunteţi siguri că nu-i o greşeală?

Erling încercă să-şi lărgească gulerul. Dintr-odată nu mai primea aer. Când închise telefonul, gândurile i se învârteau în cap. Banii dispăruseră. Vivianne dispăruse şi ea. Putea să adune doi şi cu doi, că doar nu era prost. Şi totuşi, nu voia să creadă una ca asta.

Erling apucă să formeze primele trei cifre ale numărului secţiei de poliţie când Anders se opri brusc în cadrul uşii. Erling se holbă la el. Fratele lui Vivianne părea obosit şi înfrânt. La început nu spuse nimic, apoi intră în biroul lui Erling şi îi întinse palma deschisă. Lumina de la fereastră se reflectă în obiectul din palma lui, aruncând raze subţiri pe peretele din spatele lui Erling. Era inelul de logodnă al lui Vivianne.

În clipa aceea i se risipi toată îndoiala. Formă numărul secţiei din Tanumshede de parcă ar fi fost anesteziat. Anders se aşeză pe scaunul din faţa lui şi aşteptă. Pe birou, strălucitor, zăcea inelul de logodnă.

Erica fu externată miercuri dimineaţa. Aparent, lovitura la cap nu fusese deloc periculoasă, dar având în vedere leziunile suferite de ea cu ocazia accidentului de maşină, medicii o reţinuseră câteva zile pentru observaţii.

— Termină, pot să merg singură, zise ea şi îl ţintui cu privirea pe Patrik, care o ţinea de braţ în timp ce urcau scările de afară. Ai auzit ce-au spus. Totul arată bine. N-a fost comoţie cerebrală, au trebuit doar să coasă puţin.

Patrik descuie.

— Da, ştiu, dar… dădu să zică, însă amuţi când văzu privirea Ericăi.

— Când vin acasă copiii? întrebă ea şi-şi aruncă pantofii din picioare.

— Mama ajunge cu gemenii pe la două, şi după aceea mă gândeam să ne ducem cu toţii s-o luăm pe Maja de la grădiniţă. Cred c-a murit de dor, săraca.

— Draga de ea, spuse Erica şi o porni spre bucătărie.

I se părea ciudat să fie acasă fără copii. Nici nu-şi mai amintea cum arătase viaţa lor înainte de aceştia.

— Stai jos. Fac eu cafeaua, spuse Patrik şi se furişă pe lângă ea.

Erica tocmai voia să protesteze când îşi dădu seama că ar trebui să profite de ocazie. Se aşeză pe un scaun şi puse un picior pe celălalt scaun, scoţând un oftat satisfăcut.

— Ştii ce-o să se aleagă de centru?

I se părea că la spital stătuse ca într-o bulă, şi voia acum să afle tot ce se întâmplase. Încă nu-i venea să creadă, în ciuda zvonurilor care circulau despre Vivianne.

— Banii şi Vivianne au dispărut. Patrik stătea cu spatele şi măsura cafeaua în filtru. Am găsit maşina ei la aeroportul Arlanda şi verificăm plecările de săptămâna trecută. Bănuim că

a călătorit sub nume fals, aşa că nu-i tocmai uşor.

— Şi banii? Nu puteţi să le daţi de urmă?

Patrik se întoarse şi scutură din cap.

— Situaţia nu-i deloc roz. I-am rugat pe cei de la Fraude Economice din Göteborg să ne ajute, dar se pare că, dacă banii au părăsit ţara, nu le mai dai de urmă aşa de uşor. Şi aş zice că Vivianne a planificat bine toată afacerea.

— Anders ce zice?

Erica se ridică şi se duse la congelator.

— Stai jos, mă ocup eu de prăjituri. Patrik scoase o pungă de melci cu scorţişoară şi îi băgă în cuptorul cu microunde. Anders a admis că e parţial vinovat, dar a refuzat să ne spună unde sunt banii sau sora lui.

— De ce n-a plecat cu Vivianne? întrebă Erica aşezându-se la loc.

Patrik ridică din umeri, scoase o cutie cu lapte din frigider şi o puse pe masă.

— Cine ştie? Poate şi-a pierdut curajul în ultima clipă şi n-a mai vrut să îşi petreacă tot restul vieţii pe fugă, în afara Suediei.

— Da, poate, zise Erica şi rămase pe gânduri. Dar cum a primit vestea Erling? Şi ce se întâmplă cu Proiectul Balneo?

— Erling pare destul de… resemnat.

Patrik turnă cafea în două ceşti, scoase melcii calzi, decongelaţi, din cuptorul cu microunde, şi se aşeză la capătul celălalt al mesei.

— În ceea ce priveşte viitorul centrului, pot să-ţi zic că e destul de incert. N-a fost plătit aproape niciun furnizor sau constructor. Problema e dacă ies în mai mare pierdere în caz că îl închid ori dacă merg mai departe cu proiectul. După petrecerea de sâmbătă, se pare că au primit o grămadă de rezervări, aşa că primăria s-ar putea să încerce să salveze totuşi ce mai poate fi salvat. Vrea să-şi recupereze măcar o parte din bani, logic, aşa că nu e exclus să continue.

— Ar fi păcat să n-o facă. Ai văzut ce frumos l-au renovat.

— Îhmm, o aprobă Patrik şi muşcă cu poftă din melcul cu scorţişoară.

— Oare cum şi-a dat seama Matte că ceva nu era în regulă? Doar ziceai că Lennart, bărbatul Annikăi, n-a găsit nimic. Şi mi se pare ciudat şi că ceilalţi colegi ai lui de la primărie n-au bănuit nimic.

— Conform spuselor lui Anders, Matte nu era chiar convins, dar bănuia că ceva nu era OK. Vineri, înainte să plece la Annie, a trecut pe la hotel şi a stat de vorbă cu Anders. A pus o grămadă de întrebări. De ce adunaseră atâtea facturi neplătite către furnizori şi când aveau să vină banii pe care promiseseră că-i investesc. Şi de unde. I-a cerut şi date de contact ca să verifice. Şi asta l-a zguduit bine pe Anders. Dacă Mats n-ar fi fost împuşcat, probabil că ar fi continuat cu cercetările până în pânzele albe şi ar fi dat mai devreme în vileag escrocheria.

Erica dădu din cap, întristată.

— Şi ce s-a întâmplat cu Annie?

— O să fie supusă unui examen psihiatric şi nu cred c-o să ajungă la închisoare. Probabil c-o să fie condamnată la detenţie psihiatrică, adică internată într-un spital de psihiatrie. Sau aşa ar trebui, după părerea mea.

— Crezi c-am fost proşti că nu ne-am dat seama?

Erica lăsă jos melcul cu scorţişoară. Brusc îi pierise pofta de mâncare.

— De unde să fi ştiut? Nimeni nu ştia că Sam e mort.

— Dar cum?

Înghiţi în sec. Gândul că Annie stătuse în casa aceea mică aproape două săptămâni, în timp ce cadavrul fiului său se degrada încet, îi întorcea stomacul pe dos. Şi de dezgust, dar şi de compasiune.

— Nu ştim sigur. Şi probabil că nici n-o să aflăm niciodată. Dar am vorbit cu Konrad ieri-seară şi el mi-a zis că bărbatul lui Annie rezervase biletele pe numele altei femei şi al lui Sam. Cei de la Stockholm au stat de vorbă cu ea şi se pare că planul era să-i urmeze în Italia. Annie trebuia să dispară din peisaj.

— Şi cum avea de gând să scape de ea bărbatul lui Annie?

— S-a gândit s-o şantajeze cu dependenţa ei de cocaină. S-o ameninţe că o să-i ia custodia copilului dacă nu pleacă de bunăvoie.

— Ce animal!

— Puţin spus. Probabil că au avut o dispută cu o seară înainte de plecare. Când au analizat sângele din patul matrimonial, au descoperit două ADN-uri. Probabil că Sam s-a strecurat pe furiş în pat şi s-a culcat lângă tatăl lui. Şi când Annie a ciuruit patul şi pe bărbatul ei, cu pistolul lui, atunci… da, n-a ştiut că fiul lor era acolo.

— Închipuie-ţi cum e să-ţi dai seama că ţi-ai împuşcat propriul fiu.

— Da, nici nu-mi pot imagina ceva mai oribil. Probabil că asta a declanşat o traumă atât de mare, încât şi-a pierdut de tot minţile şi a refuzat să admită că Sam a murit.

Cei doi tăcură preţ de câteva clipe.

Dintr-odată, Erica ridică ochii, complet nedumerită.

— Dar de ce n-a anunţat pe nimeni amanta asta a lui când a văzut că tipul nu apare?

— Fredrik Wester avea o reputaţie de om neserios. Aşa că, atunci când n-a apărut, femeia a presupus că a părăsit-o. Konrad zice că au găsit o mulţime de mesaje furioase de la ea în căsuţa vocală a lui Fredrik.

Gândurile Ericăi zburaseră deja în altă direcţie.

— Şi Matte l-a găsit pe Sam, cu siguranţă.

— Da, şi cocaina. Am găsit amprentele lui Annie pe pungă şi pe uşa lui Matte. Şi fiindcă n-avem cum s-o audiem, putem doar să presupunem că Mats l-a descoperit pe Sam. Şi a găsit şi punga. În noaptea dintre vineri spre sâmbătă. Apoi a luat-o cu forţa pe Annie în Fjällbacka, să alerteze autorităţile.

— Şi ea a fost nevoită să-şi protejeze iluzia conform căreia Sam era încă în viaţă.

— Da, chiar dacă asta l-a costat viaţa pe Mats.

Patrik privi pe geam. Şi lui îi era milă de Annie, chiar dacă omorâse trei oameni, printre care se afla şi fiul ei.

— Şi acum ştie?

— Le-a spus medicilor că Sam a rămas pe Gråskär cu morţii. Că ar fi trebuit să asculte de ei şi să-l fi lăsat să plece la ei. Aşa că, da, cred că ştie.

— L-au găsit? întrebă cu precauţie Erica. Nu-şi putea imagina în ce stare trebuie să fi fost cadavrul micuţului. Îi ajunsese să simtă mirosul acela cumplit în casă.

— Nu. A dispărut în mare.

— Mă întreb cum a putut să suporte mirosul.

Ericăi i se părea că simte mirosul în nări şi acum, deşi fusese înăuntru doar câteva minute. Annie locuise acolo vreme de două săptămâni.

— Psihicul uman e straniu. Nu e prima oară când cineva trăieşte alături de un cadavru mai multe săptămâni, luni sau chiar ani. Puterea negării e incredibilă, spuse Patrik sorbind din

cafea.

— Săracul micuţ.

Erica oftă şi un timp nu mai spuse nimic.

— Crezi că e vreun adevăr în ce se spune?

— Adică?

— Despre Gråskär sau Gastholmen? Că morţii nu părăsesc insula niciodată.

— Nu, cred că ai primit o lovitură cam serioasă la cap. Astea-s doar poveşti de adormit copiii. Superstiţii vechi, nimic mai mult.

— Da, probabil că ai dreptate, spuse Erica, dar nu părea cu totul convinsă.

Se gândi la articolul din ziar pe care i-l arătase lui Annie, despre familia paznicului de far care dispăruse fără urmă. Poate că mai erau pe insulă.

Era atât de ciudat de gol înăuntru. Ştia ce făcuse, dar nu simţea nimic. Nicio durere, niciun sentiment de doliu. Doar goliciune.

Sam era mort. Medicii încercau să abordeze subiectul cu precauţie, dar ea ştia deja. În clipa în care valurile se închiseseră deasupra capului lui Sam, pricepuse. Până la urmă, vocile izbutiseră să ajungă la ea şi s-o convingă să-i dea drumul, că era mai bine să-l lase să li se alăture, că aveau să aibă grijă de el. Şi se bucura că le ascultase.

Când barca o luase de pe Gråskär, întorsese capul şi privise farul şi insula pentru ultima oară. Morţii stăteau pe stânci şi se uitau după ea. Sam era cu ei. Stătea lângă femeie şi pe partea cealaltă se vedea fiul ei. Doi băieţei, unul cu părul castaniu şi altul blond. Sam părea bucuros şi privirea lui o asigură pe Annie că îi mergea bine. Ea ridicase mâna să-şi ia rămas-bun, dar o coborâse la loc. Nu era în stare să-i spună adio. O durea sfâşietor că locul lui nu mai era alături de ea, ci lângă ceilalţi. Cei de pe Gråskär.

Camera unde stătea acum era mică, dar luminoasă. Un pat, o masă de scris. Stătea mai mult pe pat. Uneori vorbea cu o femeie sau un bărbat care îi puneau întrebări pe un ton prietenos, întrebări la care nu putea să răspundă tot timpul. Dar mintea i se lumina din ce în ce mai mult odată cu trecerea

zilelor. Era ca şi când ar fi dormit, s-ar fi trezit şi acum era nevoită să deosebească treptat visul de realitate.

Vocea ironică a lui Fredrik fusese reală. Îşi bătuse joc, lăsând-o să-şi facă bagajul înainte de a-i spune că avea să plece fără ea. Că o altă femeie avea să-l însoţească. Dacă ar fi protestat, Fredrik le-ar fi povestit autorităţilor despre dependenţa ei de cocaină, ca să i-l ia pe Sam. În ochii lui ea era slabă. Şi în plus.

Fredrik o subestimase. Annie ieşise din cameră şi stătuse în bucătărie pe întuneric, în timp ce el se culcase. Se bucura încă o dată c-o nimicise, că îşi impusese voinţa, dar se înşelase. Poate că era slabă înainte de naşterea lui Sam şi într-o anumită măsură era slabă şi acum. Dar dragostea pentru Sam o întărise mai tare decât şi-ar fi putut vreodată imagina soţul ei. Acolo, pe un scaun de bar, cu mâinile pe blatul de marmură rece, aşteptase ca Fredrik să adoarmă. Apoi luase pistolul său şi golise încărcătorul în pătură şi pat, fără să-i tremure măcar mâna. Procedase cum trebuie. Corect.

Abia când urcase în camera lui Sam şi îi văzuse patul gol intrase în panică şi pricepuse. Ştia deja. Şi, cu toate acestea, vederea corpului lui mic şi însângerat o şocase într-atât, încât leşinase pe mocheta groasă. Ceaţa se îngroşase şi, cu toate că ştia că trăise într-un vis, senzaţia i se părea încă foarte vie.

Şi Matte. Îşi amintea totul acum. Noaptea pe care au împărtăşit-o, corpul lui lipit de al ei, atât de cunoscut şi de iubit. Îşi amintea cât de în siguranţă se simţise, îşi amintea cum un posibil viitor se alipeşte trecutului şi suspenda tot ce se întâmplase.

Şi apoi zgomotul de la etaj. Se trezise şi îşi dăduse seama că nu mai era lângă ea. Simţea căldura corpului lui şi şi-a dat seama că Mats se ridicase din pat de curând. Cu o pătură pe ea, urcase la el şi fusese întâmpinată de privirea lui dezamăgită. Mats îi arătase punga cu cocaină. Uitase să închidă sertarul. Voise să-i explice, dar nu reuşea să scoată nicio vorbă. De fapt, nu avea nicio scuză şi Matte n-ar fi înţeles oricum.

Cum stătea acolo, înfăşurată în pătură, cu picioarele goale pe podeaua rece de lemn, văzuse că Mats deschide uşa de la camera lui Sam. Întorsese capul, privind-o tulburat, apoi o silise să se îmbrace, zicând că trebuie să plece pe uscat şi să cheme ajutoare. Totul se întâmplase repede şi ea îl urmase împotriva voinţei ei. În vis, toată fiinţa ei protestase, nevrând să-l lase pe

Sam singur pe insulă. Dar plecaseră cu barca lui Matte, fără o vorbă.

Luaseră maşina lui. Îşi simţise capul ciudat de gol. Toate gândurile ei se îndreptau către Sam. La faptul că avea să se petreacă iarăşi ceva care să-l ia de lângă ea. Pusese mâna pe poşetă fără a se gândi şi simţise greutatea pistolului abia în maşină.

În timp ce se îndreptau spre bloc, începuse să-i vâjâie urechea. Ca prin ceaţă, văzuse cum Matte aruncă punga într-un coş de gunoi. În hol, mâinile îi nimeriseră în geantă şi simţise răceala oţelului. El nu întorsese capul. Dacă ar fi făcut-o, dacă s-ar fi uitat în ochii ei, probabil că s-ar fi abţinut. Dar mersese mai departe pe hol, cu spatele la ea, şi mâna ei se ridicase şi degetele ei se încleştaseră pe trăgaciul pistolului.

Înapoi la Sam. Ăsta fusese singurul ei gând. Plecase spre chei, luase barca lui Matte şi, după ce ajunsese, o lăsase să plutească în larg. Apoi dispăruse orice piedică. Ceaţa îi năpădise mintea. Lumea înconjurătoare dispăruse. Rămăsese doar cu Sam, Gråskär şi gândul că trebuie să supravieţuiască. Fără siguranţa asta nu-i mai rămânea nimic.

Annie stătea pe pat şi se uita fix, pierdută. Pe retina ei se afla imaginea lui Sam, mânuţa în mâna femeii. Aveau să aibă grijă de el. Îi promiseseră.

Fjällbacka, 1875

— Mamă!

Emelie se opri în mijlocul gestului. Apoi scăpă cratiţa pe podea şi se năpusti afară, cu neliniştea zbătându-i-se ca o pasăre mică în piept.

— Unde eşti, Gustav? zise şi privirea îi rătăci de colo-colo.

— Vino, mamă!

Îşi dădu seama că strigătul slab al copilului venea dinspre malul mării. Îşi ridică fusta grea de lână şi alergă spre stâncile care formau o creastă în mijlocul insulei. De acolo de sus îl văzu. Stătea lângă marginea apei, se ţinea de picior şi plângea. Fugi într-acolo şi se trânti lângă el.

— Doare, se smiorcăi el disperat şi îi arătă piciorul. Un ciob mare de sticlă i se înfipsese în talpă.

— Şşşşt...

Emelie încercă să-şi liniştească fiul în timp ce se gândea ce e de făcut. Ciobul se înfipsese foarte adânc. Oare să-l scoată imediat sau să aştepte până când făcea rost de nişte feşe cu care să-l lege?

Luă repede o hotărâre.

— Ne ducem la tata.

Se uită spre far. Karl urcase acolo cu câteva ore în urmă, ca să-l ajute pe Julian. De obicei nu-i cerea sfatul, dar de data asta nu ştia încotro s-o apuce.

Îl ridică pe băieţelul care continua să plângă disperat. Îl luă în braţe ca pe un bebeluş, încercând să nu-i atingă piciorul. Nu îi era uşor să-l ducă în braţe, se făcuse mare de-acum.

Când se apropiară de far, îl strigă pe Karl, dar nu primi nici un răspuns. Uşa era deschisă, probabil ca să intre puţin aer. Înăuntru se făcea insuportabil de cald când soarele bătea drept în geam.

— Karl, strigă din nou. Poţi să cobori?

Nu o mira deloc că o ignora şi îşi dădu seama că va trebui să depună un efort şi să urce până la el. Nu putea să-l care pe Gustav pe scările acelea abrupte, aşa că-l lăsă cu grijă jos şi îl mângâie drăgăstos pe obraz.

— Mă întorc imediat. Mă duc să-l aduc pe tata.

Băieţelul îi aruncă o privire plină de speranţă şi-şi vârî degetul în gură.

Emelie respira deja greu după ce-l cărase pe Gustav până acolo, şi încercă să îşi liniştească gâfâitul în timp ce urcă scările. Pe ultima treaptă se opri ca să-şi tragă sufletul, apoi ridică privirea. La început nu pricepu ce vede. De ce erau în pat? Şi de ce n-aveau haine pe ei? Rămase înmărmurită, cu ochii cât cepele. Niciunul din ei n-o auzise. Se concentrau unul asupra celuilalt, se mângâiau pe părţile necurate, spre greaţa crescândă a lui Emelie.

Gâfâi şi cei doi o văzură. Karl ridică ochii şi, preţ de o clipă, privirile lor se întâlniră.

— Păcătuiţi!

Cuvintele din Biblie ardeau în sufletul ei. Citise despre asta în Sfânta Scriptură şi ştia că era interzis. Karl şi Julian aveau să atragă nenorocire şi năpastă asupra lor, dar şi asupra ei şi a lui Gustav. Dumnezeu avea să-i blesteme pe toţi cei de pe Gråskär dacă nu se căiau.

Karl nu scoase niciun cuvânt, dar era ca şi când ar fi văzut prin ea şi i-ar fi ghicit gândurile. Privirea i se răci şi Emelie auzi şoaptele morţilor. Îi spuneau să fugă, dar picioarele nu o ascultau. Nu era în stare să se clintească din loc şi să-şi ia ochii de la trupurile transpirate ale celor doi.

Vocile deveniră tot mai puternice. Era ca şi când ceva ar fi îmbrâncit-o ca s-o ia iute din loc. Se năpusti în jos pe scări şi îl ridică în braţe, plângând, pe Gustav. Cu o putere nebănuită, alergă cu el în braţe, fără a şti încotro s-o ia. În spatele ei se auzeau paşii repezi ai lui Karl şi Julian şi Emelie ştia că nu putea să fugă de ei. Aruncă priviri disperate în stânga şi-n dreapta. Casa nu-i oferea niciun adăpost. Chiar dacă ar fi apucat să intre şi să încuie după ea, puteau să spargă cu uşurinţă uşa fragilă sau să intre pe geam.

— Emelie! Stai! ţipă Karl din spatele ei.

O parte din ea voia să facă întocmai. Să se oprească şi să se dea bătută. Dacă ar fi fost vorba doar despre ea, ar fi făcut-o

mai mult ca sigur, dar Gustav, care plângea speriat în braţele ei, o făcu să continue. Nu-şi făcea iluzii că aveau s-o cruţe. Lui Karl nu îi păsase niciodată de Gustav. Exista doar ca să-l păcălească pe tatăl lui, ca să-l convingă că totul era în regulă.

Nu se mai gândise de mult la Edith, confidenta ei în toţi acei ani petrecuţi la fermă. Ar fi trebuit să plece urechea la avertismentele ei, dar fusese tânără şi naivă şi ignorase ce era cât se poate de clar şi de limpede. Julian fusese motivul pentru care Karl revenise acasă în grabă de pe nava-far, apoi se căsătorise fără voia lui cu prima femeie la îndemână. Până şi servitoarea fusese suficientă ca să salveze onoarea familiei. Şi totul se desfăşurase conform planului. Nu aflase nimeni ce scandal provocase mezinul familiei.

Dar Karl îl păcălise pe tatăl lui. Îl adusese pe Julian pe insulă, fără să-l anunţe. Considerase că merită riscul de-a se expune din nou furiei tatălui său. Emelie simţi că i se face puţin milă de el, dar când auzi paşii apropiindu-se, îşi aminti vorbele dure şi loviturile încasate, ca şi noaptea în care îl concepuse pe Gustav. N-ar fi trebuit s-o trateze atât de urât. Faţă de Julian nu simţea niciun strop de compasiune. Inima lui era neagră şi îşi îndreptase încă de la început ura împotriva ei.

Nimeni n-o putea salva acum, dar picioarele lui Emelie continuau să se mişte. Dacă ar fi urmărit-o doar Karl, poate ar fi reuşit să-l înduplece. Fusese alt om înainte de-a fi forţat să trăiască în minciună. Dar Julian n-avea s-o lase nicicum să scape. Dintr-odată îşi dădu seama că avea să moară pe insulă. Şi ea, şi Gustav. N-aveau să scape de acolo.

O mână bâjbâi pe la spatele ei, cât pe ce s-o prindă de umăr. Dar se feri exact la timp, de parcă ar fi avut ochii la ceafă. Morţii o ajutau. O îndemnau s-o ia spre malul mării, spre apa care mult timp fusese duşmanul ei, dar care acum avea s-o salveze.

Emelie alergă drept spre mare, cu fiul său în braţe. Apa se rotea în jurul picioarelor ei şi după câţiva metri obosi atât de tare, încât fu nevoită să se oprească din alergat şi să păşească mai încet. Gustav se agăţase de gâtul ei, dar nu mai ţipa. Era ca şi când ar fi înţeles.

În spatele lor, Emelie îi auzi pe Karl şi Julian năvălind în apă. Avea un avantaj de câţiva metri şi continuă să înainteze spre larg. Apa îi ajungea deja până la piept şi era pe cale să se lase cuprinsă de panică. Doar nu ştia să înoate. Dar apa părea s-o

îmbrăţişeze, s-o întâmpine, de parcă i-ar fi promis că n-o să păţească nimic.

Ceva o făcu să se întoarcă. Karl şi Julian stăteau puţin mai în spate şi se holbau la ea. Când văzură că s-a oprit, începură să înainteze. Emelie se retrase cu spatele. Apa îi ajungea aproape până la umeri, ajutând-o să-l care pe Gustav. Vocile celor morţi îi şopteau ceva, o linişteau şi-i spuneau că avea să fie bine. Nimeni n-avea să le facă vreun rău, erau bine-veniţi şi aveau să-şi găsească liniştea alături de ei.

Emelie simţea cum o învăluie calmul. Avea încredere; o înconjurară iubitori şi pe ea, şi pe Gustav. O îndemnară s-o apuce către orizontul nesfârşit, şi Emelie se supuse orbeşte, fiindcă erau singurii ei prieteni. Cu Gustav în braţe, se îndreptă cu greu în direcţia în care curenţii erau repezi şi apa devenea, brusc, foarte adâncă. Karl şi Julian o urmară, îndreptându-se spre linia orizontului, orbiţi de soare, fără s-o scape din ochi.

Fu ultimul lucru pe care-l văzu înainte de-a se scufunda cu Gustav. Karl şi Julian fură traşi în jos de curenţi. Şi poate de altceva. Dar Emelie era sigură că n-avea să-i mai vadă niciodată. N-aveau să rămână pe Gråskär cu ea şi Gustav. Pentru Karl şi Julian nu exista loc decât în iad.

CAMILLA

LÄCKBERG

CRIME

Cel mai recent roman al Camillei Läckberg, unul dintre cei mai buni autori suedezi de astăzi.

Paznicul farului este continuarea mult așteptată a seriei Fjällbacka, serie care se bucură de un succes internațional spectaculos.

Ne întâlnim din nou cu inspectorul de poliție Patrik Hedström, revenit la birou după o pauză îndelungată, pauză în care a încercat să-și refacă forțele și să aibă grijă de gemenii săi născuți prematur.

La secție îl așteaptă o nouă anchetă. Mats Sverin, economistul-șef al municipalității, o persoană foarte respectată, a fost găsit mort în apartamentul său, cu un glonț în ceafă.

Împreună cu colegii săi, Patrik începe să cerceteze viața victimei, care avea mai multe secrete decât și-ar fi putut imagina cineva...

O poveste care-ți dă fiori... Paznicul farului este cel mai bun roman al Camillei Läckberg.

DAGENS NYHETER

www.edituratrei.ro

ISBN 978-973-707-491-9

TREI